

ДАНИЕЛ СТИЙЛ РАЗВОД

Превод от английски: Таня Виронова, 2004

chitanka.info

Посвещавам с обич и уважение на онези, които постоянно търсят, и на онези, които са намерили — на дяволските щастливци! И най-вече на хората, които са преминали през кръговете на ада и не само са оцелели, но сърцата и умовете им са останали незасегнати и са успели да открият иглата в купата сено и са спечелили голямата награда!

Според мен изкачването на Еверест сигурно е по-лесно и изпълнено с по-малко опасности и отчаяние.

Посвещавам и на всички мои приятели, които се опитаха неуместно, но искрено да намерят идеалния мъж за мен, с други думи, някой поне толкова странен, колкото съм аз.

На онези от вас, които ми определяха безразсъдни и ненужни срещи с непознати, на които сигурно ще се смея на стари години, прощавам (почти)!

Посвещавам преди всичко и на моите прекрасни деца, които споделяха с мен, които ме обичаха и подкрепяха с хумор, окуражаваха със съучастие и бяха безпределно търпеливи. Благодаря им за безкористната любов и безграничната подкрепа.

*С любов,
Д. С.*

*„On ne voit bien qu’avec le coeur.
L’essentiel est invisible pour les
yeux.*

*Човек вижда само със сърцето
си.*

*Същественото е невидимо за
очите.“*

*Антоан
дьо Сент*

Екзюпери,
„Малкият
принц“

Какво е любовна среща? Това е, когато двама души, които не се познават добре, излизат да вечерят заедно и ровят нервно из чиниите си, докато се опитват да зададат възможно най-много въпроси за възможно най-кратко време.

Въпроси от рода на: „Карате ли ски? Играете ли тенис? Обичате ли кучета? Според вас защо бракът ви се провали? Защо съпругата ви смята, че сте тиранин? Обичате ли шоколад? А кейк със сирене? Били ли сте обвинен в углавно престъпление? Какво мислите за наркотиците? Има ли алкохолици в семейството ви и колко? Какви лекарства вземате? Това истинският ви нос ли е, или сте си правили пластична операция? А на брадичката? Горната устна? Гърдите? Задните части? Какви операции имате? Обичате ли деца? Срещате ли сте се с някого? Какъв чужд език говорите? Какъв е вашият идеал за меден месец? Две седмици на Хаваите? Наистина ли? Били ли сте някога на сафари? А в Париж? На остров Ман? Религиозен ли сте? Кога за последен път видяхте майка си? Колко време ходихте на психотерапия? Защо не? Какво образование имате? Бившата ви жена знае ли къде сте тази вечер? Колко време сте бил женен? Разведен ли сте? Вдовец? Бил ли сте в затвора? Пуснат сте под гаранция? Безработен? Какво смятате да правите от тук нататък? Сигурна съм, че циркът предлага възможности за приказни пътешествия, но какво ще кажете, ако ви качат на въжето под купола? Откога страдате от булимия? Ще ми се обадите ли скоро?“.

Среща на сляпо е, когато загрижени приятели избират двама души от противоположни полове, а понякога и от противоположните краища на света, със съвсем малко общи неща в характера и лъжат всеки един от тях колко прекрасен, интересен, нормален, добре възпитан, интелигентен и привлекателен е другият. В мига, в който двамата прекрачат прага на ресторанта или къщата и се срещнат, действителността излиза наяве. Тогава се опитвате да приложите същата формула както при обикновена среща, като се опитвате да се

измъкнете колкото може по-скоро и се молите да са записали телефонния ви номер неправилно. След което си отивате вкъщи и плачете, а може би се смеете, но никога повече не проговаряте и дума на приятелите, които са ви погодили този номер. След което минава известно време, вие забравяте колко зле е било и позволявате на същите приятели или на други да ви сватосват отново.

С любов и съпричастие,
Д. С.

ГЛАВА 1

Беше прекрасна, мека майска вечер, само няколко дни след като пролетта пристигна и се настани на Източното крайбрежие с безапелационна категоричност. Времето беше идеално. Зимата си бе събрала багажа и си бе отишла буквално за една нощ. Птиците пееха, та се късаха, слънцето топло грееше, а всичко в градината на семейство Армстронг в Кънектикът беше буйно разцъфтяло. Прекрасното време се задържа цяла седмица и накара хората да се отпуснат и да забавят темпото, дори и нюйоркчаните. По улиците се разхождаха прегърнати двойки, часовете за обяд се проточваха повече от обикновено. Хората се усмихваха. Затова тази вечер в градчето Гринуич Парис Армстронг реши да сервира вечерята навън, в патиото, покрито с каменни плочи, което съвсем наскоро направиха близо до басейна. Тя и Питър бяха поканили приятели на вечеря в петък, което беше рядко изключение. Обикновено канеха гостите си в събота, за да не се налага Питър да бърза да се прибере у дома от града. Но този път се наложи партито да е в петък, защото службата за кетъринг беше свободна само този ден. От сега нататък всяка съботна вечер щяха да бъдат заети със сватбени тържества. И така цялото лято. За Питър щеше да е малко неудобно, но той не се разсърди, когато му съобщи. През повечето време, всъщност винаги, беше снизходителен към приумиците ѝ и ѝ позволяваше всичко. Обичаше да я глези, да ѝ угажда и да прави живота ѝ лесен и приятен. Това бе едно от милиардите неща, които Парис обичаше у него. През март тази година бяха отпразнували двадесет и четвъртата годишнина от сватбата си. Човек трудно можеше да повярва колко много дни и нощи са се изнизали и колко пълни и прекрасни са били те. Мегън, тяхната по-голяма дъщеря, преди година се дипломира във „Васар“ и сега работеше в Ел Ей. Тя се интересуваше от кино и си бе намерила работа като асистент на една продукция в Холивуд. Както бе обяснила на всички, не била нищо повече от момиче за всичко, но бе очарована от факта, че работи точно това, и искаше някой ден да стане продуцент.

Синът им Уилям току-що бе отпразнувал осемнадесетгодишния си рожден ден и през юни щеше да завърши гимназия. Наесен отиваше в университета в Бъркли.

Господи, колко бързо пораснаха децата ѝ! Трудно беше да го повярва. Сякаш преди минути бе ставала нощем, сменяла памперси и хранила с лъжичка, беше водила Мегън на балет, а Уим на хокей, беше гледала болни деца и бе учила заедно с тях математика. А ето че само след три месеца малкото ѝ момченце щеше да я напусне. Трябваше да бъде в Бъркли една седмица преди Деня на труда.

Парис беше сигурна, че масата е подредена безупречно. Можеше да разчита на служителите от кетъринговата фирма, които бяха надеждни и имаха вкус. Те познаваха много добре кухнята и изискванията ѝ. Двамата с Питър обичаха да посрещат гости, така че Парис доста често използваше услугите им. Семейство Армстронг се забавляваха и наслаждаваха на светския живот и през годините бяха събрали около себе си доста разнороден антураж от интересни приятели.

Тя постави цветята, които сама бе аранжирала, върху масата. Букетът представляваше щедро изобилие от многоцветни божури. Покривката беше безупречна и трептеше от белота, а кристалът и среброто блестяха. Питър вероятно нямаше да забележи тези подробности, особено ако се прибереше уморен, но той повече усещаше, отколкото виждаше дома, който тя му бе осигурила. Домът, който поддържаше и за който се грижеше толкова години. Парис имаше безпогрешен усет за детайлите. Създаваше около себе си атмосфера на топлота и еlegantност, и хората с удоволствие се потапяха в нея. И го правеше не само заради съпруга и приятелите си, но и за самата себе си.

Питър също се грижеше много за нея. Беше щедър към цялото си семейство. Работеше като партньор в една правна кантора, специализирана в корпоративно счетоводство, и на петдесет и една година беше управител. Можеше да се каже, че бе богат и преуспял човек. Къщата, която купи преди десет години, беше голяма и красива, в едно от най-люксовите предградия на Гринуич, Кънектикът. Първоначално мислеха да наемат архитект декоратор, който да се заеме с вътрешното обзавеждане, но накрая Парис реши да свърши тази работа сама. И беше доволна, че го направи. Питър дори бе

очарован от резултата. Те имаха и една от най-красивите градини в Гринуич. Парис бе свършила толкова добра работа по обзавеждането на къщата, та съпругът ѝ често я подкачаше, че е сбъркала професията си и е трябвало да стане декоратор. А повечето от хората, които виждаха дома им, се съгласяваха с него. Но въпреки че бе доста артистична натура, интересите ѝ бяха винаги в съзвучие с интересите на Питър.

Парис уважаваше света на бизнеса и се опитваше да го разбере. Омъжи се за Питър скоро след като завърши колежа и отиде в бизнес училището, което завърши с диплома на магистър по бизнес администрация. Искаше да започне свой малък бизнес, но забременя на втората година и предпочете да си остане вкъщи, за да отгледа децата си. И никога през живота си не съжали за това свое решение. Питър я подкрепяше напълно и печелеше достатъчно, така че нямаше нужда тя да работи. През изминалите двадесет и четири години се бе чувствала пълноценна и удовлетворена, посветена изцяло на съпруга и на децата си. Печеше кейкове и сладкиши, организираше училищни тържества, ръководеше училищната разпродажба всяка година, шиеше костюми за Хелоуин, прекарваше безкрайни часове при зъболекаря заедно с децата и правеше онова, което хиляди други съпруги и майки вършеха. За тази работа не ѝ трябваша степен и диплома, но задълбоченото ѝ разбиране на света на бизнеса и живият интерес към него правеха по-лесни разговорите с Питър късно през нощите, когато той споделяше с нея случаите, над които работеше. Тя беше добър и деен слушател и това, ако не друго, ги сближаваше още повече.

За Питър Парис беше и си оставаше идеалната жена. Той се гордееше с нея и я уважаваше за начина, по който бе възпитала децата им. Съпругата му се бе превърнала във всичко, което бе очаквал от нея. А и самата Парис беше доволна от това постижение. Не се чувстваше като изостанала и затъпяла домакиня без кариера или като смотана провинциалистка.

И до ден-днешен те се смееха в неделя сутрин, докато се гушкаха под завивките още половин час в студените зимни дни. А Парис все така ставаше в ранни зори, за да го закара до гарата, след което се връщаше, за да вземе децата и да ги заведе до училището, докато не станаха достатъчно големи, за да шофират сами, което според нея стана много бързо. Единствената дилема, която стоеше сега пред нея,

бе да открие какво ще прави, след като Уим замине за Бъркли през август. Не можеше да си представи, че повече няма да има тийнейджъри, пляскащи във водата на басейна през лятото, огласящи двора със смеховете си или обръщащи къщата с главата надолу през уикендите, когато стаите за гости бяха пълни с приятели на Мег и Уим. През тези двадесет и четири години брак животът ѝ се бе въртял единствено и само около тях. И макар да знаеше, че тези дни са отлетели безвъзвратно и това е за тяхно добро, ѝ беше тъжно.

Даваше си сметка, че след като Уим напусне дома и отиде в колежа, животът, който бе водила от толкова време, щеше да свърши. Момчето ѝ щеше да се връща вкъщи от време на време — през някой случаен уикенд или през ваканциите, както правеше и Мег, когато отиде във „Васар“, но много по-рядко, защото той щеше да пътува отдалеч, чак от западния бряг. Дъщеря ѝ, след като завърши, просто изчезна. Първо отиде в Ню Йорк, където живя шест месеца с три свои приятелки, а после се премести в Калифорния веднага след като си намери работата, която искаше. Оттогава, ако имаха късмет, я виждаха само на Деня на благодарността и на Коледа и един господ знаеше какво щеше да стане, когато се омъжи. Не че тя имаше такива намерения.

Парис бе наясно само, че през август, когато Уим замине, животът ѝ щеше да се промени завинаги.

След двадесет и четири години отсъствие от пазара на работната сила тя не можеше просто да отиде в Ню Йорк и да си потърси работа. Беше пекла кейкове и бутала детски колички прекалено дълго. Единствената ѝ работа извън дома бе като доброволка в Стамфорд с бавноразвиващи се деца и по една обучаваща програма, която нейна приятелка бе започнала в местното общинско училище, с изоставени и безпризорни, които едва сричаха. Освен това нямаше никаква идея какво щеше да прави със себе си и със свободното си време. Преди години Питър ѝ бе казал, че когато децата пораснат и напуснат домашното гнездо, ще могат да пътуват и да направят всички онези неща, за които са мечтали преди. Но през последната година работното му време се бе удължило и тя сериозно се съмняваше, че съпругът ѝ ще може дори за една седмица да се откъсне от работата си. От което можеше да съди, поне за момента, че децата и Питър водят продуктивен и ползотворен живот, за разлика от нея самата. Знаеше, че

трябва да се захване с нещо, при това съвсем скоро. Перспективата за огромното количество свободно време, което я очакваше, започваше да я плаши. Беше говорила по този въпрос с Питър няколко пъти, но той нямаше никакво полезно и разумно предложение. Успокои я, че рано или късно все ще измисли нещо, и тя знаеше, че е прав. На четиридесет и шест години Парис Армстронг бе достатъчно млада, за да започне да гради кариера, ако пожелае. Проблемът обаче беше в това, че не знаеше какво точно иска да прави. Харесваше ѝ начинът, по който бе подреден животът ѝ досега. Допаднаше ѝ да се грижи за децата и за съпруга си и да задоволява всяка тяхна нужда и прищявка, особено през уикендите и особено на Питър. За разлика от някои нейни приятелки, в чиито бракове се бяха настанили умората и изхабените чувства — сигурен признак за скорошен разпад, Парис все още беше влюбена в мъжа си. Сега ѝ се струваше по-любезен, по-мил, по-загрижен, по-интелигентен и по-отракан, че дори и по-хубав, отколкото когато се ожениха. Той казваше същото за нея.

Парис беше слаба, гъвкава и атлетична. След като децата поотраснаха, имаше повече свободно време и почти всеки ден играеше тенис. Беше в страхотна форма. Правата ѝ руса коса беше дълга почти до кръста и през повечето време тя я носеше сплетена на плитка. Имаше класическите черти на Грейс Кели и ясни, зелени очи. Фигурата ѝ беше съвършена, без дефекти, смехът — нежен и искрен, а чувството ѝ за хумор — на висота. Беше остроумна и мозъкът ѝ щракаше бързо, винаги казваше нещата на място, което доставяше удоволствие на приятелите ѝ. Обичаше да се шегува и винаги размиваше децата. Питър беше доста по-тих и кротък по природа. Можеше да се каже, че е дори малко скучен. Такъв си беше открай време. Когато след дългия работен ден се връщаше късно през нощта, обикновено беше така изморен, че само я слушаше, докато тя му разказваше как е протекъл денят. Кимаше от време на време и понякога вметваше по някоя реплика. През уикендите малко се оживяваше, но пак беше мълчалив и кой знае защо резервиран. А през последната година бе така погълнат от работата си, че тя почти не го виждаше. Това всъщност беше първата вечеря с приятели, която семейство Армстронг даваше от три месеца насам. Питър работеше в петък до късно и дори понякога ходеше в кантората си и в събота, за да довърши нещо или да се срещне с клиенти. Но Парис беше

изключително търпелива. Никога не се сърдеше, нито му правеше забележки, уважаваше отдадеността му към работата и всячески се опитваше да му бъде от полза. Според нея тези негови качества го бяха издигнали до поста, който заемаше, а освен това в бизнес средите и кръговете, в които се движеха, всички го уважаваха и му се възхищаваха. Не можеше да го обвини за това, че е прекалено добросъвестен, въпреки че ѝ липсваше и ѝ се щеше да прекарват повече време заедно. Особено сега, когато Мег вече от шест месеца живееше далеч, а през последната си година в училище Уим бе зает със своя живот и приятелите си. Натоварената работна програма на Питър през последните месеци ѝ напомни отново, че през септември, когато остане сама, ще трябва да намери нещо, с което да запълва времето си. Беше мислила да започне да предлага кетърингови услуги или да инвестира в градинарството, защото много обичаше да се занимава с цветя. Но кетъринговата дейност щеше да отнеме главно уикендите ѝ, а това беше времето, в което Питър бе свободен, и Парис искаше да си бъде въкъщи с него, което напоследък се случваше все по-рядко.

Тя се изкъпа и започна да се облича, след като провери как е подредена масата и мина през кухнята, за да се увери, че всичко е както трябва. Бяха поканили пет двойки на вечеря, все стари и добри приятели. Парис чакаше с нетърпение гостите и се надяваше, че Питър ще се прибере навреме, преди да са пристигнали. Мислеше за него, когато Уим надникна в спалнята. Искаше да ѝ съобщи какво смята да прави тази вечер и къде ще ходи. Това беше правило, на което Парис стриктно държеше, дори и на неговата възраст. Искаше да знае къде и с кого са децата ѝ всеки момент. Беше отговорна майка и предана съпруга. Всичко в живота ѝ беше в идеален ред и под относително добър контрол.

— Отивам до семейство Джонсън с Мат — обяви Уим, докато майка му закопчаваше ципа на бялата си дантелена пола. Вече беше облякла горница без презрамки и бе сложила сребристи сандали на висок ток.

— Там ли ще останете, или ще отидете някъде другаде? — усмихна му се Парис в огледалото.

Синът ѝ беше красиво момче, приличаше много на баща си. Когато стана на петнадесет, Уим изведнъж израсна много висок и оттогава прибавяше само по някой и друг сантиметър. Имаше

кестенявата коса на Питър и ясни сини очи. И докато наблюдаваше майка си, която навиваше дългата си руса коса на малък кок, се усмихваше. Винаги е изглеждала така красива, помисли си той. Смяташе, че майка му притежава вродена елегантност, и беше горд с нея, така както тя с него. Уим беше добър ученик и първокласен спортист.

— На купон ли ще ходите? — поинтересува се Парис.

През последните месец-два абитуриентите се държаха като отвързани жребчета. Бяха го ударили на живот, а Уим винаги бе душата на компанията. Момичетата направо лудееха по него. Привличаше ги като магнит и много от тях се опитваха да го свалят, но той излизаше само с едно девойче още от Коледа. Парис много я харесваше. Беше добро и хубаво момиче от почтено семейство. Майка ѝ бе учителка, а баща ѝ — лекар.

— Да, по-късно може да отидем на купон — отговори Уим, изражението му моментално стана свенливо и леко глуповато.

О, колко добре го познаваше! Очевидно не бе имал намерение да ѝ каже тази подробност. Тя винаги задаваше прекалено много въпроси. Той и сестра му понякога се оплакваха, но всъщност им харесваше, защото не се съмняваха, че го прави от обич.

— Къде? — попита тя, като приключи с косата и си сложи руж и червило.

— У Стейн — отвърна синът ѝ с усмивка.

Майка му винаги питаше. Винаги. И преди да зададе следващия въпрос, вече знаеше какъв ще бъде той.

— Ще има ли родители? — Макар че бе на осемнадесет, Парис не искаше синът ѝ да ходи на купони без контрол. Подобни сбирки представляваха чиста покана за неприятности и когато децата ѝ бяха по-малки, тя дори звънеше, за да се увери. През последната година се смили и започна да приема честната дума на сина си. Но все пак от време на време, в редки случаи той се опитваше да я преметне или да скрие нещо от нея.

Или, както казваше Парис, неговата работа бе да се опита да го направи, а нейната — да открие, когато го е сторил. Имаше забележителен талант да подушва измамите, но през повечето време момчето казваше истината и тя се чувстваше спокойна, когато излизаше.

— Да, майка му и баща му ще бъдат там — отвърна Уим, като завъртя очи.

— Най-добре ще е наистина да бъдат там. — Тя го изглежда многозначително, а после се разсмя. — Ще надупча гумите на колата ти и ще хвърля ключа ти в боклука, Уилям Армстронг, ако ме лъжеш!

— Да, мамо, знам. Не се тревожи. Там ще са.

— Добре. Кога ще се прибереш? — Полицейският час в тази къща все още бе в сила, дори и за осемнадесетгодишните. Парис бе заявила, че докато не отиде в колежа, синът ѝ трябва да спазва правилата, и Питър се бе съгласил с нея. Той всъщност винаги одобряваше ограниченията, които жена му поставяше на децата. Двамата бяха единомдушни по този въпрос, както и за всичко друго. Възгледите им относно отглеждането и възпитанието на децата съвпадаха, както и разбиранията им за повечето неща в живота.

Техният брак беше почти идеален, без проблеми, като се изключат обикновените, дребни спорове, които възникваха само за глупави неща — като кой е оставил вратата на гаража отворена, кой е забравил да налее бензин или е изпратил ризата за смокинга на химическо чистене точно когато са канени на вечеря с официално облекло. Но Парис рядко допускаше подобни грешки и винаги бе готова да ги поправи. Питър можеше да разчита на нея.

— В три? — попита внимателно Уим, опипвайки почвата, но майка му категорично поклати глава.

— И дума да не става. Това не е купон по случай завършването, а обикновена петъчна вечер, нали така? — Знаеше, че ако отстъпи сега, по време на празненствата за завършване на училище Уим ще поиска да се връща в четири или пет, а това бе много късно или по-точно рано. Смяташе, че за него е опасно да шофира в тези часове. — Два. Най-късно. Хайде, от мен да мине. Чакай, къде тръгна! — извика тя след него, тъй като младежът кимна и се упъти към вратата. Споразумението бе сключено и Уим изглеждаше доволен, но майка му го последва с игриво изражение на лицето. — Не толкова бързо! Искам целувка.

Той ѝ се усмихна. Изглеждаше като голямо, глупаво хлапе. Повече дете, отколкото мъж, какъвто беше всъщност. Прегърна майка си, а тя го целуна по бузата.

— Приятно прекарване и карай внимателно. Моля те.

Уим беше добър шофьор и имаше чувство за отговорност, но тя като всяка майка се притесняваше. Никога досега не се бе забърквал в пиянски истории, а в редките случаи, когато пиеше нещо, оставяше колата и се прибираще с приятели. Освен това знаеше, че ако нещо не е наред или нещата излязат извън контрол, винаги може да се обади на родителите си. Бяха се разбрали по този въпрос преди години.

Ако случайно се напиеше, можеше да им позвъни и тогава щеше да бъде помилван. Но при никакви условия и в никакъв случай не биваше да кара кола в пияно състояние.

Парис чу как Уим излезе от къщата и външната врата се тръшна. А в момента, в който слезе по стълбите, се появи Питър с куфарче в ръка. Имаше изтощен и уморен вид. Нещо я бодна в сърцето, когато видя колко много си приличат с Уим. Все едно виждаше един и същи човек, който бе излязъл преди малко отгук, а сега влизаше с тридесет и три години по-стар. Сърцето ѝ се изпълни с любов и тя му се усмихна топло.

— Здравсти, скъпи — рече и отиде при него, за да го прегърне и целуне, но той бе толкова уморен, че не отвърна на поздрава ѝ.

Парис не му каза, че изглежда изтощен, защото не искаше да се чувства още по-зле от подобна забележка. Но знаеше, че през последния месец бе стигнал до предела на силите си и че нещата не вървят добре за клиента му, поне до този момент, въпреки че Питър се опитваше да ги обърне.

— Как мина денят ти? — попита го със съчувствие Парис, като взе куфарчето от ръката му и го остави на един стол.

Неочаквано съжали, че бе организирала празненство тази вечер. Но когато го планира, нямаше как да знае колко ще бъде зает Питър в този ден. Беше наела фирмата още преди два месеца, защото я предупредиха, че след това ще бъдат претрупани с работа.

— Денят ми беше дълъг — усмихна ѝ уморено се Питър. — Седмичата бе още по-дълга. Направо съм разбит. Кога ще дойдат гостите? — Беше почти седем и той тръгна към вратата.

— След около час. Защо не полегнеш за няколко минути? Имаш време.

— Не, добре съм. Ако заспя, може никога да не се събудя.

Без да го пита, Парис отиде до барчето и му наля чаша бяло вино, после се върна да му я подаде. Той я погледна с благодарност. Не

пиеше много, но в подобни моменти, когато знаеше, че го очаква дълга вечер, едно питие му помагаше да се отърси от стреса. Наистина беше изминала една дълга и натоварена седмица.

— Благодаря — рече Питър, взе чашата и отпи, преди да прекоси стаята и да седне.

Всичко наоколо беше безупречно и в идеален ред. Стаята бе обзаведена с прекрасни, старинни английски мебели. Бяха ги купували заедно през пътуванията си по света — от Лондон и Ню Йорк. И двамата бяха загубили родителите си като млади. Парис бе използвала част от скромното си наследство, за да набави разни скъпи вещи за къщата. А Питър ѝ бе помагал според възможностите си. Имаха някои наистина уникални предмети, на които приятелите им винаги се възхищаваха. Къщата им беше почти съвършена. В нея имаше голяма и удобна трапезария, просторна всекидневна, уютна като бърлога библиотека, която Питър използваше за кабинет, когато работеше къщи през уикендите. А на горния етаж се помещаваха четири спални. Четвъртата използваша като стая за гости, макар че дълго време се бяха надявали тя да бъде стаята на третото им дете, което така и не се появи. Парис не успя да забременее след първите две и макар че двамата говориха много за това, никой не искаше да премине през стреса на изследванията за плодовитост. Затова се задоволиха само с двете деца, които имаха. Явно съдбата бе планирала и нагласила нещата така.

Парис седна на дивана и се притисна към мъжа си. Но тази вечер той беше прекалено уморен и не отвърна на ласката ѝ. Обикновено я прегръщаше през раменете, а сега тя осъзна, докато го гледаше, че проявява явни признаци на потискано напрежение. Може би трябваше да отиде на лекар и да се прегледа. Реши, че ще му напомни веднага щом приключеше сливането и най-тежката част от работата останеше зад гърба му.

През последните години бяха загубили няколко приятели от неочаквани сърдечни удари. Питър бе на петдесет и една години и в добро здраве, така че не бе изложен на голям риск, но знае ли човек. А Парис имаше намерението да го задържи до себе си поне още четиридесет или петдесет години. Последните двадесет и четири бяха много хубави и за двамата.

— Как върви сливането, скъпи? Тежко ли е? — попита го тя със съчувствие. Докато седеше до него, можеше да почувства, че е напрегнат.

Той само кимна, отпи от виното и не отговори. Сигурно беше прекалено уморен и дори не можеше да говори, реши Парис. Не искаше да го пита дали има друго, което да го тревожи. За нея беше очевидно, че причината е работата му. Надяваше се, че след като се потопи в приятната атмосфера на вечерта и поговори с приятелите, ще забрави за грижите си и ще се отпусне. Винаги ставаше така. Въпреки че мъжът ѝ никога не проявяваше инициатива по отношение на техния светски живот, винаги се съгласяваше с плановете, които тя правеше, и одобряваше хората, които канеше. Парис имаше безпогрешен усет когото би харесал Питър и когото не, така че подборът и поканите ѝ бяха в съответствие с неговите вкусове. Нейната цел бе той да прекара добре, а на него му бе удобно, че не го кара да се занимава с подобни неща. Така че Парис вършеше цялата работа, при това добре, и беше, както я наричаше Питър, „директорът по светските събития“ или „завеждащ връзки с обществеността“ в семейството.

Сега Питър седеше тихо на дивана, а тя се бе сгушила до него, щастлива, че си е вкъщи. Запита се дали щеше да отиде отново в службата си през уикенда, или да се среща с клиенти, както правеше от няколко месеца, но не зададе въпрос. Ако се налагаше той да ходи в офиса, значи така трябваше и тя щеше да си намери нещо, с което да се занимава.

Когато се изправи и ѝ се усмихна, Питър изглеждаше доста по-добре. Той се заизкачва по стълбите, а тя го последва.

— По-добре ли си, скъпи? — попита го, докато той легна на спалнята и остави чашата с вино на нощната масичка. Беше толкова изтощен, че все пак реши да полегне за малко преди вечеря.

— Добре съм — отвърна Питър и затвори очи.

Парис реши да го остави на спокойствие и слезе долу, за да провери как вървят нещата в кухнята. Всичко беше наред. Тя се запъти към патиото, седна и се усмихна на себе си. Обичаше съпруга си, обичаше децата и къщата си, обичаше приятелите си. Обичаше всичко, свързано с тях, и не искаше нищо да се променя. За нея това беше идеалният начин на живот и тя не мечтаеше за друг.

Когато се върна половин час по-късно в спалнята, за да го събуди, в случай че е заспал, Питър беше под душа. Тя седна на леглото и го зачака. Гостите щяха да пристигнат след двадесетина минути.

Звънчето на външната врата пропя, докато Питър се бръснеше, Парис подаде глава на вратата на банята и му каза да не бърза. Никой от гостите нямаше да избяга, така че имаше време. Щеше ѝ се той да се отпусне и да се забавлява. Питър я погледна в огледалото и кимна. Лицето му беше бяло от пяната.

— Слизам веднага — обеща, а тя отново му каза да не бърза.

Искаше да се успокои и да свали умората и грижите от раменете си.

Когато той слезе, две от поканените двойки бяха пристигнали, а третата вървеше през моравата към патиото. Вечерта беше прекрасна. Слънцето току-що бе залязло, а топлият въздух напомняше за климата на Мексико или Хаити. Времето беше много подходящо за вечеря на открито и всички бяха в чудесно настроение. Двете най-добри приятелки на Парис бяха тук с мъжете си, единият от които бе адвокат във фирмата на Питър — всъщност така се бяха запознали с тях преди петнадесет години. Той и жена му имаха момче на възрастта на Уим, който учеше в същото училище и щеше да завърши заедно със сина им тази година. Другата жена имаше дъщеря — връстничка на Мег, и още две момчета близнаци, по-големи с една година. Трите жени години наред бяха посещавали едни и същи училищни и спортни събития, а Натали и Парис се редуваха да водят дъщерите си на балет. Дъщерята на Натали обаче бе взела по-насерiously и присърце уроците си и сега беше професионална балерина в Кливланд. И трите навлизаха в залеза на майчинството си и бяха силно потиснати и депресирани от този факт. Говореха на тази тема, когато се появи Питър. Натали сподели тихо с Парис колко изморен вид има съпругът ѝ, а Виржиния се съгласи с нея.

— Той работи по едно голямо корпоративно сливане и наистина му е тежко — обясни Парис, а Виржиния кимна.

Съпругът ѝ се занимаваше със същата сделка, но изглеждаше много по-добре от Питър. Той обаче не беше главен партньор и управител на фирмата. Горкият Питър! Не бе изглеждал толкова уморен и изтощен от години.

След няколко минути пристигнаха и останалите гости и всички седнаха около масата. Очертаваше се приятна компания за вечеря. Трапезата изглеждаше красива, навсякъде горяха свещи. На тяхната мека светлина лицето на Питър изглеждаше малко по-спокойно. Той седеше начело и говореше с жените от двете му страни. Познаваше и двете много добре и компанията им му бе приятна, въпреки че тази вечер бе по-мълчалив от обикновено. Но поне не изглеждаше така изтощен, както когато се прибра.

Около полунощ гостите си отидоха. Питър свали сакото, разхлаби вратовръзката си и въздъхна видимо облекчено.

— Не ти ли беше приятно, скъпи? Не се ли забавлява? — попита го загрижено Парис.

Масата беше доста дълга, с цели дванадесет души около нея, така че тя не можа да чуе какво става на другия ѝ край. Цялата вечер бе говорила с мъжете от двете си страни за бизнес, както правеше често. Те бяха техни приятели и ценяха това нейно умение. Тя бе интелигентна и добре информирана и беше приятно да говорят с нея и за други неща, освен за децата, за разлика от много други жени, в това число собствените им съпруги, макар че те също бяха интелигентни. Натали бе художничка, но напоследък бе започнала да се занимава със скулптура. А Виржиния бе работила като съдия, преди да се откаже от кариерата си и да си остане вкъщи с децата. Тя, също като Парис, беше изнервена от неизвестното бъдеще, след като синът ѝ завършеше през юни. Той щеше да учи в Принстън, така че поне щеше да е по-близо до дома си, отколкото Уим.

Но откъдето и да го погледнеш, една глава от живота им бе затворена и това ги караше да се чувстват несигурни, разтревожени и безполезни.

— Ти беше страшно мълчалив тази вечер — отбеляза Парис, докато се качваха по стълбите.

Хубавото на кетъринговата фирма бе, че тя се грижеше за всичко и почистваше дома след мероприятиято. Къщата щеше да бъде изблизана като с език.

Бе наблюдавала съпруга си и макар той да даваше вид, че се забавлява със съседите си по маса, повече слушаше, отколкото говореше, което бе доста необичайно за него.

— Просто съм уморен — отговори Питър, докато минаваха покрай стаята на Уим.

Синът им все още не беше се прибрал. Сигурно бе у семейство Стейн и нямаше да се върне вкъщи преди два.

— Добре ли се чувстваш? — отново попита Парис. Беше разтревожена. И преди бе имал големи дела и сливания, но те не бяха му се отразявали толкова зле, както сега. Дори си помисли, че може би нещата не вървят добре и сливането ще се провали.

— Аз съм... — Искаше да каже „добре“, но я погледна и поклати глава. Знаеше, че съвсем не изглежда добре. Но не искаше да говори за намеренията си тази вечер. Беше планирал да проведе този разговор следващата сутрин. Представяше си как ще седнат и ще поговорят. Не искаше да ѝ разваля вечерта, а и не обичаше да обсъждат сериозни неща преди лягане. Но не можеше повече да я лъже. Знаеше, че не постъпва почтено с жена си. Обичаше я. Но нямаше никакъв друг начин, нито по-лесен, нито по-безболезнен, да го стори. Както нямаше и по-подходящо време. Перспективата да легне сега до нея и да мисли цяла нощ за онова, което трябваше да ѝ съобщи утре, беше направо непосилно бреме.

— Какво има, скъпи? Нещо не е наред. — Неочаквано Парис почувства как в сърцето ѝ пропълзяха страх и необяснима тревога. Не можеше да посочи причина за това.

О, дано да се бе объркало нещо в офиса на Питър, дано причината да е работата му. Каквото и да е, само той да е здрав. Така нещастиято бе сполетяло едно близко семейство преди година. Съпругът на една от нейните приятелки не се чувстваше добре. Когато отиде на лекар, му поставиха диагноза тумор в мозъка и след четири месеца умря. Беше голям шок за всички. Навлизаха във възрастта, когато започваха да се случват такива неща. Можеше само да се моли на Господ новините, които Питър щеше да сподели с нея, да не бъдат от този род. Но той бе прекалено сериозен, когато седна на един от удобните столове в спалнята, където двамата обичаха да четат, и посочи с глава другия стол срещу себе си.

— Седни.

— Добре ли си? — отново го попита, като приседна и протегна ръка, за да хване неговата, но той се облегна назад и затвори очи, преди да започне да говори.

Когато ги отвори отново и се взря в нея, Парис осъзна, че никога преди не бе виждала подобна болка.

— Не знам как да ти го кажа... Не знам откъде да започна, нито как... — Как да запратиш бомба към някой, когото си обичал и с когото си живял цели двадесет и четири години? Къде и кога да я хвърлиш? Питър знаеше, че трябва да натисне спусъка, който щеше да разбие живота им на парчета. Не само нейния, но и неговия. — Парис... Аз... направих нещо много лудо миналата година... Може би не чак толкова лудо, колкото... Нещо, което не съм очаквал, че ще сторя. Нямах намерение. Дори не съм сигурен как стана... освен че се появи възможността и аз се възползвах от нея. Не трябваше, но го направих...

Не можеше да я погледне, докато говореше, а Парис не промълви нито дума, докато го слушаше. Задушаваше я чувството, че всеки момент ще се случи нещо ужасно, нещо страшно, което щеше да ги унищожи — и нея, и него. В главата ѝ сякаш виеха сирени, а сърцето ѝ думкаше като барабан и щеше да пробие гръдния ѝ кош, докато го чакаше да продължи. Не, това не беше свързано с работата, нито със сливането, осъзна изведнъж тя. Беше свързано с тях двамата.

— Стучи се, когато бях в Бостън за три седмици. Спомняш ли си онзи случай?

Тя знаеше за какво говори и кимна мълчаливо.

Питър я гледаше с отчаяние и очите му бяха пълни с мъка. Искаше му се да я прегърне, но не го направи. Може би така щеше да смекчи удара, но имаше усещането, че това не е начинът и няма право.

— Излишно е да изпадам в подробности и да ти обяснявам как, защо или кога. С две думи — влюбих се в друга жена. Нямах намерение да го правя. Не вярвах, че някога отново ще ми се случи. Не съм сигурен какво съм мислил тогава, освен че бях отегчен, изморен и ми беше скучно, а тя бе интересна, привлекателна и млада, и това ме накара да се чувствам и аз такъв, когато бях с нея. Жив и много помлад. Не бях се чувствал така от години. Сякаш бях върнал часовника назад за няколко минути, само че стрелките му се счупиха и когато се осъзнах и исках да се върна обратно в моето време, открих, че не мога, а и не желая да го сторя. Искам да остана в това време. Но... просто не мога... всъщност... Искам да живея с нея. Обичам те. Винаги съм те обичал. Обичам те и сега, но не мога да живея повече така. Между два

живота. Това ме побърква, разболява ме. Не знам дори как да ти го кажа, само си представям какво е да бъде човек на твое място и... О, господи, ужасно съжалявам... Наистина, Парис.

В очите му имаше сълзи, а тя покри устата си с ръце, сякаш наблюдаваше катастрофа, която става пред очите ѝ, или виждаше как колата се блъска в стената. За пръв път в живота си се чувстваше сякаш умира.

— Парис, не знам как да ти го кажа — продължи Питър и сълзи се търколиха по бузите му. — Заради двама ни... заради нас... искам развод.

Беше обещал на Рейчъл, че ще приключи с тази работа през уикенда, и знаеше, че трябва да го направи, преди двойният живот, който водеше, да го побърка напълно. И него, и нея. Но да го каже, докато гледа лицето на Парис, беше по-трудно, отколкото си бе представял. Взрян в очите ѝ, съжали, че не бе намерил някакъв друг начин. Обаче знаеше, че няма. Беше я обичал през всичките изминали години, но вече не бе влюбен в нея. Обичаше друга жена и искаше да си отиде. Животът му с Парис беше без трепет, имаше усещането, че е погребан жив. Едва сега с Рейчъл осъзнаваше колко му е липсвало всичко! С нея се чувстваше така, сякаш Господ му е дал втори шанс. А дали бе от Господ или не, той го искаше и знаеше, че трябва да го има. Колкото и да му бе мъчно за Парис, колкото и да се чувстваше виновен, да съжаляваше за онова, което бе сторил, знаеше, че животът, душата, съществуването и бъдещето му принадлежат на Рейчъл. Парис беше минало.

Тя остана няколко минути като вкаменена. В стаята цареше пълно мълчание. Гледаше го, без да мигне, сякаш не бе в състояние да повярва на онова, което току-що чу. Виждаше в очите му, че всяка дума, която бе произнесъл, е истина.

— Не разбирам — започна, докато сълзите напълниха очите ѝ и всеки момент щяха да се затъркалят по лицето ѝ.

Това не можеше да е истина! Не можеше да ѝ се случи. Не и на нея. Случваше се на други хора, които имаха несполучлив брак, които непрекъснато се караха или водеха война, които никога не се бяха обичали така, както тя и Питър. Но ето че беше факт. Беше се случило и на нея. Никога, дори и за най-кратък миг през целия им съвместен живот, не беше ѝ минало през ума, че един ден Питър може да я

остави. Единственият начин, по който си представяше, че двамата ще се разделят, бе, че ще го загуби, когато някой умре — той или тя. И ето че сега се чувстваше така сякаш тя беше умрялата.

— Какво става? Какво се е случило? Защо го направи?... Защо! Защо не я оставиш? — Дори не ѝ мина през ума да го попита коя е жената. Това нямаше значение. Онова, което имаше значение, бе, че той искаше да се разведе с нея.

— Парис, опитах се — отвърна отчаяно Питър. Не можеше да понесе този поглед в очите ѝ, но нещата трябваше да се приемат такива, каквито са. И кой знае защо, по някакъв странен и извратен начин се чувстваше доволен, че най-сетне бе свършил и тази работа. Знаеше, че трябва да бъде свободен, без значение какво щеше да коства това и на двамата. — Не мога да я оставя. Просто не мога. Знам, че е отвратително от моя страна, но това е, което искам. Ти си добра жена, прекрасен човек. Беше страхотна майка на децата ми и знам, че винаги ще бъдеш, но не искам повече да живея така. Вече не искам... Чувствам се жив, само когато съм с нея. Животът ми е вълнуващ. Сега гледам напред към бъдещето. Години наред имах усещането, че съм старец. Парис, ти все още не го осъзнаваш, но може би така е по-добре и за двамата ни. Да го приемем като благословия. Ние бяхме като затворени в капан.

Думите му се забиваха в нея като ножове.

— Благословия ли? Наричаш го благословия? Ти чуваш ли се какво говориш? — Неочаквано гласът ѝ започна да трепери. Лицето ѝ се сгърчи сякаш всеки момент щеше да изпадне в истерия, а той се страхуваше най-много от това. Беше огромен шок, също както ако научиш, че някой, когото си обичал, неочаквано е умрял. — Това е трагедия, а не благословия. Как би могъл да наречеш благословия да мамиш жена си, да си отидеш от къщи и да искаш развод? Ти луд ли си? Какво мислиш всъщност? Кое е това момиче? Какво ти е направила, каква магия? — Най-сетне се сети да попита за другата жена, не че имаше някакво значение. Тя беше просто един безименен враг без лице, който бе спечелил битката преди дори Парис да знае, че участва в такава. Беше загубила всичко, без да бъде предупредена, че всъщност животът и бракът ѝ са поставени на игралната маса като залози. Докато гледаше мъжа си, ѝ се стори, че настъпва краят на света.

Той поклати глава и прекара разсеяно ръка през косата си. Не искаше да ѝ каже коя е другата жена, защото се страхуваше, че Парис ще направи нещо в състояние на ревност и лудост, но знаеше, че рано или късно тя ще открие истината. Ако не друго, то децата му щяха да кажат на майка си коя е. Освен това той имаше намерение да се ожени за нея, въпреки че сега нямаше да каже и това. Засега шокът от развода бе достатъчен.

— Тя е адвокат в моя офис. Видя я на коледното тържество, но тя се опита да стои далеч от теб, защото те уважава. Казва се Рейчъл Норман и ми помагаше за случая в Бостън. Тя е много свестен човек, разведена е и има две деца. — Опитваше се да я представи почтена и прилична пред Парис, но знаеше, че това е без значение. Все пак смяташе, че го дължи на Рейчъл, защото не искаше жена му да я смята за последната курва. Макар да се съмняваше, че тя ще чуе думите му.

Парис просто го гледаше, а сълзите капеха от брадичката върху полата ѝ. Изглеждаше напълно разбита и опустошена. Сякаш в нея не бе останала капчица сила или живот и той осъзна, че ще е необходимо много време, за да прости сам на себе си за онова, което ѝ причини. Но друг начин нямаше. Трябваше да го направи, заради доброто на всички. Беше обещал на Рейчъл. Тя го чакаше вече цяла година и му заяви, че не може повече. Освен това той не искаше да я загуби, каквото и да му струваше.

— На колко е години? — попита Парис с мъртвешки глас.

— На тридесет и една — отвърна тихо и някак виновно Питър.

— О, господи! Та тя е с двадесет години по-млада от теб! Смяташ ли да се ожениш за нея? — Тя почувства как паниката сграбчи гърлото ѝ. Докато не се оженеше за тази жена, все още имаше надежда.

— Не знам. Трябва първо да преживеем всичко това. И то е достатъчно травмиращо.

Този разговор го караше да се чувства с хиляда години по-стар. Но мисълта за Рейчъл го подмладяваше отново. Тя беше като извор на жизненост и надежда за него. Дори не си бе давал сметка колко много му бяха липсвали тези неща в живота, докато не се влюби в нея. Всичко, свързано с нея, беше вълнуващо. Дори когато излизаше на вечеря с нея, се чувстваше отново момче, а времето, което прекарваха заедно в леглото, направо го побъркваше. Никога не бе изживявал подобни мигове, не бе имал подобни чувства към никоя друга жена в

живота си, дори и към Парис. Сексуалният му живот с нея беше задоволителен и спокоен и той му се наслаждаваше дълги години, докато живяха заедно. Но онова, което изпитваше към Рейчъл, беше страст, която не бе предполагал, че съществува. Вече бе опитал от вълшебството ѝ и бе запленил.

— Тя е петнадесет години по-млада от мен — рече жена му, започвайки да хълца неудържимо, след което го погледна отново, защото искаше да знае всички отвратителни подробности, с които да се самоизмъчва. — Колко големи са децата ѝ?

— На пет и седем години. Още са малки. Омъжила се е, докато следвала, и успяла да се справи с момчетата и учението си, дори и след като съпругът ѝ я напуснал. Доста е преживяла. — Толкова много я обичаше, че не се сдържа да я похвали пред жена си.

Всъщност винаги бе искал да ѝ помогне по всякакъв начин. Дори бе вземал момченцата няколко пъти на разходка в парка в съботните следобеди, когато лъжеше Парис, че има срещи с клиенти в града. Беше напълно луд по нея, беше си загубил ума и желаше да сподели живота ѝ.

Всъщност Рейчъл също бе силно влюбена в него. Беше обезумяла. Измъчваха я колебания дали да го вижда или не, и дали той ще напусне жена си. Мислеше, че никога няма да го направи, като знаеше колко е важно семейството за него, а и Питър винаги бе твърдял, че Парис е прекрасен човек и образцова съпруга и че не заслужава да бъде наранявана. Но след като преди седмица Рейчъл му каза, че ще скъса с него, той взе решение и я помоли да се омъжи за него. А за да направи това, трябваше да се разведе. Разводът беше цената, която трябваше да плати, за да започне живота, за който копнееше. И понеже това бе най-голямото му желание, беше готов да плати каквато и да е цена. Всякаква. Трябваше да жертва Парис заради Рейчъл. И щеше да го направи.

— Защо не го обсъди с мен? — попита тихо Парис.

Питър се поколеба. Не искаше да ѝ дава фалшиви надежди, нито да я обърква. Според него нямаше смисъл.

— Това нищо няма да промени — отговори след дълго мълчание той. — Искам да разбереш, че няма да променя решението си. Отне ми много време, докато стигна до него, и нищо не може да ме накара да се върна назад.

— Защо не ми каза? Защо поне не ми предостави някакъв шанс? Как така не разбрах какво става? — попита нещастно тя.

Чувстваше се глупава, разбита, смачкана, малка и изоставена, още преди той да си бе отишъл.

— Парис, последните девет месеца почти не съм си бил вкъщи. Прибирах се късно вечер и се връщах в града всеки уикенд. Мислех, че си се досетила. Всяка жена би се усъмнила. Учудвам се, че не си.

— Аз ти вярвах — отвърна тя и за пръв път гласът ѝ прозвуча гневно. — Мислех, че имаш много работа, че наистина си в офиса. Никога не ми е минало през ума, че можеш да направиш нещо такова. — След което неудържимо се разрида.

Той искаше да я прегърне и да я утеши, но реши, че не бива. Вместо това стана и отиде до прозореца, загледан към градината. Питаше се какво щеше да стане сега с нея. Тя все още беше млада и красива, сигурно щеше да си намери някой. Но въпреки това се тревожеше. Това го бе измъчвало и занимавало месеци наред, но не бе достатъчно, за да остане с нея или да престане да вижда Рейчъл. За пръв път в живота си Питър не мислеше за жена си и семейството си, а за себе си.

— Какво ще кажем на децата? — погледна го накрая Парис, защото в един миг се сети за тях. Сякаш той бе умрял и тя трябваше да мисли сега за всичко — как да оцелее, как да каже на хората, какво да съобщи на децата. Голямата ирония бе, че не само приключваше животът ѝ като майка. Беше уволнена и като съпруга. Нямаше никаква идея какво ще прави с живота си, а и не можеше да мисли за това сега.

— Не знам — отвърна тихо Питър. — Предполагам, истината. Аз все още ги обичам. Раздялата ни не променя нищо. Те вече не са деца. И двамата няма да живеят у дома, когато Уим отиде в Бъркли. Така че новото положение няма да има особено голямо отражение върху тях — добави наивно той, а Парис поклати глава, удивлявайки се на глупостта му.

Съпругът ѝ нямаше ни най-малка представа как щяха да се почувстват децата му. Най-вероятно изоставени като нея или почти по същия начин.

— Не бъди толкова сигурен. Разбира се, че ще има ефект. Ти какво си мислиш! Ще бъдат направо разбити. Това ще бъде голям шок

за тях. Как иначе? Цялото семейство просто ще се разпръсне по всички посоки на света с един замах.

— Зависи от това как ще им го представим. Всичко зависи от теб, как ти ще им съобщиш.

Това я вбеси. Осъзна, че той очаква от нея да почисти мръсотията, само че нямаше никакво намерение да го прави. Задълженията ѝ към него като съпруга бяха приключени. Беше освободена от длъжност само с едно мигване на окото и отговорностите ѝ по отношение на мъжа ѝ повече не съществуваха. Единственото, за което трябваше да мисли сега, бе за себе си, а тя дори не знаеше как. Повече от половината ѝ живот бе преминал в грижи за него и децата. Беше мислила само за тях.

— Искам да запазиш къщата — неочаквано рече той, макар че го бе решил, още когато помоли Рейчъл да се омъжи за него.

Двамата смятаха да купят апартамент в Ню Йорк и дори вече бяха огледали няколко.

— А ти къде ще живееш? — попита стреснато Парис. Беше отчаяна и обезумяла.

— Все още не знам. — Срамуваше се и не можеше да я погледне в очите, затова наведе глава. — Ще имаме достатъчно време, за да измислим нещо. Утре смятам да се пренеса на хотел — заяви накрая и Парис осъзна, че онова, което се случва, става точно сега, а не в някакво неизвестно далечно бъдеще. На сутринта мъжът ѝ щеше да си отиде. — Тази нощ ще спя в стаята за гости — довърши Питър и се упъти към банята, за да си вземе нещата.

Тя инстинктивно скочи и го сграбчи за ръкава.

— Не! Не може — произнесе високо и ясно. — Не искам Уим да си въобразява какво ли не, ако те види да спиш там.

Причината не беше само тази. Тя искаше да го има до себе си още веднъж през тази последна нощ. Когато се обличаше за вечеря, как би могла да знае, че това ще бъде последният ден и последната нощ от брака ѝ! За миг се зачуди дали той бе решил, когато се прибра у дома, да ѝ го каже точно тази вечер. Почувства се като пълна глупачка, когато си спомни колко бе притеснена за него, защото изглеждаше уморен. Ето каква била причината, а не работата по сливането на компаниите.

— Нямах нищо против да спя тук? — попита Питър.

Изглеждаше разтревожен. Помисли си дали няма да направи нещо безразсъдно, като например да опита да убие себе си или него, но можеше да прочете в очите ѝ, че няма такива намерения. Сърцето ѝ бе разбито, но не бе загубила здравия си разум. Все още можеше да мисли.

— Бих могъл да се върна в града, ако предпочиташ.

При Рейчъл. При новия си живот. Завинаги далеч от нея.

Това бе последното, което искаше, и тя поклати глава.

— Не! Искам да останеш. — *Завинаги. В добро и зло, докато смъртта ни раздели. Така както обеща пред Бога преди двадесет и четири години.*

Не можеше да престане да се пита как е възможно той да захвърли всичко с лека ръка и да забрави клетвата си. Но очевидно го бе сторил много лесно. Заради една жена на тридесет и двете ѝ малки момчета. Сякаш годините, които бяха преживели заедно, изчезнаха яко дим със замахането на една вълшебна пръчка.

Питър кимна и отиде да си облече пижамата, а тя седна на стола и се загледа в пространството с невиждащи очи. Когато се върна, той легна в леглото, полежа известно време, след което загаси лампата. А след един дълъг момент мълчание проговори, без да я погледне, нито да потърси ръката ѝ. Тя едва го чу, защото духаше носа си.

— Съжалявам, Парис... Никога не съм предполагал, че ще се случи... Ще направя всичко, което мога, за да ти бъде по-леко. Всъщност дори не знам какво да правя. — Гласът му звучеше безпомощно, като на изоставено дете, докато лежеше за последен път в брачното им ложе.

— Все още можеш да се разделиш с нея. Все още нищо не е загубено. Ще помислиш ли за това? — рече Парис. Обичаше го толкова много, че дори се страхуваше да го помоли. Единствената ѝ надежда бе да си го върне, ако успееше да се отърве от тази Рейчъл.

Последва дълго мълчание. Накрая той отговори.

— Не, няма. Много е късно. Няма връщане назад.

— Защо? Тя бременна ли е? — попита ужасена Парис.

Досега не бе помисляла за подобна възможност. Но дори и да беше, унижението и обидата, че съпругът ѝ има незаконно дете, щяха да ѝ причинят по-малко страдание, отколкото загубата на Питър. Беше се случвало и се случваше непрекъснато на хиляди мъже, а браковете

им по някакъв начин устояваха и се запазваха. Ако той го искаше, можеха да го преживеят. Но не, той не желаше да запази техния брак. Това беше повече от очевидно.

— Не е бременна. Просто смятам, че разводът е най-правилното нещо за мен, дори за двамата ни. Обичам те, но не се чувствам добре с теб и не мисля, че трябва да живеем заедно. Ти заслужаваш много повече. Трябва да си намериш някой, който да те обича така, както аз те обичах някога.

— Това е най-гадното нещо, което успя да измислиш и кажеш! Как можеш! Какво според теб трябва да направя? Да пусна обява във вестниците? Ти току-що ме откачи от кукичката като риба и ме хвърли обратно във водата, като ме съветваш да си намеря някой друг. Колко удобно, нали! Бях женена за теб повече от двадесет години. Обичах те и още те обичам. И щях да остана твоя жена до края, до смъртта. А сега какво трябва да направя според теб?

Мисълта за онова, което ѝ бе причинил, я изпълваше с ужас и отчаяние. Никога не беше се чувствала толкова уплашена. Животът, който бе живяла и познаваше, бе свършил като отрязан с нож и бъдещето изглеждаше неясно, страшно, неизвестно, пълно с ужас, опасности и скръб. Последното, което искаше, бе да си намери някой друг! Господи, как въобще можа да го каже или да го помисли! Тя искаше само него. Те бяха мъж и жена, бяха семейство. А за нея семейството беше свято. Очевидно, за него не бе чак толкова.

— Ти си красива, умна, интелигентна и добра жена. Ти си чудесен човек, Парис, и прекрасна съпруга. Някой мъж ще бъде много щастлив да те притежава и да живее с теб. Просто аз не съм този мъж. Нещо се промени... Не знам какво е, нито защо... но знам, че се случи. Не мога да остана повече тук.

Тя седеше и го гледаше. Сетне стана бавно от стола и отиде до него, от неговата страна на леглото, коленичи на пода и като завря главата си в завивките, заплака. Питър лежеше и гледаше в тавана. Страхуваше се да я погледне, докато сълзите се стичаха от очите му и падаха на възглавницата, а ръката му галеше косата ѝ. Въпреки цялата нежна агония и всички стари чувства, които тя предизвикваше у него, и двамата знаеха, че това е последният миг на близост, който споделяха.

ГЛАВА 2

На следващата сутрин зората изгря с цялото си великолепие. Небето беше ясно и синьо, а слънцето ярко и топло. Когато се обърна в леглото и си спомни какво се бе случило предната нощ, Парис простена и поиска денят да е дъждовен, навън да е мрачно и облачно. При това веднага започна да плаче и потърси Питър до себе си, но той вече беше станал и се бръснеше в банята. Тогава тя облече халата си и слезе долу, за да направи кафе за двамата. Струваше ѝ се, че предишната нощ бе играла в някаква сюрреалистична трагедия и че ако поговори с него разумно и спокойно на светлината на деня, всичко ще се промени и ще бъде различно. Но първо трябваше да пие едно кафе. Всичко я болеше, сякаш някой я бе бил безмилостно или бе пренесла тонове багаж. Дори не беше сресала косата си, нито бе измила зъбите си, а гримът от предната вечер се бе размазал под очите.

Уим я изгледа с изненада, когато влезе в кухнята. Беше станал и закусваше припечена филийка с портокалов сок. Когато видя майка си обаче, се намръщи. Никога досега не беше я виждал в подобен вид и се зачуди дали не е пила прекалено много на партито и е махмурлия, или пък е болна.

— Добре ли си, мамо?

— Да. Просто съм уморена — рече Парис и сипа в една чаша сок за баща му, може би за последен път.

Чувството за нереалност, което я бе завладяло снощи, не я напускате. Може би това бе само един лош сън, един миг, през който трябваше да преминат. Сигурно беше така. Питър не можеше просто да се разведе с нея, нали? Или пък можеше? Неочаквано си спомни как приятелката ѝ, чийто съпруг умря от инфаркт на тенискорта, ѝ бе разказала, че повече от шест месеца след смъртта му продължавала да го очаква да прекрачи прага и да ѝ се усмихне, да ѝ каже, че това е било само една шега и че той просто се закачал с нея.

Парис също очакваше Питър да отрече всичко, което ѝ бе казал предната вечер. Тогава Рейчъл и синовете ѝ щяха да изчезнат

постепенно в мъглата, а тя и Питър щяха да продължат живота си както преди. Това беше просто временна лудост, загуба на разум, какво друго! Но когато мъжът ѝ влезе в кухнята напълно облечен и сериозен, тя осъзна, че въобще не беше шега.

Уим също забеляза колко сериозни са родителите му.

— Ти да не ходиш и днес на работа, тате? — попита младежът, докато Парис подаде на Питър чаша сок, която той взе мълчаливо.

Беше се подготвил за грозна сцена, очакваше я, след като излезе синът му, и не бе далеч от истината. Парис смяташе да го моли да остави Рейчъл и да се върне при нея. Според него нямаше смисъл да се унижава. А и двамата бяха напрегнати, защото не искаха Уим да присъства на последните им моменти заедно. Всъщност момчето забеляза, че нещо не е наред, и дори помисли, че може би са се скарали, макар че между родителите му това се случваше много рядко. Така че след минута взе филийката си и се качи обратно в стаята си.

Питър изпи сока и половин чаша кафе, която жена му наля, а после стана и тръгна да събира багажа си. Беше решил да вземе само най-необходимото. Щеше да се върне през седмицата и да опакова останалото. Сега знаеше само, че трябва час по-скоро да се измъкне оттук, колкото по-бързо, толкова по-добре, преди жена му да е избухнала или да се е разридала, а той да ѝ наговори неща, които ще я обидят. Искаше единствено да си отиде.

— Може ли да поговорим няколко минути? — попита Парис, като го последва в спалнята, където той взе чантата си и я погледна нещастно.

— Няма за какво да говорим. Казахме си всичко снощи. Трябва да вървя.

— Не, не трябва! Дължиш ми поне това — да ме изслушаш. Защо не помислиш малко? Може би правиш страхотна грешка? Аз съм сигурна в това, а Мег и Уил също ще си го помислят, когато научат. Хайде да обсъдим нещата и да се опитаме да намерим разрешение. Не може просто така да захвърлиш двадесет и четири години заради някакво си момиче.

Но той го беше направил и освен това го искаше. Беше се хванал за Рейчъл като удавник за сламка. Тя щеше да го спаси от удавяне в света, който споделяше с Парис. Затова сега искаше да избяга от нея, колкото е възможно по-бързо и по-далеч. Жена му бе единствената

пречка между него и бъдещето, за което отчаяно копнееше и мечтаеше. Бъдеще с друга жена.

— Не искам да обсъждам нищо с теб — рече рязко Питър. — Искам развод. Дори и да престана да се виждам с Рейчъл, сега осъзнавам, че искам да си отида. Желая много повече от това, което имам с теб. Много, много повече. Ти също би трябвало да го искаш. Ние буксуваме на едно място, не виждаш ли? Или пък течението ни носи. Животът ни е мъртъв. Като старо дърво, което трябва да бъде отсечено, преди да е паднало само и да убие някого. Човекът, който трябва да го отсече, съм аз. Парис, не мога да продължавам повече.

Не плачеше, когато го каза, дори този път не изглеждаше, че се разкайва. Напротив, бе твърдо решен да го направи. На везните бе поставен неговият живот и нямаше да позволи на жена си да го отклони от пътя. Щеше да получи онова, което искаше, без значение какво щеше да му струва. Знаеше, че тя го обича, той също я обичаше. Но беше влюбен в Рейчъл и искаше да прекара живота си с Рейчъл. Сега щеше да отиде в Ню Йорк и да остане до края на живота си при нея. И нищо на света не би го спряло. Независимо какво щеше да каже или направи жена му.

Парис можеше да види всичко това, изписано на лицето му. За него въпросът беше решен. Според Питър бракът им бе приключил. И тя трябваше да го приеме, така както той го бе приел, и да продължи напред. Лесно бе да се каже.

— Кога се случи всичко това? Къде я срещна? Тя трябва да е страхотна в кревата, щом те е завъртяла на малкия си пръст! — Мразеше се за думите, които произнасяше, но не можеше да се спре.

Той, без да отговори, взе чантата си, излезе от стаята и слезе по стълбите, докато тя го наблюдаваше. Когато стигна на най-долното стъпало, се обърна към нея и Парис почувства как стомахът ѝ се преобърна и я заболя, сякаш някой ѝ нанесе удар.

— Ще ти се обадя, за да уточним подробностите. Мисля, че би могла да използваш адвокат от моя офис. Аз ще ползвам услугите на друга фирма. Кога смяташ да кажеш на децата?

Говореше за всичко делово, като за сделка или за кратко пътуване, което му предстои. Никога не беше го виждала толкова безразличен и студен. Нямаше нито следа от вината и нежността, които бе проявил предишната вечер. Вратата към вълшебното царство вече

бе затворена. И Парис разбра, докато го гледаше от горната площадка на стълбите, че завинаги ще запомни този миг от живота си — как мъжът ѝ стои долу, облечен с панталони в цвят каки и чиста светлосиня риза, а върху лицето му пада ярка слънчева светлина. Сякаш запомняше момента, в който лежи в ковчега на погребението. Щеше ѝ се да изтича надолу по стълбите и да се хвърли на врата му, но не го направи. Само кимна, а той, без да продума повече, се обърна и излезе през вратата.

Парис остана да гледа след него. Чувстваше, че коленете ѝ треперят. След секунда чу мотора на колата, шумът се отдалечи и заглъхна.

Все още стоеше там, когато Уим излезе от стаята си по шорти, тениска и с бейзболна шапка на главата. Изглежда я изненадано.

— Добре ли си, мамо?

Парис кимна, но не промълви нито дума. Не искаше момчето ѝ да види, че плаче, нито че изпада в истерия, а все още нямаше смелост да му каже какво се е случило. Все още не беше готова за това. Не можеше дори да си представи какво ще прави, когато бъде готова. Знаеше, че трябва да съобщи и на Мег.

— Татко на работа ли отиде?

Тя отново кимна, след което му се усмихна, потупа го по ръката и се върна в стаята си.

Легна на леглото и усети одеколona на Питър. Възглавницата му още пазеше аромата. Спомни си, че приятелката ѝ, чийто съпруг беше починал, ѝ бе казала, че седмици наред не сменяла спалното бельо, и си помисли дали и тя щеше да направи същото. Не можеше да си представи живота без Питър. И се чудеше защо не му е сърдита. Не чувстваше нищо друго, освен страх, сякаш бе научила нещо ужасно, но не можеше да си спомни какво. Само че тя знаеше. Дълбоко в сърцето си знаеше. Всяка фибра от съществуването ѝ знаеше, че е загубила единствения мъж, когото бе обичала, и в мига, в който чу, че външната врата се хлопна и синът ѝ излезе, Парис се захлупи с лице върху възглавницата на Питър и се разрида на глас.

Светът, който познаваше и който бе обичала цели двадесет и четири години, се бе сгромолясал в преизподнята. Край. Всичко, което искаше в този миг, бе да умре заедно с него.

ГЛАВА 3

Този уикенд телефонът звъня три пъти, но Парис не го вдигна. Беше оставила секретаря включен, така че по-късно разбра, че са се обаждали Виржиния, Натали и Мег. Все още се надяваше, че Питър ще звънне и ще ѝ каже, че е полудял, че временно е загубил разсъдъка си и че се прибира у дома. Но това не стана.

Уим няколко пъти влезе в стаята ѝ, за да я уведоми за плановете си. Тя остана в леглото, като се оправда, че има треска.

Все пак в неделя вечерта трябваше да стане, за да приготви нещо за ядене на Уим. През целия ден той бе работил в стаята си и когато чу, че майка му дрънка с тенджерите и тиганите, слезе долу. Тя стоеше наред кухнята и изглеждаше обърквана. Не знаеше какво да направи, нито какво да сготви за вечеря и изражението ѝ излъчваше болка.

— Болна ли си? Още ли ти е лошо? Изглеждаш ужасно, мамо. Може ли да ти помогна?

Той се тревожеше за нея. Беше добро момче и виждаше колко е зле, но не знаеше причината. След миг попита:

— А къде е татко? — Когато се прибра предишната вечер в един през нощта, забеляза, че колата на баща му не е в гаража. — Не смяташ ли, че това е прекалено? Наистина работи много напоследък.

Парис го погледна отчаяно, след което седна на един кухненски стол, както си бе по пижама. Два дни не беше сресала косата си, не беше се къпала от петък вечер, което за нея бе повече от необичайно. Винаги бе изглеждала безупречно и дори в случаите, когато бе болна или не се чувстваше добре, бе правила усилия да се облече и да слезе долу. Уим никога не бе виждал майка си толкова небрежна.

— Баща ти и аз имахме сериозен разговор в петък вечерта — започна Парис, а синът ѝ седна на стола срещу нея. Тя протегна ръка и хвана неговите ръце, като ги стисна здраво. — Не съм го осъзнавала и това сигурно е било много глупаво от моя страна — продължи, борейки се да задържи сълзите. Мислеше, че ги е изплакала през тези два дни, но те отново напиреха в очите ѝ. Но сега трябваше да се

стегне заради Уим. Той щеше да помни този миг до края на живота си. — Изглежда баща ти от дълго време е бил нещастен. Животът му с мен не е бил особено вълнуващ. Може би е бил прекалено удобен или прекалено досаден. Може би трябваше да си намеря работа веднага щом двамата с Мег поотраснахте. Да слушаш само за цветята в градината и за кашлицата на децата, не е кой знае колко вълнуващо забавление. Както и да е, твоят баща е решил... — Тя си пое дълбоко въздух и погледна нежно сина си. Не искаше да окачи Питър на въжето, но знаеше, че трябва да го направи. — Решил е, че не иска да бъде повече женен за мен. Знам, че това е шок за теб. За мен също беше. Но ние ще запазим къщата, по-точно аз ще я запазя, а ти и Мег ще можете да идвате и да живеете тук, когато и колкото искате. Единственото нещо, което ще бъде различно, е, че татко няма да е тук.

Нито тя, нито Уим забеляза, че го нарече татко за пръв път от години насам. Момчето изглеждаше така, сякаш бе получило удар или си бе глътнало езика.

— Ти сериозно ли говориш? Той ни напуска? Но какво е станало? Вие да не сте се скарали за нещо?

Не помнеше такъв случай в живота си, а и те наистина не бяха се карали сериозно никога. През всички години, които бяха преживели заедно, най-много да си бяха разменили някоя по-остра дума или няколко забележки. Уим бе направо зашеметен от онова, което чу.

— Той не напуска теб — внимателно рече майка му. — Напуска мен. Чувства, че така трябва да постъпи. — Когато го каза, устните ѝ се разтрепериха и тя отново се заплака.

Уим стана, заобиколи масата и я прегърна.

Парис видя, че той също се е просълзил.

— Господи, мамо, съжалявам. Баща ми сигурно е полудял. Мислиш ли, че ще промени решението си?

Тя се поколеба. Искаше ѝ се да произнесе думите, за които синът ѝ и тя самата копнееше, но знаеше, че не може. Освен ако не станеше някое чудо, Питър нямаше да се върне отново вкъщи.

— Иска ми се — отговори честно Парис, — но мисля, че това няма да стане. Останах с впечатление, че решението му е твърдо.

— Ще се разведеш ли с него? — попита през сълзи Уим.

Приличаше на малко момченце, както се бе гушнал в нея.

— Той иска да се разведе с мен — едва не се задави с думите си Парис, а Уим я пусна и се изправи.

— Ти ме уби! Защо може да иска такава нещo?

На него очевидно и през ум не му минаваше, че в живота на баща му може да има друга жена. А и Парис реши да не му казва нищо. Ако Рейчъл се появише на хоризонта, а тя със сигурност щеше да излезе на бял свят, и то скоро, Уим така или иначе щеше да открие истината. Тогава Питър трябваше да му обяснява как стоят нещата, макар че Парис се чудеше как ли щеше го направи, без да изглежда в очите на децата си като негодник.

— Понякога хората се променят, мили. Понякога се отдалечават един от друг, без да го осъзнават дори. Трябвало е да забележа как се чувства баща ти, но очевидно не съм.

— Не обвинявай себе си! Кога ти го каза? — попита Уим, като все още се мъчеше да разбере какво става. Не му беше лесно, а най-лошото от всичко бе, че се стовари върху главата му така неочаквано. Без предупреждение, като гръм от ясно небе.

— В петък през нощта, след като гостите си отидоха.

— Затова значи и двамата не приличахте на себе си в събота сутрин! Помислих си, че сте махмурлии. — Той се засмя, а Парис го изгледа възмутено.

— Виждал ли си някога някой от нас махмурлия?

— Не, но си казах, че за всяко нещo си има първи път. Ти изглеждаше ужасно. А когато те видях след това, ме излъга, че си болна и те тресе. — Изведнъж се сети нещo. — Мег знае ли?

Майка му поклати глава. Трябваше да съобщи новината и на дъщеря си, но се ужасяваше да го направи по телефона. Обаче Мег нямаше намерение да се връща през лятото у дома. Така че се налагаше да ѝ каже по телефона.

— Ще ѝ се обадя. — Мислеше да го стори тази нощ. А сега, след като Уим вече знаеше, беше задължително да го направи. — Малко по-късно.

— Искаш ли аз да ѝ кажа? — предложи великодушно синът ѝ.

Беше ядосан на баща си, че не бе му съобщил новината лично. Смяташе, че това е израз на страхливост и подлост, но не го каза на майка си.

Истината бе, че Питър не можеше да погледне децата си в очите, така че бе избрал по-лесния начин, като остави това неприятно задължение на Парис. Това, че каза на нея, според него бе достатъчно силна драма за един уикенд и той не би могъл да преживее още една. Освен това знаеше, че жена му ще се справи по-добре с децата. А ако кажеше нещо, което той не би харесал или одобрил, винаги можеше да го замаже или да се отметне по-късно. Беше свикнал да ѝ прехвърля цялата отговорност за децата, без значение колко тежко бе това бреме за нея.

— Не, не е нужно да го правиш — отговори Парис, но беше благодарна на момчето за предложението да я отмени в тази задача. — Това е моя работа.

Искаше да съобщи сама на дъщеря си.

— Добре, тогава аз ще сготвя вечерята.

Уим неочаквано осъзна, че вече няма кой да помогне или да се погрижи за майка му. А когато и той отиде в колежа, тя щеше да остане съвсем сама в Гринуич. Не можеше да повярва, че баща му е постъпил така. Изглеждаше му невъзможно. За него Питър бе герой, образец за подражание, а сега ореолът му сякаш потъмня. Тогава му дойде и друга една мисъл, докато вадеше салатата, домати и студено пиле.

— Мамо, искаш ли да не ходя в „Бъркли“? — Беше приет и в много други училища на източния бряг, които с радост биха го взели за свой студент. Но понеже бе избрал „Бъркли“, дори не си направи труда да отговори на останалите. Смяташе да им се обади тази неделя.

— Настоявам да направиш онова, което желаете, преди да се случи всичко това. Ако баща ти наистина се разведе с мен, тогава аз просто ще трябва да се справям за в бъдеще сама. Ти няма да стоиш вечно тук и да ме пазиш!

Това бе най-ужасната страна на нещата. Беше лежала в леглото и бе мислила за това през цялото време. Сега трябваше всичко да прави сама. Винаги. Щеше да остане съвсем сама, когато Уим отиде в „Бъркли“. Беше ѝ толкова приятно, когато той подаваше глава през вратата. Поне знаеше, че в къщата има още едно човешко същество, което обичаше. Тази мисъл бе най-ужасяващата! Кой щеше да ѝ обърне внимание, кой щеше да я попита как е? Дали някой щеше да се интересува здрава ли е или болна? Кой щеше да ѝ даде чаша вода, ако е на легло? С кого щеше да отиде на кино? Или да се посмее, да

поговори? Дали отново някой щеше да я целуне, или да прави любов с нея? Всички тези въпроси бяха толкова потискащи и страшни, че стигаха отвъд възможностите ѝ да ги възприеме и разбере. Действителността беше опустошителна. Бъдещето ѝ бе безнадеждно и я плашеше. Дори Уим го разбираше. А дали Питър го осъзнаваше?

Парис седна в кухнята и се опита да поговори със сина си, докато той приготвяше вечерята, а когато сервира чиниите с пиле и салата, тя бутна настрана своята, без да докосне храната.

— Съжалявам, сине, не съм много гладна — извини се с тъжна усмивка Парис.

— Добре, мамо. Ще говориш ли сега с Мег?

Искаше да се обадят на сестра му веднага, защото му се щеше и той да говори с нея. Двамата с Мег бяха много близки и Уим искаше да знае какво мисли тя и дали смята, че има някакъв шанс баща им да изтрезнее и да възвърне здравия си разум. Все още не можеше да проумее защо го бе направил. Може би сестра му щеше да има някаква представа. Поне се надяваше да е така. Откакто се помнеше, не беше виждал майка си отчаяна и това го плашеше. Тя изглеждаше като болна от някаква смъртоносна болест.

— Мисля да го направя — отвърна тъжно Парис и се качи горе, за да позвъни на дъщеря си, докато Уим разтреби масата и сложи съдовете в миялната машина.

Парис предпочиташе да е сама, докато говори с Мег. Не защото щеше да ѝ каже нещо по-различно от онова, което съобщи на сина си, а защото щеше да ѝ бъде по-лесно, ако наоколо няма никой, докато говорят.

Мег отговори на второто позвъняване. Гласът ѝ беше весел, очевидно бе в добро настроение. Каза на майка си, че току-що се е върнала от Санта Барбара, където прекарала уикенда с новия си приятел — актьор.

— Сама ли си сега, миличка, или да ти се обадя по-късно? — попита я тактично Парис, опитвайки се да придаде малко живот на гласа си, за да не звучи толкова отчаяно, както всъщност се чувстваше.

— Сама съм, мамо. Искаш да ми кажеш нещо ли? — Гласът ѝ беше весел, тъй като предполагаше, че майка ѝ ще ѝ каже нещо забавно. Не можеше да си представи какво ще последва. След миг обаче, когато чу новината, тя просто онемя. Почти плачеше, когато

заговори отново. Струваше ѝ се сякаш цялото ѝ семейство е било разстреляно, убито, унищожено. — Шегуваш ли се? Той луд ли е? Какво става, мамо? Защо? Нима сериозно мислиш, че ще го направи?

Беше повече ядосана и бясна на баща си, отколкото тъжна и уплашена. Но ако можеше да види лицето на майка си, може би щеше да изпита същия страх, който изпитваше брат ѝ. С разрошената си коса и тъмни кръгове под очите, Парис приличаше на болен човек. Беше направо страшна.

— Да, мисля, че ще го направи — отговори искрено тя.

— Но защо?

След този въпрос настъпи дълга тишина. Накрая дъщеря ѝ попита:

— Има ли замесена друга жена?

Тя беше по-голяма от Уим и много по-опитна от него. Освен това беше жена. Откакто живееше в Холивуд, беше се срещала с няколко женени мъже, а и като студентка също ѝ се бе случвало. Но не можеше да допусне, че баща ѝ е способен да мами майка ѝ. Също така не можеше да си представи, че ще се разведе с нея. Това беше пълна лудост!

Парис не искаше нито да потвърди, нито да отрече, че има друга жена в живота на Питър. Затова не отговори директно на въпроса.

— Сигурна съм, че той има своите причини. Каза ми, че се чувствал като мъртвец тук, в нашата къща, с мен. Искал повече разнообразие и вълнения в живота си, повече, отколкото аз мога да му дам. Е, предполагам, че сигурно не е особено вълнуващо да се връщаш всяка вечер в Гринуич и да слушаш жена си да говори за цветята в градината — рече Парис с тъжен хумор.

Чувстваше се предадена, унижена и обезсърчена, и в известен смисъл отговорна и виновна за досадата и отегчението, които мъжът ѝ бе изпитвал с нея години наред. Сега осъзнаваше, че е трябвало да започне работа преди доста време и да прави нещо по-интересно. Като Рейчъл например. Тя бе спечелила Питър, защото бе по-вълнуваща. И по-млада. Много, много по-млада. Този факт я нарани допълнително и я накара да се чувства стара, грозна и досадна.

— Не ставай глупава, мамо! Ти си много по-интересна и забавна, отколкото татко. Винаги си била! Не разбирам какво става. Казвал ли ти е нещо преди?

Мег се опитваше да вникне в нещата, не можеше да приеме, че няма причина. Просто баща ѝ бе решил нещо, искаше го и действаше на своя глава. Всъщност онова, към което се стремеше в живота си, беше Рейчъл. Не Парис.

Но Мег не го знаеше.

— Никога не е споменавал нищо до този петък — отвърна Парис.

Беше облекчена, че говори с дъщеря си. С Мег, Уим и тяхната безрезервна подкрепа се чувстваше малко по-добре. Поне никое от децата ѝ не я обвиняваше. Дълбоко в себе си тя се страхуваше от това, защото приемаше, че е сторила нещо ужасно на баща им. Но Мег беше съвсем наясно с чувствата си и знаеше кого да обвинява. Направо беше бясна.

— Той е полудял. Поне няма ли намерение да обсъди нещата с теб?

— Може би. Каза, че ще говори с мен само ако се съглася да се разведем. Но не и за да спаси брака.

— Значи наистина е луд! — рече рязко Мег. Искаше да си бъде вкъщи при майка си и брат си. Ужасно бе, че е толкова далеч и не може да им помогне. — Къде е сега? Каза ли ти?

— Каза само, че ще отиде на хотел в града и че ще ми се обади утре, за да уточним подробностите. Предложи ми да използвам един от неговите адвокати. — Всъщност каза на Мег повече, отколкото на Уим, но тя беше по-голяма и освен това реакцията ѝ я накара да се почувства подкрепена и малко по-силна. — Предполагам, че е в „Риджънси“. Обикновено отсяда там, когато му се наложи да остане в града, защото е близо до офиса му.

— Искам да говоря с него. Той изобщо имаше ли намерение да ми каже, или очакваше това да направиш ти? — Мег беше отгатнала интуитивно поведението на баща си и от това бе едновременно ядосана и с разбито сърце. Но гневът ѝ потискаше всички останали емоции и не им позволяваше да излязат на повърхността. Дори не страдаше от загубата му.

Уим, може би защото бе по-малък и защото виждаше състоянието на майка си, бе много по-уплашен от нея.

— Предпочете аз да ти кажа. Мисля, че така му е по-лесно — отвърна тъжно Парис.

— Как е Уим? — попита с тревога Мег.

— Сготви ми вечеря. Бедното момче, аз прекарах в леглото целия уикенд.

— Мамо! — рече назидателно дъщерята. — Не бива да разбиваш живота си заради него. Знам, че ти е тежко и че за теб е било ужасен шок. Но такива неща се случват. Не си първата, няма да си последната. Можеше също така да умре, нали? Радвам се, че е жив. Понякога хората просто полудяват, особено мъжете на негова възраст. Мисля, че точно това е станало. Не знам защо, но подобно поведение не му е в стила. Сякаш не е той, а друг човек. Мислех си, че вие двамата ще останете винаги заедно, до края.

— И аз също — промълви Парис и сълзите отново напълниха очите ѝ. Имаше чувството, че от петък вечер не е спряла да плаче. Би трябвало да са се свършили. — Не знам какво да правя сега. Изобщо какво ще правя през останалия си живот без него?

Започна да хлипа на глас и едва след половин час Мег успя да я успокои и да поговори с Уим. Когато брат ѝ взе телефона, Парис излезе и двете деца разговаряха почти час. Заключение им бе, че баща им сигурно временно е откачил, но ще се оправи. Уим все още таеше някаква надежда, че Питър ще се вразуми и ще се върне у дома. Мег беше доста по-скептична и продължаваше да се чуди дали в тази неочаквана история няма замесена друга жена.

Веднага след като затвори телефона, тя се обади в „Риджънси“, но баща ѝ, естествено, не беше там. Сетне опита в още няколко хотела и, разбира се, не го намери. Питър беше при Рейчъл, но никой не знаеше това. Така че на следващата сутрин, в понеделник, тя позвъни направо в офиса му в още девет часа нюйоркско време.

— Какво става, татко? — попита остро и директно, надявайки се да го принуди да ѝ каже истината. — Не знаех, че двамата с мама имате проблеми. — Опитваше се за говори спокойно и разумно, а не да го обвинява, за да го накара да разкрие истината. Но той бе изненадващо искрен и вероятно също искаше да говори с дъщеря си.

— Ние нямахме проблеми — отвърна честно Питър. — Аз имах. Как е тя? Говори ли вече с нея? — Въпросът беше излишен, само за печелене на време. Беше сигурен, че е говорила, след като му се обаждаше.

— Да, говорих още снощи и мама звучеше ужасно. — Мег нямаше намерение да го щадя. Напротив, искаше той да се почувства

виновен. Заслужаваше си го! — Да не си болен или нещо друго и да си загубил самообладание? — Знаеше, че не е в стила на баща ѝ, но трябваше да опита.

Той въздъхна, преди да отговори.

— Мислих много за това, Мег. Сигурно съм сбъркал, като не ѝ казах по-рано. Надявах се, че ще се почувствам по-различно, че нещо ще се промени, но не стана така. Просто това е нещо, което трябва да направя. Заради себе си. Чувствах се като жив погребан в Гринуич с майка ти. Сякаш животът ми бе свършил.

— Тогава си вземете апартамент в Ню Йорк и се преместете там. И двамата. Няма нужда да се развеждаш. — Беше почувствала слаба искрица надежда. Може би това бе едно възможно решение и тя смяташе, че е длъжна и трябва да помогне на баща си да го открие. Може би той щеше да я послуша.

— Мег, ти не разбираш. Не мога да остана с нея. Вече не я обичам. Знам, че е ужасно да го кажа, но е истина.

Надеждите на Мег се стопиха за секунда.

— Каза ли ѝ го? — Тя задържа дъха си, докато чакаше отговора, осъзнавайки огромната мъка и тежест, които майка ѝ е трябвало да понесе. Беше извън възможностите ѝ за проумяване.

— Толкова тактично, колкото можах. Но трябваше да бъда искрен с нея. Нямам намерение да запазя брака ни. Искях тя да го знае.

— Аха. И сега какво? Накъде ще вървите двамата от тук нататък? — Продължаваше да опипва почвата, но нямаше достатъчно смелост да го попита направо. И се чувстваше ужасно зле заради майка си. Тя не заслужаваше подобно отношение след двадесет и четири години брак.

— Не знам, Мег. Тя сигурно ще си намери някой друг. Красива жена е все още. И това вероятно ще стане скоро.

Господи! Беше невероятно грозно, безчувствено и грубо! Мег искаше да го удари за тези му думи.

— Но тя обича теб, татко — отвърна тъжно.

— Знам, момичето ми. Бих желал и аз все още да я обичам. Но не я обичам. — Да, Рейчъл беше причината за това. Тя бе променила всичко. Завинаги.

— Имаш ли си някоя друга, татко? — не издържа Мег. Беше достатъчно голяма и според нея Питър би трябвало да отговори честно

на директно зададения въпрос.

Но той се поколеба. Мълча достатъчно дълго време и така събуди подозренията на дъщеря си.

— Не знам. Може би. Евентуално. Трябва първо да подреда и оправя нещата с майка ти. — Това беше уклончив отговор, който ѝ каза достатъчно.

— Защо си го направил? Защо си постъпил толкова подло с мама? Тя не го заслужава!

Мег бе на страната на майка си, както и Уим. Баща ѝ бе направил нещо ужасно, а не искаше да понесе последствията. Те оставаха за майка им и за тях. А той предлагаше с цялата си наглост тя да си намери някой друг, сякаш ставаше дума за шапка, обувки или рокля. Просто да смени старите с нови. Майка ѝ може би никога нямаше да намери друг мъж, а може би и не искаше. Вероятно щеше да обича баща ѝ до гроб. Според Мег, а и според Парис, това беше трагедия.

— Знам, че не го заслужава — съгласи се тъжно баща ѝ. — Но аз се грижех за нея и винаги ще го правя. Ще се опитам разводът да мине безболезнено и тя да бъде напълно обезпечена. — Ако не за друго, то за да успокои собствената си съвест. През целия уикенд се бе чувствал гузен и виновен, но страстта му към Рейчъл бе обсебваща и изгаряща, непоклатима. А и сега, когато бе свободен да я има, без да се крие, дори бе станала още по-силна.

— Много ли е лесно да загубиш съпруга си и всичко, което си обичал? За нея сигурно ще бъде ужасно, когато и Уим отиде в колежа. Какво ще прави тогава съвсем сама? — В гласа на Мег имаше сълзи, защото се тревожеше до болка за майка си.

— Е, стига де! Все ще се оправи някак, скъпа. Това се случва често между хората. Нещата се променят. Животът тръгва в различни посоки. Някои умират, други се развеждат или пък се влюбват отново. Просто това е, трябва да го приеме. Можеше да се случи с нея, а не с мен.

— Но не се случи — настоя Мег. — Тя никога нямаше да те напусне. И никога нямаше да постъпи така.

Все още обичаше баща си, но сърцето я болеше за майка ѝ. Баща ѝ говореше като някакъв непознат човек. Не можеше да го разбере. Не беше го виждала в такава светлина, не бе го приемала като егоист и себичен човек, който мисли само за себе си.

— Подозирам, че си права — съгласи се Питър. — Майка ти е невероятно почтен и честен човек. Аз не я заслужавам.

— И аз мисля така, татко — отвърна безмилостно Мег. Беше силно разочарована от него. — Кога смяташ да се разведеш? — Надяваше се, че ако има малко повече време да помисли, може би щеше да промени решението си.

— Няма защо да протакаме. Няма смисъл от отлагане, нито от поддържане на фалшиви надежди. Това може да бъде дори по-мъчително. Една бърза раздяла ще бъде много по-проста и лесна.

За него, разбира се, не и за Парис. Той не каза на Мег, че в мига, в който влезе в офиса си тази сутрин, първата му работа бе да се обади на адвокат и да го помоли да подготви документите. Искаше до Коледа да се разведе. Беше обещал на Рейчъл да се ожени за нея до края на годината, а и той самият нямаше търпение. Освен това знаеше, че любимата му иска да роди още едно бебе, преди момчетата да са пораснали.

— Съжалявам, татко. Много ми е тъжно за теб, за мама и за Уим. Всичко това е просто ужасно — изхлипа Мег и се разплака. Не искаше да го прави, но не можа да се сдържи.

След няколко минути затвори телефона. Струваше ѝ се, че за една-единствена нощ бе загубила не само семейството си, но и всичките си илюзии. Баща ѝ неочаквано се бе превърнал в човек, когото не познаваше, а се страхуваше, че майка ѝ ще потъне в дълбока депресия. Нямаше какво да я спре. Тя не работеше, в къщата нямаше деца, а сега вече и съпруг. Всичко, което ѝ оставаше, бе една празна къща и приятелите в Гринуич. Това обаче не бе достатъчно, за да продължи напред. Или да задържи настрана демоните на мрака.

През целия ден Мег мисли само за майка си и вечерта се обади на брат си, за да му разкаже за разговора, който бе провела с баща им.

— Няма връщане назад. Няма начин — съобщи нещастно тя. — Каквато и да е причината, поради която я напуска, смята да не се връща. — След което помисли малко и добави: — Според мен той се среща с друга жена. — Беше стигнала до това заключение, след като отново и отново бе възстановявала разговора и отговорите му на нейните въпроси.

— Той ли ти го каза? — попита Уим.

Беше потресен. И през ум не бе му минало, че баща му може да ходи с друга жена. Той беше толкова честен и почтен, това изглеждаше невъзможно. Да, но ето че се развеждаше с майка му. За една нощ Питър се бе превърнал в абсолютно непознат човек за жена си и децата си.

— Не. Но останах с това впечатление. Ще видим.

Ако се виждаше с някоя и тя беше толкова важна за него, това скоро щеше да излезе наяве. И то със сигурност би обяснило защо така неочаквано бе напуснал майка им.

— Мислиш ли, че мама знае? — Гласът на Уим прозвуча нещастно.

Парис си бе легнала още в единадесет часа, доста време преди Мег да се обади на брат си.

— Не знам. Не искам да я тревожа, нито да я разстройвам. Положението е достатъчно лошо, без да добавяме и друга жена. Просто трябва да измислим какво можем да направим, за да ѝ помогнем. Може би ще си дойда вкъщи другия уикенд. — През седмицата имаше планове, които не можеше да анулира. — Да видим как ще се държи тя. Във всеки случай ще се върна за твоето завършване и раздаването на дипломите. Какво ще правиш това лято?

— Мислех да ходя в Европа с четирима приятели от моя клас. Може би ще трябва да се откажа — отвърна Уим.

И неочаквано се почувства виновен. Не искаше да се отказва от това пътуване, което бе чакал и за което си бе мечтал цяла година, но не желаше да оставя майка си сама.

— Дотогава тя може би ще се почувства по-добре. Засега не променяй нищо. Аз ще я поканя да ми дойде на гости. Но сега ми се струва, че едва ли ще иска да ходи някъде.

Мег бе говорила с майка си тази сутрин от офиса си, но Парис бе толкова депресирана, че едва произнасяше едносрични думи. Мег ѝ предложи да отиде на лекар, но тя отказа. Нямахше да им е лесно, на никого от семейството, с изключение на баща ѝ.

— Обаждай ми се винаги когато можеш — заръча тя на брат си.

Това щеше да бъде доста неприятно завършване на гимназия за него. Една травма, която никой от тях нямаше да забрави, нито да излекува скоро.

— Цял ден не е станала от леглото — осведоми сестра си Уим.

— Ще ѝ се обадя утре — каза Мег и в този момент на вратата се позвъни.

Беше приятелят ѝ, затова тя обеща на брат си да звъдне на другия ден. А и той имаше номера на мобилния ѝ телефон, ако се случеше нещо спешно. Но какво повече можеше да се случи? Та нали къщата им вече бе разрушена и покривът беше рухнал!

ГЛАВА 4

Чак в четвъртък Виржиния и Натали успяха да се свържат с Парис. Бяха опитвали безуспешно цяла седмица. За пръв път от дни наред Парис отговори. Звучеше изморена и гласът ѝ беше дрезгав, беше все още сънена. Виржиния бе научила новината от съпруга си още в понеделник вечерта, когато той се върна от работа. Питър му бе доверил, че двамата с Парис са се разделили и ще се развеждат. Искаше новината да се разпространи колкото се може по-бързо, така че след разумен толеранс от време да може свободно да излиза с Рейчъл. Всъщност само той си мислеше, че връзката му е тайна. Съпругът на Виржиния ѝ каза за нея още същата вечер, защото цялата кантора отдавна знаеше. Тя пък сподели информацията с Натали, докато обядваха. За няколко дни Парис се превърна в онова, от което най-много се страхуваше — обект на клюки, съжаление и обсъждане. Двете ѝ приятелки бяха направо ужасени от случилото се. То им напомни, че никой не е застрахован от подобен удар, който обикновено те сполита, когато най-малко очакваш. Никой не знае какво може да му се случи. Точно когато си мислиш, че вече всичко е наред, че завинаги си стигнал до безопасния заветен бряг, откриваш, че всъщност не си, и потъваш в бездната, отворила се неочаквано под теб.

— Здравсти, момиче — рече Виржиния. Искаше да прегърне приятелката си и да я утеши. — Как си? — попита тя и Парис разбра от тона на гласа ѝ, че знае.

Не беше събрала смелост да ѝ се обади и да ѝ разкаже всичко. Не можеше. Беше ѝ ужасно трудно и дори се срамуваше. Вместо това предпочете да лежи в леглото дни и ноци и да търси убежище в съня. Събуждаше се само когато Уим се връщаше от училище. Тогава той приготвяше нещо за хапване. Парис не бе пипнала нищо в къщата, откакто Питър я напусна в събота сутринта, дори не готвеше и не ядеше. Беше обещала на сина си скоро да се оправи, но той бе започнал да се съмнява в това.

— Джим каза ли ти? — попита тя приятелката си, като се завъртя в леглото и загледа тавана.

— Да. — Но понеже не знаеше дали Парис е наясно със съществуването на другата жена, реши да си мълчи. Мъката бе достатъчна и без това. — Може ли да дойдем? Нат и аз се тревожим за теб.

— Не искам да виждам никого — отклони предложението Парис. Откакто си бе отишъл Питър, тя не правеше почти нищо. Все пак бе станала да вземе един душ в понеделник. — Изглеждам ужасно.

— За нас това няма значение. Как се чувстваш?

— Сякаш животът ми свърши в петък през нощта. Животът, който познавах. Бих предпочела да ме беше убил. Това сигурно щеше да е много по-лесно.

— Радвам се, че не е. Каза ли вече на Мег?

— Слава богу! Децата ми са страхотни. Бедният Уим, сигурно се чувства като в психиатрична болница. Обещах му, че ще се оправя, и смятам да се взема в ръце, но ми е много тежко.

— Идваме — рече Виржиния и погледна към Натали, клатейки глава. Опитваше се по този начин да ѝ подсказе, че Парис не е добре.

— Не, моля ви! Недейте. Трябва ми малко време, за да събера ума си, преди да видя когото и да е.

Чувстваше се унижена и безпомощна, като счупена на парчета. Дори най-близките ѝ приятелки не можеха да ѝ помогнат. Никой не бе в състояние да събере парчетата. Вече бе получила съобщение от адвоката, който Питър бе наел за нея във вторник. Тя му се обади и говори с него, след което отиде в тоалетната и повърна. Бъдещето не се очертаваше никак розово. Адвокатът ѝ каза, че Питър иска да подпишат документите колкото е възможно по-скоро и да приключат с развода максимално бързо. Парис бе обзета от паника. Сякаш падаше от самолет без парашут. Единственият начин, по който можеше да опише чувството, беше ужас.

— Ще ви се обадя, когато се почувствам по-добре.

Така че накрая те оставиха букет цветя, бележка и няколко списания пред вратата ѝ. Не искаха да ѝ се натрапват, но искрено се безпокояха за нея. Не можеха да повярват, че такова здраво семейство като Армстронг може да се разпадне за толкова кратко време. Беше шокиращо, но всички знаеха, че подобни неща се случват. Те бяха като

смъртта. Понякога идва след дълго боледуване, друг път напълно неочаквано. Но винаги поставя последната точка. Всички бяха съгласни, че Питър бе извършил страшно грозно, подло и непростимо нещо, и изобщо не искаха да знаят коя е тази Рейчъл. Щеше да се наложи да го изключат от кръга на приятелите за в бъдеще. Джим бе уверил жена си, че за Питър това едва ли ще представлява нещо важно и няма да има значение. Той имаше красива млада жена в ръцете си и нов живот пред себе си. Вероятно Питър никога нямаше да погледне назад, нито да мисли за онова, което бе извършил. Той искаше единствено и само Рейчъл.

Мина цял месец преди Парис да излезе от уединението си. Това стана за тържеството по случай завършването на Уим. Виржиния я видя и едва не се разплака. Беше отслабнала, бледа, облечена както винаги безупречно, с бяла ленена рокля и подходящо манто. Косата ѝ бе събрана на малко стегнато кокче, на ушите и около врата имаше перли, а тъмните слънчеви очила криеха тъмните кръгове и следите, които последният месец бе оставил върху лицето ѝ.

Питър също бе дошъл на тържеството за завършването на сина си. Не беше го виждала от онази съботна сутрин, когато си взе чантата и излезе от къщи. Беше ѝ изпратил документите за развода преди три седмици по пощата. Тогава тя плака безутешно часове наред, облечена по халат в спалнята. Но сега нямаше никаква следа, никакъв знак, по който човек можеше да отгатне, че е нещастна. Стоеше изправена, горда и спокойна, кимна, когато го видя, и подмина, като приближи група хора, които познаваше. Остави го да поздрави сина си. Питър изглеждаше в добро настроение, което учуди всички и направи доста лошо впечатление. Единствено Парис не се изненада. През последния месец тя бе проумяла с безпощадна яснота, че напълно и изцяло се е провалила. Нямаше защо да си крие главата в пясъка. Мъжът ѝ си бе намерил друга жена и беше щастлив с нея. Единственото, което искаше сега, бе никой да не разбере, че сърцето ѝ кърви. Тя успя стоически да издържи вечерята в ресторанта. Уим бе поканил десетина свои приятели, Мег беше дошла от Ел Ей. Тя предварително се бе уговорила с баща си да вечеря с него в града, а той бе достатъчно благоразумен да не се появи на вечерята в чест на Уим.

Когато се прибра тази вечер у дома, Парис се почувства напълно изтощена. Легна на леглото с усещането, че гърдният ѝ кош е отворен,

а сърцето оголено. Мег стоеше на вратата и я наблюдаваше. Уим бе излязъл с приятелите си, но тя се бе върнала с майка си. Забеляза, че е много слаба и изглежда прекалено крехка. Никога не беше я виждала такава. Думата, която Натали употреби, беше *чуплива*, сякаш Парис можеше наистина да се счупи всеки момент.

— Добре ли си, мамо? — попита нежно Мег и седна до нея на леглото. Беше истински загрижена.

— Добре съм, скъпа. Просто съм уморена.

Все едно се възстановяваше след катастрофа или дълго боледуване. За пръв излизаше сред хора и бе изразходвала всичките си сили. Трябваше да събере, да изцеди всяка капчица кураж, за да присъства на тържеството и да издържи. Дори не можеше да се радва както трябва на празника на Уим. Напрежението, породено от срещата ѝ с Питър, който бе така чужд и безразличен, направо я съсипа. Тя почти не говори с него. Той беше учтив, но резервиран. Стана ѝ ясно, че не могат да бъдат дори приятели. Парис имаше чувството, че не тя, а духът ѝ присъства там. Духът, който се е върнал след смъртта ѝ, за да посети хората, които е познавала и обичала. Повече не беше тя. Струваше ѝ се, че не се познава. Повече не беше женена и скоро това щеше да бъде оповестено официално, а за нея бракът бе основната част от живота и идентичността ѝ. Беше дала и направила всичко, на което бе способна, като госпожа Питър Армстронг, така че сега се чувстваше никоя. Безлична, необичана, нежелана, изоставена, самотна жена. Едно лице, нищо друго.

— Как ти се стори татко, когато говори с него? — попита я Мег.

При появата му тя говореше с брат си, но видя родителите си заедно, макар и за кратко.

— Добре. Почти не си говорихме. Той не каза нищо. Аз го поздравих и отидох при Натали и Виржиния. Стори ми се по-просто, а и не забелязах да гори от желание да говори с мен. Положението е много сложно.

Той ѝ бе изпратил и продължаваше да изпраща камари документи за уреждане на имуществото, включително и за къщата, както бе обещал. Само видът им я потискаше. Не искаше да ги чете и всъщност често не го правеше.

— Съжалявам, мамо — рече тъжно Мег.

Направо беше уплашена от вида на майка си, но се пошегува, че вероятно отслабването ѝ се дължи на готварските умения, по-скоро неумения на Уим. От сега нататък той повече нямаше да се грижи за нея, можеше да я остави в ръцете на сестра си и да празнува завършването на гимназия. А след седмица щеше да замине за Европа. Парис бе настояла да осъществи плановете си и да не се съобразява с нея. Каза му, че за нея ще бъде полезно да свиква да е сама. Бе започнала да се чувства като пациент в лудница и знаеше, че ще трябва да се справи с мъката, преди тя да я убие.

— Всичко е наред, скъпа — увери дъщеря си Парис. — Защо не излезеш да се видиш с приятелите си? След няколко минути мисля да си легна. — Всъщност тя само това правеше.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против да изляза?

Мег не искаше да я оставя сама. Но бе наясно, че всъщност след неделя това беше неизбежно. Уим щеше да замине за Европа, тя щеше да се върне в Ел Ей. Брат ѝ щеше да отсъства до август, да се върне за няколко седмици и да отиде в колежа. Това бяха последните дни заедно с децата под един покрив. Съвместният им живот бе приключил и всеки поемаше по своя път.

Парис изпрати в събота сина си на летището и ѝ се стори, че някой е отрязал някаква основна нишка, която е свързвала жизненоважни части, и сега всичко се разпада. Накара го да обещае, че веднага след като пристигне в Европа, ще си купи мобилен телефон, за да може от време на време да го чува. Притискаше го в прегръдките си, но накрая все пак трябваше да го пусне да върви. Надяваше се, че синът ѝ ще може да се грижи за себе си. Стори ѝ се, че са я разрязали и са отнели още едно огромно парче от живота ѝ. На другата сутрин и Мег тръгна за Ел Ей. Парис се почувства напълно опустошена, макар че се опитваше да не го показва. Разхождаше се из къщата като привидение и почти щеше да си счупи краката, когато на вратата се позвъни. Беше Виржиния, чийто син бе тръгнал за Европа заедно с Уим. Изглеждаше объркана и се извини за това, че е дошла без предупреждение.

— Реших, че ако и ти се чувстваш като мен, най-добре ще бъде да дойда. Обадиха ли ти се?

— Не — отговори Парис с усмивка на приятелката си. Заради Мег беше облечена, с подредена коса и дори малко грим. Но все пак имаше вид сякаш току-що е станала от болничното легло след тежка болест или операция. — Не мисля, че ще ни се обадят в близките няколко дни. Заръчах на Уим да си купи мобилен телефон.

— Аз също — разсмя се Виржиния, а Парис отиде да направи кафе. — Къде е Мег?

— Тръгна преди половин час. Нямахше търпение да се върне при новото си гадже. Каза, че бил актьор. Снимал се е в два филма на ужасите и много реклами.

— Е, поне работи момчето. Не е някой безделник — вметна Виржиния, доволна да види приятелката си станала от кревата и облечена. Но въпреки това щетите от вероломството на Питър и преживяното през последния месец ясно личаха върху лицето ѝ. В очите ѝ се четеше отчаяние. Примирението ѝ беше трогателно. Сякаш повече не вярваше в нищо и на никого, беше загубила надеждата и вярата си във всичко. Беше брутално, като убийство, да унищожиш един човек, макар и не физически.

Докато пиха кафе, двете си говориха. Накрая Виржиния отвори чантата си и извади един лист хартия, който подаде на Парис. На него имаше написани име, телефонен номер и един адрес в Гринуич.

— Какво е това? — попита изненадано Парис, докато го четеше. Не беше чувала името. Някоя си Ан Смит.

— Номерът на моята психоаналитичка. Не бих оживяла без нея.

Парис знаеше, че Виржиния и Джим бяха имали доста недоразумения и неприятности, бяха минали през подводни рифове и водовъртежи в брака си. Той беше труден човек, по едно време страдеше от хронична депресия, но се бе оправил напълно чрез лечение. Но неговите проблеми се бяха отразили на Виржиния и на брака им. Парис знаеше, че приятелката ѝ ходи на психоаналитик, но никога не бе питала за повече подробности. За нея това беше личен въпрос.

— Нима смяташ, че полудявам? — попита я тъжно, като сгъна листа с номера и го пхна в джоба си. — Всъщност понякога и аз самата мисля така. — Почувства страхотно облекчение да произнесе тези думи на глас.

— Не, не смятам — отговори искрено Виржиния. — Ако го мислех, щях да дойда тук с онези момчета с усмирителните ризи и мрежите за пеперуди. Но съм убедена, че наистина може да полудееш, ако не излезеш от тази къща и не говориш с някого за онова, което се случи. Ти преживя ужасен шок. Стореното от Питър е точно толкова травмиращо, колкото ако беше умрял на масата, докато вечеряте, с глава в чинията със супа. Дори това ми се струва по-лесно за преживяване, отколкото изненадата, която ти сервира. В един миг си омъжена, мислиш, че си щастлива, имаш съпруг и живот, който харесваш и който си живяла цели двадесет и четири години, а в следващия той си отива, развежда се с теб и ти дори не знаеш какво те е ударило по главата. А за да станат нещата още по-лоши, като капак на всичко, той живее на час път оттук и има връзка с жена, която е с двадесет години по-млада от него. Ако това не унищожи самочувствието и не разруши психиката ти, не знам какво би го направило. По дяволите, Парис! След подобен шок повечето хора ще клекнат в ъгъла, от устата им ще тече слюнка и ще говорят несвързано.

— Е, и аз мислех да направя същото — отвърна с лека усмивка Парис, — но реших, че е доста гнусно.

— На твоето място щях да сдам багажа — рече Виржиния с уважение.

Дори съпругът ѝ се бе съгласил с нея, че не би преживял подобен удар без лекарства. Всичките им приятели се страхуваха, че съществува възможността Парис да посегне на себе си. Като се изключи фактът, че децата ѝ са живи и здрави и живеят някъде по света, на Парис не ѝ оставаха много неща, заради които да живее. Определено ѝ трябваше някой, с когото да говори. Затова Виржиния реши, че може би Ан Смит е правилният избор. Психоаналитичката беше добър и мил човек, чувствителен, изпълнен със симпатия и доброжелателност, винаги бе готова да помогне. Нейното „Такааа-я-да-видим-как-во-ще-правим-от-тук-нататък“ бе извадило от депресия и вдигнало на крака много хора, в това число самата нея след лечението на Джим. Той се оправи, но тогава неочаквано тя се срути. Изведнъж се оказа, че няма цели, нито дори желание за живот. Беше съсредоточила до такава степен цялото си внимание върху него, че когато той се оправи и повече нямаше нужда от грижи, тя се почувства безполезна.

— Тази жена ми спаси живота, а също и на няколко приятели, на които я препоръчах. Смятам, че е страхотна.

— Не съм сигурна, че моят живот заслужава да бъде спасен — промълви Парис.

Виржиния поклати глава.

— Ето, точно от това се страхувам. Ти имаш погрешното чувство, че нещо в теб не е наред, защото той те напусна, вместо да видиш, че всъщност причината е в него, а не в теб. Той би трябвало да се чувства виновен и зле заради онова, което стори, а не ти!

Виржиния искаше да накара Парис да се ядоса, дори да намрази Питър, но не можеше. За всички, които я познаваха, беше ясно, че тя все още го обича. Понеже му бе предана до смърт, очевидно щеше да е необходимо много повече време, за да умре любовта ѝ към него. Много повече, отколкото на Питър, който само чакаше да получи подписаните документи и да се освободи от брака си. Разводът щеше да разреши този въпрос, но нямаше да изтрие чувствата ѝ към него.

— Ще ѝ се обадиш ли?

— Може би — отвърна, без да крие колебанието си, Парис. — Не съм сигурна, че изобщо искам да говоря с някого по тези въпроси, особено пък с непознат човек. Всъщност с когото и да е. Не искам да излизам, защото не желая да виждам как всички ме съжаляват. Срамувам се. Господи, Виржиния, това е прекалено мелодраматично!

— Ще бъде такава, само ако ти позволиш. Изобщо не знаеш какво още ти е приготвил животът. Може да си намериш мъж, хиляди пъти по-добър и по-свестен от Питър.

— Никога не съм искала никой друг. Дори не съм поглеждала друг, камо ли да го пожелаая. Винаги съм смятала, че Питър е най-добрият и аз съм страхотна щастливка, че съм с него.

— Е, оказа се, че нито той е най-добрият, нито ти си била щастливката. Питър извърши нещо отвратително, но за това — друг съд и съдник. Да върви по дяволите! Не ме интересува ни най-малко нито той, нито любовницата му! Искам ти да си щастлива!

Парис знаеше, че Виржиния казва истината.

— И какво, ако никога повече не бъда щастлива? — попита тя, като я погледна тревожно. — Какво ще стане, ако го обичам до края на живота си?

— Ще те убия! — отвърна с усмивка Виржиния. — Опитай първо с Ан. Ако не помогне, ще потърся екзорсис^[1]. Но по-добре ще е, ако сама успееш да го изтръгнеш от сърцето си. Ако не успееш, ще те убия. Не искаш да си болна и нещастна цял живот, нали?

— Не, не искам — замислено каза Парис. — Но не виждам как тази жена може да промени нещата. Няма никакво значение какво ще й кажа аз или тя на мен. Питър няма да се върне. Ние ще се разведем, децата ми пораснаха и излетяха от гнездото, а той живее с жена, която е петнадесет години по-млада от мен. Е, не е особено красива картинката, нали?

— Не, но други хора са успели да го преживеят. Сериозно ти говоря. Може да си намериш някой, който е десет пъти по-добър и по-хубав. Хората се разделят, губят съпрузите си, умират, сетне намират други, отново се женят и дори животът им става по-щастлив. Ти си на четиридесет и шест години и не бива да се отказваш да живееш! Това ще бъде най-глупавото нещо. И най-грешното. Освен това няма да е честно нито за теб, нито за децата ти, нито за хората, които те обичат. Защо трябва да правиш подобен подарък на Питър? Той си има своя нов живот. Ти заслужаваш също да имаш свой.

— Не искам никакъв нов живот!

— Обади се на Ан! Или ще те вържа и ще те закарам насила пред вратата на кабинета ѝ. Ще я видиш ли поне веднъж? Само веднъж! Ако не я харесаш, няма да те карам да ходиш пак. Само опитай.

— Добре. Ще опитам. Обаче само веднъж. И продължавам да смятам, че нищо няма да се промени — упорито възрази Парис.

— Благодаря ти за доверието — въздъхна Виржиния и си наля още кафе.

Тя остана почти до четири часа и когато си тръгна, Парис изглеждаше уморена, но се чувстваше доста по-добре. Виржиния я накара още веднъж да се закълне, че ще се обади на Ан Смит на другата сутрин. Парис не можеше да си представи какво щеше да промени това и беше сигурна, че никой не може да ѝ помогне, но само за да накара Виржиния да си тръгне, обеща, че ще се обади.

[1] Човек, който гони злите демони от обладания от тях. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 5

Чакалнята приличаше на библиотека. Беше пълна с книги, удобни кожени кресла и малка камина, която сигурно поддържаше топлината и уютта през зимата. Но сега беше горещ юнски ден, прозорците бяха отворени и през тях можеше да се види добре поддържаната градина. Адресът, който ѝ бе дала Виржиния, се оказа една кукленска малка къща, боядисана в бяло, с жълти трегери и сини капаци на прозорците. Първата дума, която идваше на човек наум, беше *уютна*. А жената, която поздрави Парис няколко минути след като седна в чакалнята и заразгръща списанията, нямаше нищо общо с онова, което бе очаквала. Кой знае защо си бе представяла, че през вратата ще влезе Анна Фройд или някоя студена, сериозна и интелектуална очиларка. Нищо подобно. Докторката беше хубава, добре облечена и интелигентна жена в средата на петдесетте години. Косата ѝ бе късо подстригана, носеше дискретен грим, а костюмът ѝ бе безупречен и изглеждаше скъп. Приличаше на делова дама или съпруга на важен шеф, която можеш да видиш на тържествена вечеря, но в никакъв случай не се покриваше с представата за психоаналитик.

— Какво не е наред? — попита усмихнато тя, докато я въвеждаше в кабинета си, обзаведен елегантно в бежово и бяло, с прекрасни големи прозорци и няколко интересни модерни картини. — Изглеждате изненадана.

— Просто не очаквах, че всичко ще е толкова различно — призна Парис.

— Различно от какво? — Докторката също бе заинтригувана.

— От сериозното — опита се да обясни Парис. — Тук е толкова приятно и уютно.

— Благодаря. — Жената се разсмя и разказа част от живота си. — Докато следвах в медицинския факултет, работех като декоратор, за да се издържам. Винаги съм смятала, че ако не ми провърви, ще мога да се върна към старата си професия.

Парис беше дошла с предварителната нагласа да не я хареса, но вече изпитваше симпатия. В тази жена имаше нещо привлекателно, честно и искрено, непретенциозно и приятелско, и то бе силно завладяващо. Можеше да си представи как биха станала приятелки, ако се бяха срещнали при други обстоятелства и по друг повод.

— Та какво мога да направя, за да ви бъда полезна?

— Синът ми замина за Европа. — Дори за самата нея това обяснение изглеждаше странно като начало. То даваше известна информация, но не и за истинската причина за посещението ѝ. Но това беше първото, което ѝ дойде наум. И думите излязоха от устата ѝ сами, без да ги обмисли.

— За да живее там ли? На колко е години? — Беше преценила Парис в мига, в който я видя, и смяташе, че е около четиридесетте. Въпреки преживяното през последния месец не се бе състаряла и изглеждаше както преди. Само беше станала по-тъжна. Беше все така много хубава, макар че погледът ѝ бе малко замъглен, което докторката безпогрешно определи като признак на депресия.

— На осемнадесет. Не, няма да живее там, само ще пътува два месеца. Но ми липсва. — Усети, че сълзите ѝ напират, и с облекчение забеляза кутията с хартиени кърпички пред себе си. Сигурно и другите, които идваха тук, плачеха често, помисли си Парис.

— Той единственото ви дете ли е?

— Не, имам и дъщеря. Тя обаче живее в Калифорния, в Ел Ей. Работи като асистент-продуцент в едно студио. На двадесет и три години е.

— Синът ви в колеж ли учи, Парис? — попита Ан Смит, опитвайки се подреди пъзела, който Парис бе сложила пред нея и който не бе пълен. Нещо липсваше. Но психоаналитичката бе свикнала на това, такава ѝ беше професията. А тя бе много добър специалист.

— Синът ми Уил ще отиде в „Бъркли“ в края на август.

— И вие ще останете сама вкъщи. Омъжена ли сте?

— Аз... не... всъщност, да... Бях омъжена допреди пет седмици, когато... Съпругът ми ме напусна заради друга жена.

Хоп! Ето го и липсващото парченце!

Ан Смит седеше и гледеше със съчувствие Парис, която започна да плаче. Побутна към нея кутията с кърпички.

— Съжалявам да го чуя. Знаехте ли преди това за съществуването на другата жена?

— Не.

— Сигурно е било ужасен шок за вас. Имахте ли някакви проблеми в брака?

— Не, беше идеалният брак. Или поне аз мислех така. Преди да си тръгне, той ми каза, че се чувствал като жив погребан с мен. Сякаш бил мъртъв. Каза ми го, след като гостите ни си отидоха в петък вечерта, а на другата сутрин ме напусна. До този момент мислех, че всичко е прекрасно. Моят брак бе най-здравото нещо на света, нищо не можеше да ми се случи!

Парис млъкна, за да издуха носа си, след което, за своя собствена изненада, повтори всичко, което Питър ѝ бе казал в онази нощ. Дума по дума. Разказа ѝ за Уим, за своята степен по бизнес администрация, която никога не бе използвала, за паниката, която я бе обзела, за страха от онова, което я очаква в бъдеще. Какво щеше да стане с остатъка от живота ѝ? След което ѝ разказа и всичко, което знаеше за Рейчъл. И така неусетно единият час прерасна в два, което бе тайното желание на доктор Смит. Тя обичаше да започва с дълги сеанси, за да научава колкото е възможно повече за пациента си и да открие какво може да постигнат заедно.

Парис се изненада как е отлетяло времето, когато докторката я попита дали иска да си насрочи друг час.

— Не знам. Трябва ли? Какво значение има? Няма да промени нищо. — Беше плакала много през изминалите два часа, но не се чувстваше изчерпана или изхабена. Напротив, беше облекчена след разговора си с тази жена. Не бяха взели никакви решения, но парата беше пусната и напрежението бе намалало.

— Права сте. Онова, което се е случило, няма да се промени. Но с времето ще се промени вашето отношение към него. А това вече може да бъде от значение за вас. Ще можете да вземете решение какво да правите по-нататък с живота си. Ако искате, ще поработим заедно.

Това бе съвършено нова концепция и Парис не бе сигурна за какви решения говори докторката. Всъщност Питър бе взел всички решения. А тя трябваше да ги приеме безропотно.

— Добре. Може би ще дойда пак. Кога?

— Какво ще кажете във вторник?

Беше след четири дни, но идеята да види доктор Смит отново ѝ хареса. Може би щяха да успеят да намерят въпросните „решения“ бързо и нямаше да се налага да идва отново.

Докторката написа деня и часа за среща на едно листче, заедно с телефонния си номер.

— В случай че през уикенда нещата станат непоносими, обадете ми се.

— Не искам да ви безпокоя — отвърна объркана Парис.

— Е, след като не станах декоратор, с това си изкарвам прехраната. Така че не се колебайте, а ми се обадете, ако имате нужда — повтори усмихнато Ан Смит.

— Благодаря — усмихна се и Парис.

Докато шофираше до вкъщи, настроението ѝ бе доста по-високо, много по-добро от седмици насам. Нямаше представа защо. Докторката не бе разрешила проблемите ѝ, но въпреки това се чувстваше по-спокойна и не толкова депресирана. Прибра се вкъщи и се обади на Виржиния, за да ѝ благодари, че я представи на Ан Смит.

— Радвам се, че ти е харесала — рече облекчено Виржиния. Всъщност би се изненадала, ако не бе станало така. Докторката беше страхотен човек и най-добрият помощник, който Парис би могла да има до себе си след всичко, което се случи. — Ще се видите ли отново?

— Да — потвърди, доста изненадана от самата себе си Парис. Не беше планирала подобно развитие на нещата. — Още веднъж. Имам час следващата седмица.

Докато я слушаше, Виржиния се усмихна. Точно така работеше Ан Смит, същото бе направила и с нея. Една среща след друга, докато накрая се оказва, че е ходила цяла година. И освен това няколко пъти се връщаше за „освежаване“. Ако изникнеше някакъв проблем, тя веднага отиваше да се види с Ан и това ѝ помагаше. Винаги е полезно и хубаво до теб да има някой обективен човек, с когото да говориш, някой, на когото да се облекнеш, когато имаш нужда.

Когато се видяха следващия път, Парис беше изненадана от въпроса, който докторката ѝ зададе по средата на разговора.

— Мислите ли да се преместите в Калифорния? — попита тя, сякаш това беше нещо съвсем нормално.

— Не. Защо?

За момент Парис се обърка. Никога не беше ѝ идвало на ума. Живееха в Гринуич откакто се бе родила Мегън и в живота си не беше се местила никъде. Беше пуснала здрави корени тук. До скоро. Дори и сега къщата беше нейна и тя не мислеше да я продава. Беше доволна, че Питър ѝ я остави.

— Защото и двете ви деца живеят там. Така ще бъдете по-близо до тях и ще ги виждате доста по-често. Просто си помислих, че може да го направите и това ще бъде приятна промяна за вас.

Но Парис поклати глава. Нямаше представа какво биха казали по този въпрос Мег и Уим. Подобна идея наистина не беше ѝ хрумвала.

Когато същата вечер сподели с Мег по телефона, дъщеря ѝ остана възхитена. Според нея идеята беше страхотна.

— Наистина ли ще дойдеш, мамо?

— О, не знам. Не съм мислила. Тази докторка, с която се видях вече два пъти, ми го предложи днес.

— Каква докторка!? Да не си болна? — уплаши се Мег.

— Всъщност психоаналитик — въздъхна Парис. Чувстваше се объркана, но нямаше тайни от Мегън. Те бяха приятелки и си споделяха всичко от години. Това беше връзка, която Парис ценеше особено високо. Беше ѝ по-лесно да говори с Мег, отколкото с Уим, главно защото беше момиче и защото бе по-голяма. — Виржиния ми я препоръча. Ходих два пъти при нея. Тези дни ще отида пак.

— Мисля, че си постъпила много умно.

Мег би желала и баща ѝ да бе направил същото, преди да разруши живота на всички, без каквото и да е предупреждение. Тя все още си задаваше въпроса каква беше причината.

Той не бе казал на никое от децата си за Рейчъл, защото искаше първо страстите да се уталожат, духовете да се успокоят и прахта да се разсее. Рейчъл обаче настояваше да я запознае с тях и Питър ѝ обеща, че в най-скоро време ще го направи.

— Но тя не може да промени нищо — рече Парис, имайки предвид докторката.

Продължаваше да се чуди защо изобщо трябва да ходи на психоаналитик. Разводът беше в ход, мъжът ѝ обичаше друга жена. Нямаше нищо, което Ан Смит можеше да направи, за да обърне прилива и да върне Питър вкъщи, обратно при нея.

— Не, но ти можеш да ги промениш — отвърна внимателно Мег. — Онова, което татко извърши, е ужасно. Но сега е важно ти какво ще сториш. Според мен би било страхотно, ако дойдеш тук. Ще ти се отрази добре.

— Как мислиш, че ще го приеме Уим? Да не си помисли, че съм тръгнала след него, по петите му? Има такава опасност.

— Мисля, че дори ще му хареса, особено ако си достатъчно близо, че да идва понякога и да води приятелите си на гости. На мен ми харесваше да се връщам вкъщи, когато бях в колежа. — Тя се засмя, като си спомни старата чанта, пълна с пране, която мъкнеше всеки път със себе си. — Особено ако му переш гащите. Попитай го, когато говориш с него.

— Не мога да си представя, че ще напусна Гринуич. Та аз не познавам никой друг, освен хората тук!

— Трябва да се срещаш и с нови хора, мамо! Може да си потърсиш къща в Сан Франциско. Уим ще идва да те вижда винаги когато поиска. А аз ще ти гостувам през уикендите. Смятам, че ще ти се отрази добре, ако напуснеш Гринуич, дори и само за година-две. Тук ще ти хареса. Времето е прекрасно, зимите са меки и топли, а и ние ще идваме често. Защо наистина не помислиш сериозно върху това?

— Не мога просто така да тръгна и да напусна къщата си — възрази Парис, продължавайки да се съпротивлява.

Но при следваща среща с доктор Смит отново стана дума за това и тя разказа за разговора си с Мег.

— Дъщеря ми много хареса идеята, чак не мога да повярвам! Но какво ще правя там? Никого не познавам! Всичките ми познати и приятели живеят тук.

— С изключение на Уим и Мег — отвърна меко Ан.

Беше посяла семенцето и сега чакаше то да пусне коренче и да порасне. А на децата разчиташе да го поливат. И ако цветето харесаше на Парис, тя сама щеше да го тори. Ако ли не, имаше и други неща, които можеше да поникнат от дупката, която Питър бе оставил след себе си. Ан имаше намерение да открие и изследва всички възможности за нов и може би по-добър живот за тази незаслужаваща сполетялото я нещастие жена.

Говориха за много и най-различни неща — за детството, за първите години с Питър, за прекрасното време, когато децата бяха

малки, за приятелките, за следването, по време на което се бе представила много добре, но не бе направила нищо след дипломирането си. А в края на юли вече обсъждаха перспективата да започне работа. Парис се чувстваше комфортно и спокойно с Ан и обичаше часовете, през които контактуваха. Тези разговори ѝ даваха храна за размисъл, когато се върнеше сама в празната къща. Тя продължаваше да избягва приятелите си. Все още не бе готова да се среща както преди с тях.

Това бе едно много самотно лято. Уим беше далеч в Европа, а Мег в Ел Ей. Дватамата с Питър стигнаха до споразумение относно развода. Парис получаваше къщата, както ѝ бе обещал, и една внушителна сума за издръжка. Той беше неочаквано щедър, най-вероятно за да откупи собствената си гузна съвест, така че нямаше нужда тя да работи. Но Парис искаше все пак да прави нещо. Не се виждаше как прекарва остатъка от живота си, седейки със скръстени ръце, особено ако щеше да остане сама, което бе най-вероятното развитие на нещата.

На няколко пъти Ан Смит се опита да я убеди да излиза и да се среща с други мъже, но Парис не искаше и да чуе. Последното нещо, което търсеше на този свят, беше любовник. Тази врата тя категорично отказваше да отвори отново. Дори не желаше да надникне през ключалката ѝ, но Ан продължаваше от време на време да ѝ го предлага.

Единствените хора, с които Парис се виждаше през това лято, бяха Виржиния и Натали. Тя не ходеше на вечери, гости или други събития от социалния живот в града. От време на време обядваше с двете си приятелки, но към края на август вече изглеждаше по-добре. Работеше много в градината на къщата, четеше и почиваше през деня и спеше доста по-добре през нощта. Беше хванала хубав тен и изглеждаше отлично, дори по-добре от когато и да било, въпреки че все още беше много слаба. Когато дойде време Уим да се завърне от Европа, Парис отново приличаше на себе си. Младежът бе доволен да види познатите искрици в очите на майка си, когато тя го посрещна на летището и протегна ръцете си към него. Беше спазил обещанието си да ѝ се обажда често по телефона и бе прекарал фантастично в Италия,

Франция, Англия и Испания. Затова сега не говореше за нищо друго, освен че следващата година иска пак да отиде.

— Да знаеш, че и аз ще дойда с теб — закани му се Парис с немирна усмивка, която много му хареса. При заминаването му майка му приличаше на болен човек. Направо беше жива-умряла. — Нямахте те толкова дълго време. Не знам какво ще правя, когато постъпиш в „Бъркли“. — И тогава му каза за предложението на Ан Смит — да се премести в Калифорния. Очакваше с нетърпение неговата реакция.

— Наистина ли смяташ да се преместиш?

Уим изглеждаше леко стреснат от идеята и не толкова ентузиазизиран, колкото й се щеше. Мег бе приела предложението много по-възторжено. Но той очевидно очакваше да бъде независим и самостоятелен, когато отиде в колежа, а в мига, в който чу за идеята на майка си, си представи как му носи обяда в кампуса в малка кутия, както когато беше първокурсник в гимназията.

— Нима ще продадеш къщата? — Тя беше единственият дом, който имаше, и възможността да го загуби или да се раздели с него не му харесваше. Искаше винаги да си мисли, че майка му го чака в тази къща, която обичаше, така както си бе представял това през цялото лято, докато обикаляше из Европа.

— Не. Ако изобщо предприема нещо, най-вероятно ще я дам под наем. Но все още не съм сигурна. Това е просто една щура идея, която ми бе подсказана наскоро.

— И кой ти я подсказа? — попита заинтригувано синът ѝ.

— Моята докторка — отвърна весело Парис, а Уим я загледа разтревожено.

— Да не си болна?

— Не, напротив. Чувствам се много по-добре, отколкото когато ти замина — успокои го Парис и му се усмихна. — Мисля, че тя много ми помогна.

— Е, щом така казваш — отвърна храбро той.

Но когато се чу със сестра си по телефона, веднага я попита:

— Ти знаеш ли, че мама ходи на психиатър?

— Да. И мисля, че ѝ се отразява много добре — каза убедено Мег.

През последните два месеца, откакто ходеше на психоаналитик, майка ѝ звучеше по-малко депресирана по телефона. И Мег наистина

смяташе, че сеансите са полезни за нея.

— Да не си е загубила ума? — въздъхна нещастно Уим, а сестра му се разсмя.

— Не е, но имаше абсолютното основание да го направи след онова, което ѝ причини татко. — Все още бе силно ядосана на баща си, че разби живота на всички. Уим също не одобряваше постъпката му. — Повечето хора сигурно биха полудели след шок като този. Ти чувал ли си се с него, докато беше в Европа?

Да, беше му звънял един-два пъти, но баща му не бе от приказливите. На сестра си и на майка си се бе обаждал много често. В интерес на истината, през повечето време не се бе сещал много за семейството си.

— Според теб наистина ли ще се премести в Калифорния? — Уим все още бе притеснен от идеята, но вече виждаше и някои предимства, още повече че майка му нямаше да живее постоянно в Бъркли.

— Може би. Това ще бъде голяма промяна за нея. Не съм съвсем сигурна, че го иска, по-скоро засега обмисля идеята. Ти какво ще кажеш? — Мег искаше да разбере реакцията на брат си.

— Може би ще бъде добре — отвърна предпазливо той.

— Ще бъде много по-добре, отколкото да седи в празната къща в Гринуич съвсем сама. Не мога да понеса мисълта, че това ще се случи, когато и ти отидеш в университета.

— Да, и аз. — Младежът се замисли как ли се чувства майка му и заключението, до което стигна, никак не му хареса. — Може би трябва да си потърси работа и да се среща с хора — предложи замислено.

— Тя също смята така, но не знае откъде да започне. Никога не е работила. Но сигурно ще измисли нещо. Лекарката ще ѝ помогне.

— Надявам се. — Уим се почувства объркан. Никога не беше мислил, че майка му може да се нуждае от помощ, за да разреши проблемите си, но пък трябваше да признае, че тя наистина бе получила доста неочаквани и неприятни изненади през последните три месеца.

Той самият се чувстваше много странно да се прибере у дома и баща му да не е там.

Два дни след завръщането си от Европа Уим отиде в Ню Йорк, за да се види с него, и двамата излязоха да обядват. Питър го запозна с няколко свои колеги от кантората, в това число и с едно много хубаво момиче, което не изглеждаше по-възрастно от Мег. То бе изключително любезно и внимателно с него. Когато се върна вкъщи и разказа на майка си как е прекарал, тя неочаквано се натъжи и умисли. Уим реши, че се е разстроила заради баща му, така че повече не продума по този въпрос пред нея.

Питър му бе обещал да го придружи до Сан Франциско, за да му помогне да се настани. Парис не бе особено очарована, въпреки че не каза нищо. Тя също смяташе да пътува, за да му помогне да подреди багажа си в общежитието. Ако и Питър беше там, щеше да се получи конфузна ситуация. Но въпреки това не искаше да създава проблеми на сина си. И освен това нямаше да бъде честно нито по отношение на Питър, нито по отношение на Уим, ако помолеше баща му да не идва. Все пак Питър му беше баща и имаше пълното право. Тя обсъди това положение на следващия сеанс с доктор Смит.

— Смяташ ли, че ще бъдеш в състояние да се срещнеш с него?
— попита я Ан с дълбоко съчувствие, докато седяха в кабинета ѝ.

Парис се замисли, а когато накрая я погледна, беше объркана. Дори самата мисъл за това бе непоносима.

— Честно да си кажа, не знам. Не съм го виждала от онази последна сутрин. Достатъчно странно ще бъде. Дали изобщо да отида?
— Беше наистина притеснена.

— А как ще се чувства синът ти, ако не отидеш?

— Мисля, че ще бъде разочарован. Както и аз самата.

— Тогава какво ще кажеш, ако помолиш Питър да не идва? — предложи Ан, но Парис поклати глава. Тази идея не ѝ харесваше.

— Не, Уим ще се натъжи, ако баща му не присъства.

— Добре тогава, имаш мобилния ми телефон. Обади ми се, ако нещо не е наред. Освен това можеш да напуснеш общежитието, ако се почувстваш неудобно. Опитай да се споразумееш с Питър да посещавате сина си на смени.

Парис не беше се сетила за подобен вариант, но ѝ хареса като резервен, ако присъствието на бившия ѝ съпруг стане прекалено затормозяващо.

— Какво по-лошо може да стане? — попита с тъжна насмешка тя, опитвайки се да прояви смелост.

— Зависи от самата теб — отвърна спокойно Ан и за пръв път Парис осъзна, че това е самата истина. Да, всичко зависеше от нея. — Имаш право да си тръгнеш, ако искаш. Или изобщо да не ходиш. Сигурна съм, че Уим ще те разбере, ако му кажеш, че няма да се справиш. Той не иска майка му да е нещастна, това поне е сигурно. — Но така или иначе беше много нещастна, откакто си отиде Питър, и Уим знаеше това.

— Може би ще си потърся къща там — рече замислено Парис.

— Би било забавно и приятно занимание за теб — окуражи я Ан.

Парис все още не бе взела решение дали да се премести на запад. Това бе просто една възможност, за която говореха от време на време, но тя все още продължаваше да държи на Гринуич. Тук всичко ѝ беше познато, чувстваше се по-сигурна, в свои води. Не бе готова да предприеме решителни стъпки или да прави драстични промени. Преместването беше само възможност, макар и интригуваща. Не бе решила още и въпроса с работата. И поради липса на по-добра идея се записа като доброволка в детската градина в Гринуич от септември. Все пак беше едно начало. Всъщност в този момент от живота ѝ започваше един процес, който бе своеобразно пътуване, но в неизвестно направление. И засега Парис нямаше идея докъде ще стигне и къде ще се приземи. Преди три месеца Питър я бе изхвърлил от самолета без парашут, но Ан ѝ каза, че според нея лети добре. Просто всяка сутрин ставаше от леглото, обличаше се, сресваше косата си и автоматично изпълняваше домакинските си задължения, като сама си даваше кураж за деня, в който Уим щеше да отиде в университета. Засега това беше всичко, което можеше да направи.

Когато дойде денят на заминаването, Парис тръгна с Уим, като преди това се видя отново с Ан. Беше решила да се срещне с Питър и през цялото време си повтаряше, че ще се справи. Освен това смяташе, след като остави Уим в университета, да отиде в Ел Ей, за да види Мег. Това беше хубаво очакване, заслужаваше си да гледа напред, така че когато напусна кабинета на Ан, Парис я попита за последен път:

— Трябва ли да го направя? — Чувстваше се като уплашено дете.

Докторката ѝ се усмихна.

— Ще се справиш, при това добре. Обади ми се, ако имаш нужда — напomini ѝ отново и Парис кимна, сетне забърза, като през целия път си повтаряше последното, което ѝ каза Ан: „Ще се справиш... ще се справиш“.

Думите кънтяха в главата ѝ като ехо. Единственото, което трябваше да прави, бе да продължи да диша и да се бори със себе си. Надяваше се, че един ден все пак ще се приземи и ще стъпи на краката си. Това беше единственият избор, който Питър ѝ бе оставил, когато я изхвърли от самолета. Един ден, може би, ако имаше късмет и ако съдбата бе благосклонна към нея, парашутът ѝ щеше да се отвори. Не бе напълно сигурна дали изобщо има такъв на гърба си, защото нямаше никакви признаци за наличието му. Продължаваше да пада с главата надолу, а вятърът беше силен и преминаваше покрай нея с ужасяваща сила.

ГЛАВА 6

Парис и Уим отлетяха за Сан Франциско с всички чанти, куфари, неговите съкровища и компютъра. Питър летя същата нощ сам.

През целия полет, докато Уим гледа филм и поспа за малко, Парис си представяше как ще се срещне отново с мъжа си. След целия им двадесет и четири годишен съвместен живот имаше чувството, че ще се сблъска с непознат. Най-тъжното бе, че тя искаше да го види, за нея той бе като наркотик, без който наркоманът не може, или като лекарството, от което се нуждае болният, за да оцелее. След три месеца раздяла и всичко, което ѝ причини, тя все още го обичаше и се надяваше, че може да стане чудо, което да ѝ го върне. Единственият човек, с когото посмя да сподели това, бе Ан Смит. Психоаналитичката я увери, че не е ненормално, нито необикновено да има подобни чувства и че един ден тя самата ще бъде в състояние да си тръгне, защото ще бъде готова да продължи без него. Но този ден все още не беше настъпил.

Полетът продължи пет часа. Взеха такси до хотел „Риц Карлтън“, където Парис бе резервирала две стаи — за себе си и за сина си. Същата вечер двамата отидоха да вечерят в Чайнатаун. Прекараха чудесно, а когато се върнаха в хотела, се обади на Мег. След два дни Парис щеше да отиде при нея, след като Уим се настани в общежитието. Беше пресметнала, че два дни ще им бъдат напълно достатъчни, макар да не бързаше да го напуска. Онова, от което най-много се страхуваше сега, бе да се завърне в празната си къща.

Тя нае едно малко бусче, за да пренесе вещите на сина и през моста до Бъркли, и на следващата сутрин двамата напуснаха хотела в десет и записаха Уим в университета. Когато приключиха, той пое всичко в свои ръце. Даде на майка си адреса на общежитието и ѝ определи среща там след два часа. Трябваше ѝ повече от половин час, докато намери адреса.

Кампусът^[1] на университета „Бъркли“ бе чудовищно голям. Парис се поразходи малко, след което седна на един камък на слънце

пред общежитието, за да почака сина си. Времето беше топло, слънцето грееше и бе поне с пет градуса по-топло, отколкото преди час в Сан Франциско. И както си седеше и се наслаждаваше на хубавото време и на слънчевите лъчи, Парис зърна една позната фигура. Онази леко клатушкаща се походка, която бе виждала милион пъти преди и която щеше да разпознае дори със затворени очи само по ударите на сърцето си. Беше Пит и вървеше право към нея с втренчен поглед. Спря на няколко крачки.

— Здравей, Парис — поздрави студено и официално той, сякаш бяха случайни познати, които се бяха срещали някога, много отдавна. Нито в очите, нито върху лицето му имаше следи от общото им минало. Сякаш никога не бяха делили едно легло. — Къде е Уим?

— Записва се за лекциите, след което ще вземе ключа за стаята си. Трябва да дойде след около час.

Той кимна. Беше видно, че не е сигурен какво да прави — дали да изчака с нея, или да си отиде и да се върне по-късно. Но понеже нямаше какво друго да стори, а кампусът бе огромен по размери и сигурно би било уморително да се разхожда из него, предпочете да остане и да изчака сина си, въпреки че не се чувстваше особено удобно. Не беше се подготвил за подобна среща, но трябваше да я изтърпи заради Уим.

Така че двамата седяха в пълно мълчание, всеки потънал в собствените си мисли. Питър се насилваше да мисли за Рейчъл. А Парис се опитваше да си припомни всичко, което бяха говорили с Ан Смит за начина ѝ на поведение, когато го види отново.

Накрая той проговори пръв.

— Изглеждаш добре — заяви, без да уточни дали това значи, че е красива, или че е много слаба.

— Благодаря. Ти също.

Не го попита как е Рейчъл или дали му харесва да живее в Ню Йорк с нея. Подозираше от месеци, че хотелската стая, която държеше на свое име, е само параван за пред децата и заради предстоящия развод. Не го попита дали е щастлив, че скоро ще бъде свободен. Разводът щеше да бъде напълно оформен между Деня на благодарността и Коледа, което щеше да добави нови нюанси към тези семейни празници.

— Много мило, че си дошъл — каза учтиво тя, докато сърцето ѝ се свиваше от болка само защото седеше толкова близо до него, а трябваше да говори някакви си нищо неозначаващи празни приказки. Всичко беше пълен абсурд. — Твоето присъствие е много важно за Уим.

— И аз така мислех, затова дойдох. Надявам се, че не се сърдиш.

Тя вдигна очи и го погледна. Беше по-хубав от всякога. Трябваше ѝ наистина смелост. Беше почти невъзможно да проумее колко неочаквано и категорично той я бе изхвърлил от живота си. Не можеше дори да си представи, че някога ще се съвземе от тази травма или че ще посмее да обича някой друг. Знаеше единствено, че го обича, че я боли и че ще я боли до края на живота ѝ.

— Мисля, че и двамата ще трябва да се научим — рече практично тя, като придаде на гласа си повече твърдост, отколкото чувстваше в себе си. — От сега нататък в живота на децата ни ще има и други важни събития и ние трябва да успеем да го направим заради тях.

Макар че щеше да остане само няколко дни, Парис се чувстваше несигурна, защото почвата под краката ѝ бе непозната. Не можеше да си отиде у дома, в обичайната обстановка, където да бъде раните си или да се наплаче на воля. Можеше наистина да се прибере в хотела, но това не беше същото.

Той кимна в знак на мълчаливо съгласие, а тя почувства как бъдещето се протяга пред нея. Едно бъдеще, в което Питър беше с Рейчъл, а тя беше сама.

Питър седеше на пейката и мълчеше, а тя не помръдна от камъка. И двамата очакваха появата на Уим като спасение и се молеха да дойде по-скоро. Накрая Питър я погледна. Изглежда се бе почувствал неудобно, защото Парис забеляза, че се е напрегнал.

— Добре ли си? — попита я той.

Беше подложила лицето си на слънцето, опитвайки се да забрави близостта му, което бе невъзможно. Беше готова, всъщност копнееше да скочи и да се хвърли в прегръдките му, дори в краката му. Как беше възможно човек да прекара половината от живота си с някой и този някой една сутрин просто да стане от леглото и да си отиде? За нея това продължаваше да бъде толкова непонятно и невъзможно за възприемане, колкото да се опита да проумее безкрая.

— Добре съм — отвърна спокойно Парис, макар да не бе напълно сигурна какво има предвид той. Дали я питаше за този момент, докато чакаше Уим, седнала на камъка, или въобще? Не, не искаше да уточнява, защото нямаше никакво значение.

— Притеснявам се за теб — рече Питър, забил поглед в обувките си. Беше прекалено болезнено да я погледне. Можеше да види в очите ѝ всичко, което ѝ бе причинил. Те приличаха на басейн без вода или на счупено зелено стъкло. — И на двамата ни е трудно — измърмори накрая, а това бе доста трудно за вярване.

— Че на теб какво ти е? Нали ти го искаше? — едва прошепна Парис, като се молеше горещо той да отговори с „не“. Това всъщност бе последният ѝ шанс.

— Да. — Той изстреля кратката дума, сякаш хвърли камък, който бе заседнал в гърлото му. — Това исках. Но не означава, че ми е лесно. Мога само да си представя какво чувстваш ти. — В интерес на истината, наистина изглеждаше тъжен и сякаш се тревожеше за нея.

— Така е, не можеш. И аз не можех да си го представя, докато не ми се случи. То е като смъртта, дори още по-лошо. Понякога се опитвам да си внуша, че всъщност си мъртъв, което е по-лесно. Защото, ако си мъртъв, няма да се налага да мисля къде си или защо ме напусна. — Беше болезнено откровена с него. И защо не? Нямаше какво да губи, нито защо да го щади.

— Ще ти мине с времето — отвърна учтиво Питър, защото не знаеше какво друго да каже.

В този момент двамата видяха Уим, който тичаше по хълма към тях като порив на летен вятър, горещ, потен и останал без дъх. За миг Парис съжали, че се появява не навреме, след което веднага почувства облекчение. Всъщност беше чула всичко, което трябваше да чуе. Питър бе твърд в решението си и само я съжаляваше. Той никога нямаше да се върне при нея. А тя не искаше съжаление, а сърцето му. От този момент нататък разговорът им само щеше да загрубее. И да тръгне в погрешна посока.

Беше много по-лесно да прехвърлят вниманието си върху Уим, така че и двамата се заеха с пренасянето на багажа му в стаята. След като влязоха, Парис се настани на леглото и започна да разопакова вещите, а Питър и Уим качиха на третия етаж кутии и куфари, малката стереоуредба, компютъра и колелото му. Бяха взели под наем

микровълнова печка и малък хладилник от домакинството на университета. Всъщност той имаше всичко, от което се нуждаеше, и до към четири часа вещите бяха подредени. Двама от съквартирантите му пристигнаха след него, а третият нахлу в момента, когато Парис и Питър се готвеха да си тръгнат.

Всички момчета бяха здрави и весели. Двама бяха от Калифорния, а третият от Хонконг. Заедно изглеждаха приятна компания, сигурно щяха да се сприятелят. Уим обеща на баща си да вечеря с него и Питър уточни, че ще го вземе в шест. Сетне двамата с Парис си тръгнаха. Бяха уморени. Денят беше дълъг и изпълнен с емоции. Тя изпрати своето малко момче, което изхвъркна от гнездото, за да лети на воля по широкия свят, помогна му да направи леглото и да подреди дрехите си, но видя и Питър. А това ѝ напомни за двойната ѝ загуба. Не, дори тройна, ако се смята и Мегън. Всички хора, на които държеше и които бе обичала, бяха напуснали всекидневния ѝ живот, а Питър бе отишъл дори още по-далеч, и то завинаги.

Когато стигнаха до главната зала, където висяха огромни табла със съобщения, бележки, обяви, постери и плакати за концерти и спортни събития, с които бе пълен колежанския живот, той се обърна към нея.

— Искаш ли да вечеряш с нас? — попита я великодушно, но тя само поклати глава.

Беше толкова изтощена, че дори не можеше да говори. Премести бавно един кичур коса зад ухото си и Питър трябваше да се пребори с импулса си да довърши движението вместо нея. Изглеждаше съвсем млада, като студентка в джинси, тениска и сандали. Приличаше на момичетата, които минаваха забързано около тях, и това го върна назад във времето, към спомените му с тази жена.

— Благодаря. Направо съм гроги. Мисля да се върна в хотела и да си взема един душ. — Беше изморена дори и това да направи, но не можеше да седи на една маса с него. Знаеше, че това ще доведе единствено до сълзи. Не искаше никой да я вижда да плаче, не искаше да споделя мъката си с тях. — Ще се видя с Уим утре. Ти кога ще се връщаш в Ню Йорк?

— Утре вечер трябва да бъда в Чикаго. Ще тръгна сутринта, призори. Мисля, че той се настаня добре. Утре по това време няма да иска дори да ни види около себе си. Вече излетя и може да лети.

Беше горд със сина си, Парис също.

— Да, така е — отвърна с тъжна усмивка тя. Болеше я много, въпреки че мъжът ѝ имаше право. Момчето им вече бе самостоятелно и нямаше нужда от тях. — Благодаря ти, че пренесе тежкия багаж — рече, докато вървяха към микробуса. — Не изглеждаше толкова много, когато го опаковахме. Сякаш се е увеличил неусетно по време на полета.

— Никога не изглежда много — усмихна се Питър. — Помниш ли когато заведохме Мег във „Васар“? Не бях виждал толкова много багаж в живота си.

Тогава бе взела дори завеси, тапети и килимче, а Мег настоя баща ѝ да постави тапетите с пистолета за скоби, който бе купила. Имаше таланта на майка си да преобразява интериора на стаите и добре че съквартирантката ѝ хареса всичко, което бе направила. Но Питър никога в живота си не бе работил толкова здраво. Да сложи завесите според изискванията на дъщеря си, бе толкова трудно, че Парис се разсмя от сърце, като си спомни физиономията и усилията му.

— Какво ли стана с всички тези вещи? Не си спомням да ги е донесла вкъщи, може би ги взе в Ню Йорк?

Това бяха дребните неща, от които бе съставен животът. Животът, който бяха споделяли и който никога повече нямаше да живеят заедно.

— Продаде ги на една първокурсничка, когато завърши — отговори му Парис.

Той кимна и двамата се погледнаха за един дълъг миг. Имаха толкова общи спомени, които вече не бяха толкова ценни. Бяха като стари безполезни дрехи, захвърлени на тавана. А таванът бяха техните сърца и бракът, който той бе разрушил. Парна я мисълта, че целият ѝ живот е изхвърлен на боклука като ненужна вещ. Всички неща, които някога бяха любими, скъпи и принадлежаха на някой, сега се търкаляха на бунището. А заедно с тях и тя самата. Разкъсана, забравена, ненужна. Беше непоносима и страшна мисъл.

— Пази се — надуто и някак тържествено произнесе Питър и накрая се реши да изрече онова, което бе мислил през целия ден. — Искам да кажа да се грижиш повече за себе си. Много си слаба.

Парис не знаеше какво да му отговори. Само го погледна, кимна и извърна очи ново встрани, за да скрие сълзите в тях.

— Благодаря ти, че ми позволи да бъда тук днес.

— Радвам се, че дойде — рече Парис. — За Уим нямаше да е същото, ако те нямаше.

Той отново кимна, а тя влезе в микробуса, без да го погледне повече, и след минута вече караше по алеята. Питър дълго гледа след нея. Вярваше, че изборът, който бе направил, е верният, и смяташе, че в живота си не бе изпитвал толкова щастие, каквото изпитваше сега с Рейчъл. Знаеше обаче, че ще има моменти, когато Парис ще му липсва. Тя беше забележителна жена. Надяваше се само някой ден тя да се съвземе и да преодолее болката, която ѝ причини. Възхищаваше се на куража и достойнството ѝ. Знаеше по-добре от всеки друг, че жена му има голямо сърце и че го обича повече, отколкото заслужава.

[1] Студентско градче с общежития. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Когато Парис отиде на другия ден да види Уим, той вече се бе запознал с момчетата и имаше да свърши куп неща — да се запише на лекции, да се срещне с преподавателите си, да открива нови светове. Тя осъзна, че ако остане още няколко минути, само ще му пречи. Време беше да си върви. Беше свършила работата си и от нея повече нямаше нужда.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита с надежда, но синът ѝ я погледна с извинение и поклати глава.

— Не мога, мамо. Съжалявам. Тази вечер има събрание на спортния клуб.

Парис знаеше, че Уим иска да се запише в отбора по плуване. През всички години в гимназията беше тренирал усилено този спорт.

— Добре, скъпи. Тогава ще отида в Ел Ей да видя Мег. Ти ще се справиш, нали? — Много ѝ се искаше той да обвие с ръце врата ѝ и да я помоли да не си тръгва. Но вече беше голямо момче, разперило криле да полети. Така че тя го прегърна и притисна към себе си, а Уим ѝ се усмихна с незабравимата си усмивка.

— Обичам те, мамо — прошепна бързо той, тъй като новите му приятели го чакаха в коридора. — Пази се. И благодаря за всичко.

Всъщност искаше специално да ѝ благодари, че бе позволила да прекара предишния ден с баща си, но не знаеше как. През цялата вечер Питър бе говорил за майка му с голямо уважение и това накара Уим да го попита защо бе постъпил така, след като има толкова високо мнение за нея. Не можеше да разбере мотивите на баща си. Просто искаше двамата да бъдат щастливи, каквото и да се случи. Особено майка му. Понякога тя изглеждаше толкова крехка и безпомощна.

— Ще ти се обадя — обеща Уим.

— Обичам те... Забавлявай се, но умната! Приятно прекарване! Желая ти успех, скъпи — прошепна на свой ред Парис, когато излязоха от стаята.

Той изтича по стълбите, като ѝ махна с ръка, и когато се изгуби от погледа ѝ, тя бавно слезе долу, като си пожела за секунда отново да е млада и да започне всичко отначало. И какво по-точно щеше да промени? — запита се за миг. Дори още тогава да знаеше, че Питър ще я напусне, пак щеше да се омъжи за него. И пак щеше да роди Мег и Уим. Като се изключи последната разрушителна катастрофа отпреди три месеца, тя не съжаляваше за брака и живота си с Питър.

Върна се в Сан Франциско с микробуса и отиде в хотела да прибере багажа си. Денят беше прекрасен — слънчев, ярък и топъл. Мислеше да потърси къща или апартамент под наем, в случай че реши да се премести тук, но не беше в настроение. След като остави едното си пиленце в Бъркли, нямаше търпение да види другото в Лос Анджелис. Така че си резервира билет за полета в три часа, взе кола до летището, помоли в хотела да върнат микробуса, защото те го бяха наели за нея. И в един и половина бе на път за аерогарата. Трябваше да пристигне в Ел Ей след четири и бе обещала да вземе Мег от работа. Имаше намерение да преспи при нея, което щеше да бъде много по-приятно, отколкото да отиде на хотел.

По време на полета мислеше за Питър. За начина, по който изглеждаше, за нещата, които ѝ бе казал. Беше успяла да ги приеме, без да се унижи или да обърка Уим. Според нея беше се справила добре. Имаше да говори много с Ан Смит. Накрая все пак успя да затвори очи и да подремне, докато кацнаха в Ел Ей.

В момента, в който пристигна, имаше чувството, че е попаднала в някаква непозната чужда вселена. В сравнение с мегаполиса Лос Анджелис Сан Франциско приличаше на малко провинциално градче, а Бъркли беше бохемско, интелектуално село. Атмосферата на Лос Анджелис още от летището напомняше на Ню Йорк, с тази разлика, че хората носеха по-леки дрехи, а времето беше слънчево и топло. Дори въздухът тук носеше усещането за забавление. А когато стигна до студиото, където работеше Мегън, Парис разбра защо дъщеря ѝ толкова обичаше работата си. Тя беше страхотно динамична. Имаше хиляди неща, които трябваше да се свършат едновременно. Актьори и актриси с прекрасни прически и перфектен грим припкаха напред-назад и налагаха безумни изисквания. Навсякъде се суетяха техници, които се занимаваха със звука, с осветлението, с декорите или носеха намотки от проводници като гerdани около врата си. Операторите се

надвикваха, уточнявайки сцените, които трябва да бъдат заснети. А режисьорът важно-важно даваше нареждания на всички. Парис стоеше прехласната в единия ъгъл на студиото и главата ѝ се замая. Беше очарована.

Мег успя да се освободи и двете си тръгнаха заедно.

— Ау! Всеки ден ли е такава лудница? — попита я Парис, силно впечатлена от водовъртежа, който кипеше около тях.

Дъщеря ѝ се усмихна. Беше спокойна и уверена.

— Не — отвърна тя. — Обикновено е по-страшно. Половината актьори днес не са тук.

— Впечатлена съм.

Мегън никога не бе изглеждала по-щастлива. Тя беше много красива и приличаше силно на майка си. Двете имаха еднакви черти, еднакви дълги руси коси и понеже напоследък Парис бе по-тънка дори от дъщеря си, изглеждаше по-млада от годините си.

— Пък аз си помислих, че сте сестри — подхвърли един асистент, когато минаха покрай него и чу Мегън да я нарича *мамо*.

Парис се усмихна. Стана ѝ много приятно. Мег живееше в един забавен и забележителен свят.

А когато видя апартамента на дъщеря си, остана приятно изненадана. Той представляваше малко жилище в Малибу с една спалня и изглед към океана. Едно наистина прекрасно местенце. Беше се пренесла наскоро тук от Венис бийч, понеже ѝ бяха увеличили заплатата и заедно с малката помощ, която получаваше всеки месец от родителите си, можеше да си позволи по-добро жилище. Парис и Питър не искаха дъщеря им да живее в опасни предградия с лоша слава, но тук бе спокойно. Парис си помисли, че сигурно би била щастлива да живее край брега на океана, и това я накара отново да се замисли дали да не се премести в Калифорния, за да е близо до децата си.

— Е, потърси ли си къща в Сан Франциско? — попита я Мегън, докато наливаше чай с лед от голямата кана, която държеше в хладилника, точно както правеше майка ѝ.

Това напомни на Парис за дома, който бе останал празен и пуст в студа на Кънектикът.

Двете седнаха на малката веранда да се наслаждават на последните лъчи на слънцето.

— Всъщност нямах време — обясни тя, но причината бе повече в липсата на настроение, отколкото на време. Беше тъжна, защото се раздели с Уим, да не говорим за срещата ѝ с Питър, и искаше само да си тръгне колкото може по-скоро, да замине и да види Мег, което щеше да оправи настроението ѝ. Когато пристигна тук, се чувстваше самотна, но сега вече бе доста по-добре.

— А как мина срещата с татко? — попита я Мег, като отвърза конската опашка, на която бе вързана косата ѝ през деня, и я пусна свободно върху раменете си. Беше по-дълга от косата на майка ѝ и я правеше да прилича на малкото момиченце, което Парис помнеше.

Мегън беше много красива, дори по-красива от актрисите в студиото, но нямаше интерес към актьорската работа. Носеше джинси, леки сандали и блуза с презрамка около врата — униформата ѝ за работа в жегата на студиото.

— Държа ли се прилично? — Беше сигурна, че срещата е била истинско мъчение за майка ѝ, въпреки че брат ѝ я увери, че всичко било минало чудесно. Но той бе само на осемнадесет години и понякога пропускаше нюансите.

— Всичко беше както трябва — рече Парис, като отпи от чая. Изглеждаше уморена. — Той се държа учтиво. Беше добре за Уим.

— А за теб?

Майка ѝ въздъхна. С Мег можеше да бъде искрена. Всъщност винаги се отпускате с нея. Освен майка и дъщеря, те бяха и приятелки. Почти не бяха се сблъскали с конфликтите, които неизбежно възникват в пубертета. Мег беше разумно и сериозно момиче, винаги бе готова да сподели проблемите си и да говори с майка си, за разлика от повечето си връстници. Приятелките на Парис казваха, че просто не знае колко е щастлива с такава дъщеря, но тя всъщност си даваше сметка. Особено сега, откакто Питър я бе напуснал, Мег беше нейният главен източник на сила и опора, също както една майка за дъщеря си. Сякаш си бяха сменили ролите. А и Мегън вече не беше дете. Беше жена и Парис уважаваше мнението ѝ и се вслушваше в него.

— За да бъда напълно откровена, ще ти призная, че ми беше тежко. Той изглеждаше както винаги. Видях го и си помислих, че все още сме женени. Всъщност все още е така формално. Прекалено е трудно и объркано всичко, дори ми е странно да приема, че той вече не

е част от моя живот. На него също му беше тежко, предполагам. Но той искаше да стигнем дотук. И отново ми даде ясно да разбере, че няма връщане назад. Не знам какво става. Бих искала да проумея. Бих искала да разбира къде сбърках, къде се провалих, какво направих неправилно и не както трябва... Все трябва да съм сгрешила някъде, нали? Не може просто да се събудиш един ден и да си отидеш. Или пък е възможно, ти как мислиш? Не знам... Струва ми се, че никога няма да разбира. Нито ще мога да го превъзмогна — отговори тъжно Парис, докато слънцето позлатяваше косата ѝ.

— Беше много великодушно от твоя страна да му позволиш да дойде в Бъркли с теб.

Мег наистина се възхищаваше от постъпката на майка си и особено от достойнството, с което посрещаше развода си. Парис чувстваше, че няма друг път, нито друг избор. Тя не мразеше Питър, все още не. И освен това знаеше, че по някакъв начин трябва да оцелее, каквото и да стане. За момента това изсмукваше всичката смелост, която имаше.

— Той трябваше да бъде там. Уим беше истински щастлив, че баща му е с него. — После разказа на Мег за Бъркли, за общежитието и съквартирантите на брат ѝ. — Знаеш ли колко беше сладък, когато си тръгнах? Не исках да го оставям там. Сигурно, когато се върна в Гринуич, ще ми бъде още по-криво. Но през септември ще започна работа като доброволка.

— Все още мисля, че докторката ти е права и трябва да се преместиш.

— Може би — отвърна замислено Парис, но не звучеше съвсем убедена. — Сега ми разкажи за себе си. Как си? Какъв е новият ти приятел? Готин ли е?

Мег се засмя в отговор.

— Мирен.

— Мирен? — Парис не разбра и загледа дъщеря си въпросително.

— Да, знам, че не разбираш, но името му прилича. Пийс^[1] Джонс. Страхотно име за актьор, нали? Никой не може да го забрави. Той иска да играе във филми за бойни изкуства, но все още се снима във филми на ужасите. Изглежда страхотно. Много е красив. Майка му е евразийка, а баща му е чернокож. Най-невероятната смесица от

екзотично изглеждащи хора. Прилича на мексиканец, но има големи дръпнати очи.

— Интересно звучи — каза Парис, опитвайки се да бъде модерна и широко скроена.

Но колкото и свободомислеща да бе, не бе подготвена за въпросния мирен Пийс Джоунс, когато той цъфна на вратата. Беше всичко онова, което Мег ѝ каза, и много повече. Беше екзотично красив, с впечатляваща физика, която изпъкваше превъзходно през впитите като кожа по бедрата му тесни джинси и тениска без ръкави, от която горделиво се перчеха бицепсите му. Караше мотоциклет, който се чуваше от няколко мили, а на краката си носеше ботуши „Харли Дейвидсън“, които оставяха черни следи по светлобежовия килим, които Мег сякаш не забелязваше. Тя беше като омагьосана от него. А краткият половин час, през който остана, бе достатъчен Парис да се слиса напълно. Той говореше безгрижно и съвсем естествено за всички наркотици, които бил опитвал като тийнейджър на Хаваите. Парис дори не бе чувала и за половината от тях и очевидно не забелязваше нещастните опити на Мег да промени темата. Пийс заяви, че бил ги отказал, след като решил сериозно да се занимава с бойни изкуства. Имал черен пояс по карате и по четири, дори пет часа на ден тренирал. А когато Парис майчински го попита къде е учил, Пийс я изгледа с празен поглед и не отговори. После обясни, че редовно взема очистителни средства, за да поддържа организма си чист, и спазва макробиотична диета. Беше напълно здрав, което бе голямо облекчение след всичко, казано за алкохола и дрогата. Но единствената тема, която го интересуваше, очевидно бе неговото тяло. Другата, на която говореше особено въодушевено, беше Мегън. Виждаше се, че е луд по нея. Дори Парис долови, че физическото привличане между двамата е много силно. Когато Пийс страстно целуна дъщеря ѝ за довиждане, преди да си отиде, сякаш някой изсмука въздуха от стаята.

Мег се върна, погледна майка си, чието мълчание бе по-красноречиво от думите, и избухна в луд смях.

— Спокойно, мамче, не се тревожи.

— Дай ми поне една причина да не го правя — отвърна майка ѝ, напълно ошашавена. Двете бяха прекалено близки, за да имат тайни една от друга.

— Чакай, мамо! Преди всичко няма да се женя за него. Просто се забавляваме страхотно и ни е хубаво заедно.

— И за какво си говорите, ако не е тайна? Има ли и нещо друго, освен билковите му храни и физическите упражнения? — Мег почти щеше да се затъркаля по пода от смях при вида на майка си. Изражението на лицето ѝ бе неопишимо. — Всъщност, трябва да призная, че това със сигурност е страхотна тема за разговор. За бога, Мег! Кой е той?

— Просто едно добро момче. Много е мил с мен. Говорим си за филмовата индустрия. Той е здрав, не употребява наркотици, нито алкохол, както много други типове, които срещнах, когато дойдох тук. Ти просто не знаеш с каква паплач е пълен този град, мамо! Има странни чешити и още повече отрепки.

— Не съм много сигурна, но можем да го окажем като извънземен. Е, поне видях, че е учтив, и изглежда се отнася добре с теб. Мег, представяш ли си физиономията на баща си, когато го види?

— Хич не си и помисляй! Освен това ние не излизаме често и вероятно връзката ни няма да продължи дълго. Аз искам да се забавлявам, но той спазва строго режима и диетата си. Мрази клубовете, баровете и ресторантите. И си ляга в кревата в единадесет и половина.

— Е, това наистина не е много забавно — съгласи се Парис с дъщеря си. Срещата ѝ с мирния Джоунс я беше объркала и тя се бе притеснила какви ги върши Мегън. Добре поне, че момчето не пиеше и не употребяваше наркотици. Това беше голяма добродетел, макар и недостатъчна в очите на Парис.

— Също така е много религиозен. Будист е — защитаваше го Мег.

— Заради майка си ли?

— Не, тя е еврейка. Променила вярата си, когато се омъжила за някакъв евреин, когото срещнала в Ню Йорк. А той е будист заради каратето.

— Зави ми се свят! Не съм готова за всичко това, Мег. Ако ще се сблъскам с подобни типове тук, предпочитам да си остана в скучния Гринуич.

— Спокойно, Сан Франциско е по-консервативен. Освен това там е пълно с гейове — пошегува се Мег, но всъщност в това имаше голяма

доза истина.

Вярно бе, че голяма част от населението на града, при това все знаменитости, бяха с обратни наклонности. Познатите ѝ момичета постоянно се оплакваха, че непрекъснато срещали гейове, които изглеждали по-добре и от тях самите.

— Е, това вече ме успокои напълно. И ти искаш да се преместя да живея там? Поне е сигурно, че ще си намеря добър фризьор, ако реша да си отрежа косата.

Мег се закани с пръст на майка си.

— Засрами се, мамо. Моят фризьор не е обратен. Освен това гейовете управляват света, ако не знаеш. Мисля, че в Сан Франциско ще ти хареса — продължи вече сериозно тя. — Може да живееш в Марин Каунти, което е същото като Гринуич, но климатът е по-добър.

— Не знам, миличка. Имам приятели в Кънектикът. Живяла съм там цял живот.

Изглеждаше ѝ много страшно да изтръгне корените си и да се премести на три хиляди мили далеч, само защото Питър я бе изоставил, въпреки че мисълта да бъде по-близо до децата си я изкушаваше. Но Калифорния ѝ изглеждаше като една напълно различна държава, друга цивилизация и култура, и макар да не беше стара, Парис се чувстваше старомодна и смяташе, че няма да се приспособи. За Мег може би тук беше идеалното място, но не изглеждаше особено подходящо за майка ѝ.

— И колко често виждаш тези свои приятели сега? — попита я предизвикателно дъщеря ѝ.

— Не много — призна неохотно Парис. — Добре де, никак. За момента. Когато нещата се подредят, когато свикна с новото положение, отново ще започна да излизам. Просто все още не съм готова.

— А има ли сред приятелите ти самотни? — продължи кръстосания разпит Мегън.

Парис се замисли за момент.

— Мисля, че не. Онези, които останаха сами, дали защото овдовяха, или се разведоха, се преместиха в града. Това е едно общество от брачни двойки, поне хората, които ние познаваме.

— Точно така. И как очакваш да започнеш живота си отначало, ако останеш между женени двойки, които познаваш откакто се

помниш? С кого смяташ да се срещаш, мамо?

Беше сериозен въпрос и Парис не искаше да го чува, още по-малко да отговаря.

— С никого. Не забравяй, че все още съм омъжена.

— Още три месеца. А след това? Не можеш да останеш вечно сама! — Мег беше категорична, но Парис избягваше погледа ѝ.

— Напротив, мога — отвърна упорито тя. — Ако мъжът, който ме очаква, е копие на Пийс Джоунс, но от по-старото поколение, благодаря, предпочитам да си остана самотна завинаги и забрави за това. Не съм ходила на среща откакто бях на двадесет години и нямам намерение тепърва да започвам. Това окончателно ще ме довърши.

— Не може да се откажеш напълно от живота на четиридесет и шест, мамо! Та това лудост!

Но точно такава лудост бе да останеш сам след двадесет и четири години брак. Всичко беше лудост. И ако излизането на срещи с някой като Джоунс, но с двадесет години по-стар, беше израз на разум, то Парис би предпочела да бъде изгорена на клада на паркинга пред супермаркета като някоя съвременна вещица. Каза това на дъщеря си.

— Престани да го използваш като извинение. Той е необикновен, той е изключение и ти го знаеш. Но има много възрастни мъже, напълно прилични и уважавани, които или са загубили жените си, или са се развели и ще се радват, ако си намерят нова връзка. Те са толкова самотни, колкото и ти.

Парис обаче, освен че бе самотна, беше и с разбито сърце. Не бе прежалила Питър и не очакваше да го направи до края на живота си.

— Поне помисли за това в бъдеще. Да се преместиш в Калифорния. Ще ми бъде приятно — продължаваше да я убеждава Мег.

— На мен също, миличка. — Парис беше трогната от вниманието и загрижеността на дъщеря си. — Но мога и да летя дотук по-често. Ще бъда щастлива, ако ви виждам.

Мег смяташе да се прибере у дома за Деня на благодарността, така че едва ли щяха да се видят по-рано. Дотогава на майка ѝ сигурно щеше да ѝ бъде доста тежко.

— Може да идвам веднъж в месеца. — Така или иначе нямаше какво да прави, но пък Мег беше заета през уикендите. Тя имаше свой

живот. И Парис трябваше да организира своя, макар че все още не знаеше как.

Тази нощ те си сготвиха ядене в малката уютна кухничка на апартамента. И спаха заедно в едно легло. На следващия ден Парис се разходи надлъж и шир по Родео Драйв в Бевърли Хилс. Цял ден зяпа безгрижно по витрините на магазините и накрая се върна да изчака Мегън вкъщи. Седна на верандата и подложи лицето си на последните лъчи на слънцето, като мислеше за онова, което ѝ каза дъщеря ѝ. Чудеше се какво ще прави с остатъка от живота си. Не можеше дори да си представи как ще го организира и не бе сигурна, че ѝ пука за това. Всъщност изобщо не искаше да си търси друг мъж, нито да излиза по срещи. Щом не можеше да има Питър, по-добре да бъде сама и да прекарва времето си с децата и приятелите. Като си помисли човек, дори само рисковете за здравето, ако се срещаш и спиш с някой в днешни дни, бяха ужасяващи. Така че за нея беше по-просто и по-лесно да остане сама.

Мег имаше проблеми с продукцията и не се прибра вкъщи до десет. Парис сготви вечеря и беше много доволна, че ще спи отново с дъщеря си. Само фактът, че до теб лежи и диша друго човешко същество и можеш да почувстваш топлината му, беше толкова успокоителен. Тя спа по-добре, отколкото през която и да е нощ от последните три месеца. На следващия ден закусиха заедно на верандата. Мег трябваше да се върне на снимачната площадка в девет, а около обяд Парис щеше да отлети за Ню Йорк.

— Ще ми липсваш, мамо — рече тъжно Мег.

Беше се наслаждавала на двете нощи, които прекараха заедно. А и Пийс каза, че смята майка ѝ за страхотна, дори я окачестви като „маце и половина“. Мег предаде необикновения му комплимент на Парис, която завъртя очи и се разсмя. Момчето беше безобидно, макар и странно. И тя се надяваше да е само временна спирка по пътя на Мег, а не нещо по-сериозно.

— Искам да дойдеш пак скоро, дори и да не ходиш да видиш Уим. — И двете знаеха, че на него му трябва време, за да утвърди независимостта си.

Когато Мег тръгна за работа, Парис почувства, че я залива вълна от тъга, която заплашваше да я погълне. Макар дъщеря ѝ да бе обичливо и мило дете, вече беше голяма жена, имаше работа и свои

задължения, в живота ѝ имаше други хора. За Парис вече нямаше място в него, освен за по няколко дни и кратки посещения. Трябваше да намери своя собствен път и да се приспособи към реалностите в живота си. А безпощадната действителност бе, че е сама и ще остане такава.

През целия път до летището седеше тъжна в таксито, настроението ѝ не се подобри и по време на полета до Ню Йорк. А когато пристъпи в празната къща в Гринуич, тишината я удари като взривна вълна на бомба. Нямаше никой. Нито Уим. Нито Мег. Нито Питър. Не можеше повече да се крие от това. Беше абсолютно сама и чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато си легна в леглото, мислейки за Питър. Колко беше хубав и изглеждаше така мил в Бъркли. Не, всичко беше безнадеждно. Докато се въртеше и не можеше да заспи в леглото, което бяха споделяли заедно толкова години, тя почувства как я обзема отчаяние. Имаше чувството, че ще се удави в него. Все още ѝ бе трудно да повярва, че може да оцелее. През тази нощ сама в опустялото брачно ложе ѝ се струваше, че всички, които бе обичала, са си отишли от нея.

[1] Peace — мир (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

След завръщането на Парис от Калифорния сеансите с Ан Смит сякаш станаха по-трудни. Психоаналитичката я притискаше по-силно, като я караше да вникне по-дълбоко в самата себе си, и обсъждаше с нея много болезнени теми. Парис плачеше почти всеки път. На всичко отгоре работата ѝ като доброволка с изоставени деца беше силно депресираща. Нямахме никакъв личен живот. Продължаваше да упорства като муле по този въпрос. Не излизаше никъде и не се виждаше с никого, освен от време на време с Виржиния и Натали. Но ѝ се струваше, че вече има много по-малко общи неща с тях. Въпреки че децата им бяха на една възраст с нейните, двете жени си имаха съпрузи, живот, изпълнен със задължения, човек до себе си, с когото да споделят дните и нощите и да се грижат за него. Парис си нямаше никой. Можеше само да звъни по телефона на Уим и Мег в Калифорния. Но продължаваше упорито да настоява да остане в Гринуич. Според нея мястото ѝ беше тук и не искаше да се мести.

— Какво мислиш да започнеш работа? — притисна я отново една сутрин Ан.

Парис въздъхна безпомощно.

— И какво да мисля? Според теб какво мога да правя? Да аранжирам цветя? Или да давам вечери? Може би да карам съседските деца на училище с колата? Та аз не знам да правя нищо друго, защото вършех това през целия си живот.

— Имаш диплома по бизнес администрация — напомни ѝ строго Ан.

Тя поддържаше огъня под краката на пациентката си постоянен и той здраво пареше, но Парис ѝ бе благодарна, макар че от време на време ѝ идеше да я намрази. Седмица подир седмица връзката и приятелството, както и уважението между двете се засилваха.

— Не бих могла да завъртя какъвто и да е бизнес, дори ако от това зависи животът ми — отвърна Парис. — Никога не съм го правила. Всичко, което учих в бизнес училището, беше на теория.

Нямам практика. Откакто завърших, съм била единствено съпруга и майка.

— Да, доста перспективна кариера. Значи е време да се заемеш с нещо друго.

— Не искам да правя друго! — Парис демонстративно скръсти ръце на гърдите си и сърдито седна на стола. Изглеждаше като обидено, нацупено хлапе.

— Харесва ли ти животът, който водиш, Парис? — попита поспокойно Ан с безразлично изражение.

— Не! Не ми харесва. Мразя всяка проклета минута от него! — Струваше й се, че от сега нататък само това ще прави — ще мрази.

— Тогава, преди да се срещнем отново, ще трябва да измислиш какво би искала да правиш. Не ме интересува какво ще е то. Но все пак трябва да има нещо, което ще ти бъде приятно да вършиш, дори ако никога преди не си се занимавала с подобна дейност. Или не си го правила от сто години. Например да плетеш, да бродираш, да караш кънки, да играеш хокей, да готвиш, да правиш снимки, да майсториш кукли или да рисуваш. Каквото и да е. Ти решаваш. Засега забрави за работата. Нека да открием нещо, което обичаш да правиш.

— Не знам какво обичам — промърмори нещастно Парис. — През последните двадесет и четири години се грижех за другите. Никога нямах време за себе си.

— Точно това имам предвид. Сега ще се погрижим за теб. Така че приятна работа. Мисли за две или дори само за едно нещо, което искаш да правиш. Няма значение колко глупаво ти изглежда.

Парис все още бе объркана, когато си тръгна, и се почувства още по-глупаво, когато взе лист хартия и молив, за да запише каквото й дойде наум. Но не й хрумваше нищо. Ан беше казала нещо в кабинета си, но то се изплъзна от мисълта ѝ и сега не можеше да се сети какво беше.

Лежеше в леглото в тъмното и продължаваше да мисли, когато неочаквано ѝ проблесна. Хокей. Това беше казала Ан. Ами да, пързаяне с кънки. Като дете обичаше да се пързая и цял живот бе голям запаляно на фигурното пързаяне по двойки. Три дни по-късно тя отиде в кабинета на Ан с победоносно изражение на лицето. Продължаваше да ходи по два пъти в седмица и не се чувстваше готова да намали визитите си.

— Ами да! Открих нещо — обяви с усмивка Парис. — Пързаяне с кънки. Обичах го като малка и често водех Мег и Уим на пързалката, когато бяха деца.

— Чудесно! Значи следващата ти задача е да отидеш на пързалката, колкото е възможно по-скоро. Искам да чуя, като се видим, че си била върху леда и си се забавлявала.

Парис смяташе, че това е невероятно глупаво и смешно, но следващата неделя наистина отиде на пързалката „Дороти Хамил“ в Гринуич. И се въртя на прозрачния лед цялата сутрин. Беше все още рано и там нямаше почти никой, освен няколко момчета с хокейни екипи и двойка възрастни дами, които бяха изненадващо добри кънкьорки и се пързаяха от години. Парис прекара само час и половина на леда, но доста бързо възвърна формата си.

Следващата седмица отново отиде във вторник сутрин и изненада самата себе си, като нае инструктор, който да я научи да прави пируети. Часовете на пързалката се превърнаха в любимите ѝ часове през седмицата и когато дойде време децата да се приберат за Деня на благодарността, Парис беше станала доста добра. Онова, което все още отказваше да направи, бе да отиде на гости, на вечеря или на празненство. Откакто Питър си бе отишъл, не бе ходила дори на кино. Беше споделила с Ан, че се чувства много потисната и не може да отиде някъде, където хората знаят какво е станало с нея, а на кино не искаше да ходи сама. Единственото място, където ѝ бе приятно и забавно, беше пързалката. Там никой не я познаваше, нито я гледаше със съжаление.

Мег и Уим бяха силно впечатлени от новото занимание на майка си, когато в деня, в който си дойдоха, тя им разказа за него. Парис се чувстваше като хлапе и дори Уим беше много горд, когато видя какво може да прави.

— Приличаш на Пеги Флеминг — обяви възторжено Мег.

— Глупости! Въобще не е вярно. Но благодаря за комплимента.

Те се пързаяха заедно почти целия следобед. Сетне се прибраха у дома и ядоха печената пуйка, която Парис бе оставила във фурната, докато бяха навън. Но въпреки приятната сутрин, която прекараха заедно, и вълнението от посещението на децата атмосферата беше тягостна и следобедът труден.

Празникът разкри и извади на показ всичко, което се бе променило през последната година. За Парис беше истинско мъчение, че Уим и Мег щяха да отидат да вечерят с баща си на другата вечер. Той също нямаше търпение да ги види, но разбираше, че искат да бъдат с майка си на Деня на благодарността.

Уим и Мег бяха много красиви, когато в петък следобед се качиха на влака за Ню Йорк. Валеше сняг и никой не искаше да шофира в това време. Питър щеше да ги води в „Le Cirque“ — изискан и скъп ресторант, и това беше израз на голяма щедрост от негова страна. И двамата очакваха с нетърпение срещата си с него. Мег бе облякла една малка черна рокля на майка си, а Уим реши да сложи костюм и изглеждаше по-възрастен от годините си.

През трите месеца, откакто бе постъпил в университета, сякаш бе пораснал и възмъжал много бързо. Парис бе неописуемо горда със сина си.

Питър ги очакваше на входа на ресторанта. Беше облечен с прекрасен костюм на тънки райета. Мег си по мисли колко хубав и елегантен мъж е баща ѝ и му го каза. Той бе приятно поласкан да го чуе и много щастлив, че ще прекара вечерта с тях. Беше ги поканил да преспят в града и им бе резервирал стаи в хотел. В събота сутрин щяха да се върнат в Гринуич, а в неделя да отлетят за Калифорния. Вечерта имаха намерение да се видят с приятелите си. Сега, когато родителите им бяха разделени, беше по-трудно да подредят програмата си. Макар че и двамата бяха излезли след празничната вечеря, Парис бе благодарна дори само за това, че щяха да спят в къщата, пък и не искаше да монополизира живота им. Питър също. А младежите се радваха, че отново са в Ню Йорк. Навсякъде имаше коледна украса, елхи и много светлини, а благодарение на снега, който тихо падаше от небето, всичко изглеждаше като коледна картичка.

Мег усети, че баща ѝ е малко напрегнат, сякаш не знаеше какво да говори с нея и изглежда се чувстваше по-спокойно с Уим. Всъщност Питър никога не е бил голям приказливец. Винаги бе разчитал на майка им да измисля теми за разговор и да го поддържа. Без нея нещата бяха сухи и конфузни. Но след няколко чаши вино той явно се поотпусна. Мег беше очарована и приятно изненадана, когато поръча и шампанско към десерта.

— Да не би да празнуваме нещо? — попита тя.

Вече имаше право да пие, затова милостиво подаде чашата си на Уим, и той да пийне една глътка.

— Ами да, всъщност имаме повод за празнуване — отвърна тържествено Питър. Когато погледна децата си, малко се притесни и му пролича, че се чувства неловко. — Имам едно малко съобщение за вас.

Трудно беше да отгатнат какво ли може да е то. Мег се зачуди дали не си е купил нова къща или апартамент в града, или още по-прекрасното — дали няма намерение да се върне при майка им. Не, сигурно не бе това. В такъв случай щеше да я покани да вечеря с тях, а не бе го направил. Те изчакаха, докато баща им остави чашата си и замълча, сякаш очакваше барабаните да започнат да бият „туш“.

Оказа се, че е много трудно да произнесе онова, което искаше да им каже. Беше нервен и му личеше.

— Смятам да се оженя — избълва накрая, а децата му го загледаха онемели и с невярващи очи.

Досега във всички разговори, които бяха провеждали, нямаше и най-малък намек, който да им подсказва дори и смътно за подобно събитие. Питър бе решил да изчака да се съвземат от развода, наивно смятайки, че по този начин ще защити Рейчъл от техните неизбежни и със сигурност неласкави заключения. Никога не му мина през ума какви поражения ще нанесе върху отношенията си с децата, когато я спусне най-неочаквано в живота им, като голямата изненада, паднала от небето, или голямата печалба от тотото.

— Шегуваш се, нали? — попита тихо Мег. — Не можеш да го направиш. — Беше толкова шокирана, че лицето ѝ бе станало бяло като тебешир.

Уим си помисли единствено за майка си. Това според него щеше да я убие.

— Мама знае ли?

И двамата бяха като попарени, а Питър за пръв път почувства паника.

— Не, не знае. Вие научавате първи. Мислех, че трябва да го научите първи.

И за коя щеше да се жени? Те дори не бяха я виждали. Единственото, което си мислеше Мег, бе, че той не може да направи това. И освен това беше убедена, че жената, за която баща ѝ щеше да

се жени, беше причината да напусне майка ѝ. Та те дори още не бяха разведени! Как можеше да мисли за брак! Майка им не излизаше от къщи, да не говорим, че не се срещаше с никого! А той щеше да се жени!

— Къде я срещна? — попита Мег, но имаше чувството, че главата ѝ се върти и всеки момент ще се пръсне. Искаше да скочи, да удари баща си и да избяга с писъци от ресторанта, но знаеше, че това е детинско поведение. Вероятно би трябвало да го изслуша. Дължеше му поне това. Може би той току-що се бе запознал с тази жена. Но ако беше така, да се жени за нея бе повече от неразумно. Какво ти, беше си направо чиста лудост. Мег дори се запита дали не е полудял.

— Работи в моята фирма от две години. Тя е много хубава и умна млада жена. Завършила е в Станфорд — обяви тържествено Питър сякаш това имаше някакво значение за тях и щеше да промени нещо. — И право в Харвард. — Искаше да им каже, че е интелигентна и образована. Те трябваше да го оценят. — Освен това има две малки момченца, Джейсън и Томас, които са на пет и седем години. Мисля, че много ще ги харесате.

О, господи! — помисли си отчаяно Мег, хлапетата щяха да ѝ бъдат доведени братя! Виждаше съвсем ясно в очите на баща си, че той има точно това предвид. Явно беше голям глупак този неин баща! Единственото, за което му бе поне малко благодарна, докато го гледаше и не можеше да повярва на ушите си, бе, че беше проявил достатъчно такт и добър вкус да не доведе любовницата си на вечерята. Това подсказваше, че у него все още бяха останали малко чувствителност и дипломатичност.

— На колко е години? — попита Мег със свито сърце. Знаеше, че през целия си живот ще помни тази вечер като един от най-ужасните моменти — втория в класацията след деня, в който майка ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че с баща ѝ ще се разведат.

— През декември ще стане на тридесет и две.

— Господи, татко! Та тя е с двадесет години по-млада от теб!

— И с осем по-стара от Мег! — продума неочаквано и нещастно Уим.

Това бяха първите думи, които произнасяше след обявяването от баща му на брака с Рейчъл. Чувстваше се изоставен. Искаше да си

отиде вкъщи при мама. Струваше му се, че е отново дете, което се страхува от тъмното.

— Защо просто не ходиш с нея? Защо трябва да се жениш толкова скоро? Та вие с мама още не сте се развели! — Докато казваше това, Мег едва не се разплака.

Но баща ѝ не отговори на въпросите. Той я гледаше строго и упорито, нямаше намерение да се оправдава. Това бе напълно ясно. Мег продължаваше да се чуди дали не си е изгубил ума.

— Ще се оженим на Нова година и искам вие двамата да присъствате на сватбата — изтърси той.

На масата настъпи тягостна тишина. Сервитьорът донесе сметката. Мег и Уим гледаха безмълвно баща си. Нова година бе само след пет седмици. Това беше първото, което си помислиха. Значи всичко беше вече подготвено, работата беше опечена и той им съобщаваше свършения факт. Това бе най-малкото нечестно и непочтено.

— Аз щях да излизам с приятели — промърмори несигурно Уим, сякаш това щеше да го спаси да не присъства на сватбата. Но докато гледаше лицето на баща си, му стана ясно, че няма никакъв начин за измъкване. Всъщност да се прави на строг баща при тези обстоятелства беше проява на пълна глупост от страна на Питър.

— Май ще трябва да промениш плановете си тази година, Уим. Това е много важен ден за мен. Искам да ми бъдеш свидетел.

В очите на сина му имаше сълзи, когато поклати яростно глава.

— Не мога! Няма да го направя! Не мога да причиня това на мама. Ще разбия сърцето ѝ. Можеш да ме накараш да дойда, но няма да ти стана кум.

Известно време Питър не проговори, сетне кимна и погледна Мегън.

— Надявам се, че ти също ще бъдеш там?

Тя изглеждаше много объркана и нещастна като брат си, но също кимна.

— Ще я видим ли преди сватбата, татко? — попита шокирано. Дори не знаеше името на тази жена, защото в объркаността си Питър не им го каза.

— Рейчъл и аз смятаме да закусим утре с вас. Тя иска да ви запознае с Джейсън и Томи. Синовеите ѝ са възхитителни малки

момчета.

Така, значи се казваше Рейчъл. Да, за времето, за което човек може да си поеме един дъх, баща им се бе обзавел с ново семейство. Мег веднага се сети, че новата булка е достатъчно млада и може да има още бебета. От мисълта направо я втресе. Слава богу, че поне се бе сетил да ги включи в този филм на ужасите. Щеше да бъде много лошо, ако не участваха или им съобщеше, че има нова жена и две момченца след сватбата.

— Къде ще се жените?

— В „Метрополитън Клъб“. Ще има само около стотина гости. Не искаме голяма сватба. Рейчъл е еврейка, затова няма да правим и църковен брак. Един неин приятел съдия ще ни венчае.

Дори не можеше да мисли. Картината как баща ѝ се жени за някаква друга жена, без значение колко е красива или умна, направо я побъркваше. Струваше ѝ се, че всеки момент ще започне да крещи истерично. И тя като Уим мислеше как ще се отрази тази новина на майка ѝ. Сигурно щеше да разбие сърцето ѝ. Можеше само да се надява да не бъде смъртоносно. Добре поне че в момента двамата с Уим бяха тук, за да я подкрепят и утешат.

— И кога смяташ да кажеш на мама? — попита предпазливо Мегън.

Уим не бе продумал нито дума и си играеше със салфетката в скута си.

— Не съм сигурен — отвърна уклончиво Питър. — Искан вие двамата да научите първи.

Тогава Мег разбра всичко. Стана ѝ съвсем ясно какво искаше баща ѝ. Искане те да кажат на Парис. Ето защо ги бе поканил — за да занесат новините у дома. Страхливец! Мег почувства отвращение.

Тримата пътуваха до хотела в пълно мълчание. Питър им каза лека нощ и ги остави сами в двете съседни стаи с врата помежду им. В мига, в който си отиде, Мег се хвърли в прегръдките на брат си и двамата се разплакаха на глас, като деца, загубили се в нощта. Мина много време, докато се откъснат един от друг. Седнаха, издухаха носовете си, избърсаха сълзите и се погледнаха.

— Как ще кажем на мама? — попита нещастно Уим.

— Не знам. Ще трябва да измислим нещо. Може би просто ще ѝ го съобщим.

— Сигурно отново ще престане да яде — премигна объркано Уим.

— А може би не. Сега ходи на психоаналитик. Как може да е толкова глупав? Тя е почти на моите години и има две малки деца! Мисля, че заради нея е напуснал мама.

— Защо така мислиш? — Уим изглеждаше изумен. Той все още не бе направил връзката, но нали беше по-млад и по-наивен.

— Не виждаш ли? В противен случай нямаше да се жени толкова бързо. Разводът още не е приключил. Има две седмици, а той вече всичко е уредил. Не си е губил времето. Може да е бременна и затова толкова да бърза.

При тези думи на Мег, Уим простена, легна на леглото и затвори очи.

След малко се обади на майка си, но само за да проверят как е и не ѝ каза нищо за плановете на баща им. Просто ѝ съобщи, че са прекарали много приятно в ресторанта и сега лягат да спят.

И тази нощ, за пръв път от години насам, двамата спаха на едно легло, невинно прегърнати, както правеха като деца. Последният път, когато бяха го направили, бе, когато умря кучето им. Оттогава Мег не си спомняше да е била толкова нещастна. А това беше много, много отдавна. Преди хиляда години.

На сутринта баща им позвъни, за да се увери, че са станали, и им напомни, че ще се срещнат в ресторанта на хотела в десет часа с Рейчъл и децата ѝ.

— Нямам търпение — рече с горчива ирония Мег.

Беше зле, имаше чувството, че я гони махмурлук. А Уим изглеждаше дори още по-зле. Изглеждаше като болен.

— Трябва ли да го правим? — попита я той, докато слизаха надолу с асансьора.

Мег бе облякла кафяви кожени панталони и пуловера на майка си, а Уим бе с джинси и пуловер с емблемата на университета „Бъркли“. Това бяха единствените дрехи, която си бе взел, и се надяваше да не го пуснат така облечен в ресторанта. Обаче надеждите му останаха излъгани. Баща им и една млада и много красива жена вече ги очакваха на голяма кръгла маса, а две хлапета с къдрави главички се въртяха на столовете си. Мег веднага забеляза, че Рейчъл е едно по-високо, по-младо и по-сексапилно копие на майка ѝ.

Приликата беше очебийна. Сякаш баща им бе върнал часовника назад и бе измамил времето с една по-млада версия на своята бивша съпруга. Това беше ласкателно за Парис, но по ирония на съдбата нелепата ситуация го правеше да изглежда ужасно и много грозно. Защо просто не бе могъл да се примири с възрастта си и да остарее като почтен човек заедно с майка им, като остави нещата такива, каквито бяха? А Уим веднага я позна. Тя беше момичето, с което баща му го бе запознал най-официално в кантората си преди няколко месеца. Това го накара да се замисли кога и как тази жена бе нахлула в живота му и дали не са били наистина свързани отдавна.

Питър представи децата си на Рейчъл и на момчетата. А Рейчъл положи всички усилия да поддържа разговор с тях, но напразно. Мег и Уим почти не говориха. В края на закуската тя ги изгледа и заговори направо за сватбата.

Рейчъл беше умна жена и по принцип не одобряваше, че Питър отлага да съобщи на децата за връзката си с нея, защото си даваше сметка колко трудно ще приемат новината. Но не желаше повече да отлага сватбата. Според нея бе чакала достатъчно. Просто смяташе, че Питър трябваше да им каже много по-рано. Идеята му да изчака, докато страстите утихнат и нещата се успокоят, след като напусна майка им, според нея беше повече от глупава.

Единственото, което трябваше да направи преди тази съдбоносна закуска, бе да предупреди Джейсън и Томи да не споменават, че Питър живее заедно с тях. Те се съгласиха.

— Разбирам колко ви е трудно да приемете, че ние смятаме да се оженим — започна бавно тя. — Разбирам също, че за вас това е голяма промяна и вероятно пълна изненада. Но аз наистина обичам баща ви и искам да го направя щастлив. Искам също така да знаете, че и двамата сте добре дошли в нашия дом по всяко време. Той е и ваш дом.

Питър беше купил прекрасен апартамент на Пето авеню, с изглед към парка и две стаи за гости. Имаше още три спални за децата и за бавачката. Рейчъл бе казала, че ако забременее и роди още едно дете, момчетата ще спят в една стая.

— Благодаря — каза с изтерзан глас Мег след кратката реч на Рейчъл.

След това Питър и бъдещата му жена заговориха за приготовленията за сватбата, а Мег и Уим ги слушаха. В единадесет и

половина, без да продума нито дума през цялото време, Уим скочи и съобщи, че трябва да хванат влака.

Двамата прегърнаха доста хладно баща си, преди да тръгнат. Питър напомни на Уим, че на сватбата ще трябва да бъде с официално облекло и вратовръзка. Той само кимна, след което изтича със сестра си навън. След едно набързо сбогуване с Рейчъл и децата ѝ, двамата се метнаха на едно такси. Уим не каза нищо на сестра си. Само гледеше през прозореца, а тя държеше ръката му. И двамата знаеха, че тази Нова година ще бъде убийствена не само за майка им, а и за тях самите. Предстоеше им тежката задача да ѝ занесат новината. Но Мег предпочиташе да го направи сама, защото не искаше баща им да разстройва майка им. За нея той беше подъл страхливец! Беше ѝ причинил достатъчно много мъка досега.

— Как мина според теб? — попита Питър.

Той плати сметката, докато Рейчъл помагаше на момчетата да облекат палтата си. И двете хлапета се държаха много прилично, макар че нито Уим, нито Мег им казаха една дума.

— Мисля, че и двамата бяха в шок. Прекалено голям залък им даде да преглътнат на тази закуска. Мен, момчетата, сватбата. На тяхно място аз също щях да изпадна в шок.

Всъщност точно това се бе случило, когато баща ѝ бе сторил същото в нейното семейство, като се бе оженил за една нейна съученичка от Станфорд около година след като завършиха. Тя не му проговори цели три години. Тази негова постъпка създаде постоянна бариера между тях, особено след като пет години по-късно почина майка ѝ. Официално от рак, но според Рейчъл от скръб. Историята ѝ беше до болка позната, беше я преживяла с всичките ѝ отрицателни последици, но това не я отказа да направи същото с Питър. Защото бе отчаяно и безнадеждно влюбена в него.

— Кога смяташ да кажеш на Парис? — попита го тя, когато излязоха на улицата и наеха такси, за да се върнат в апартамента на Пето авеню.

— Няма нужда да ѝ съобщавам. Мег обеща да го направи. Мисли, че така ще е най-добре — отвърна той и се почувства като

истински страхливец, но въпреки това изпита благодарност, че няма да се наложи да говори с жена си и да срещне очите ѝ.

— Щом така мислиш — рече не особено уверено Рейчъл.

Той каза адреса на шофьора и таксито потегли. Тя за пръв път се замисли що за човек седеше до нея. Питър обгърна с едната си ръка раменете ѝ, а с другата разроши косите на момчетата. Изглеждаше облекчен. Единственото, което му оставаше, бе да прогони Парис завинаги от мислите си. Нямахе друг избор. От шест месеца непрекъснато си повтаряше, че онова, което направи, беше правилно. За всички. Това бе една илюзия, разбира се. От сега нататък, до края на живота щеше да му се наложи да се придържа към нея, за добро или за лошо. Кой знае?

ГЛАВА 9

Парис влезе в кабинета на Ан Смит. Приличаше на призрак. Премина през стаята като кукла на конци и седна, докато Ан я наблюдаваше и се чудеше какво става. Не беше я виждала такава от месеци. Всъщност от оня ден през юни, когато за пръв път влезе в кабинета ѝ.

— Как върви пързалянето?

— Не върви — отвърна равно Парис.

— И защо? Да не си болна? — За последен път се бяха видели преди четири дни, но очевидно за това време се бяха случили много неща.

— Питър се жени на Нова година.

Настъпи дълго мълчание.

— Ясно. Доста груб номер.

— Така е — отговори безизразно Парис, сякаш беше упоена с „Торазин“.

Не се разкреця, нито се разплака. Не разказа подробности на Ан, нито как го е научила. Просто седеше на стола като мъртвец. И се чувстваше така. Отново, още веднъж през последните шест месеца. Последната надежда, която бе таяла, си бе отишла. Питър не се освести, не дойде на себе си и не промени решението си. Щеше да се ожени след пет седмици. Мег и Уим ѝ разказаха всичко веднага след като се върнаха от Ню Йорк. Същата нощ дъщеря ѝ спа при нея. А на другата сутрин и двамата отлетяха за Калифорния.

През цялата неделя Парис плака неутешимо. За тях, за Питър и за себе си. Чувстваше се обречена, осъдена да остане сама до края на живота си. А той си имаше нова жена. По-точно щеше да я има след пет седмици.

— Как се чувстваш?

— Като парцал.

Ан се усмихна.

— Виждам това. Съвсем естествено е. Всеки ще се чувства така. Сърдита ли си, Парис?

Тя поклати глава и тихичко започна да плаче. Мина доста време преди да отговори.

— Просто съм тъжна. Много тъжна.

Изглеждаше съсипана.

— Не мислиш ли, че трябва да вземеш някакви лекарства? Успокоителни. Смяташ ли, че ще ти помогнат?

Парис отново поклати глава.

— Не искам да бягам, трябва да се науча да живея с това. Питър си отиде.

— Да, така е. Но ти имаш цял живот пред себе си и той може да бъде доста добър. Поне няма да бъде толкова лош, колкото сега.

Това беше разумна мисъл.

— И аз се надявам — отвърна Парис и си избърса носа. — Искам да го мразя, а не мога. Мразя нея. Кучката му с кучка! Разби семейството ми! Разби живота ми! И той също! Мръсник! Но пак го обичам. — Говореше като малко дете и се чувстваше така. Напълно изгубена, безпомощна, не знаеше какво да прави. Не можеше дори да си помисли, че отново ще бъде щастлива. Това беше краят на света. Всичко беше свършено и Парис бе сигурна, че животът ѝ също е свършил.

— Как са Уим и Мег?

— Страхотно, като мен. Разстроени са. Шокирани. Попитаха ме дали съм знаела за нея и аз трябваше да ги излъжа. Не смятам, че ще бъде почтено спрямо Питър да им кажа истината — че тя е причината да ме остави.

— Защо го прикриваш?

— Защото им е баща, защото го обичам и смятам, че няма да е честно да кажа. Трябваше той да го направи.

— Да, така би било по-почтено. И спрямо теб.

Парис отново издуха носа си.

— Добре, да оставим това. Какво смяташ да правиш, за да го преодолееш? Мисля, че отново трябва да се върнеш на пързалката.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Не искам и да чувам за нея. Нищо не искам повече. — Отново бе изпаднала в дълбока депресия. Отчаянието се превръщаше във всекидневие, в част от живота ѝ.

— А приятелите ти? Видя ли се с тях? Ще отидеш ли някъде на Коледа?

— Повечето ме поканиха. Отказах на всички.

— Защо? Трябва да отидеш.

— Не искам хората да ме съжالياват. — През последните шест месеца това бе основната тема, лайтмотивът на песента, която пееше.

— Те ще те съжالياват много повече, ако се затвориш вкъщи. Защо не направиш усилие да отидеш поне на едно празненство и да видиш как ще ти се отрази?

Парис седеше, втренчила поглед в Ан няколко секунди, сетне поклати глава.

— Тогава, щом си толкова депресирана, мисля, че трябва да ти предпиша някакви лекарства — твърдо отсече Ан.

Парис трепна и продължи да я гледа, сетне дълбоко въздъхна.

— Добре, ще отида на едно коледно тържество. Но само това.

— Благодаря — въздъхна и Ан. Беше доволна от постигнатото. — Искаш ли да обсъдим на чия покана да се отзовеш?

— Не, сама ще реша.

През останалото време от сеанса двете говориха за предстоящия брак на Питър. Накрая Парис изглеждаше малко по-добре, а когато дойде следващия път, обяви, че е приела поканата за коктейла, даван от Виржиния и съпруга ѝ една седмица преди Коледа. Уим и Мег щяха да се върнат у дома за празниците. Уим имаше цял месец ваканция, но смяташе да отиде във Върмонт на ски с приятели веднага след сватбата на баща си. Парис мислеше само как да преживее празниците. Беше си наумила, че ако все още е жива и стои на краката си на първи януари, значи ще успее да се справи.

Освен да отиде на едно коледно парти, Ан настояваше да се погрижи и за себе си. Каза ѝ, че е много важно да се глези, да си почива, да спи повече, да прави упражнения, дори да ходи на масаж. Два дни след този разговор като знак от съдбата една жена, която познаваше от ученическите години на децата, я видя в магазина и ѝ връчи визитката на салон за масаж и ароматерапия. Похвали салона като страхотен, била опитала и останала много доволна. Парис се почувства доста глупаво, но си каза, че няма да ѝ навреди, ако опита. Освен това Ан беше права, че трябва да направи нещо за своето спокойствие и вътрешен мир, особено ако продължава да отказва да

пие антидепресанти, както твърдо беше решила. Парис искаше да се справи със собствени сили и да бъде отново щастлива, но без помощта на лекарства и това, кой знае защо, беше много важно за нея, макар че не мислеше нищо лошо за хората, които пиеха успокоителни. Просто не искаше тя да го прави. Ето защо масажът ѝ изглеждаше като алтернатива и когато се прибра у дома, се обади по телефона.

Гласът от другия край на жицата беше въздушен, деликатен, чуваше се индийска музика, което я подразни, но реши, че не трябва да бъде толкова мнителна. Името на жената бе Карма Апербаум и Парис едва се сдържа да не се разсмее, докато го записваше. Масажистката заяви, че може да дойде в къщата ѝ. Имаше собствена масажна маса и щеше да донесе маслата за ароматерапията. Боговете очевидно бяха на нейна страна, защото Карма същата вечер имаше свободен час. Парис се поколеба, когато разбра, че става дума за девет часа, но реши — по дяволите, ще го направи! Нямахме какво да губи и си помисли, че може би след масажа ще спи по-добре. Всичко това ѝ звучеше като вуду магия. Преди никога не бе ползвала подобни услуги. И само един господ знаеше какво включва тази ароматерапия. Изглеждаше ѝ доста смешна.

Направи си купичка супа от разтворимите, преди да пристигне масажистката, и в този момент се обади Мег. Парис ѝ разказа какво е предприела и дъщеря ѝ я увери, че е за нейно добро.

— Пийс много си пада по ароматерапията — окуражи майка си Мег. — Ние непрекъснато я използваме.

При тези думи Парис простена. Точно от това се страхуваше.

— Ще ти съобщя какво е станало — обеща тя, преди да затвори.

Карма Апербаум пристигна с едно камионче, цялото изрисувано с хиндуистки символи. Русата ѝ коса бе сплетена на десетки плитчици с вплетени в тях малки зърна. Беше облечена цялата в бяло. И въпреки скептицизма си Парис не можеше да не признае, че жената има красиво и екзотично лице. Сякаш излъчваше нещо неземно. Тя събу обувките си, когато влезе в къщата. Попита Парис къде е спалнята и се качи горе заедно с масата, която застла с памучни чаршафи. Извади от чантата си малко радио и пусна тиха музика. Беше същата индийска музика, която Парис чу по телефона. Когато излезе от банята, облечена с кашмирения халат, с който ходеше напоследък по цял ден, стаята

беше почти тъмна и Карма (дали беше наистина *карма*?) беше готова. Парис имаше чувството, че ще присъства на някакъв сеанс.

— Хайде да изгоним всички демони, които са те обзели... Да ги изпратим там, откъдето са дошли — прошепна Карма, докато Парис лягаше на масата.

Не знаеше, че е била обзета от демони, но както и да е.

Без думи, дишайки дълбоко, Карма прокара ръцете си по тялото ѝ. Парис се чувстваше напрегната и доста глупаво. Жената движеше ръцете си като магически пръчки и обяви, че напипва чакрите ѝ. Неочаквано спря точно под черния дроб. Намръщи се и погледна загрижено Парис, след което с истинска тревога каза:

— Чувствам блокада.

— Къде? — Парис започваше да се изнервя. Тя искаше само масаж, а не да изследват черния ѝ дроб.

— Мисля, че е разположена между бъбреците и черния дроб. Имали ли сте проблеми с майка си?

— Напоследък не.

О, боже! Майка ѝ бе мъртва от осемнадесет години. Но докато беше жива, имаха големи проблеми. Майка ѝ бе една изключително властна и мрачна жена, но Парис почти не си мислеше за нея. Имаше много по-важни неща в живота си.

— Тогава сигурно е нещо друго... Но аз усещам духове в къщата. Чувате ли ги?

Парис си помисли, че ще е по-добре да не позволява на масажистката да я изнерви. Започваше да ѝ прилича на истински спиритически сеанс.

— Не, не ги чувам — отвърна остро тя.

Нейната житейска философия се основаваше на здрави корени, а не на въображение или фантазии. И освен това не се интересуваше от духове. Просто искаше да оцелее, да преживее развода и предстоящия брак на Питър. Е, наистина би предпочела вместо това да си има работа с духове. Сигурно да се справи с тях щеше да бъде по-лесно.

Карма започна да движи ръцете си отново и спря с ужасена физиономия на пет сантиметра над стомаха.

— Ето го, хванах го — обяви победоносно тя. — В червата ви е. — Новините с всяка измината минута ставаха все по-лоши.

— Какво е то? — попита Парис, разкъсвана от притеснение и насмешка. Идеята тази жена да открие нещо във вътрешностите ѝ никак не я успокояваше.

— Всички демони са във вас — отговори убедено Карма. — Вие сигурно сте много ядосана. Ще ви е необходима голяма утроба. — Която и да бе тази жена, очевидно бе от една и съща планета с Пийс, чудатия приятел на Мегън. — Докато не изчистите всички токсини от системата си, няма да получите нищо от масажа.

Това я уплаши още повече.

— Не може ли да направим нещо и без голяма утроба? — Искаше само един масаж, а след него спокоен и дълбок сън. Поне така си представяше нещата, когато се обади.

— Ще опитам, но наистина не сте готова да получите най-доброто без тази подготовка. — Върху лицето на Карма бе изписана несигурност. — Но ще направя каквото мога.

Е, това вече бе истинска саможертва.

Тя извади шишенце с масло от голямата си чанта, намаза обилно Парис и започна да масажира ръцете и раменете ѝ. Сетне направи същото с гърдите, корема и краката ѝ, като всеки път, когато преминеше над стомаха ѝ, издаваше страшни звуци на отчаяние.

— Не искам демоните да се чувстват удобно — обясни Карма. — Трябва да се пречистите от тях.

Но все пак музиката, маслото, полутъмната стая и ръцете на Карма оказаха своето магическо влияние върху Парис. Въпреки демоните в утробата ѝ тя се отпусна. Чувстваше се много по-добре, когато Карма ѝ каза да се обърне. Онова, което направи върху гърба и раменете ѝ, бе наистина облекчаващо. Въпреки демоните и лошата карма Парис лежеше отпусната и имаше чувството, че ще се разтопи и ще изтече. Беше точно онова, от което имаше нужда. И както си лежеше със затворени очи и ѝ се струваше, че е на небето, изведнъж почувства как между лопатките нещо я удари — сякаш топка за тенис бе запратена със скорост сто километра в час, след което Карма откъсна парче плът от едното ѝ рамо.

— Какво правите? — извика Парис и отвори ужасено очи.

— Вендузи. Ще ви хареса. Така ще извадя всички демони от тялото ви заедно с токсините.

О, не! Стига с тези демони!

Те очевидно се движеха и се бяха преместили от вътрешностите ѝ в горната част на тялото, а Карма бе твърдо решила да ги прогони оттам. Тя продължи да поставя горещите чашки върху гърба ѝ. Те създаваха вакуум, като засмукваха кожата, след което масажистката ги откъсваше със силен звук *пльок*. Беше много болезнено. Парис скимтеше от болка, но се срамуваше да я помоли да престане.

— Страхотно е, нали?

— Не съвсем — отвърна искрено. — Предишната част ми хареса повече.

— И на демоните също. Но ние не бива да им позволим да се чувстват удобно!

А защо не, изкушаваше се да попита Парис. Тези вендузи върху гърба ѝ сякаш нямаха свършване и когато всичко приключи, тя въздъхна облекчено. Обаче това очевидно не беше всичко. Карма веднага започна да меси и пляска бедрата ѝ. Демоните сигурно се бяха преместили там, помисли си Парис. И ако беше така, сега явно се чудеха къде да се даят под неуморните ръце на Карма. Изведнъж, без каквото и да е предупреждение, тя постави горещи камъни върху раменете ѝ, извади още два от чантата си с фокуси и започна да масажира с тях ходилата ѝ, докато на Парис ѝ се стори, че все едно върви върху жарава.

— Това ще прочисти вътрешностите и главата ви, докато освободите утробата си — обясни жената, като продължаваше да измъчва ходилата ѝ.

Стаята се изпълни с миризма на изгоряло. Беше нещо средно между изгорена кожа и горяща гума и бе толкова люта, че Парис започна да кашля. Не можеше да спре.

— Точно както си мислех. Сега дишайте дълбоко. Те мразят тази миризма. Трябва да изгоним всички тъмни духове.

Парис се уплаши, че неприятният мирис никога няма да изчезне от стаята, и дори се разтревожи, че жената е запалила огън върху дивана. Затова отвори очи и се огледа. Не, нямаше огън, но под един малък котлон гореше свещичка, и шишенце масло бе поставено върху плочата.

— Какво е това? — попита, все още задавена от дима, а Карма се усмихна. Чистотата и одухотвореността на лицето ѝ напомниха на Парис за Жана д'Арк, погълната от пламъците на кладата.

— Лекарство, което сама съм забъркала. Действа безотказно.

— Върху какво? — Със сигурност щеше да нанесе непоправими поразии върху завесите и килима. Лютата миризма сякаш бе пропила цялата стая, дори се бе просмукала в стените.

— Много е полезно за дробовете ви. Ще видите как ще започне да чисти всичко.

Да, със сигурност щеше първо да изчисти супата, която бе изляла преди идването на Карма, защото започваше да се страхува, че ще повърне. Преди да успее да ѝ каже да престане и да махне магическото лекарство, Карма сложи друго шишенце върху пламъка и след няколко секунди въздухът се изпълни с още по-силна миризма, от която очите на Парис се напълниха със сълзи. Приличаше на смес от отрова за мишки, арсеник и чесън и бе толкова задушавашо, че почти не можеше да диша.

— Това пък за какво е?

Невинният масаж се бе превърнал в предизвикателство да оцелее, докато Карма продължаваше да мачка гърба ѝ. Парис все още лежеше по корем и кожата ѝ все едно гореше в огън от горещите мазни камъни. Приличаше на мъчение, но в известен смисъл беше забавно и дори приятно. Чувстваше топлината и тежестта на камъните и това я изпълваше с някакво задоволство. Започваше да разбира източната философия, онази, която караше някои секти да спят върху легла с пирони или да гълтат огън. Това отвлича мисълта от мъките, лошите мисли, нещастията и я съсредоточава върху онези места от тялото, които или горят, или агонизират, или просто болят. Когато Карма ѝ каза отново да се обърне, Парис се подчини. Без предупреждение тя изсипа цяла чаша сол върху корема ѝ, покри го и постави гореща топка тамян върху него. Парис я гледеше като хипнотизирана.

— Това за какво е?

— Ще изсмуче всички отрови и ще донесе вътрешен мир.

Тамянът поне имаше по-приятна миризма от горящото масло, но онова, което Карма хвърли върху пламъка, бе като неочаквана пролет. Ароматът на цветя бе толкова силен, че Парис започна да киха, и тамянът върху корема ѝ се разхвърча из стаята.

— Мразят това — усмихна се Карма.

Говореше за демоните, но Парис не можа да спре кихавицата си през следващите пет минути и най-накрая се предаде.

— Аз също го мразя. Мисля, че съм алергична към тази миризма — рече тя, а Карма я изгледа сякаш бе луда.

— Не може да си алергична към ароматерапията — изрече с абсолютна увереност.

Но на Парис вече ѝ бе дошло до гуша. Масажът беше добър, но маслата, горещите камъни и отвратителната миризма ѝ дойдоха прекалено много. И освен това минаваше единадесет часа.

— Алергична съм — повтори твърдо тя — и освен това стана късно. Не искам да ви задържам повече. — Казвайки това, тя се изправи и седна, като спусна краката си от масата и посегна към халата си.

— Не може да ставаш все още! — извика истински ужасена Карма. — Трябва да наместя чакрите ти, преди да си тръгна. Лягай! Ако не го направя, ще оставя всички вентили отворени и енергията ти ще изтече много скоро.

Това беше доста плашеща мисъл, така че въпреки подозренията и колебанията и въпреки здравия си разум Парис отново легна на масата.

Карма задвижи ръцете си по тялото ѝ, като мърмореше някакви неразбираеми думи със затворени очи. Тази операция отне само пет минути, слава богу! Но миризмата бе толкова силна, че Парис се чудеше как ще спи тук.

— Благодаря много — рече тя, ставайки от масата.

Карма я предупреди да не се къпе до сутринта. Е, това вече щеше да бъде голям шок, както за демоните, така и за нея. Защото Парис не си спомняше някога да си е лягала без душ, а и нямаше начин да се пъхне в леглото си цялата омазана с олио.

Около половин час Карма събира нещата си, поиска сто долара, което бе разумна цена, и накрая си отиде около полунощ. Парис се върна в спалнята си, след като я изпрати, и се разсмя с глас. Само това можеше да направи. Наистина се бе отпуснала, но случилото се беше повече от абсурдно. Въпреки това бе кимнала утвърдително, когато Карма я предупреди, че трябва да има голяма утроба и да прочисти системата си, преди да я повика отново, защото в противен случай терапията нямало да подейства.

Все още се усмихваше, когато отиде в банята, пусна душа, свали халата и се погледна в огледалото. По целия ѝ гръб имаше симетрични белези от вендузите. Изглеждаха ужасно, бяха тъмночервени и лесно

можеше да се досети, че на другия ден щяха да бъдат сини. Беше страшно да ги гледа човек, изглеждаха почти толкова болезнени, колкото и докато онази луда жена бе слагала вендузите върху гърба ѝ. Не знаеше дали е имало ефект върху демоните, но бе превърнало кожата на Парис в червена каша.

Когато на сутринта се погледна отново в огледалото, най-лошите ѝ подозрения и страхове се потвърдиха. Изглеждаше така, сякаш сериозно е злоупотребила с алкохол предната нощ, върху раменете ѝ имаше две следи от изгорено. Цялата стая миришеше на черква, сякаш някой бе умрял. Всичко това я накара да се разсмее. И това беше нещо, все пак. Всъщност какво значение имаше? Наоколо нямаше жив човек, който да я види. Когато Мег се обади, за да пита как е минал сеансът, Парис продължаваше да се смее.

— Е, как беше, мамо?

— Наистина много интересно. Нещо като модерна форма на мазохизъм. А, трябва да знаеш, че в дебелото ми черво се е скрил един демон.

— Да, знам, Пийс също има. Наследил го е от баща си.

— Надявам се, че ти нямаш — рече уж загрижено Парис. — Защото аз съм наследила демоните от майка ми.

— Той ще бъде дълбоко впечатлен, че го направи, мамо — каза Мег и се усмихна при тази мисъл. Майка ѝ беше наистина голяма работа.

— А ти ще бъдеш още по-впечатлена, ако видиш белезите по гърба ми.

— Ще изчезнат след няколко дни. Може би следващия път трябва да опиташ да извадиш и демоните от утробата си — разсмая се Мег.

— Не мисля. Аз и моите демони си живеем много добре и в пълно съгласие.

Един ден след коледното тържество у семейство Морисън Парис влезе в кабинета на Ан. Изглеждаше доволна.

— Ти какво, забавлява ли се? — попита я Ан с надежда.

Това беше първото празненство, на което бе отишла от седем месеца насам. Последното бе онова, което тя самата даде в нощта преди Питър да ѝ съобщи, че иска развод.

— Не, не ми хареса. — Тя изгледа самодоволно Ан. Искаше да ѝ каже, че нейната гледна точка се бе потвърдила. Защото бе изпълнила препоръките ѝ, от масажа до светското събитие, и всяка минута ѝ бе неприятна и не бе допринесла с нищо за оправянето на настроението ѝ.

— Колко време стоя?

— Двадесет минути.

— Значи не се брои. Трябва да стоиш поне един час.

— Седем души ми казаха колко съжалявали, че Питър ме е напуснал. Съпрузите на две приятелки ме попитаха дали не искам да пия по едно питие с тях някъде навън. А пет от семействата бяха поканени на сватбата на Питър. Не, повече няма да отида никъде. Чувствах се като пълна глупачка.

— Напротив, ще излезеш отново и отново. И изобщо не си глупачка. Просто си жена, чийто съпруг си е отишъл. Тежко е, знам, но не се случва за пръв път на теб. Трябва да го преодолееш.

— Няма да излизам — упорито повтори Парис, решението ѝ бе желязно. — Никога повече. Освен това си направих масаж. Жената беше луда и ми остави синини по тялото. Имам демони във вътрешностите си. И никога повече няма да ходя на гости. Никога — закле се отново Парис.

— Тогава се срещай с хора, които не знаят за Питър. Това също е идея. Не може да се затвориш въпреки като Грета Гарбо. Ти, за разлика от нея, имаш деца. Не бива да стоиш само в спалнята си. Нуждаеш се от много повече.

— Ще излизам, след като Питър се ожени — отвърна уклончиво Парис.

— И каква ще бъде разликата? — попита изненадано Ан.

— Поне няма да ми говорят за сватбата. Един идиот дори ме попита дали съм поканена.

— А ти какво му отговори?

— Че нямам търпение и тия дни ще отида до Ню Йорк да си купя нова рокля за случая. Ти какво си мислиш, че му отговорих? Не, но смятам да се самоубия същата нощ. Остана доволен.

— Наистина ли го мислиш? — изстреля веднага въпроса си Ан.

— Не — въздъхна Парис. — Дори да го исках, не мога да го направя заради децата си.

— Но го искаш, така ли?

— Не — беше тъжният отговор. — Наистина ми се ще да умра, но не мога да го направя сама. Може би не ми стига смелост.

— Добре, ако продължиш да мислиш по този въпрос, искам да ми съобщиш незабавно — строго нареди Ан.

— О, я стига! Добре, добре — обеща Парис.

Беше нещастна, много нещастна, но не чак толкова, че да се самоубие. Не искаше да дава на Рейчъл повод за задоволство и чувство за окончателна победа.

— Какво ще правиш на Нова година?

— Сигурно ще плача.

— Има ли някой, когото би искала да видиш?

— Ами-и-и, всички, които обичам и познавам, ще бъдат на сватбата на Питър. Това ми стига. Достатъчно депресиращо е, не смяташ ли? Спокойно, ще се оправя. Сигурно ще легна да спя.

И двете знаеха, че ще бъде много тежка нощ. Нямахше начин да не е.

Тази година Коледа бе много спокойна. Мег и Уим прекараха Бъдни вечер с майка си, а самата Коледа с баща си и Рейчъл. Парис излезе, купи елха и я украси, преди те да се върнат от Калифорния. А пет дни преди празника пристигна окончателното решение за развода. Тя дълго време го гледа, без да плаче, след което го сложи в едно чекмедже и го заключи. Все едно бе прочела смъртния акт на някого. Своя собствен. Никога през живота си не бе помислила, че може да прочете името си на такъв документ. Дори не каза на децата, че решението е пристигнало. Не можеше да преобърне езика си и да произнесе думите. Всичко беше приключило. Седем месеца след деня, в който си отиде Питър, двамата вече не бяха съпрузи. И той се женеше за Рейчъл. Имаше чувството, че живее в нереален свят. Животът ѝ сякаш беше измислен.

Следобедът в навечерието на Нова година Уим и Мег отпътуваха за града. Парис ги целуна за довиждане и не каза нищо. Мислеше да се обади на Ан, но всъщност нямаше какво да ѝ каже. Нямахше какво да каже на никого. Единственото, което искаше, бе да бъде сама. Направи си супа, гледа малко телевизия и в девет часа си легна. Дори не си

позволи да мисли какво става в момента. Знаеше, че гостите бяха поканени за осем. Знаеше също, когато загаси лампата в спалнята си, че Питър и Рейчъл вече са произнесли брачните клетви и са станали мъж и жена. Животът, който познаваше от двадесет и четири години, си бе отишъл, беше се стопил като сняг. Мъжът ѝ имаше нова жена и нов живот. Тя повече не съществуваше за него. Беше разрушил всичко, което двамата бяха градили. Беше го разбил на парчета. Заспивайки, Парис си каза, че повече нищо не я интересува — нито Питър, нито Рейчъл, нищо. Искаше само да забрави, че някога го бе обичала, и да заспи, ако е възможно, завинаги. На следващия ден младоженците щяха да заминат за Карибите и животът им щеше да започне. Беше Нова година. Нов ден, нов късмет. А за Парис, независимо дали го искаше или не, това също бе началото на един нов живот.

ГЛАВА 10

За Парис седмицата след сватбата на Питър бе като едно неясно петно. Когато се събуди сутринта на първия ден от новата година, установи, че е болна. Сигурно беше грип. Докато децата се върнат от Ню Йорк, тя вече имаше температура, тресеше я, кихаше, кашляше и искаше само да спи. Уим отиде на ски с приятелите си, а Мег замина за Ел Ей, за да се види с Пийс. Те все още ходеха, макар тя да сподели с майка си, че се чувства уморена от него и предпочита да се разделят. Неговият хранителен режим, странните му навици и интензивни тренировки ѝ бяха омръзнали. Беше ѝ скучно и досадно с него.

— Всеки път, когато искам да ям хамбургер в „Бургер Кинг“ или една сочна пържола, той ме води на вегетариански ресторант. Ако го направи още веднъж, ще полудея.

Парис беше много облекчена от реакцията на дъщеря си.

Една седмица след тяхното заминаване тя се пооправи и отново се почувства човек. За пръв път ставаше от леглото, когато се обади Натали и ѝ се оплака, че е прекарала същия грип. Организираше вечерно парти следващата събота, беше поканила само няколко стари приятели и молеше Парис да отиде. Нямаше никакъв специален повод или случай, просто да се видят и да побъбрят. Дори не спомена за сватбата на Питър. В първия миг Парис се изкуши да откаже, но сетне си спомни за обещанието, дадено на Ан Смит. Не беше виждала приятелката си от Деня на благодарността. Освен това поканата прозвуча безобидно и безопасно, така че се съгласи. Когато съобщи това на Ан, тя остана много доволна.

— Прекрасно. Надявам се да ти бъде приятно и да прекараш добре.

Пожеланието беше напълно искрено, но Парис отговори, че не ѝ пука. Когато обаче започна да се облича за партито, за пръв път от много месеци насам осъзна, че иска да види приятелите си. Може би Ан беше права. Може би вече беше готова. Знаеше от Натали, че ще се

съберат около десетина гости, което беше добре. Не бе в настроение за прекалено шумна компания. Виржиния и Джим също бяха поканени.

Парис се нагласи в кадифени панталони и кашмирен пуловер и направи косата си на кок за пръв път от месеци насам. Реши да обуе обувки с високи токове, но видя, че вали сняг, затова ги пъкна в торбичка и обу ботуши.

Когато погледна през прозореца, осъзна, че трябва да изрине снега от алеята, за да може колата да излезе. Помисли си да се обади на семейство Морисън да минат да я вземат, за да пътува с тях, но не искаше да им създава неудобство. Щом щеше да живее сама, трябваше да докаже, че е в състояние да се грижи сама за себе си. Затова облече дебело яке с качулка, нахлузи ръкавици с един пръст и като взе лопатата, излезе навън. Отне ѝ двадесет минути, за да изрине снега от алеята и да изчисти леда от предното стъкло на автомобила. Затова закъсня с двадесет минути за партито. Но когато пристигна, там бяха дошли само четирима от гостите. Сигурно останалите имаха същия проблем като нея. Явно снеговалежът щеше да бъде доста по-обилен, отколкото се очакваше според прогнозата. Фред разбра, че е шофирала сама, и я укори, че не се е обадила. Щели да бъдат щастливи да я вземат. Парис се засмя и неочаквано се почувства изненадващо независима.

Накрая всички гости пристигнаха. Парис видя, че е единствената самотна личност, както бе и очаквала. Бяха поканени четири двойки и Парис. С това трябваше да свиква — да бъде единакът, самотникът. С облекчение отбеляза, че познава всички, а и никой от тях не прояви лошия вкус да спомене сватбата на Питър, въпреки че някои бяха присъствали на нея, включително Виржиния и съпругът ѝ.

— Е, как си? — попита я тихо Виржиния и ѝ се оплака, че е прекарала тежък грип. Всъщност почти всички, които познаваше, го бяха пипнали.

Двете обсъждаха бабините илачи, с които да се лекува човек, вместо да пие антибиотици, когато на вратата се позвъни и Парис си помисли, че е поканена още една двойка. Но в стаята влезе само един непознат мъж. Беше висок, с тъмна коса и малко приличаше на Питър, само че при по-внимателно вглеждане се забелязваше, че е по-възрастен и има видима плешивина на темето. Но затова пък изглеждаше доста самодоволен и с високо самочувствие.

— Кой е този? — попита Парис и Виржиния ѝ каза, че не го познава. Но всъщност беше чувала за този мъж. Беше новият брокер на Фред и бе поканен, за да го запознаят с Парис.

Всички смятаха, че е крайно време тя да излезе от черупката си и да започне да се среща с някого. И макар самата Парис да не знаеше нищо за плановете, които правеха зад гърба ѝ, цялата компания бе посветена в тях. Това беше парти от състрадание, „парти на милосърдието“, както го определи по-късно Парис пред Ан.

Новодошлият беше облечен с блейзър, червено поло и вълнени панталони от шотландска вълна, от които Парис не можеше да откъсне очи. Това бяха най-ярките и най-крещящите по цвят панталони, които бе виждала. А в мига, в който седна на масата, стана ясно, че е пиян. Представи се на всички, преди още Фред да поеме инициативата, като друсаше ръцете на хората, сякаш ще ги откъсне от рамото. В мига, в който се обърна към Парис, ѝ стана ясно защо е бил поканен.

— А вие сигурно сте веселата вдовица, пардон, веселата парясница на Гринуич? — изфъфли високо той, като се хилеше, но не разтърси ръката ѝ, само я задържа. Тя направи усилие, за да я издърпа от хватката му. — Чух, че съпругът ви наскоро се оженил повторно — продължи откровено и грубо той.

Парис кимна и му обърна гръб.

— Колко мило — рече тя на Виржиния, която неловко премигна, а Натали хвърли убийствен поглед на съпруга си.

Фред ѝ се бе заклел, че човекът е почтен, възпитан, забавен, въобще страхотен. Но той го бе срещал само два пъти в офиса си. Знаеше единствено, че е разведен, има три деца и според собствената му характеристика е отличен скиор. Това бе достатъчно да го покани. Тъй като не познаваха друг ерген, той увери Натали, че е интелигентен и изглежда прилично, че не е измамник, нито женкар и няма приятелка.

Докато изпият коктейлите си, този мъж разказа серия от мръсни, изпълнени с похотливи намеци вицове, повечето от които бяха подходящи само за мъжка компания, но някои наистина бяха смешни. Дори Парис се смя от сърце на един от тях, но когато седна до него на масата, забеляза, че е увеличил градуса. Беше изпил още два скоча, започваше да замазва думите и да говори завалено още преди да сервира супата.

— Господи, как мразя супа за вечеря! — обяви мъжът доста по-високо, отколкото изискваше приличието. — Винаги я разливам отгоре си и вратовръзката ми се оказва лигавник. Затова не нося вратовръзки. — Парис допусна, че този път не иска да я изсипе върху сакото си, защото натика салфетката във високата яка на полото и попита Фред къде е виното. — Ама какво става? В този щат сигурно има сух режим. Ти все още ли си в клуба на анонимните алкохолици, Фред? Къде е виното, момче?

Фред побърза да му напълни чашата, докато Натали го изяждаше с очи и сякаш щеше да го убие с поглед. Тя знаеше колко крехка е все още психиката на Парис и че това всъщност е първото ѝ излизане на вечеря. Искаше много дискретно и изтънчено да я запознае с този мъж. А той се държеше като слон в стъкларски магазин или като природно бедствие и беше точно толкова привлекателен. Имаше навика да сваля и слага очилата си и докато го правеше, разрошваше косата си. Колкото повече се напиваше, толкова по-див изглеждаше, а все по-неприлични ставаха шегите му. До края на първото ястие вече бе успял да спомене всяка интимна част от човешкото тяло, до края на второто — всички пози за секс, известни от „Кама Сутра“, а когато дойде време за десерта, вече удряше с юмрук по масата и се смееше на собствените си шегички толкова високо, че Парис не успя да скрие възмутеното изражение на лицето си, когато погледна към Виржиния. Беше направо ужасно.

Станаха от масата и Натали я дръпна дискретно встрани, за да ѝ се извини.

— Съжалявам. Фред ми се закле, че бил много мил и възпитан човек, и затова реших, че може да ти е приятно да се запознаеш с него.

— Всичко е наред — успокои я Парис. — Той наистина е забавен. Но не е необходимо да ме запознаваш с когото и да било, знаеш това. Аз съм щастлива, когато съм сред приятелите си. И не се интересувам от срещи или любовни романи.

— А трябва — каза настоятелно Натали. — Няма да се затвориш в къщата си до края на дните си, нали? Трябва да си намериш някой.

Първият опит за това обаче беше пълна катастрофа. Вълкът единак се бе настанил на дивана и се наливаше с бренди. Вече изглеждаше така пиян, че Парис посъветва Натали да го оставят да спи у тях или да го закарат до дома му. В това състояние не биваше да

шофира, особено в снежната буря, извила се навън. Валеше много по-силно, отколкото в началото на вечерта и Парис се притесняваше как ще кара сама до вкъщи, но не желаше да го признае пред останалите. Беше решила твърдо да бъде самостоятелна и да не е в тежест на никого. От сега нататък трябваше да се оправя сама, не можеше да разчита на никого.

— Наистина, мисля, че трябва да бъдете благоразумни и да го сложите да спи в стаята за гости — посъветва с печална усмивка тя Натали.

Ама че вечер! — мислеше си домакинята. Радваше се, че Парис все още се усмихва. Беше сигурна, че настроението ѝ е под нулата. През цялата вечер си разменяше тайни погледи с мъжа си. Брокерът определено не беше онова, което някой доктор би препоръчал като лекарство срещу самота.

Но когато Парис мина покрай него и той я потупа по задника, сърцето ѝ замръзна. Това вече бе поведение, което излизаше извън границите на приличието и не можеше да се приеме като забавно. Освен това съчувствието и загрижеността, които приятелите ѝ проявяваха към нея, макар и добронамерени, бяха в известен смисъл унижителни. Сякаш тя не можеше да се погрижи за себе си, та те го правеха вместо нея! Излизаше, че трябва да има съпруг на всяка цена, при каквито и да е обстоятелства, така че да не я съжбяват. Един съпруг беше без съмнение идеалната защита от кошмари.

— Хей, сладур! Я ела и седни тук до мен, че да се опознаем по-отблизо — предложи похотливо мъжът.

Тя му се усмихна студено и отиде да се сбогува с домакинята. Каза ѝ, че иска да се измъкне незабелязано, за да не развали партито. Натали реши да не спори с нея. Според нея Парис бе поставила истински световен рекорд по търпение тази вечер.

— Наистина се извинявам заради Ралф. Ако искаш, ще го застрелям, преди да е изпил всичкото бренди. А след това ще застрелям Фред, но след като си отидат останалите гости. Обещавам ти, следващия път няма да се повтори.

— Няма да има следващ път. Моля те, покани само мен. Предпочитам го — отвърна тихо Парис.

— Обещавам. — Натали я прегърна, след което я загледа, докато сменяше обувките с ботуши. Беше толкова красива и изглеждаше така

непоносимо самотна. Това разби сърцето ѝ. — Ще се справиш ли в този сняг? — попита загрижено.

— Разбира се — отвърна с широка усмивка и увереност, каквато не чувстваше, Парис. Би предпочела да върви в снега пеш до вкъщи, но да не остане още дори една минута в тази стая с Ралф Неандерталеца и приятелите, които очевидно я съжаляваха. Знаеше, че намеренията им са били добри, но от реализацията им ѝ се доплака.

Поуката от тази вечеря бе, че трябва да избягва мъже като Ралф, които носеха крещящи панталони, разказваха неприлични вицове и пиеха като за световно. Просто не можеше да остане тук нито миг повече.

— Ще ти се обадя утре. Благодаря.

Тя махна с ръка и се помоли колата ѝ да запали. Наистина предпочиташе да върви пеш, отколкото да остане под един покрив с този мъж. Искаше само да се прибере у дома и да се преоблече. Стигаше ѝ за тази вечер.

Когато Натали се върна в гостната, където настроението бе под точката на замръзване, Ралф се оглеждаше с пиански поглед и търсеше Парис.

— Къде е Лондон... не, Милано... или беше Франкфурт?... Как ѝ беше името?

— Името ѝ е Парис и тя си отиде. Мисля, че я заболя главата — рече назидателно Натали и погледна убийствено мъжа си.

Той искаше да се скрие вдън земята. Вечерта бе пълен провал и не беше протекла както те се надяваха.

— Лошо, много лошо. Хареса ми. Истинска красавица, направо за корицата на „Плейбой“ — примижа Ралф и отпи голяма глътка бренди. — Това ми напомня една история за...

Докато стигне до края на историята, Парис бе на половината път към къщи. Караше по-бързо, отколкото би трябвало в такава буря, но искаше час по-скоро да се прибере, да заключи вратата и да забрави за всичко. Беше истински кошмар. Знаеше, че каквото и да се случи в живота ѝ от тук нататък, този Ралф ще го помни винаги.

Мислеше с горчивина за провалената вечер и за положението, в което бе, когато взе по-остро един завой и колата се подхлъзна. Парис натисна спирачките, но това влоши нещата, защото бе стъпила на лед. Колата започна да се пързала и се насочи направо към канавката. Не

можеше да спре. Задницата ѝ затъна в пряспа сняг. Парис се опита да я форсира, за да се измъкне, но от това стана още по-лошо — затъваше все по-дълбоко. Чувстваше се безпомощна и обърквана. Нищо нямаше да помогне, дори да сложи и вериги. Трябваше да я издърпат.

— По дяволите! — изруга на глас Парис и се облегна на седалката, чудейки се дали е взела със себе си картата за пътна помощ. В чантата си имаше всичко на всичко една банкнота от пет долара, ключовете от къщата, шофьорската книжка и едно червило.

Погледна в жабката и едва не подскочи от радост, когато видя там картата. Питър винаги бе особено пунктуален за подобни неща. Ако не беше толкова ядосана, сигурно щеше да му бъде благодарна. Причината да прекара тази ужасна вечер беше той. Благодарение на него щеше да бъде използвана като примамка за мъже от рода на Ралф, докато той си караше медения месец в Сейнт Бар с Рейчъл. За всичко беше виновен Питър.

Намери и телефонния номер на пътна помощ, обади им се и обясни какво се е случило. Те обещаха да дойдат възможно най-скоро, някъде между половин и един час. Така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Можеше да се обади на Мег, за да убие времето, но не ѝ се щеше да я тревожи, като ѝ разкаже, че е затънала в снега посред нощ. Затова седеше и чакаше. Влекачът от пътна помощ дойде след четиридесет и пет минути.

Парис излезе от колата, а те я вдигнаха от пряспата и я поставиха обратно на пътя. Час и половина, след като напусна партито, тя се прибра у дома. Минаваше един и половина. Беше изтощена до смърт, повече от неприятните емоции, които ѝ се стовариха на главата. Влезе вкъщи, заключи вратата и се облегна на нея. И за пръв път, откакто Питър я напусна, осъзна, че е бясна. Беше толкова ядосана, че искаше да убие някого. Ралф. Натали. Фред. Питър. Рейчъл. Всеки от тях и всички заедно.

Хвърли палтото си на земята в коридора, изу ботушите, изкачи стълбите и свали дрехите си. Остави ги на купчинка на пода в спалнята. Вече не я интересуваше. Нямаше кой да види, че е разхвърляно. Нямаше кой да разчисти алеята от снега, нито кой да я докара у дома, нямаше кой да я предпази от пързаящата се кола или да ѝ помогне да излезе от пряспата, или да я спаси от тъпанари като Ралф. Мразеше всички, но най-много мразеше Питър.

Когато си легна тази нощ, Парис лежа и дълго гледа в тавана. Ненавиждаше Питър почти толкова, колкото някога го бе обичала. И вече знаеше какво точно трябва да направи. Времето бе дошло.

ГЛАВА 11

В понеделник Парис влетя като ураган в кабинета на Ан и заяви:

— Заминавам.

— Къде? Отказваш се от терапията ли?

— Не. Всъщност да, защото ще се наложи. Напускам Гринуич.

Личеше ѝ, че е много ядосана.

— И как стигна до това решение?

— В събота вечер отидох на едно отвратително парти. Бяха намислили да ме запознаят с един тъпанар, без дори да ме попитат искам ли или не. Просто няма да повярваш какво стана. Първо, трябваше да изрина снега от алеята с лопата, сетне той се появи с ярки вълнени панталони и започна да разказва пошли вицове. Напи се до козирката и след вечеря ме потупа по задника.

— И заради това напускаш града? — Ан не беше съвсем сигурна дали пациентката ѝ говори сериозно, или не.

— Не. На връщане към къщи попаднах в пряспа. Колата ми се изпързала по пътя, защото когато валеше сняг, винаги караше Питър, а аз дори не знам как да се справя. Трябваше да се обадя на пътна помощ да ме извадят оттам посред нощ. Прибрах се вкъщи в един и половина. Ето затова напускам.

— Заради една снежна пряспа и един тъпанар? — Ан никога не беше я виждала да изглежда по-добре. Лицето ѝ имаше цвят, очите ѝ блестяха. Изглеждаше здрава и жизнена. Беше възвърнала контрола върху живота си.

— Не! Заради Питър. Мразя го. За всичко е виновен той. Той ми остави това наследство. Остави ме заради една малка кучка и сега аз трябва да търпя неандерталци като Ралф да ми правят компания, а глупавите ми приятели, които ме съжаляват, смятат, че са длъжни да ми правят подобни услуги. Не, благодаря! Заминавам за Калифорния.

— Защо? — Ан присви очи, докато я наблюдаваше.

— Защото искам да живея там.

— И защо желает да е точно в Калифорния? — Тя искаше Парис да направи тази промяна поради разумни причини, а не само за да се измъкне от Гринуич. Ако случаят беше такъв, щеше да вземе всичките си неприятности със себе си, което нямаше да ѝ помогне с нищо. Промяната на местожителството не беше решение.

— Там поне никога няма да затъна в снежна пряспа, нито ще рина сняг по алеята.

— А ще излизаш ли на вечеря и на гости?

— Не познавам никого там, няма кой да ме покани — отвърна Парис и се успокои малко. Относно преместването си обаче беше сериозна. Беше взела решение и смяташе да го изпълни. — Но бих могла да си намеря работа, да се запозная с нови хора. Мога винаги да се върна тук по-късно, когато пожелае. Просто не искам около мен да има хора, които ме съжаляват. Искам да се срещам с непознати, които не знаят нищо за мен, нито са чували за това, което ми се случи.

— Звучи разумно. И какво смяташ да правиш?

— Утре летя за Сан Франциско. Вече си направих резервация. Тази сутрин се обадох на една фирма за недвижими имоти. Смятам да огледам къщи и апартаменти под наем. Обадох се на Уим, но той е много зает. Обеща, че ще се видим чак за вечеря. Не знам колко време ще остана. Зависи от това дали ще си намеря нещо подходящо или не. Но трябва да опитам. Не мога да отида на още едно такова парти.

Такава значи била работата! Злополучният опит за запознанство с неподходящ мъж беше задействал реакцията. Беше подействал като катализатор или като спусък. Но всъщност Ан знаеше, че Парис е готова да предприеме решителни стъпки. Очакваше го от месеци, но импулсът трябваше да дойде от нея. И ето че най-накрая се случи. Парис беше готова да тръгне към своя нов живот и неизвестното си бъдеще.

— Добре. Май наистина сме завили зад ъгъла. Нали?

Ан изглеждаше доволна от пациентката си, въпреки че щеше да ѝ липсва. Бяха работили здравата, но нали точно този бе крайният резултат, който желаеха да постигнат? Да възвърнат самочувствието, да я изправят на крака, да я накарат да върви отново. Бяха необходими цели осем месеца, за да стигнат до целта.

— Мислиш ли, че съм луда? — попита с безпокойство Парис.

— Никак даже. Смятам, че си изключително разумна. И че си взела най-правилното решение. Надявам се да намериш каквото търсиш.

— Аз също — кимна Парис, но гласът ѝ беше тъжен. — Мразя разделите. Освен това имам толкова много спомени тук.

— Ще продадеш ли къщата?

— Не. Ще я дам под наем.

— В такъв случай винаги можеш да се върнеш. Няма да изгориш мостовете. Ако не ти хареса в Калифорния, можеш да си дойдеш тук или да отидеш другаде. Но трябва да опиташ, Парис. Извън Гринуич има цял един свят, който очаква да бъде открит. Можеш да правиш каквото си искаш, да отидеш където си искаш. Вратата пред теб е широко отворена.

— Точно това ме плаши.

— Но същевременно е толкова възбуждащо! Много се гордея с теб.

Парис сподели, че все още няма намерение да казва на приятелите си за своето решение. Първо трябваше да си намери къща. Не искаше никой да я убеждава да се откаже. Единствените, на които бе казала, бяха Ан и децата ѝ и всички те бяха очаровани от решението ѝ.

Парис се раздели с Ан и се върна вкъщи да си събере багажа. Тогава се обади Натали, за да се извини за злополучната вечеря.

— Не се тревожи — отвърна весело Парис. — Беше чудесно.

— Искаш ли да обядваме през седмицата?

— Не мога. Отивам да видя Уим в Сан Франциско.

— Добре, това е чудесна идея.

Натали чу това с облекчение. Знаеше колко трудни бяха последните месеци за Парис и не виждаше никакво разрешение на проблемите ѝ, докато не си намереше друг съпруг. Но с кандидати като Ралф това изглеждаше почти невъзможно. Може би в Калифорния щеше да срещне някой. Двете с Виржиния си бяха дали тържествена клетва да намерят мъж за Парис, каквото и да им струва.

— Ще ти се обадя, като се върна — обеща Парис и отново се зае с багажа.

На следващата сутрин се качи на самолета за Сан Франциско. Летеше в първа класа, а до нея седеше един доста привлекателен бизнесмен. Беше с елегантен костюм, работеше с портативен компютър и изглеждаше на около петдесет години. След като му хвърли един бегъл поглед, Парис се зачете в книгата си, изяде обяда си и после погледа филм. Филмът свърши и до кацането им оставаше около час.

Мъжът до нея затвори компютъра си. Погледна към нея с усмивка, когато стюардесата им предложи сирене и плодове или мляко и сладкиши. Парис си взе парче плод, а той помоли за чаша кафе. Стюардесата изглежда го познаваше, защото му се усмихна, докато наливаше кафето.

— Често ли пътувате до Сан Франциско? — попита го Парис, без каквито и да е задни мисли. Изглеждаше свестен и улегнал човек.

— Два-три пъти в месеца. Работя с една смесена фирма, инвестирам в биотехнологии в Силиконовата долина. — Звучеше много солидно, а и изглеждаше заможен човек. — А вие? По работа или на разходка?

— Отивам да видя сина си в Бъркли. Той учи в университета там.

Забеляза, че мъжът погледна към лявата ѝ ръка. Вече не носеше венчалния си пръстен. Свали го, когато Питър се ожени, и това ѝ бе струвало много мъка. Почти се разболя. Но нямаше смисъл повече да го държи на ръката си. Питър си имаше друга жена. Без него обаче се чувстваше като гола. Не беше го сваляла от деня, в който се бяха оженили. Забеляза, че спътникът ѝ също не носи халка. Това може би беше добър знак, но можеше да не означава нищо.

— Колко време ще останете? — попита с интерес той.

— Не знам. Искам да си потърся къща или апартамент. Мисля да се преместя да живея в Калифорния.

— От Ню Йорк? — Изглеждаше изненадан. Жената беше много красива. Той реши, че е около четиридесетгодишна. Изглеждаше твърде млада, за да има син в университета, но вероятно се бе омъжила веднага след гимназия.

— По-точно от Гринуич.

— Разведена ли сте? — попита мъжът.

Очевидно имаше опит в тези неща.

— Да — отвърна равнодушно Парис. — Как познахте?

— В Гринуич няма много самотни жени, а щом смятате да се местите, значи сте сама.

Тя кимна, но не му зададе някой от същите въпроси. Не беше сигурна дали изобщо я интересуват отговорите, пък и не искаше да изглежда любопитна. Когато пилотът обяви, че скоро ще кацнат, Парис стана и отиде до тоалетната. В коридора я пресрещна стюардесата. Беше същата, която им сервира. Тя ѝ се усмихна доброжелателно и заговори с тих глас.

— Не ми е работа, но може би ще ви е от полза да знаете. Той е женен, има четири деца, живее в Стамфорд. Две мои колежки се подведоха и излизаха с него, но той не им е казал нищо, научихме го от други източници. Пътува редовно по нашата линия. Видях ви да говорите с него, а ние, жените, трябва да се поддържаме. Разбира се, това може да не ви притеснява, ваша си работа. Просто сметнах, че ще е добре да го знаете. Той няма да ви каже, че е женен, поне на никоя от нас не каза. Открихме истината от друг редовен пътник, който познава него и жена му.

— Благодаря ви — рече Парис. Беше напълно объркана.

Тоалетната се освободи. Тя благодари още веднъж и влезе да измие ръцете си и да се среше. Докато го правеше, се гледаше в огледалото. Светът беше голям и пълен с всякакви влечуги, мръсници и измамници. Вероятността да попаднеш на добър и свестен човек бе толкова малка, колкото и да намериш игла в купа сено. Разбира се, на този свят, както вече се бе убедила, всичко бе възможно, но на Парис ѝ изглеждаше изключително неправдоподобно. А пък и вече не желаше никакъв мъж около себе си. Последното, което искаше, бе да се хване отново с някого. Изобщо не се съмняваше, че никога вече няма да се омъжи. Питър я бе излекувал завинаги от тази болест. Единственото, което можеше да направи сега, бе да свикне да живее сама.

Парис се върна на мястото си с добре подредена коса, сплетена на плитка, и внимателно освежено червило, а спътникът ѝ я огледа преценяващо. След минута ѝ подаде визитната си картичка. Тя я взе и задържа в ръката си.

— Ще отседна в „Четири сезона“. Обадете ми се, ако имате време, можем да вечеряме заедно. Вие къде ще отседнете? — попита той.

— При сина ми — излъга Парис. След всичко, което току-що чу, нямаше намерение да му дава никаква информация. Знаеше вече достатъчно за този човек. — Мисля, че ще бъда много заета — добави безразлично и пъкна картичката в чантата си.

— Обадете ми се в Ню Йорк тогава, когато се върнете — продължи да настоява той, след като кацнаха, взеха багажа си и отидоха на стоянката за таксита. — Искате ли да вземем заедно едно такси до града? — предложи с плаха надежда, а Парис се усмихна, като си мислеше тъжно за жена му.

— Не, ще ме чакат приятели. Но благодаря за предложението.

След двадесетина минути обаче той я видя да се качва сама на едно такси и учудено вдигна вежди. Погледите им се срещнаха и тя му махна с ръка, а когато таксито пое към града, скъса картичката на парченца и ги изхвърли на вятъра.

ГЛАВА 12

През следващите четири дни Парис имаше чувството, че обиколи на кръст Сан Франциско и разгледа всяка къща в града. След като огледа и четири апартамента, бързо реши, че не иска апартамент. След годините, преживени в приказната ѝ къща с много стаи, не можеше да си представи да живее в апартамент. Накрая се спря на две къщи, които ѝ харесаха. Едната бе голяма каменна постройка на Пасифик Нейтс, която приличаше на къщата ѝ в Гринуич, а другата бе старомодна викторианска къща с отделен „апартамент за свекървата“ на Валежо стрийт в Кау Холоу. Тя имаше предимството, че бе по-близо до океана, с изглед към залива и моста „Голдън Гейт“, а онова, което ѝ харесваше най-много, бе, че Уим можеше да ползва „апартамента за свекървата“, когато иска, и да бъде съвсем самостоятелен. Дори можеше да доведе приятелите си на гости. Направо беше идеално. Цената бе добра и собствениците бяха съгласни да я дадат под наем за една-две години. А Парис бе олицетворение на идеалния квартирант — платежоспособна и зряла дама. Къщата беше боядисана наскоро, изглеждаше чиста, приятна и уютна.

Имаше прекрасни подове от дърво, в основното крило се намираха три стаи, а на втория етаж — още две, които гледаха към залива. Тях можеше да използва Мег или някой, който дойдеше на гости. Имаше приятна кухня в селски стил и всекидневна, от която се излизаше в малка, добре поддържана градинка. Всичко бе по-малко от мащабите, с които бе свикнала, но ѝ харесваше. Смяташе да докара част от мебелите си, а останалите да остави на склад. Агентът ѝ каза, че може да наеме мебелировка, докато пристигне собствената ѝ. Уредиха сделката още същия следобед. Тя подписа договора и получи ключовете. Плати първия и последния наем и доста солиден депозит. Оставаше само да даде къщата си в Гринуич под наем, но дори това да отнемеше време, нямаше причина да остава и да чака там. Можеше да се премести тук, когато поиска.

На другата вечер Парис вечеря с Уим и го заведе да му покаже къщата. Бе наела кола и свикваше да кара по хълмовете. А синът ѝ направо се влюби в „апартамента на свекървата“.

— Супер, мамо! Може да дойда с приятели!

— Винаги когато поискаш, скъпи. Затова избрах тази къща.

В апартамента имаше две малки спални, а градината беше обща. Изобщо къщата беше добра находка. Притежаваше чар, предоставяше самостоятелност и достатъчно пространство, гнездо за Уим, когато решише да я посети, въпреки че тя не се самозаблуждаваше и знаеше, че няма да се случва много често. Синът ѝ се чувстваше напълно в свои води в Бъркли. От онова, което възторжено ѝ разказа, тя разбра, че вече има много приятели, че му харесва да учи и всичко върви добре.

— Кога ще се пренесеш? — попита я нетърпеливо Уим.

— Веднага щом съм готова с багажа в Гринуич.

— Ще продадеш ли нашата къща?

— Не, ще я дам под наем.

За пръв път от месеци насам Парис имаше цел, гледаше в някаква посока и правеше планове за живота си. Неочаквано се бе случило нещо хубаво, не само травми, отчаяние и скръб. Бяха ѝ необходими осем месеца, за да стигне дотук. Но важното бе, че се бе измъкнала от капана.

Тя го закара до Бъркли същата нощ, а на сутринта отлетя за Гринуич. Този път до нея седеше една доста възрастна жена, която обясни, че отива да види сина си, и спа почти през цялото време. А Парис имаше чувството, че е отсъствала месеци наред, когато влезе в собствения си дом. За четири дни беше свършила много работа и се чувстваше нова, различна, изпълнена с енергия.

На следващата сутрин се обади на Натали и Виржиния и им каза какво е направила. Двете бяха силно изненадани и се натъжиха от новината, защото не искаха да се разделят. Все пак се радваха, защото това бе желанието на Парис. Тя премълча пред Натали ролята, която нейното злополучно парти бе изиграло за вземането на това решение. То беше капката, която преля чашата и доказа за пореден път старата поговорка „Всяко зло за добро“.

Парис се обади в агенцията за недвижими имоти и още същия уикенд започнаха да идват кандидат-наематели да огледат къщата. От

агенцията я бяха уверили, че със сигурност ще намерят кандидати, макар че сезонът беше мъртъв, тъй като хората предпочитаха да се местят в нови жилища главно през пролетта и лятото. Парис вече бе наела транспорт и се готвеше да започне да опакова вещите, които смяташе да вземе със себе си. Трябваше да реши кое ще ѝ върши работа и кое да остави на склад.

Същата сутрин се обади Виржиния. Беше споделила с Джим за заминаването на Парис и двамата искаха да дадат прощално парти в нейна чест. Натали направи същото предложение на другия ден. До края на седмицата четирима приятели ѝ се обадиха, за да вечерят заедно. Сякаш изведнъж всички бяха променили отношението си към нея. Вече не я съжаляваха, радваха се на онова, което прави, въпреки че не искаха да я загубят.

Парис беше доволна. Сякаш най-сетне бе успяла да обърне кораба в правилната посока. Но не се сети, че заслугата за промяната на отношението на околните всъщност е нейна. За една нощ цялата атмосфера се бе променила, въздухът беше друг.

За голяма нейна изненада до неделя следобед къщата беше наета от втората двойка, а час след това се обади и първата, бяха силно разочаровани, че са били изпреварени. Семейството, което нае къщата, бе от Атланта. Идваха на работа в Ню Йорк и имаха три деца на тийнейджърска възраст. Искаха я за една година с възможност за втора. Къщата беше идеална за тях и бяха много благодарни, че Парис няма нищо против децата. Напротив, тя се радваше, че домът ѝ отново ще се изпълни с детски смях и глъч. Почувства се щастлива. Освен това бе изумена от наема, който щеше да получава. Не само че щеше да покрива наема в Калифорния, но щеше и да ѝ остава. Така че преместването вървеше с пълна пара. През следващите седмици Парис се занимаваше със сортиране, пакетиране, срещи с приятели и сбогуване. Имаше намерение в края на януари да бъде в Сан Франциско и когато дойде транспортът, беше готова.

Освободи къщата и за последния уикенд си нае стая в хотел „Хоумстед“, където обядва за последен път с Натали и Виржиния. Партитата, които двете дадоха в нейна чест, наистина бяха хубави. Бяха поканени само стари приятели, никакви непознати. Парис осъзна колко много хора е познавала и харесвала в Гринуич и за миг дори съжали, че ги напуска. Но при следващия, последен сеанс при Ан,

убеждението, че е взела правилното решение, се затвърди. Наистина сега беше в приповдигнато настроение, защото заминаваше, но ако останеше, нещата със сигурност щяха да се върнат в старото положение. Пак щеше да си стои сама вкъщи, депресирана и потънала в самота и отчаяние. Въпреки че и в Сан Франциско щеше да бъде сама, там имаше перспективи — да си потърси работа, да срещне нови хора.

Парис обеща на Ан да ѝ се обажда два пъти в седмицата по телефона.

В петък в осем сутринта тя потегли за летището. И докато самолетът набираше скорост и се издигаше в посивялото от облаци небе, се зарече тържествено да не мисли за Питър. Макар да знаеше от Мег и Уим, че бившата му жена ще се мести в Калифорния, той не ѝ се обади нито веднъж. Беше зает да устройва новия си живот, ето защо и тя трябваше да се заеме със своя. Ако тази стъпка се окажеше катастрофална и откриеше, че е направила грешка, винаги можеше да се върне в Гринуич. И може би щеше да го стори някой ден. Но засега, поне през следващата година, Парис смяташе да разпери криле и да полети. Поне да се опита. Този път знаеше, че парашутът ѝ е на място. Това не бе свободно, безтегловно падане, този път никой не я беше изхвърлил насила от самолета. Беше скочила сама, с пълното съзнание за онова, което прави, и как да го направи. Смяната на местоживеенето бе най-храброто действие, което бе предприела в живота си до този момент.

Уим ѝ бе обещал да дойде и да остане през уикенда с нея. Когато самолетът кацна, Парис се усмихваше сама на себе си.

Нае такси и даде адреса на новата си къща. Агентът, с когото се бе свързала, си бе свършил работата. Беше взел мебели под наем, с които да се задоволи на първо време, докато пристигне нейният багаж. Имаше легло, гардероб, маса и столове, диван и малка масичка за кафе, няколко лампи. Изглеждаше съвсем прилично. Тя занесе куфарите си на горния етаж и ги остави в спалнята, след което се огледа. Беше ранен следобед и от прозореца се виждаше мостът „Голдън Гейт“. А когато се погледна в огледалото на гардероба, видя, че се усмихва.

В празната тиха къща не се чуваше нито звук. Парис прошепна: „Скъпа, добре дошла у дома!“ на собственото си усмихнато отражение. След което седна на леглото и понеже се чувстваше изпълнена с

надежда, за пръв път от дълго време насам се разсмя на глас. Това беше началото на новия живот.

ГЛАВА 13

В новата къща нямаше много неща за вършене. Взетите под наем мебели бяха лесни за подреждане, но макар че гледката бе прекрасна, без собствените ѝ мебели, картини и разни декоративни дреболии обстановката изглеждаше безлична и студена. Единственото, което измисли, за да ѝ вдъхне живот, бе да купи цветя. Така че в събота, след като свърши с прането и си поговори с Мег, Парис се качи на взетата под наем кола и излезе. Искаше да направи обстановката все пак малко по-уютна, когато Уим дойде за вечеря в събота.

Докато караше по Филмор стрийт, тя си мислеше за разговора с Мег. Сетне зави по Сакраменто стрийт, където бе зърнала доста на брой малки антикварни магазинчета, които искаше да разгледа.

Мег ѝ бе съобщила, че предната седмица двамата с Пийс са се разделили. Беше малко разстроена, но не нещастна и се съгласи с майка си, че връзката ѝ с него не бе най-правилният избор. Стигнаха до единодушното заключение, че двамата са много различни, имат противоположни интереси и цели, макар Мег да продължаваше да твърди, че Пийс Джоунс е много свестен човек. Съвсем не смяташе, че месеците, през които бе ходила с него, са били загубено време.

— И сега какво смяташ да правиш? — попита Парис дъщеря си. Винаги бе в течение какво става в живота на Мег. — Има ли някой друг на хоризонта?

Мег се разсмя.

— Мамо, какви ги говориш! Минала е само една седмица! Ти за каква ме мислиш? Аз не съм толкова разхайтена любовчийка.

Въпреки че връзката не бе блестяща, момичето очевидно се нуждаеше от малко време. Пийс беше мил младеж, двамата се забавляваха отлично и си допадаха много въпреки убедеността на Парис, че не е за дъщеря ѝ.

— Не те мисля за разхайтена. Просто знам, че си красива млада жена и мъжете сигурно чакат на опашка пред вратата ти.

— Е, не е чак толкова лесно. Тук има много ненормални типове. Актьорите са влюбени главно в самите себе си, въпреки че Пийс беше изключение. — Но пък той бе зает повече с бойни изкуства, отколкото с актьорско майсторство и дори беше казал, че мисли да започне да преподава карате, вместо да си търси роли в киното. Бе осъзнал, че Холивуд не е за него. — Половината от мъжете, които познавам, вземат наркотици, а повечето от тях предпочитат да излизат със старлетки^[1] и модели. Тук всеки си има програма и дневен ред. А обикновените момчета, с които се виждам — адвокати, брокери или счетоводители, са отчайващо скучни. Мъжете на моята възраст са много досадни, тъпи и вдетинени. — Това беше накратко мнението на Мег.

— Все ще си намериш някой подходящ, скъпа. На твоята възраст светът е пълен с подходящи млади мъже.

— А на твоята, мамо? Ти какво смяташ да направиш по този въпрос? — Мег силно се притесняваше за майка си. Не искаше тя да стои затворена и самотна в друга празна къща и да изпада в депресия в един чужд град, където не познава никой.

— Чакай малко, къде си се разбързала! Аз пристигнах едва вчера. Дай ми време. Обещах на психоаналитичната си, че ще си потърся работа, и ще го направя. Само че не съм сигурна къде да я търся.

— Защо не станеш учителка? Имаш степен, можеш да преподаваш икономика в някое бизнес училище или в колеж. Може би трябва да си потърсиш работа в Станфорд или в Бъркли?

Това наистина беше възможност, която не бе хрумвала на Парис, но учителската професия бе трудна, конкуренцията — голяма, а тя не се чувстваше достатъчно квалифицирана. Трябваше да се върне в училище и да учи, а тази перспектива не ѝ бе особено по сърце. Искаше ѝ се да прави нещо по-забавно. А благодарение на щедростта на Питър, вдъхновена от вината, която изпитваше, както и на малкото наследство от родителите ѝ, което бе управлявала умело през годините, нямаше нужда да разчита на заплата, за да преживява. Парис имаше достатъчно средства да живее, без да работи.

— Уим ще ме убие, ако си намеря работа точно в Бъркли. Ще си помисли, че го правя нарочно, за да го шпионирам и държа под око. Ако изобщо се ориентирам към преподаването, трябва да бъде в Станфорд.

Въпреки факта, че в кампуса на Бъркли имаше тридесет хиляди студенти, Парис държеше да уважава самостоятелността на сина си, с която той бе изключително горд.

— А какво ще кажеш за работа в някоя кантора? Там ще се срещаш с много мъже — предложи Мег.

— Мег, миличка, стига с тези мъже! Аз не търся мъже. Търся си работа и искам просто да се срещам с хора.

Дъщеря ѝ обаче имаше други намерения и планове. Искаше майка ѝ да си намери съпруг, който да се грижи за нея не само финансово, но и емоционално. Или ако не се омъжи, поне да има сериозна любовна връзка. Според нея майка ѝ бе още млада жена и физическите връзки и половият живот също бяха важен фактор за психичното ѝ здраве. Не биваше да се примирява и да остане завинаги самотна, а нямаше съмнение, че откакто баща ѝ си бе отишъл, тя се бе поболяла от самота.

— Добре де! Мъжете не са ли хора! — настоя Мег, при което Парис се разсмя.

— Невинаги. Някои са, други не. — Питър бе доказал това, но бе доказал също, че е човек с недостатъци и слабости. Но кой ли пък е идеален. Просто не бе очаквала от него да постъпи така. Мислеше, че ще бъдат женени вечно. И поради тази причина вече не вярваше на никого. — Не знам, все нещо ще се случи. Смятам да си направя един от онези тестове за работа, които оценяват способностите и показват къде си най-добър. Мисля, че ги правят в Станфорд. Може би ще открият, че трябва да стана сестра в армията или асистентка на зъболекар, или актриса. Чувала съм, че понякога правели наистина невероятни предложения. Сигурно ти дават да пиеш сироп на истината, преди да ги направиш.

— Добре, направи ги — рече убедено Мег. — Какво ти коства? Нищо не губиш.

— Само време и пари. Но мисля, че ще ги жертвам. Кога ще дойдеш да ме видиш, между другото?

Беше наистина страхотно, че сега имаха възможност да се виждат много по-често. Това бе една от главните причини да се премести в този град. Мег ѝ обясни, че през следващите няколко уикенда ще бъде заета. Надяваше се скоро да завършат филма, но в момента бе потънала до гуша в работа.

Парис все още мислеше за разговора си с Мег, когато паркира колата до тротоара и влезе в едно антикварно магазинче на Сакраменто стрийт. Купи красива малка сребърна кутия, а в съседното магазинче намери два старинни сребърни свещника. Прекара много приятно времето си, обикаляйки от магазин на магазин. А в края на улицата видя елегантна малка цветарница, разположена в приземния етаж на къща във викториански стил. Имаше три впечатляващо аранжирани букета от пролетни цветя на витрината. Никога не бе виждала нещо по-красиво. Цветовете бяха удивителни, комбинацията — необикновена, а сребърните съдове, в които бяха натопени цветята — уникални. Въздействаха като три съвършени произведения на изкуството. Парис не устоя на изкушението и влезе вътре. Една много добре облечена жена приемаше поръчка по телефона. Тя я погледна, преди да затвори и Парис забеляза, че носи пръстен с много голям диамант. Това очевидно не бе обикновена цветарница, нито жената — обикновена цветарка.

— С какво мога да ви помогна? — попита любезно тя.

Парис действително искаше да купи цветя за къщата, но всъщност трите букета на витрината я привлякоха тук.

— Никога не съм виждала по-красиви цветя — изрази възхищението си тя, като се обърна отново към витрината.

— Благодаря ви от името на Биксби — усмихна се жената. — Те са за партито, което организираме тази вечер. Вазите принадлежат на клиента. Можем да аранжираме цветя във ваши съдове, ако желаете и ни ги донесете.

— Това би било чудесно — кимна замислено Парис. Тя имаше един старинен сребърен самовар, който много приличаше на заоблената ваза в средата. Двамата с Питър го бяха купили от антиквариат в Англия. — След няколко седмици ще имам подходящи съдове. В момента се пренасям от Източния бряг.

— Чудесно, просто ни ги донесете. А ако ще давате вечеря за приятели или ще правите парти, можем да ви бъдем полезни и с кетъринг.

Беше наистина необикновена цветарница. Или може би жената просто беше любезна и искаше да ѝ услужи. Парис не бе сигурна. — Всъщност, това ми е работата — продължи непознатата, сякаш бе отгатнала мислите ѝ. — Аз се занимавам с кетъринг и помагам на

собственика на магазина. В момента само замества, защото момичето, което работи тук, е болно. А помощничката на Биксби ще има бебе, трябва да роди другата седмица.

Парис бе видяла, че над вратата на магазина виси надпис „Биксби Мейсън“.

— Това всъщност цветарски магазин ли е? — попита тя, докато се оглеждаше объркано. Забеляза, че обзавеждането и подредбата не са типични за цветарница. Имаше тясна мраморна стълба, която водеше към горния етаж.

— В началото беше. Но сега е много повече. Собственикът е художник и според мен е гений. Той организира най-хубавите тържества и банкети в града — от супата до ядките. Осигурява музиката, доставя храната, решава каква ще бъде украсата и работи с клиентите си, за да създаде атмосферата, която те искат да постигнат. От малки приятелски вечери до сватби с осемстотин гости. Той е най-добрият в тази област в Сан Франциско. Цветята са само върхът на айсберга. Подготвя всички тържества в целия щат, а понякога и в страната.

— Много впечатляващо — каза Парис, а жената посегна и взе от един рафт три големи албума, подвързани с кожа. Имаше поне две дузини зад нея. — Искате ли да видите? Тук са само няколко от приемите, които организира миналата година. Бяха наистина прекрасни.

Тъй като цветята на витрината бяха емблематични за качеството на работата му, Парис бе сигурна, че и приемите са били наистина впечатляващи. Когато обаче седна и разгледа албумите от любопитство, беше направо зашеметена. Домовете, в които бе работил, бяха великолепни, а обзавеждането бе по-елегантно от всичко, което някога бе виждала. Къщи, градини, прекрасни поляни в големи имения, тенти, специално пригодени, за да приютят гостите, и направени от такива материи, за които никога не би се сетила, че е възможно да бъдат използвани.

Сватбите, които видя, бяха изключително изискани. Имаше снимки и на няколко малки вечерни приема, които бяха мечтата на всяка домакиня. На масата на едното парти, очевидно за Хелоуин, имаше ръчно изрисувани тикви, на друго — изобилие от кафяви орхидеи, примесени с клонки и треви в китайски вази радваше окото, а

на тържеството за нечия петдесетгодишнина имаше толкова забавна украса, че тя не се сдържа и се засмя, когато отгърна и последната страница. Накрая върна албума с благоговение.

— Много впечатляващо. — Беше самата истина. Щеше й се тя да бе имала вдъхновението да направи нещо подобно в Гринуич. Беше организирала наистина приятни тържества, но нищо толкова красиво. Който и да бе мъжът, наистина беше гений. — Кой е той?

— Името му е Биксби Мейсън. Наистина е художник. Завършил е и архитектура, но не знам да е практикувал. Творец с безкрайно въображение и талант. И е много добър човек. Всички, които работят за него, го обичат. — От онова, което видя, Парис реши, че работите му вероятно струват цяло състояние. Но си го заслужаваха. Онова, което създаваше за клиентите си, беше уникално във всяко отношение. — Веднъж някой го нарече организатор на сватби и той щеше да го убие. Биксби е творец. Наистина прави много сватби. Аз работя за него, занимавам се с кетъринга. Много ми харесва. Всичко върви по часовник. Той много държи на реда и контрола. Но така и трябва. Хората идват при него, защото всичко, до което се докосне, е перфектно. За домакина остава само да се наслаждава на партито.

Да, сигурно хората, за които работеше, му плащаха в злато, помисли си Парис и добави с усмивка:

— И да подпише чека, предполагам.

Беше лесно да се види, че тържествата, които организира този човек, струват цяло състояние.

— Така е, но си заслужава парите — отвърна жената без капка смущение. — Той прави нещата незабравими. За съжаление организира и погребения. Но те също са красиви и с много вкус. Биксби не се скъпи за цветя, храна или музика. Наема групи от цялата страна, дори от Европа.

— Удивително.

Парис бе заинтригувана и си помисли, че ще донесе тук своя сребърен самовар, за да го аранжират с цветя. Този Биксби работеше на такъв широк фронт, че каквато и задача да му постави човек, щеше да се справи с неподражаема изисканост. Но тя не познаваше все още никого в този град, така че не можеше да планира никаква забава или тържество.

— Радвам се, че влязох при вас — рече Парис. — Всъщност търсех цветарница, за да си купя малко цветя. Но не мисля, че бих могла да организирам парти, тъй като все още съм в процес на местене.

Жената ѝ подаде визитна картичка и ѝ каза да се обади, когато реши, че може да използва услугите им.

— Биксби много ще ви хареса. Той е като природна стихия. Бедничкият, в момента е много притеснен. Асистентката му ще роди до една седмица, а всички уикенди са ангажирани със сватби. Нареди на Джейн да работи, каквото и да се случи. Мисля, че не разбира нищо от раждане на деца.

Двете се разсмяха. През ума на Парис мина една невероятна идея, но не бе сигурна, че ще посмее да я изрече на глас. Все пак, докато слагаше картичката в джоба си, реши да захвърли всички предразсъдъци и да опита.

— Знаете ли, аз си търся работа. Давала съм много приеми и вечерни партита, но не на такова високо ниво и в такива мащаби. Каква асистентка търси той?

Стори ѝ се смешно, че е могла да си помисли, че този човек ще я наеме. Тя нямаше опит, освен от собствените ѝ тържества. Все пак някои от тях наистина бяха много хубави.

— Трябва му някой с енергия в излишък, много свободно време, готов да работи до късно и през уикендите. Омъжена ли сте? — Изглеждаше сякаш е. Притежаваше оня спокоен, поддържан и всяващ уважение външен вид, който имаха съпругите, за които някой се грижи добре.

— Не, разведена съм — отвърна тихо Парис. Все още го казваше като че ли е престъпление и публично признание за провал. Ан Смит още дълго трябваше да работи с нея, за да я разубеди.

— Имате ли деца?

— Да, две. Дъщеря ми живее в Лос Анджелис, а синът ми учи в Бъркли.

— Звучи примамливо и интересно. Мога да говоря с него. Трябва да се обади след малко. Оставете ми номера си и ако Биксби се заинтересува, ще ви се обади. Сега, покрай Джейн, е много притеснен. Бебето трябва да се роди всеки момент и съпругът ѝ иска тя да спре работа. Страхувах се, че ще роди по време на последната сватба.

Толкова е наедряла, сякаш ще има тризначета. Е, слава богу не са, но бебето очевидно е едро. И не знам какво ще прави Биксби, ако не намери кой да я замести. Досега не хареса нито един от кандидатите, които интервюира. Биксби е перфекционист и истински тиранин в работата, но създава прекрасни неща и е много готин. Всички го обичаме. — Жената разказваше, а на Парис ѝ изглеждаше забавно. — Какво друго да му кажа за вас? Работила ли сте и къде? Знаете ли езици? Имате ли някакви специални интереси? Връзки?

Не, не притежаваше нито едно от тези качества. Ролята ѝ през последните двадесет и четири години бе на майка и домакиня. Но мислеше, че ако ѝ предоставят шанс, би могла да се справи.

— Имам степен по бизнес администрация, ако това може да бъде от полза. — Изведнъж се уплаши, че той сигурно ще я помисли за неквалифицирана и без въображение, затова бързо добави: — Знам много за цветарството и градинарството. Винаги сама аранжирах цветята си! — Тя погледна към букетите на витрината. — Е, не толкова добре.

— Не се тревожете, той си има една японка, която ги подрежда. Не би могъл да върши всичко. Но е ненадминат в организацията и намирането на хора, които могат да направят всичко както трябва. В това се състои талантът му — да оркестрира цялото събитие. Биксби е като диригента. Останалите свирят музиката. Онова, което трябва да правите, е да запомняте указанията, да вървите след него с бележник в ръка и да говорите по телефона. Това правеше Джейн.

— Аз съм виртуоз в говоренето по телефона — отвърна усмихнато Парис. — И имам колкото искате време. Гардеробът ми е приличен и няма да го затрудня с клиентите му. През последните двадесет и четири години поддържах много голяма къща. Не знам какво още да кажа, освен че бих искала да го видя.

— Ако всичко се подреди добре, той ще стане най-добрият ви приятел — окуражи я жената, докато Парис пишеше името и телефона си. — Наистина е изключително мил човек.

Когато Парис ѝ даде листчето, жената я погледна с приятелска усмивка и каза:

— Знам как се чувствате. И аз бях омъжена осемнадесет години и когато бракът ми се разпадна, няхах нито работа, нито каквито и да е умения. Единственото, което знаех, бе да пера, да карам колата с

децата на училище и да готвя. Затова и се захванах с кетъринг. Мислех, че това е единственото нещо, което знам и мога да правя. Оказа се, че имам много повече умения. Сега имам офиси в Лос Анджелис, Санта Барбара и Нюпорт Бийч. Биксби ми помогна. Вие просто трябва да започнете отнякъде и това някъде може да е тук.

Тези мили думи накараха очите на Парис да се насълзят, докато благодареше топло.

— Казвам се Сидни Харингтън и се надявам да се виждаме често. Ако не стане нищо, обадете ми се. Имам и други идеи.

Тя даде на Парис собствената си визитка. Когато излезе от магазина, Парис имаше чувството, че лети. Дори и да не я вземеха на работа точно тук, беше сигурна, че е намерила един приятел. А Сидни Харингтън сто процента имаше добри контакти. Да работи за нея в кетърингова фирма щеше да бъде приятно. А да работи за Биксби Мейсън щеше да бъде като сбъдната мечта. Знаеше, че не е особено подходяща, защото нямаше опит в сложните мероприятия и тържества, които той подготвяше. Но всяко нещо си има начало и Парис бе доволна от себе си, че се осмели да попита.

Тя прекара още два часа, разхождайки се по Сакраменто стрийт. Купи комплект чинии за салата в едно хубаво магазинче и бродерия, с която да се занимава през самотните нощи. В четири часа се върна вкъщи, направи си чаша чай и седна, загледана в залива. Беше хубав следобед. Все още си почиваше и се наслаждаваше на гледката, когато иззвъня телефонът. Беше Сидни Харингтън с вълнуващи новини.

— Биксби помоли да дойдете в понеделник в девет часа. Не искам да ви давам напразни надежди, нямам представа какво мисли той, но му казах, че според мен сте страхотна. А той е отчаян. Досега отхвърли всички, които му пратиха от агенциите за работа. Смяташе, че или са прекалено тъпи, или без въображение, а освен това не ги хареса и на външен вид. Вие ще трябва да го придружавате на всички места, а понякога ще ходите сама, ако има организирани две мероприятия по едно и също време. Той винаги успява да намине, но понякога е физически невъзможно, особено ако едното е извън града. Така че ще трябва да се оправяте сама с клиентите и гостите и да бъдете на ниво. Това е много важно според него. Както казва Бикс, асистентът е неговото продължение, неговият представител пред света. Дватамата с Джейн работят от шест години. За него това ще бъде голяма

промяна. Трябваше да наеме някого още преди месеци, за да го обучи. Но според мен той просто отказваше да приеме бебето.

— Тя напуска ли, или излиза само по майчинство? — Не че имаше някакво значение. Би била щастлива да работи дори само месец или седмица, докато се върне титулярката. Опитът, който щеше да придобие, щеше да ѝ бъде от полза, а работата сигурно бе приятна.

— Напуска, но за нейно добро. Биксби организира сватбата ѝ и тогава съпругът ѝ каза, че ако не напусне работа, Бикс може да организира и развода им. През последните пет години Пол не е виждал Джейн за повече от десет минути на ден. Иска жена му да си остане вкъщи и тя е съгласна. Според мен е узряла за това. Бикс е страхотен, но количеството работа е огромно. Надявам се да сте готова, ако приемете. — Сидни се опитваше да бъде искрена, да я предупреди за всичко. Освен това я бе харесала много.

— Звучи фантастично — отвърна ентусиазирано Парис, след което попита тревожно: — Какво да си облека? Има ли нещо, което да харесва или да мрази? — Искаше да увеличи шансовете си до максимум и бе благодарна на Синди за информацията, която сподели с нея.

— Просто бъдете естествена. Той харесва най-много това. Бъдете открита, искрена, бъдете себе си. И готова да работите по осемнадесет часа на ден. Така ще го впечатлите. Никой на земята не работи като Биксби Мейсън, а той очаква от всички да бъдат като него.

Сигурно е интересен мъж, помисли си Парис.

— Звучи ми страхотно. Децата ми не живеят с мен, нямам съпруг, нямам куче дори, нито голяма къща, за която да се грижа. Не познавам никого в този град. Нямам какво друго да правя.

— Ще му хареса. Казах му, че имате степен по бизнес администрация. Мисля, че се интересува. Желая ви късмет — рече топло Сидни. Познаваше ситуацията, беше преживяла всичко това и изпитваше силна симпатия към Парис. Преди пет години самата тя бе в същото положение и тогава Биксби ѝ помогна. Щеше да му бъде благодарна цял живот, а ако той можеше да помогне на още някого, изпаднал в беда, това би било чудесно. — Ще се обадя в понеделник, за да разбере какво става.

— Благодаря ви — трогна се Парис. — Стискайте ми палци!

— Ще стискам. Ще се справите, уверявам ви. Имам добро предчувствие. Според мен това беше знак на съдбата, че влязохте днес в магазина. Той трябваше да бъде затворен. Аз доброволно отворих, а това, че вие влязохте, си беше чиста случайност. Но щастлива. Съдба. Остава да видим какво ни е приготвила. Но ако не стане това, ще стане друго. Сигурна съм. Само не губете кураж.

Парис отново ѝ благодари и когато затвори, се загледа навън през прозореца с усмивка на лицето. Най-неочаквано започнаха да се случват хубави неща. По-хубави, отколкото си бе мечтала. Надяваше се, че в понеделник няма да се държи като глупачка или да каже нещо погрешно. Наистина имаше много малко, което да му предложи, но ако ѝ дадеше шанс, щеше да вложи и ума, и сърцето си в работата. Това бе най-хубавото нещо, което ѝ се случваше от години.

[1] Начинаещи актриси. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

В понеделник сутринта, десет минути преди девет Парис паркира колата на Сакраменто стрийт и отиде при задната врата с месингова дръжка, съседна на магазина, както ѝ бе обяснила Сидни. И откри с учудване, че ръцете ѝ треперят, докато натискаше копчето на звънеца. Беше облечена в черен костюм, носеше обувки с високи токове, косата ѝ бе прибрана в стилин кок на тила, а на ушите ѝ блещукаха малки обици с диаманти. Чувстваше се доста официално, но искаше Биксби да види, че може да изглежда добре и на най-изисканите партита, пък и това беше интервю в края на краищата. През рамото си носеше малка чанта от „Шанел“, която Питър ѝ бе подарил преди няколко години. Но тя толкова рядко я бе носила в Гринуич, че чантата бе съвсем нова. Беше си помислила, че може би е добре да вземе и малко куфарче, но нямаше такова. Щеше да предложи ума си, своята енергия, време и организационни способности. Надяваше се, че ще бъдат достатъчни.

Дистанционното зажува и когато тя бутна вратата и я отвори, видя няколко мраморни стъпала, водещи нагоре, също както в магазина. Къщата беше красива. От горния етаж се чуваха гласове и тя тръгна в тази посока. Озова се в елегантен коридор с оригинални, модерни картини от известни художници, и в края му видя голяма стая с дървена ламперия и много книги. В нея седеше един поразително красив рус мъж в средата на тридесетте, в черно поло и черни панталони, а до него бе една млада жена в напреднала бременност. Тя с труд стана от стола и тръгна да посрещне Парис.

— Вие сигурно сте Парис. Страхотно име! Аз съм Джейн. А това е Биксби Мейсън. Очаквахме ви.

Мъжът вече я наблюдаваше и тя изпита усещането, че я пронизва с рентгенови лъчи. Внимателно огледа и прецени всичко — от косата и обиците до чантичката и високите токчета. Изглежда му хареса онова, което видя, защото се усмихна и я покани да седне.

— Хубав костюм — подхвърли Биксби, след което се пресегна и вдигна телефона, който звънеше.

Отговори на една бърза серия от въпроси, после се обърна към Джейн, за да я осведоми.

— Камионът с орхидеите закъснява. Намират се на половината път от Лос Анджелис и сигурно няма да са тук преди обяд, което означава, че ще трябва да бързаме и да успеем в по-кратък срок, когато пристигнат. Но ще намалят от цената заради закъснението. Мисля, че ще се справим. Партието е след седем, така че ако се хванем за работа в три, ще смогнем.

След това насочи вниманието си към Парис и я попита откога е в Сан Франциско и защо е дошла тук. Тя вече си бе намислила какво да му отговори. Не искаше да прозвучи нито като депресирана, нито като патетична жена. Не бе необходимо той да узнава всички трагични подробности, а само факта, че е разведена и живее сама.

— Тук съм от три дни — каза истината тя. — Разведена съм. Бях женена двадесет и четири години, грижих се за дом, деца и съпруг. Не съм работила, но често давах вечерни партита. Обичам да се занимавам с декорация, градинарство и да организирам тържества. А дойдох в Сан Франциско, защото синът ми учи в Бъркли, а дъщеря ми живее в Ел Ей. Завършила съм бизнес администрация и имам магистърска степен.

Той се усмихна на този кратък, но съдържателен монолог и макар да изглеждаше дистанциран и сериозен, в очите му проблесна топлина.

— Откога сте разведена?

Парис си пое дълбоко дъх.

— От един месец. Разводът беше окончателно оформен през декември, но сме разделени от май миналата година.

— Сигурно е тежко след двадесет и четири години брак — рече със съчувствие Биксби.

Не я попита за причините, но Парис видя, че изпитва съжаление, и трябваше да се напъне да не се разплаче. Винаги ѝ ставаше много тежко, когато хората проявяваха съчувствие и доброта към нея. Тяхната любезност я караше да плаче, но сега си наложи да мисли за онова, за което бе дошла, и запази очите си сухи.

— Добре ли сте? — попита я загрижено Биксби.

— Да — отвърна тя. — Трябваше да свикна, но децата ми помогнаха. И приятелите също. Просто исках да променя обстановката.

— Къде живеете в Ню Йорк?

— В Гринуич, Кънектикът. Това е едно богато градче, което води затворен, самостоятелен живот.

— Знам. Познавам тези градчета много добре — усмихна се той. — Израснах в Пърчейз, то е доста по-далеч, но е от същия тип. Малко, затворено общество от богати хора, които се познават помежду си, играят бридж, тенис и си ходят на гости. Нямах търпение да се измъкна оттам веднага след колежа. Мислех, че ще се задуша, ако остана още един ден. Постъпили сте правилно, като сте дошли тук. — Той продължаваше да се усмихва одобрително.

— Надявам се. — Парис също се усмихна. — Особено ако започна да работя за вас. Не мога да измисля нищо, което да ми харесва повече — рече тя, цялата разтреперана от малката си реч.

— Само че това е много, много, много тежка работа. Трябва да ви предупредя, че съм непоносим. Пълнен манияк. Искам всичко да е перфектно. Работя по двадесет и пет часа на денонощие. Никога не спя. Ще ви се събуддам посред нощ, за да ви кажа нещо, което съм забравил, или да ви съобщя какво трябва да свършите най-напред сутринта. Забравете за любовния живот. Просто няма да имате такъв. Ще бъдете щастлива, ако виждате децата си за Деня на благодарността и за Коледа, а понякога няма да можете, защото точно тогава имаме най-много работа. Обещавам да ви побъркам, да ви изкарам въздуха, да ви разплаквам, да ви науча на всичко, което знам, и да ви накарам да желаете никога да не сте ме срещали. Но ако издържите на всичко това, гарантирам ви, че ще свършим хубава работа. Е, как ви се струва?

— Като сбъдната мечта — отвърна искрено Парис.

Беше точно каквото искаше. Щеше да я държи заета и нямаше да има време да мисли за разни тъпотии. Щеше да бъде полезна, партитата и тържествата сигурно щяха да бъдат интересни, щеше да среща различни хора на тях, дори и само като клиенти, а защо не и като приятели. Не можеше дори да мечтае за по-добра работа и изобщо не я интересуваха, че ще бъде тежко. Всъщност точно това искаше.

— Мисля, по-точно се надявам, че ще се справя.

— Защо да не опитаме? — рече Биксби предизвикателно. — Тази седмица имаме само четири партита. Едно тази вечер, две утре и един четиридесетгодишен юбилей в събота вечер. Ако оживеете, ще ви наема. Нека да видим как ще се чувстваме и двамата в края на седмицата. — Той погледна към Джейн със строго изражение. — А ако ти родиш това бебе преди това, ще го напляскам, а теб ще удуша. Разбра ли ме, госпожо Уинслоу?

Той се закани с пръст, а тя се разсмя и потърка големия си като балон корем, който сякаш всеки момент щеше да се спуска под роклята ѝ.

— Ще се опитам. Говорих с него и му казах, че ако се появи преди края на седмицата, кръстникът му ще бъде силно разочарован.

— Точно така. Няма да види никакво наследство, никакъв фонд, никакво парти за завършване на гимназия, подаръци за Коледа или за рождените дни. Ще трябва да стои там, където е, докато ние с Парис разберем дали можем да работим заедно, ясно ли е? И междуременно искам да я обучиш на всичко, което знаеш.

За някакви си пет дни! Джейн дори не мигна.

— Да, сър! Слушам, сър, ваша чест. — Тя козирува, а той се разсмя, докато ставаше.

И Парис беше удивена да види колко е висок — поне метър и деветдесет, слаб и много красив. Бе почти сигурна, че е гей.

— О, я стига — рече той на Джейн, смеейки се, когато тя също стана, макар и доста трудно. Трябваше ѝ кран, за да я повдигне от стола. После се обърна към Парис със сериозно-насмешливо изражение. — Ако имате намерение да забременявате с или без брак, веднага ви уволнявам. Не мога да преживея подобно нещо още веднъж. — Изглеждаше като нещастно малко момче. Двете жени се засмяха. — Смейте се вие, нямате представа какъв удар беше за мен. Нервите ми се опънаха много повече от корема ти.

— Съжалявам, Бикс — рече Джейн, но изражението ѝ показваше точно обратното. Тя очакваше бебето с радост и нетърпение и знаеше, че той също е щастлив заради нея. За шестте години съвместна работа Биксби бе станал неин истински приятел и настойник.

— Ако ви мине нещо такова през ума, по-добре си вържете тръбите, за да сте сигурна, че няма да има бебето. На колко години сте впрочем?

— На четиридесет и шест, почти и седем.

— Наистина ли? Браво, не изглеждате на толкова. Ако не ми бяхте казали, че имате големи деца, щях да ви дам тридесет и осем-девет. Когато казахте, че синът ви учи в Бъркли, реших, че сте на четиридесет. Аз съм на тридесет и девет, но си направих пластична операция миналата година. Вие нямате нужда, така че няма защо да ви давам името и адреса на хирурга.

Парис бе трогната от прекрасния комплимент, който ѝ направи. Сетне той стана сериозен и погледна към планината от хартия върху бюрото си. Навсякъде имаше папки, снимки, мостри на тъкани, скици, проекти, чертежи, а бюрото на Джейн в съседната стая изглеждало още по-зле. Една цяла стена в офиса беше от корк и на нея бяха забодени с карфици милион бележки, съобщения и листчета.

— Кога можете да започнете? — попита той Парис, готов да запали моторите моментално. Виждаше се кой е двигателят на всичко.

— Когато желаете — отвърна тя.

— Значи веднага. Става ли, или имате други планове за днес?

— Цялата съм ваша.

Той засия при този отговор, а Джейн я покани да отиде в нейния кабинет.

— Биксби ви хареса — прошепна тя, когато седнаха една срещу друга на бюрото. Трябваше да ѝ покаже всичко. — Със сигурност. Другите кандидати, които му изпратиха от агенцията по заетостта, се озоваха от другата страна на вратата само след две минути разговор. „Добър ден, довиждане, много благодаря, съжалявам.“ Не хареса никого. Но вас ви хареса. Вие сте точно онова, което му трябва. Нямате мъж, деца, нова сте в града. Можете да го следвате навсякъде. — Джейн изглеждала изпълнена с надежда.

— А на мен ми звучи като работа, създадена специално за мен. Сякаш ме е чакала да се появя. Точно това исках. Той също ми хареса. Изглежда добър човек. — Освен елегантността и добрия външен вид, освен стила и интелигентността, които излъчваше, личеше, че е свестен, почтен и разумен.

— Той е такъв — увери я Джейн. — Поне към мен винаги е бил добър. Щях да се омъжа малко след като започнах да работя за него, обаче годеникът ми ме напусна, избяга буквално пред олтара в църквата. Родителите ми бяха бесни. Изхарчиха цяло състояние за

сватба, която не се състоя. Цяла година не бях на себе си, но всяко зло за добро. Този брак нямаше да просъществува дълго. И както каза Бикс, бившият ми годеник ми направи услуга, като избяга от мен, макар че тогава не мислех така. След това срещнах Пол, след четири месеца се сгодихме, което шокира всички. Родителите ми отказаха да финансират сватбата. Казаха, че съм се женела за него от инат и че този брак щял да бъде провал, а и вече били изхарчили много пари за първата сватба, така че да се оправям сама. Тогава Бикс ми организира най-страхотната сватба, която някога си виждала. Нае група от Европа, „Сами Гоу“, които бяха невероятни. Нае „Гетис Хаус“ и плати всичко от джоба си. Родителите ми бяха объркани, но не се намесиха, защото отношенията ни бяха много лоши. И ето че вече цели пет години сме женени с Пол и ще си имаме бебе. Отлагах го колкото е възможно, защото не исках да изоставям Бикс, но накрая Пол тропна с крак и ето на. А Бикс не иска и не иска да приеме фактите. Не може да си намери човек, когото да хареса, но и не търси много. И трябва да ти кажа, че според мен бебето няма да издържи до края на седмицата, така че по-добре се залавяй за работа и учи със скоростта на светлината. Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

Това беше много информация за нула време, а когато каза, че е на тридесет и една, Парис си даде сметка, че е точно на възрастта на жената, за която се бе оженил Питър. Всъщност Джейн ѝ приличаше на дете, макар че очевидно беше изключително способна. Това я накара да се замисли дали Питър и Рейчъл нямаше да си имат бебе. Само от мисълта ѝ прилоша, но трябваше да се стегне, защото нямаше време за самосъжаление, а много работа за вършене.

Двете прекараха целия ден в кантората. Ровиха се из папките, уточняваха важни детайли за клиентите, Джейн ѝ разясни системата за доставки, даде ѝ имената на хората, на които може да разчита, каза ѝ към кого да се обърне при спешни случаи. След което прегледаха един безкраен списък от предстоящи мероприятия. Парис видя, че в близките месеци имаше запланирани много партита в града, няколко в Санта Барбара и Ел Ей и една голяма сватба в Ню Йорк през есента, въпреки че младите още не се бяха сгодили. Обаче майката на булката се бе обадила, за да ги ангажира.

— Уха! — възкликна тя след няколко часа и седна. Имаше работа за още десетина асистенти и не можеше да си представи как Джейн се

е справяла сама. — Как си успяла да го правиш? — попита я тя с искрено удивление. Започваше да се безпокои дали не се е захванала с непосилна задача. Струваше ѝ се, че работата е необятна. Не искаше да обърка нещо и да провали бизнеса на Бикс. А от видяното уважението ѝ към двамата бе нараснало неимоверно.

— О, ще свикнеш — отвърна убедено Джейн. — Не е никакво чудо, просто работа. Ключът е да използваш надеждни източници, така че да не се провалиш. Случва се наистина понякога, но доста рядко. А и Бикс не им позволява. Ако го измамат, праметнат или не изпълнят поръчка, просто не им дава втори шанс. Клиентите ни могат да разчитат на нас. Тайната на успеха му е перфектността. А ако нещо при нас не е наред, клиентът ни не бива да знае. Може да си скъсаме задника, за да скрием провала, но трябва да изпълним обещаното. Понякога импровизираме.

— Наистина е гений — рече с възхищение Парис.

— Да — съгласи се Джейн, — и работи като вол. Аз също. Ще се справиш ли, Парис?

— Да — отвърна без колебание тя.

Прекараха остатъка от следобеда в още работа. Орхидеите за вечерното парти пристигнаха, както бе обещано, а след три часа Джейн и Парис отидоха на мястото на вечерята. Беше голяма, внушителна и представителна сграда на Джаксън стрийт в Пасифик Хейтс. Парис разбра, че клиентът е шеф на голяма и известна международна фирма за биотехнологии в Силиконовата долина. Вечерята бе за дванадесет души. Къщата бе обзаведена от известен френски дизайнер, цялата дневна бе мебелирана в яркочервено.

— Бикс не обича очевидните неща — обясни Джейн. — Всеки друг щеше да сложи червени рози. А той се спря на кафяви орхидеи.

Бяха наели готвачи, които да приготвят ястията на място. Бикс бе купил малки сребърни звънчета с инициалите на всеки гост, гравирани върху тях, за спомен от партито. Неговите гениални хрумвания за подобни подаръчета — от мечета до яйца от Фаберже, бяха запазената му марка. Хората обичаха партитата, организирани от Биксби Мейсън.

Освен това беше ангажирал оркестър и част от мебелировката бе изнесена, за да се освободи място за танци. Докато Джейн и Парис бяха там, пристигна камион с малко пиано. За всичко беше помислил.

Самият той се появи след половин час и остана до началото на вечерята. Когато си тръгна, всичко бе в идеален ред. Той сам аранжира, мести, подрежда и оглежда цветята и дори в последната минута смени една от сребърните купи, защото не му харесваше. Но едно беше сигурно — вечерта щеше да остави незабравима следа в паметта на всички гости.

Джейн се прибра у дома, за да се преоблече в черна рокля за коктейли. Смяташе, че ще успее да се върне, преди да са пристигнали първите гости. Трябваше да е там, за да види дали всичко върви гладко. Когато приемите бяха малки, тя обикновено оставаше, докато гостите седнат на масата, при по-големите и по-сложните — докато започнат танците. Така че дългият работен ден се превръщаше в още по-дълга вечер. Каза на Парис, че може да не идва тази вечер, но тя настоя да присъства, за да види как координира действията. Когато използваха служба за кетъринг, трябваше да наблюдава, за да се увери, че обслужването е безупречно. Всички гости трябваше да бъдат посрещнати, музикантите да са по местата си, цветята да са свежи и да изглеждат прекрасно, а момчетата, наети за паркиране, да знаят какво да правят с колите. Биксби и хората му не пропускаха нито един детайл.

Парис кара до вкъщи възможно най-бързо, напълни ваната, след което свали дрехите си и пусна косата си свободно. Не беше спряла от девет часа сутринта. И това бе само началото.

Тя се обади на Мег веднага след като си приготви нещо за хапване. Имаше по-малко от час, за да се облече и да се срещне с Джейн на партито, преди да са пристигнали първите гости. Мег бе още в студиото, когато отговори на мобилния си телефон.

— Знаеш ли, мисля, че си намерих работа — започна Парис и ѝ разказа всичко за Биксби Мейсън.

— Звучи страхотно, мамо! Надявам се, че ще ти хареса.

— Аз също, скъпа. Просто исках да ти кажа, че работя. Много е вълнуващо! — Искаше да ѝ разкаже какво е правила през деня, но извикаха дъщеря ѝ на снимачната площадка и трябваше да затвори.

Тогавя Парис се обади на Ан Смит в Гринуич.

— Намерих си чудесна работа и тази седмица ще бъда на изпитателен срок — съобщи развълнувано тя, когато откри Ан вкъщи.

Чувстваше се като дете, което току-що е било прието в отбора. — Харесва ми!

— Гордея се с теб, Парис — отвърна радостно Ан. — Това се казва да хванеш бика за рогата! Колко време ти трябваше? Три дни?

Парис ѝ разказа накратко как се бяха развили събитията.

— Ако този човек има ум в главата, ще те вземе. Обади ми се непременно!

— Добре — обеща Парис, сетне се потопи във ваната и затвори очи за пет минути. Наистина беше доволна от онова, което свърши през деня. А едно от най-важните неща, които ѝ харесаха в тази работа, бе, че можеше да види осъществена и изпълнена определена концепция, независимо от трудностите.

Чувството на удовлетвореност беше невероятно, когато видиш как нещо от идея става реалност. Парис предчувстваше удоволствието от бъдещата си дейност.

Тя пристигна в къщата на Джаксън стрийт пет минути преди Джейн и двете останаха до десет и половина, когато гостите започнаха да танцуват. Всичко вървеше съвсем гладко. Домакините проявиха любезност и дружелюбност, когато Джейн ги запозна с новата си заместница. Тя изглеждаше не по-малко елегантна в своята семпла черна рокля от гостите. Знаеше, че не бива да облече нещо предизвикателно или шокиращо. Идеята бе да се слее с обстановката, да не се откроява и да привлича вниманието към себе си. Джейн реши, че заместничката ѝ е перфектна, зряла, чувствена, способна, работяга и пълна с идеи. Когато едно от момчетата, които паркираха колите, създаде проблем, Парис веднага се намеси и каза спокойно, но твърдо на шефа на групата да се обади в базата и да го смени. Не чакаше напътствия, нито наставления. Самата Джейн бе заета в кухнята, за да бъде сигурна, че суфлето, което трябваше да се поднесе като предястие, няма да спадне, докато гостите седнат на масата. Всяка частица от мозайката трябваше да намери мястото си и да си пасне с другите. Като балерините от кордебалета те трябваше да синхронизират движенията си до прецизност, граничеща със съвършенство. И това бе още по-важно, когато ставаше дума за сватби със стотици гости. Парис пристъпи и влезе направо вътре, оправяйки

се в ситуацията с компетентност и грация. Джейн вече знаеше, че точно тя е човекът, когото търсеше Бикс.

— Сигурно си изтощена — попита я Парис, когато напуснаха дома на Джаксън стрийт.

Миличката — беше бременна в деветия месец и бе на крака от четиринадесет часа. Това не бе режимът, който препоръчваха докторите, нито онова, което искаше съпругът ѝ.

— Казах на бебето, че нямам време да го раждам тази седмица — отвърна весело Джейн, но изглеждаше смъртно уморена.

— Кога трябва да родиш? — попита я с топлота Парис. Много харесваше това момиче. Беше толкова мила и ѝ бе показала всичко. Но беше време да предаде щафетата и Парис се надяваше, че Бикс ще ѝ позволи да я вземе.

— Утре — отвърна Джейн с печална усмивка. — Опитвам се да се правя, че не знам това, но той не иска да чуе — допълни, като поглади корема си. През цялата нощ бебето бе ритало, а от две седмици насам имаше слаби контракции. Знаеше, че то се подготвя да излезе, моментът бе дошъл. — Ще се видим утре сутринта — каза тя на Парис, докато се наместваше с доста труд зад волана.

Парис изпита жал към нея. Не бе имала възможност спокойно да чака бебето да се роди. Работната ѝ програма можеше да убие повечето бременни жени и беше ясно защо съпругът ѝ настоява да напусне работа и да си остане вкъщи. Вършеше тази работа цели шест години и беше време да спре.

— Добре се справи днес — похвали я Джейн, след което махна с ръка и потегли.

Парис влезе в своята кола и също пое към дома си. Когато влезе в къщата и остави чантата си, осъзна колко е изморена. Беше дълъг и интересен ден, последван от успешна вечер. През цялото време бе силно концентрирана да научи колкото е възможно повече, при това бързо. Нищо от онова, което свърши днес, не ѝ изглеждаше необичайно или пък невъзможно да направи. Знаеше, че ще се справи. А когато се опъна върху леглото, тя се помоли да получи работата като асистент на Биксби Мейсън. С божия помощ, ако това беше нещото, което трябваше да върши, щеше да се справи.

ГЛАВА 15

Следващите два дни, докато Парис учеше тънкостите на занаята от Джейн, бяха истинска лудница. Трябваше да подготвят две партита за петък вечер. Биксби се бе хванал с по-голямото, а Джейн с другото. Вторият клиент не беше толкова важна клечка. Едното бе откриване на изложба в картинна галерия и включваше светлинни ефекти и музикален съпровод, както и много сложни технически детайли. Другото бе официална вечеря, организирана от приятел на Биксби. Парис се движеше напред-назад между двете празненства, помагайки където може и запаметявайки онова, което вижда и чува. Беше й интересно в галерията, но когато отиде на официалната вечеря, също й бе забавно. Тази вечер Джейн не се чувстваше добре и някъде по средата Парис я отпрати да си върви, като пое отговорността за останала част от вечерта върху себе си. На следващата сутрин Джейн изглеждаше все още зле. Нямахе съмнение, че раждането приближаваше. Дори беше преносила бебето с един ден след определената дата.

— Добре ли си? — попита я загрижено Парис, докато седяха една срещу друга на бюрото в кантората.

— Само съм много уморена. Не можах да спя тази нощ, имах много контракции. Пол ми се разсърди. Каза, че трябва да престана да работя. Мисли, че ще убия бебето.

Парис не можеше да не се съгласи с опасенията му. Смяташе, че Джейн трябва да си почине и да не се напруга толкова много, но младата жена искаше да даде на Парис шанс да научи колкото може повече, а и бе обещала на Биксби да остане до края на седмицата, ако все още не е стигнала до родилното.

— Няма да убиеш бебето, но може да убиеш себе си при това темпо. Ето — каза Парис, като постави един стол пред нея, — сложи си краката тук.

— Благодаря ти.

Двете прегледаха останалите папки със списъци на клиенти и поръчки. Същата сутрин дойдоха заявки за организацията на още две сватби. Парис видя как Джейн обработва детайлите, как си записва на кого смята да се обади и за какво. Беше много внимателна подготовка. Два пъти в седмицата идваше секретарка, която печаташе всичко необходимо. Имаха и счетоводител, който оформяше сметките. Но отговорността падеше върху раменете на Биксби и Джейн, а за в бъдеще евентуално и върху нейните, ако я наемеха. Парис вече знаеше, че тази работа ѝ допада и много щеше да ѝ липсва, ако Биксби не я вземеше при себе си. Харесваше ѝ всяка минута, а в четвъртък следобед дори изпита чувството, че е работила тази работа през целия си живот.

В петък обработиха последните детайли по юбилея на семейство Флайшман. Щяха да честват четиридесет години брачен живот и организираха официална вечеря за сто души в събота в своя дом в Хилсбъроу. Това беше малък замък на върха на хълма. Госпожа Флайшман бе заявила, че е очаквала този празник цял живот. Биксби искаше всичко да бъде идеално. За нещастие жената имаше слабост към розовото, но той успя да я убеди, че щом иска навесът да е в този цвят, той трябва да бъде много бледорозов, за да не дразни. Със самолет докараха стотици розови лалета от Холандия. Биксби се опитваше да превърне тържеството от безвкусно в нещо изключително. Госпожа Флайшман щеше да бъде облечена, разбира се, в розова рокля, съпругът ѝ бе подарил пръстен с огромен розов диамант.

Когато Парис се срещна с нея в събота, видя, че тя е една възхитителна дребна женица в края на шестдесетте си години. Имаше трима синове и тринадесет внуци и всички щяха да присъстват. Очевидно бе, че е луда по Биксби. Той бе организирал празника за бар мицва^[1] за един от внуците ѝ преди година и Джейн каза, че за това събитие били изхарчени половин милион долара.

— Стига бе! — възкликна удивено Парис.

— И това не е рекорд. Правихме едно тържество за два милиона долара в Ел Ей преди няколко години, за един известен продуцент. Бяхме наели три трупи от цирка, имаше всъщност три циркови арени и пързалка за децата. Беше страхотно!

До момента на пристигането на гостите за празника по случай годишнината на семейство Флайшман, екипът на Биксби Мейсън дължеше всичко под контрол, както обикновено. Госпожа Флайшман сияеше като слънчоглед, усмихната от едното до другото ухо, а съпругът ѝ очевидно се вълнуваше. Когато Оскар Флайшман поведе съпругата си за първия танц на дансинга — валс, разбира се, Парис стоеше до Биксби и се усмихваше със сълзи в очите.

— Много сладка бабичка, нали? — прошепна ѝ той. — Обичам я.

Той обичаше повечето си клиенти, което обясняваше защо успява да създаде такава неповторима атмосфера за техните празници. Бе истински ангажиран и участваше с цялото си сърце в работата, за да направи нещо незабравимо за тях. Разбира се, имаше и такива, които не харесваше, но въпреки това правеше и за тях почти невъзможното. Но чувството не беше същото.

Парис стоеше близо до бюфета и наблюдаваше, облечена в семпла тъмносиня вечерна рокля, когато един мъж мина покрай нея и я заговори. Роклята беше хубава, а тя бе направила косата си на малък френски кок. Не искаше да бъде впечатляваща, нито да привлича внимание към себе си, като носи ярки дрехи, когато е на работа. Опитваше се да се слее с рамката на събитието, както правеха Джейн и Биксби. Бикс както винаги бе облечен в черно, като кукловод или мим, но цветът много му приличаше. Джейн напоследък носеше само една черна рокля за коктейли, защото само тя ѝ ставаше, и една черна вечерна рокля, която почти щеше да се спуска по шевовете. Но през целия ден беше в добро настроение и сякаш бе получила нов прилив на енергия. Между другото, бебето бе огромно, при последния преглед докторът ѝ бе казал, че ще бъде най-малко пет кила.

— Хубаво парти, нали? — каза сивокосият мъж, когото Парис погледна през рамо.

Стоеше точно зад нея. А когато се обърна, не можа да не забележи, че е прекалено хубав. Изглеждаше около петдесетте и бе много изискан.

— Да, така е. — Тя му се усмихна учтиво, опитвайки се да не дава повод за разговор, но в същото време да не бъде невъзпитана. Не искаше да дава аванси. Пък и беше на работа. Трябваше да следи всичко да върви гладко. Не сваляше очи от гостите, повечето от които

бяха доста възрастни. Но синовете на фамилия Флайшман също бяха тук, както и много техни приятели. Сивокосият мъж сигурно беше един от тях.

— Страхотен бюфет! — Имаше цяла маса, посветена на различни видове хайвер и всякакви морски дарове, които наистина бе впечатляващо. — Познавате ли семейство Флайшман добре? — продължи той. Очевидно беше решил да се запознае с нея.

Имаше ясни сини очи също като на Питър и колкото и да не искаше да го признае, изглеждаше в много по-добра форма от него. Беше строен, атлетичен и мускулист. И бе толкова хубав, че човек можеше да го вземе за киноактьор или модел, но в това обкръжение бе малко вероятно да е такъв. Сигурно беше бизнесмен.

— Виждам ги за пръв път днес — отвърна тихо Парис.

— Наистина ли? — Той беше силно изненадан. Предположи, че навярно е приятелка на някой от гостите. Провери с бегъл поглед лявата ѝ ръка за пръстен и видя, че няма такъв. — Те са много мили хора. — След което се обърна към нея с усмивка, която бе направо ослепителна, и леко се поклони. — Може ли да ви поканя на танц? Казвам се Чандлър Фрийман. Аз съм бизнес партньор на Оскар Младши.

Парис му се усмихна, но не направи крачка към дансинга.

— Аз съм Парис Армстронг и работя за Биксби Мейсън, който организира това тържество. Не съм гостенка, а на работа.

— Разбирам — отвърна той, без да се засегне от отказа, и усмивката му стана още по-ослепителна. — Добре, Пепеляшке, ако не танцуваш с мен, преди да удари полунощ, обещавам, че ще те търся из цялото кралство, докато не намеря на чий крак става стъклената ти пантофка. Е?

— Наистина не мисля, че е редно — отвърна Парис, повече развеселена, отколкото обърквана. Беше много чаровен и настъпателен мъж.

— Няма да се разсърдя, ако откажете. Но вие сте толкова красива, че е просто грях да стоите отстрани. Един танц няма да навреди никому, нали?

Той сложи ръка на рамото ѝ и преди да успее да продума, я поведе към дансинга. И за свое голямо удивление тя безропотно го последва. По пътя срещна очите на Биксби, който ѝ се усмихна и ѝ

намигна, което може би означаваше, че няма нищо против. Така че Парис остави Чандлър Фрийман да я заведе на дансинга и да я завърти в ритъма на танца. Беше добър танцьор и чак след три мелодии я поведе към масата си.

— Нали нямате нищо против да се присъедините към нас?

Действително беше на масата с приятели, сред които и самият Оскар Флайшман Младши, който бе хубав мъж на нейната възраст, придружен от още по-хубава жена, цялата покрита с диаманти и смарагди. Семейството бе спечелило богатството си в петролния бизнес в Денвър, след което се бе преместило в Сан Франциско. Всъщност оня празник по случай бар мицва, за който ѝ бе говорила Джейн, беше в чест на сина на Оскар Младши.

— С удоволствие — отговори Парис на поканата. — Но трябва да се върна при моя тим.

Не искаше да бъде прекалено фамилиарна с гостите, нито да направи лошо впечатление на домакините или на Биксби. Нямахше намерение да кани никого в къщата си, колкото и хубав да беше. А Чандлър Фрийман без съмнение можеше да вземе дъха на всяка жена. Парис дори се чудеше коя ли дама го придружава и как е погледнала на танца му с нея. Но явно никоя от жените на масата не беше негова партньорка, затова реши, че вероятно дамата се е отказала в последния момент и е дошъл сам.

— Много ми беше приятно да танцувам с вас, Парис — рече той почти на ухото ѝ, така че никой да не го чуе. — Ще се радвам, ако ви видя отново.

— Ще оставя телефонния си номер в стъклената пантофка — отговори тя в тон с неговата закачка преди малко. — Винаги съм се чудила защо принцът изобщо не я е попитал как се казва. Щеше да я открие много по-лесно. Вие поне не направихте тази грешка.

Той се разсмя.

— Парис Армстронг, която работи за Биксби Мейсън. Мисля, че ще го запомня — каза Чандлър, сякаш наистина бе твърдо решен да ѝ се обади, за да я види отново.

Но тя не очакваше да има продължение. Той беше наистина много чаровен и хубав мъж. И най-вероятно я беше поканил, за да затвърди самочувствието си, да си докаже, че е неустоим, но тя не очакваше нищо повече от това.

— Благодаря ви, приятна вечер — каза на цялата маса и се отдалечи, но чу как зад гърба ѝ жената на Оскар попита: „Коя беше тази?“, а Чандлър отговори: „Пепеляшка“. Всички се засмяха.

Парис се присъедини към Биксби и Джейн все още усмихната и в чудесно настроение.

— Извинявайте — рече тя, като се обърна към Биксби. — Не исках да му развалям вечерта и да го обиждам, като му откажа да танцувам с него, но се измъкнах веднага щом можах.

Биксби не ѝ хвърли укорен поглед, изглеждаше загрижен за Джейн, която най-сетне бе седнала и сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

— Част от тайната на нашия успех е да знаем кога да се смесим с гостите и кога да се върнем към работата си. Ти постъпи съвсем правилно. На хората им харесва, когато понякога се смесваме с тях за малко. Аз също го правя. Но трябва непрекъснато да държим всичко под око. На много партита аз дори съм в списъка на гостите — каза ѝ Бикс, усмихвайки се. От онова, което видя преди малко, си направи извода, че Парис бе не само компетентна и ефективна, но и опитна в общуването, и искаше да я похвали. — Между другото, той изглежда много добре. — Имаше предвид Чандлър и в очите му проблеснаха немирни пламъчета. — Дори страхотно. Кой е всъщност?

— Принц Чар — отвърна неопределено тя и погледна към Джейн, която масажираше гърба си. — Добре ли си? — попита я загрижено.

— Аз съм добре. Бебето обаче е седнало накриво. Точно върху бъбреците ми.

— Сигурно е много неприятно — обади се Бикс, завъртайки очи в израз на ужас. — Не мога да проумея как вие жените издържате подобно нещо. Това би ме убило.

— Не, няма. Човек свиква с тези неща — увери го усмихнато Парис, после се обърна към Джейн. — Синът ти се държи много добре.

Гостите започнаха един по един да си тръгват. Празненството бе продължило до късно, а им трябваше почти час, за да се приберат в града. Бикс бе наел екип, който да демонтира тентата и да се погрижи за вдигането на оборудването, така че не бе необходимо да стоят до края.

— Казах му да не идва на бял свят преди тържеството на Флайшман и както виждам, няма и помен от него — намеси се Бикс. — Браво, Джейн, отлични маниери. Добре си възпитала синчето си. Моят кръщелник е истински малък принц. Щях да го напляскам, ако се бе появил по-рано.

Всички се разсмяха. Бикс отиде при госпожа Флайшман, за да поговори с нея, докато последните гости се качваха по колите си.

— Това беше тържеството, за което бях мечтала — рече щастливо старата дама. Беше като фея в розовия си тоалет, гледаше с обожание мъжа си и с благодарност Биксби. — Благодаря за всичко, Бикс. Никога няма да го забравя.

— Ти беше прекрасна, Дорис. Мисля, че всичко мина много добре.

— Вие свършихте страхотна работа — обърна се жената и към Парис. Харесваше я и смяташе, че добре се вписва в малкия колектив.

Бикс отиде да вземе куфарчето си и дрехите, които бе сменил със смокинг. Беше работил тук през целия следобед. Семейство Флайшман влезе в къщата си, хванати ръка за ръка, а Парис тръгна към колата си, когато чу, че Джейн тихо стене. Тя, миличката, не знаеше какво е да раждаш за пръв път и когато Парис се обърна към нея, видя, че се е превила на две и на тревата около краката ѝ тече вода.

— О, господи — произнесе задъхано младата жена, като гледаше с широко отворени очи. — Май водите ми изтекоха.

След няколко секунди болките се усилиха.

— Седни — каза твърдо Парис и ѝ помогна да седне на тревата, така че да си поеме въздух. — Всичко е наред и ще мине както трябва. Изглежда бебето изпълни точно заръката на Биксби. Изчака до края на партито. Сега трябва да те заведем у вас.

Джейн кимна, но контракцията бе толкова силна, че не можа да отговори. А когато болката утихна, тя погледна нещастно Парис.

— Мисля, че съм много зле.

Парис беше имала едно такова раждане — бързо и много болезнено, когато много неща ставаха едновременно. Според нейния скромн опит бебето много бързо бе тръгнало да излиза. Джейн повръщаше, когато Бикс се върна.

— Господи, какво ти става? Да не си яла нещо развалено? Надявам се, че не са били хайверът и стридите! Толкова хора ядоха от

тях и казаха, че били прекрасни! — разтревожи се той, но тя само го погледна нещастно.

— Мисля, че ражда — отвърна спокойно Парис. — Има ли наблизо болница?

— Какво? Сега? Тук? — Биксби изглеждаше ужасен, но Джейн го прекъсна.

— Не искам да ходя в болница. Искам да си отида вкъщи. Добре съм. Вече съм по-добре.

— Ще обсъдим това в колата — отвърна разумно Парис и помогна на Джейн да седне на задната седалка, така че да може да легне, ако се наложи. В багажника имаше хавлиена кърпа, Парис я остави до нея и седна отпред.

Бикс смени смокинга си с обикновени дрехи, хвърли го в багажника и подкара колата. Междувременно Джейн се бе обадила на Пол, за да му каже какво става, като обеща да му позвъни след пет минути пак.

— Смятам, че трябва да се обадиш и на доктора си. През колко време са контракциите? — попита я Парис, докато младата жена набираще номера на личния си лекар.

— Не знам. Чувствах се странно през целия следобед. Мислех, че е така, защото съм яла нещо.

Свърза се с доктора си, който ѝ каза да отива направо в Медицинския център „Калифорния Пасифик“ в града. Надяваше се да стигнат навреме. Ако се случеше нещо драматично, той нареди да спрат и да отидат в най-близката болница по пътя или ако не успеят, да звънят на 911. Беше доволен да чуе, че не е сама и че са я сложили да лежи. Джейн се обади отново на Пол и му каза къде да я чака, както и да ѝ донесе нещата, приготвени за родилното. Чантата стоеше готова в коридора от цели три седмици. В момента, в който приключи разговора, започна нова контракция. Беше много силна и тя не можа да говори три-четири минути.

— Доколкото си спомням — обърна се Парис към Бикс, докато държеше ръката на Джейн, която почти ѝ счупи пръстите от стискане и стенеше така, че косата на Биксби се изправи от ужас, — щом жената не може да говори по време на контракция, значи е време да бъде закарана в болницата. Мисля, че процесът е доста по-напреднал, отколкото тя самата си мисли.

— О, боже мой! — простена отчаяно Бикс. — Аз съм хомосексуалист, за бога! Не мога да гледам такива неща и не искам да знам нищо за тях. Какво да правя сега?

— Да караш към града колкото можеш по-бързо — отвърна Парис и се разсмя, докато го гледаше. Беше наистина невероятно колко нежни същества са мъжете. Дори Джейн се изкиска на задната седалка в промеждутъка между контракциите.

— Кръщелникът ти няма търпение да те види, Бикс — успя да произнесе, след което страшно изкрещя.

— Добре, кажи му, че не искам да го виждам! Все още не! Искам да ми го представиш завит в синьо одеялце в болницата и не преди да му срещат косата на път. Същото се отнася и за теб — отвърна Бикс, като се обърна да погледне Джейн. Беше силно объркан, въпреки че се опитваше да се шегува. Само се молеше да не се случи нещо на бебето или на нея, докато ги караше към града.

— Сигурни ли сте, че не трябва да спрем в някоя болница по пътя? — попита той двете жени, но Джейн го увери, че се чувства добре.

Болките ѝ ставаха все по-чести и Парис определи времето, на което идваха. Седем минути. Доколкото знаеше, имаха време, но не много.

Двете жени си говореха тихо между контракциите. Джейн получи една много силна и болезнена, докато минаваха покрай летището с пълна скорост, и извика така, че на Биксби му се стори, че заглуши шума от самолетите.

— Хей, добре ли си! — извика той.

Гласът ѝ беше хриплив и дрезгав, когато му отговори.

— Да. Мисля, че пак ще повърна. — Но този път не го направи.

Когато стигнаха до покрайнините на града, тя неочаквано каза на Парис, че ѝ се струва, че бебето излиза.

— Не! В никакъв случай! — отвърна строго Парис. — Все още не сме стигнали. Задръж!

— О, господи! — простена отчаяно Бикс. — Не мога да повярвам! Това не може да ми се случи, точно на мен! — После се обърна към Парис. — Ти изражда ли си някога бебета?

— Това ще бъде ли част от бъдещите ми задължения? — попита го тя, докато държеше под око Джейн.

— Може би. Надявам се, че не. Впрочем... — започна той, като пресече на червено Франклин стрийт и се размина на косъм от удар с друга преминаваща кола. Никога в живота си не бе карал толкова бързо и безразсъдно. — Вземам те, Парис. Наета си на работа. В случай че все още не съм ти го казал. Добре работи тази седмица. А ти на задната седалка — опита се да се пошегува той с Джейн, — ти си уволнена. Не искам да те виждам в кантората от понеделник. Да не си посмяла да се върнеш отново!

Вече бяха на Калифорния стрийт, Джейн викаше сърцераздирателно. Парис се опитваше да я успокои, като я галеше по главата, така както се гали кученце.

— Не може ли да спрем? — попита Джейн нещастно. Прилошаваше ѝ от движението на колата.

— Не! — изкрещя Бикс. Болницата бе само на няколко преки по-нататък. — Не мога да спра тук и ти няма да раждаш бебето в тази кола! Чуваш ли ме, Джейн?

— Ако искам, ще го родя тук — промърмори тя, докато лежеше със затворени очи. Цялата беше мокра от пот.

Парис знаеше, че ако пристигнат навреме, това ще бъде голям късмет. Бебето наистина излизаше. В същия момент Бикс зави и спря рязко на паркинга пред входа за спешни случаи. Без да каже нито дума, изхвърча от колата и влезе да потърси доктор.

— Мисля, че излиза! — изхриптя на пресекулки Джейн. Искаше само да крещи.

— Всичко е наред, мила, вече пристигнахме — успокои я Парис.

Изскочи от колата, отвори задната врата, за да ѝ помогне, но в този момент двама санитарии изтичаха от болницата, а след тях и Пол. Поставиха Джейн на количка, а тя не спираше да крещи. Когато Пол хвана двете ѝ ръце, се разплака. Беше много смело момиче, но бе толкова изплашена, че когато го видя до себе си, почувства истинско облекчение.

— Толкова се страхувах за теб — прошепна ѝ Пол, като държеше ръката ѝ, докато санитарите бутаха тичешком количката.

Парис и Биксби тичаха след тях. Дори не я качиха в родилното, а направо я вкараха в залата за спешни случаи. Парис и Бикс останаха отвън, задъхани и опитващи се да си възвърнат дишането. Чуваха се заглъхващите викове на Джейн, които бяха толкова агонизиращи и

сърцераздиращи, че Бикс погледна отчаяно Парис и стисна ръката ѝ. На лицето му бе изписан ужас.

— О, господи?! Ще умре ли? — В очите му имаше сълзи. Никога не бе чувал подобни викове. Сякаш някой я режеше с трион.

— Не — отговори му спокойно Парис. — Просто ще има бебе.

— Колко ужасно! И с теб ли беше така?

— С едното от децата ми. Другото родих с цезарово сечение.

— Страхотно племе сте вие, жените! Мисля, че никога няма да оживея при такова нещо.

— Заслужава си — отговори тя, като избърса една сълза от окото си. Всичко ѝ напомняше за Питър.

След малко откъм залата се появи сестрите, които им казаха, че бебето се е родило живо и здраво и тежи пет килограма и двеста грама. Половин час по-късно Джейн мина покрай тях върху легло с колелца, а зад нея вървеше татко Пол и гордо носеше бебето в ръце. Всички се качиха в стаята.

— Добре ли си, мила? — попита Парис, като се наведе да целуне Джейн. — Толкова съм горда с теб. Беше страхотна!

— Показа се доста лесно — отвърна Джейн уморено.

Бяха ѝ дали обезболяващи и сега се чувстваше леко замаяна. Но Парис знаеше, че не е било никак лесно при това голямо бебе.

— Утре ще дойдем да те видим — обеща тя, а Биксби на свой ред целуна младата майка.

— Благодаря ти за всичко, което направи за семейство Флайшман — каза той тържествено и тримата се разсмяха. Бикс погледна бебето и отбеляза, че изглежда като голям мъж. — Сякаш всеки момент ще си запали пура и ще отиде на съвещание с папка в ръка. Това е моят кръщелник — похвали се той на една от сестрите.

След минута двамата излязоха от стаята на родилката. Вече се чувстваха като едно малко семейство.

— Страхотна вечер! Никога няма да я забравя — рече Бикс на Парис.

Двамата останаха за секунда навън, под звездното небе. Беше три часът сутринта.

Да, това бе наистина една изключителна седмица, помисли си Парис. Беше си намерила работа, имаше нови приятели и почти бе изродила едно бебе в полеви условия.

— Благодаря ти за работата — каза тя в колата, докато той я караше към дома ѝ. Имаше чувството, че са приятели от много години.

— След тази нощ ще трябва да пишем в рекламната ни брошура, че предлагаме и акушерски услуги — подхвърли Бикс иронично. — Ужасно се страхувах, че бебето ще се роди в колата. Добре че не ми се наложи да акуширам. Сигурно щях да припадна за срам и позор.

— Аз също — кимна Парис и се прозя. Тази нощ бе създавала много силна връзка помежду им. Не можеше да бъде другояче. Никой от тях нямаше да я забрави. Нито пък Джейн, сигурна бе в това.

— Защо не дойдеш утре на закуска? — покани я Бикс на сбогуване. — Бих искал да те запозная с моя партньор. — Беше трудна стъпка за него да я въведе в интимния си живот. Но той смяташе, че тази жена го заслужава. Беше прекрасен човек.

— Не знаех, че имаш бизнес партньор — отвърна полузаспалата Парис. Беше изненадана, но и силно поласкана от поканата.

— Нямам. Говоря за мъжа, с когото живеея — поясни през смях той. — Ти очевидно си водила доста затворен живот, щом не знаеш дори жаргона, нали?

— Извинявай, не се сетих. — Тя се засмя. — С удоволствие, за мен ще бъде чест.

— Значи в единадесет. Може да пийнем по едно питие за тази нощ. Жалко, че той не беше с нас. Защото е лекар.

— Нямам търпение да го видя — заяви искрено Парис и слезе от колата. Направо се олюляваше от изтощение, докато вървеше към вратата си.

— Лека нощ! — извика Бикс след нея и потегли.

Мислеше си за всичко, което се случи тази нощ. На бял свят се появи един нов човек, той почти щеше да акушира при раждане, а накрая се оказа, че има нова асистентка. Ама че ден!

[1] Еврейски празник при навършване на пълнолетие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

След като поспа до късно, Парис си взе един душ, obu панталони и стар кашмирен пуловер, сложи отгоре любимото си палто в граховозелен цвят и позвъни на съседната на магазина врата точно в единадесет. Знаеше, че Бикс и приятелят му живеят на втория етаж над кантората. Биксби беше купил сградата преди години. Когато влезе в апартамента, тя забеляза, че е много хубав. Стаите бяха уютни и топли. Навсякъде имаше книги, в камината гореше огън, а Биксби и един по-възрастен мъж седяха и четяха неделния вестник. Мъжът беше облечен с туидено сако и панталони, носеше отворена синя риза, а Биксби беше с джинси и пуловер. По-възрастният имаше бяла коса, но беше запазен и с младежки здрав вид. Двамата бяха хубава двойка.

Бикс я представи на Стивън Уорд, който я поздрави топло. Изглеждаше около шестдесетгодишен.

— Разбрах, че вие двамата сте преживели изключително динамична нощ и почти сте изродили бебето на Джейн.

— Бяхме на косъм — отвърна с усмивка Парис, а Бикс й подаде чаша коктейл „Белини“. Това беше шампанско с капка сок от праскова. Когато опита питието, Парис откри, че е много вкусно. — Не мислех, че ще се справим.

— Нито пък аз — додаде искрено Биксби. — Бях си казал, че ако не катастрофираме, ще го преживеем. Много беше страшно.

— Наистина — съгласи се Парис и отпи още една глътка, след което се обърна към Стивън. — Разбрах от Бикс, че сте лекар — рече тя и той кимна.

— Интернист.

— Всъщност е специалист по СПИН — обясни Биксби.

Личеше, че се гордее с приятеля си.

— Сигурно е тежка работа — каза, изпълнена със симпатия Парис.

— Така е, но вече е по-лесно, защото има много лекарства.

От разговора Парис научи, че е дошъл през осемдесетте години в Сан Франциско от Средния запад, за да работи със серопозитивни пациенти, и оттогава живее тук. А докато Бикс правеше омлет за всички, Стивън разказа, че предишният му приятел починал от СПИН преди десет години и че той и Биксби живеят заедно от седем. Беше на шестдесет и две и очевидно обожаваше Бикс. Двамата бяха много щастливи заедно.

Седяха в трапезарията, ядоха омлет и кроасани, а Бикс поднесе и капучино. Беше много добър готвач и с гордост сподели, че това било много важно, защото Стивън не можел да свари дори едно яйце. Можел да спасява живот или да лекува болести, но в кухнята бил съвсем безпомощен.

— Веднъж се опита да сготви, тъй като бях болен, и едва не ме уби. Имах стомашно разстройство, а той ми поднесе консервирана доматиена супа и консерва боб с чили. Затова настоявам да готвя само аз — обясни Биксби.

Връзката между тези двама мъже беше интересна и жива, основана на взаимен интерес, уважение и силно физическо привличане. Стивън говореше открито колко дълбоко е бил травмиран след смъртта на предишния си приятел. Били заедно цели двадесет и седем години.

— Да се науча да живея без него, ми струваше страшно много усилия. Бях се затворил почти две години. Само работех, четях и спях. След това срещнах Бикс, излизахме една година и се събрахме да живеем заедно. И така вече шест години. Много съм щастлив. — Той погледна Биксби с благодарност.

— Да, разбирам — отвърна Парис. — Аз бях омъжена двадесет и четири години и никога не съм допускала, че може да се разведе. Все още не мога да се съвзема от шока. Понякога си мисля за това и още не мога да повярвам, че ми се е случило. Той сега е женен за друга.

— Кога ви напусна? — попита Стивън.

Можеше да види съвсем ясно, че Биксби я харесва. Тя беше красива жена, умна, интересна, с чувство за хумор, забавна и трудно можеше човек да си представи защо мъжът ѝ я бе оставил. Според него тя беше всичко, което един мъж може да иска.

— Преди девет месеца — отвърна тъжно Парис.

— И вече се е оженил повторно? — Бикс беше почти шокиран. — Затова ли те напусна?

Тя кимна, но успя да не се разплаче. Нещата не ѝ изглеждаха вече толкова страшни. Чувстваше се по-добре.

— Новата му жена е на тридесет и една. Предполагам, че не е в моя полза да се сравнявам и съревновавам с нея.

— Няма нужда да го правиш — каза прямо Бикс. — Не си заслужава. Ама че гадост! Срещаш ли се с някого? — попита с любопитство той.

— Не. И нямам никакво намерение. Твърде стара съм за това. Не изгарям от желание да се правя на глупачка, като се конкурирам с момичета на възрастта на дъщеря ми. Освен това никой не ми трябва. Аз наистина го обичах. — Този път очите ѝ се изпълниха със сълзи и Стивън докосна нежно рамото ѝ.

— Познавам това чувство, изпитвал съм го. Бях се заклел никога повече да не обикна друг. А вие сте много по-млада, отколкото бях аз, когато умря Джон.

— На четиридесет и шест години съм и смятам, че съм прекалено стара за любовни срещи.

— Никой не е стар за една нова любов — произнесе замислено Стивън. — Имал съм пациенти на седемдесет и пет, които се влюбиха и се ожениха.

— Не всички негови пациенти са гейове — вметна Биксби.

— Сериозно говоря, Парис. Животът е пред теб. Просто ти трябва време. Девет месеца е доста кратък срок. За някои хора. Други могат да си намерят нова любов за седмица или месец. Но няма значение как го правиш, загубата на обичан човек или разбиването на една връзка трудно се преболедуват. На мен ми трябваша цели три години, докато открия Бикс. Не съм си представял, че отново ще се чувствам по този начин. Ние наистина сме много щастливи — завърши той и Парис бе трогната от искреността и съчувствието му.

Онова, което тези мъже споделяха с нея, беше много интимно. Какво значение имаше дали бяха гейове или не? Чувството за близост и приятелство беше едно и също.

— Знаеш ли колко е трудно да намериш някой свестен човек в света на гейовете — поде Биксби. — Всичко се върти около външния вид, красотата и младостта. Няма нищо по-страшно от това един гей да

остане самотен на стари години. Ако не си млад и красив, с теб е свършено. Аз нямах връзка цели две години след последния си партньор и не искам да си спомням за онези времена. Мразя всяка минута от тях. Бях само на тридесет, а ми се струваше, че животът е свършил за мен. Срегнах Стивън, когато бях на тридесет и две и просто нямах търпение да бъда с него. Аз не съм свалач, нито развратник — каза искрено Бикс, а можеше спокойно да бъде. На тридесет и девет той бе все още удивително красив. В младостта си, след завършването на колежа, бе работил като модел. Но неговата ценностна система беше изградена върху доста по-различни ценности.

— Аз също не съм от онези, които непрекъснато търсят нови връзки — въздъхна Парис. — Можете ли да си представите нещо по-смешно от това — на моите години да тръгна по срещи? Толкова е унижително и депресиращо!

Тя им разказа за злополучното коледно парти с пияния брокер Ралф, който сипеше мръсни вицове и носеше крещящи панталони. Това всъщност беше повратният момент, който повлия на решението ѝ да се премести да живее в Сан Франциско — само и само да избяга от срещи като тази.

— Струва ми се, че съм се срещал с неговия брат хомосексуалист — рече Биксби и разказа няколко истории, които я накараха да се смее с глас. — Имал съм едни от най-тъпите срещи на земята. Последният ми партньор ме изостави заради по-млад мъж, на двадесет и две години, и всички ме съжаляваха. Така че, за да ми помогнат, ми организираха срещи с най-неподходящите хора, които може да бъдат измислени. Сякаш нарочно ги избираха наркомани или психичноболни. Уредиха ми среща с един, който не бе спал цели две години, получаваше халюцинации и мислеше, че съм майка му. Та значи, връщам се вкъщи един следобед и го намирам на дивана, облечен с розови къси панталонки и черен сутиен. Казах му да се маха. Но това бе нищо в сравнение с един друг — любител на природата. Имаше пет змии и ги пускаше да се разхождат свободно из къщата. Загуби две от тях и цял месец ги търси, а аз практически се изнесох от апартамента. Обещавам ти, Парис, никога няма да ти уредя среща с когото и да е. Ти ще трябва сама да си свършиш черната работа. Прекалено много те уважавам, че да ти причиня подобно нещо.

— Благодаря. Как се срещнахте двамата със Стивън? — любопитства тя на свой ред.

Наистина ги харесваше. А закуската, която Биксби предложи, беше много вкусна. По думите му Сидни го научила да прави омлети.

— Ами това стана съвсем обикновено. Аз отидох в поликлиниката, попаднах на него и го харесах. Трябваша ми цели два месеца и много измислени оплаквания от хрема, главоболие и тайнствени болки в гърба, докато той най-накрая схвана съобщението и ме покани на вечеря.

Стивън се усмихна на спомена, а Биксби го изгледа с обожание.

— Малко бавно загревам — подхвърли Стивън. — Мислех, че си търси баща.

— Не съм чак толкова извратен — отвърна шеговито Биксби. — Търсех си гадже.

Всъщност от онова, което можеше да види, Парис съдеше, че двамата живееха като семейна двойка.

Тя уважаваше подобна връзка. Кой знае защо, но по един доста забавен начин тя й напомняше за нейната близост с Питър.

Когато се върна вкъщи, установи, че благодарение на днешното си посещение не се чувстваше толкова самотна. Двата мъже бяха така близки и живееха толкова сговорно заедно. Това й напомни колко е хубаво да имаш някой до себе си. Някой, с когото да споделяш живота си.

Парис се обади на Мег, но тя бе излязла. А в шест часа вечерта се появи Уим с един от своите съквартиранти. Тя приготви вечеря за момчетата и прекара с тях една чудесна вечер. Денят беше прекрасен. Парис се наслаждаваше на живота си в Калифорния. Дори времето бе на нейна страна. Вече десет дни беше тук, а навън бе топло и слънчево, макар че беше февруари. Според новините, които получаваше от Натали и Виржиния, в Гринуич валеше сняг. Бррр! Парис се радваше, че го бе напуснала.

— Е, как е новата работа, мамо? — попита с интерес Уим, като опъна дългите си крака на дивана, за да се поотпусне след обилната вечеря.

Двата мъже със съквартиранта му изядоха почти всичко, което бе сготвила, толкова бяха прегладнели.

— Харесва ми — отвърна сияеща Парис.

— И какво по-точно правиш?

Така и не бе разбрал. Когато тя му съобщи, му прозвуча доста объркано. Май беше нещо, свързано със сватби, сети се Уим, което според него бе задръстена работа, но щом я правеше щастлива, нямаше нищо против.

— Организираме разни тържества и церемонии. Сватби, вечери, промоции, откривания. Мъжът, който изработва концепцията и дава идеята, е изключително талантлив творец.

— Звучи забавно — кимна Уим. — Важното е на теб да ти е приятно.

Харесваше му новият дом на майка му, както и малкият апартамент за него. Двамата с приятеля му го разгледаха и Уим реши, че сигурно ще ѝ гостува често. Парис се надяваше точно на това, но знаеше колко своенравни са момчетата на неговата възраст.

Младежите останаха до десет часа и си тръгнаха за общежитието. А в единадесет тя вече бе почистила всичко и си легна. Каква невероятна неделя! Нито за минута не бе скучала, нито бе останала сама. Тя всъщност се страхуваше най-много от почивните дни. Докато живееше в Гринуич, ги мразеше повече от всичко. Струваше ѝ се, че всеки човек на света има с кого да ги прекара, само тя си няма никого. А ето че днес сутринта беше със Стивън и Биксби, а вечерта — с Уим и съквартиранта му.

Мег ѝ се обади малко преди да заспи и ѝ разказа, че целия ден била на плаж във Венис Бийч, където било прекрасно. Значи на света всичко беше супер. Особено в Калифорния, помисли си, заспивайки, Парис.

ГЛАВА 17

Понеделник също беше натоварен ден. Джейн нямаше да идва на работа, Парис трябваше да се справя без нейната помощ. Младата жена се бе прибрала вкъщи с бебето и съпруга си. Момченцето се казваше Александър Мейсън Уинслоу и както им съобщи Джейн, бил кротко бебе.

Двамата с Бикс работиха здравата. Другата събота се падаше Свети Валентин и им предстоеше да организират две тържества. Както винаги Бикс планираше да отиде на едното, а на другото да изпрати Парис. За щастие и двете бяха скромни, с малко гости. Късно следобед телефонът иззвъня и секретарката, която идваше да свърши писмената работа, уведоми Парис, че я търси господи Фрийман.

— Не познавам такъв — отвърна Парис и тъкмо щеше да й нареди да приключи разговора, когато изведнъж се сети. Това бе принц Чар.

— Ало? — обади се тя. Зачуди се дали наистина беше мъжът, с когото бе танцувала на годишнината на семейство Флайшман. Когато чу гласа, реши, че е той, поне доколкото можеше да си спомни.

— Надявам се, че няма да ми се сърдите — извини се Фрийман. — Взех телефона ви от Марджъри Флайшман, която пък го измъкна от свекърва си. Доста дълъг и заобиколен начин, но свърши работа. Как си, Пепеляшке?

— Като след бала, край огнището — отвърна през смях Парис, впечатлена от усилията, които бе положил, за да се свърже с нея, и учудена защо си е направил труда. Та тя не се бе държала особено мило с него, въпреки че бяха танцували. — Много съм заета. След партито онази нощ едва не изродих бебето в колата. Сега Джейн си има бебе, а аз много работа.

Тя му разказа за премеждията около раждането и той много се забавлява. След това Парис го попита поради каква причина й се обажда. Може би искаше да организира парти или вечеря?

— Не, просто се питах дали не можем да обядваме утре заедно. Как ти звучи това предложение, Пепеляшке?

Глураво беше първата дума, която ѝ дойде наум, но не я каза. А втората дума бе *защо*. Тя определено нямаше настроение за срещи. Те бяха последното нещо, към което се стремеше.

— Много мило от ваша страна, Чандлър — спомни си името му Парис. Но не искаше да излиза с него. — Аз обикновено не обядвам. Ужасно съм заета.

— Тогава кръвната ви захар ще падне. Ще обядваме бързо. — Той не приемаше *не* за отговор и нямаше намерение да прави изключение и този път.

Беше толкова напорист и решителен, че Парис се зачуди какво да му отговори. Налагаше се да бъде по-груба, а не искаше. Той беше мил човек все пак, не беше ѝ направил нищо лошо, само я канеше на обяд.

— Добре, но наистина ще ядем бързо — съгласи се тя и се учуди сама на себе си, защото не ѝ бе в стила да обядва с хора, които не познава. — Къде ще се срещнем? — Реши да бъде делова, независимо дали това му харесва или не.

— Ще ви взема от офиса в един — отвърна той. — И обещавам, че до два ще ви върна.

— Предлагам да се срещнем някъде навън. Ще ми бъде по-удобно — настоя упорито Парис. — Не знам къде ще бъда сутринта.

— Не, не, аз ще ви взема. Така няма да се тревожите, че ще закъснеете. Ще ви чакам пред офиса в колата си. — Тя точно това не искаше — да се вози с някакъв напълно непознат в колата му. — До утре, Пепеляшке — завърши разговора Фрийман и затвори.

Парис остана умислена на бюрото си. Когато влезе Бикс, все още гледаше с празен поглед.

— Какво има? Нещо лошо ли се е случило? — попита той, изненадан от изражението на лицето ѝ.

— Не, но току-що направих нещо много *глураво* — самообвини се тя, беше направо изумена от себе си. Мъжът по телефона владееше положението и имаше пълен контрол над нещата, а тя не успя да му се противопостави.

— Да не си прогонила някой клиент? — попита шеговито Биксби. Наистина не можеше да предположи какво толкова *глураво* е направила.

— Нищо подобно — успокои го Парис. Вече му бе благодарила за прекрасната сутрин, прекарана с него и Стивън, и му бе казала колко силно се възхищава от партньора му. Бикс беше трогнат. Той искаше тримата да бъдат добри приятели. — Просто позволих на един мъж да ме уговори да изляза на обяд с него, а всъщност дълбоко в себе си не искам. Но преди да се осъзная, той ме завъртя на пръста си — ще ме вземе утре по обяд.

Бикс се усмихна.

— Е, значи няма нищо страшно. Кой е, познавам ли го? Да не е мъжът от тържеството на Флайшман?

— Откъде знаеш? — Беше истински изненадана от прозрението му.

— Гледаше те така, сякаш всеки момент ще те захапе. Предположих, че ще ти се обади. Този тип мъже обикновено го правят. Как се казва?

— Чандлър Фрийман. Съдружник е на Оскар Флайшман Младши. Не знам какво точно работи.

— Чувал съм за него. Мисля, че е професионален сваляч. Внимавай.

— Какво значи това? — Погледът ѝ бе невинен, като на дете, загубило се в страшната гора.

— Това е специална порода. Някои никога не са се женили, други са водили отвратителни бракоразводни дела, които са стрували цяло състояние, с жени, които мразят. По принцип са докачливи и агресивни, непрекъснато са готови за кавга или бой. И през цялото време се срещат с жени, отново и отново, до безкрайност. На всяка разказват каква отвратителна кучка е била бившата съпруга. Обясняват, че причината да не се оженят никога била, че не са открили подходящата. Нищо подобно. Работата е, че те никога не я откриват, защото не искат. Искат само да въртят любов. За тях съблазняването е по-забавно. Не пропускат удобен случай и не прощават. Периодично сменят партньорките си и не са верни на никоя.

— Е, значи ще внимавам. — Парис му се усмихна широко. — Ще слушам какво ще ми разкаже той и ще ти съобщя, ако си познал.

— За нещастие сигурно ще съм познал.

Биксби искрено я съжаляваше. Той лично се надяваше никога повече да не му се налага да ходи по срещи, независимо с гей или с

хетеросексуален.

— Ще имаш ли нещо против да изляза утре на обяд? — попита Парис и той се разсмя.

— Искаш ли да кажа не? Така ще имаш оправдание пред себе си.

— Ами... — Не бе съвсем сигурна. Чандлър беше хубав мъж, изглеждаше забавен и възпитан, пък и това щеше да бъде само един обяд, каза си Парис. Защо да не опита.

— Върви, върви! Ще ти бъде приятно. Трябва все пак да си намокриш краката. Той изглежда почтен и не толкова опасен.

— Дори и ако е професионален свалач?

— Е, и какво от това? Няма да се жениш за него, нали? Само ще обядваш. Ще бъдеш в безопасност. А и ще ти бъде от полза.

— За какво?

— За истинския живот — отговори Биксби. — Все някой ден ще трябва да излезеш и да се потопиш в него. Няма да стоиш цял живот затворена вкъщи. Ти си от жените, които заслужават добър мъж. Но няма да го намериш, ако не излизаш. Никой няма да ти го поднесе на тепсия.

— Мисля, че вече си имах един добър мъж — рече тя тъжно и Биксби кимна.

— Обаче се оказа, че не е бил чак толкова добър.

— Да, но го открих много късно. С двадесет и четири години закъснение.

След половин час Биксби ѝ показа едно бяло мече, високо около метър, направено от бели рози, което щеше да изпрати на Джейн, бе толкова впечатляващо, че Парис затаи дъх.

— Господи, колко е красиво! Как го направи, боже мили?

— Не го направих аз. Само го измислих. Останалото свърши Хироко. Много е сладко, нали? — Той беше горд с творението си и му бе приятно да види, че Парис го хареса.

— Какво говориш, направо е невероятно! Тя ще се влюби в него.

Бикс слезе в магазина и го изпрати на Джейн, заедно с поздравителна картичка, което напомни на Парис, че също трябва да купи подарък на бебето, когато намери време. Ако изобщо намери. Сама не можеше да повярва колко забързан и напрегнат стана животът ѝ само в рамките на една седмица.

Когато същата вечер се обади на Ан Смит, Парис ѝ разказа новините. Сега двете провеждаха разговорите си нощем или през уикенда, заради часовата разлика, но Ан я насърчи да не се тревожи. Беше щастлива, че я чува, и се радваше, че нещата са потръгнали и вървят добре. Дори решиха да намалят сеансите до веднъж седмично. Парис нямаше време за повече, но ако възникнеше нужда, можеше да звъни по всяко време.

Тя разказа на Ан за предстоящия обяд с Чандлър и за онова, което Биксби ѝ бе казал за него.

— Внимавай и си дръж очите отворени на четири — предупреди я Ан. — Дори да е професионален сваляч, както ти е казал Биксби, той може да се окаже интересен човек. Ти трябва да се срещаш с хора, помни това. Не е задължително да ги обичаш. Може да те запознае с цял кръг свои приятели.

Това беше добра отправна точка. Тя започваше от нулата и когато напусна Гринуич, знаеше, че ѝ предстои тежка работа. Намираше се в началото на пътя.

На другия ден, пет минути преди дванадесет Парис чу рева на мотор пред прозореца на кантората и когато погледна навън, видя едно сребристо ферари. Секунди по-късно Чандлър Фрийман излезе от него, облечен с блейзър, сиви панталони, светлосиня риза и жълта вратовръзка. Изглеждаше много шик и проспериращ. Натисна звънеца, качи се горе и след минута застана пред нея с ослепителна усмивка.

— Впечатлен съм. Страхотен офис.

— Благодаря. Аз работя тук съвсем отскоро. — Не искаше да създава погрешно впечатление. Обзавеждането на офиса беше работа на Биксби и тя нямаше никакъв принос.

— Не те разбрах, как така?

— Преместих се от Гринуич, Кънектикът, преди по-малко от две седмици. Това е втората ми работна седмица.

— Изглеждаш сякаш цял живот си работила тук.

— Благодаря — този път се усмихна Парис.

— Ще вървим ли? — подкани я Чандлър.

Имаше идеални зъби, като от реклама на паста за зъби по телевизията. Изобщо беше невероятен мъж с впечатляваща външност. Беше невъзможно човек да не го забележи и да го подмине, така че Парис се почувства поласкана, че е избрал точно нея.

Последва го до колата, а след секунди ферарито избръмча по пътя.

— Къде отиваме? — попита нервно тя, като се усмихна малко насила.

— Ще ми се да ти кажа, че те отвличам, но няма да те плаша. Знам, че нямаш много време, така че ще обядваме наблизко. — Беше избрал един малък италиански ресторант в старинна къща с градина в задния двор, само на няколко преки от кантората. — Това е една от най-добре пазените градски тайни — обясни ѝ Чандлър. Собственикът очевидно го познаваше много добре. — Аз често обядвам навън, но мразя тълпите и затворените пространства.

Времето беше по-топло от предишната седмица. Пролетта настъпваше с пълна сила.

Сервитьорът им предложи по чаша вино, но Парис настоя за чай с лед. Чандлър си взе един коктейл „Блъди Мери“, двамата поръчаха спагети и салати. Храната бе изключително добра. По средата на обяда Парис започна да се отпуска. Той наистина беше интересен мъж и изглеждаше почтен човек.

— От колко време си разведена? — поинтересува се Чандлър и Парис осъзна, че трябва да свиква, защото сигурно щеше да чува този въпрос доста често. Може би трябваше да напечата една брошура с подробностите около развода си и да я раздава на срещите си с непознати мъже.

— От два месеца. Но се разделихме преди девет. — Реши да не дава повече информация. Поне засега това не му влизаше в работата. Не му дължеше никакви извинения или обяснения.

— А колко години беше омъжена?

— Двадесет и четири — отвърна тя, а той подсвирна.

— О, сигурно ти е било много тежко.

— Да, много — съгласи се с усмивка Парис и смени темата на разговора. Тя също искаше да получи информация. — А ти?

— Какво аз?

— Ами същите въпроси. От колко време си разведен? Колко дълго си бил женен? — Беше научила правилата.

— Бях женен дванадесет години. Разведен съм от четиринадесет.

— Доста време — реши тя, мислейки за онова, което ѝ каза Биксби.

— Да, така е.

— И не си се женил втори път? — Може би криеше нещо от нея или пък Биксби беше прав.

— Не, никога. Не можах.

— Защо?

— Така и не намерих подходящата жена. — По дяволите! Май Биксби щеше да излезе прав. — Или може би сам ми е по-забавно. Бях на тридесет и четири, когато се разведох. Пък и се опарих много болезнено. Жена ми ми извъртя много гаден номер — тръгна с най-добрия ми приятел. Впоследствие научих, че са имали връзка три години преди да се разделим. Стават такива работи, но когато се случат, много боли.

Хайде, давай, каза си наум Парис. Още не си плюл по бившата си жена. Наречи я кучка и пачавра.

— Да, звучи много грозно — отвърна на глас, но той не изглеждаше особено разстроен. Беше минало много време оттогава, може би прекалено много. — Имаш ли деца?

— Един син. Вече е на двадесет и седем, живее в Ню Йорк и има две малки момиченца. Аз съм дядо, макар да ми е трудно да го повярвам. Обаче момиченцата са много сладки. На две и на четири години са. И чакам трето внуче.

Така добре изглеждаше, че човек трудно можеше да предположи, че е дядо.

Побъбриха още малко за това и онова, за пътувания и любими градове, ресторанти, които обичат в Ню Йорк, езици, които говорят или желаят да научат. Парис знаеше малко френски. Разбра, че Чандлър говори свободно испански. Като млад беше живял в Буенос Айрес две години. Той я попита защо се казва така и кой е измислил името ѝ, което винаги ѝ бе изглеждало глупаво. Причината беше съвсем проста — родителите ѝ били на меден месец в Париж и тя бе зачената там. Затова бяха решили да я кръстят на любимия си град. Според Чандлър историята звучеше много забавно и екзотично. Парис забеляза, че умее да поддържа лек и приятен разговор, явно беше обигран. Беше добра компания.

По обратния път на връщане за офиса я осведоми, че обича да лети и има собствен самолет, като обикновено пилотира сам, макар че винаги го придружава още един пилот. Самолетът бил G4. Предложи ѝ

да я вземе на разходка. Когато я остави пред вратата, каза, че му било много приятно да я види и може би биха могли да вечерят другата седмица, но Парис се извини, че има много работа. Той само се усмихна, целуна я по бузата и си тръгна.

Когато звукът от мотора на мощната кола затихна, Парис се качи горе. Бикс правеше някакви скици на бюрото си.

— Е?

— Мисля, че излезе прав. Дори не знам защо отидох. Не искам да се срещам с никого. Какъв смисъл има?

— Трупане на опит, докато пораснеш. Все някой ден ще пораснеш. Освен ако не искаш да ставаш монахиня.

— Обмислям и този вариант.

— Я по-добре разкажи какво стана.

— Бил е женен дванадесет години, разведен е от четиринадесет. И не е срещнал подходящата жена, за да се ожени отново. Звучи ли ти познато? Харесва ли ти?

— Не, никак — отвърна Биксби, като я гледаше замислено.

Познаваше я само от седмица, но вече се чувстваше отговорен за нея. Тя имаше нужда да бъде защитавана повече от който и да е друг. И той искаше да го направи за нея. Беше като малко дете сред гъста тъмна гора, което не знае накъде да поеме. А имаше пълното право да бъде отново щастлива. По всички закони и правила все още трябваше да живее в Гринуич и да бъде щастливо омъжена — но не беше. Благодарение на Питър, който си бе намерил Рейчъл. Затова Биксби искаше и Парис да си намери някого.

— Има един син, две внучки и чака трето. Живял е в Буенос Айрес две години. И има собствен самолет. Ах, да, бившата му жена имала връзка с най-добрия му приятел, докато били женени, след което се развел. Ами май че това е всичко.

— Напълно достатъчно — усмихна се Биксби. — Бележки ли си води, или просто запомни всичко?

— Записах си го на устройството, което скрих в обувката си — отговори, смеейки се, тя. — Е, какво мислиш? Моят психоаналитик смята, че няма значение какъв е. Може да ме запознае с приятелите си.

— Които сигурно са също като него. Свалячите се подушват като краставите магарета. Мразят женените двойки, смятат ги за еснафи и буржоа.

— О, така ли? А той такъв ли е? Професионален сваляч, имам предвид.

— Може би. Бъди внимателна. Покани ли те отново?

— Предложи ми да вечеряме заедно тази седмица. Казах, че съм заета.

— Харесва ли ти?

— В известен смисъл. Интересен, интелигентен и умен. Но не знам дали е свестен.

— Нито пък аз, ето защо трябва да внимаваш. Дай му шанс, но съвсем малък. Пази се, Парис. Това е важното.

— Много е трудно.

— Но си струва. Освен ако не искаш да ходиш в манастир.

— Казах, че ще си помисля по въпроса.

— Трябва да те предупредя, че напоследък навиците на монахините не струват. Да не си представяш, че са като Одри Хепбърн и Ингрид Бергман в ефирни одежди. Дрехите им са от изкуствени материи и всички са късо подстригани. Никаква романтика.

Парис се разсмя и седна на бюрото си. А късно същия следобед получи цветя от Чандлър. Две дюзини яркочервени рози с бележка.

„Благодаря, че отдели време и за мен. Беше ми много приятно. До скоро.

Ч. Ф.“

Биксби погледна цветята, прочете бележката и поклати глава.

— Наистина е професионалист. Розите обаче са хубави.

Той се притесняваше заради нея.

Парис изпрати на Чандлър бележка, с която му благодареше за цветята, и забрави за него. Останалата част от седмицата премина в очакване на деня на Св. Валентин. Бяха затънали в работа. Всички клиенти, който имаха, искаха да изпратят нещо изключително и оригинално, дори ако ставаше дума за майките или сестрите им. А влюбените бяха най-досадни. Биксби трябваше да измисли за всеки нещо гениално, но невинаги успяваше. А предстояха и две големи партита, върху които работеха.

В четвъртък Чандлър позвъни отново. И я покани на вечеря в събота вечер.

— Съжалявам, не мога. На работа съм — обясни му Парис.

— Знаеш ли какъв ден е утре? — попита учтиво той.

— Разбира се, Свети Валентин. Нали точно затова съм толкова заета!

И добре че беше така, защото щеше да ѝ бъде много трудно да преживее този празник. На този ден двамата с Питър винаги излизаха на вечеря. Направиха го дори миналата година, въпреки че той вече е ходел с Рейчъл. Тогава тя не знаеше това. А сега се чудеше как бе успял да подреди нещата така, че да бъде и с двете. Тази година тя бе сама, а той щеше да празнува Деня на влюбените с Рейчъл.

— Кога ще свършиш работа?

— Късно. Вероятно около единадесет. — Работеше върху малка вечеря и според правилата можеше да си тръгне, когато гостите бъдат настанени. Беше си дала малко повече време, казвайки единадесет часа. И се надяваше, че този час ще го накара да се откаже.

— Мога да те изчакам. Какво ще кажеш за една вечеря в полунощ?

Парис се замисли. Не знаеше какво да отговори и как да постъпи. Не искаше да се връща към този начин на живот. Не ѝ трябваше никакъв мъж. Но той беше много привлекателен.

— Не знам, Чандлър — отвърна искрено Парис. — Не мисля, че съм готова за срещи. Денят на влюбените е голямо събитие.

— Тогава ние ще го направим не така тържествено. Разбирам те. Минал съм по този път.

— Защо избра точно мен? — попита озадачено тя. Искеше отговор на този въпрос.

А отговорът бе много ласкав и звучеше абсолютно искрено.

— Защото си страхотна. Мисля, че не съм срещал друга жена като теб. Цели четиринадесет години. — Беше сериозно изявление и което бе най-лошото, звучеше така, сякаш е светата истина!

Нямаше понятие какво да отговори.

— Ти трябва да излизаш с жена, която няма работа.

— Предпочитам да излизам с теб. Защо да не се уговорим за полунощ? Ще направим нещо просто и непретенциозно. Ако свършиш по-рано, можеш да ми позвъниш. Ще ядем хамбургер например. Едва

ли имаш спомени от този ден с хамбургер. Ще бъдем просто двама добри приятели на един глупав ден.

Парис беше силно изкушена от предложението.

— Защо не помислиш? Ще ти се обадя утре. Няма защо да бързаш с отговора. Е, какво ще кажеш?

— Добре — отвърна безпомощно тя.

Знаеше, че ще се предаде, защото бе покорена от обаянието му. Той изглеждаше така сговорчив, че беше трудно да му се противопостави.

И макар да мисли за това през нощта, не успя да вземе решение. Една част от нея искаше да го види, но друга — не. Когато Чандлър се обади в петък сутрин, Парис беше потънала в работа и разсеяна, затова преди да помисли какво говори, се съгласи. Каза, че тя ще му се обади, когато партито приключи. Уговориха се да излязат и да ядат хамбургери, облечени с джинси. Беше най-идеалното решение за празнуване на Свети Валентин. Тя не искаше да е сама, но не искаше и да ходи на каквато и да е романтична вечеря. Така че подобно решение я устройваше напълно.

Нещата се подредиха идеално и гостите на партито седнаха да вечерят в девет, така че в девет и половина Парис беше свободна. Тя си отиде вкъщи, а Чандлър я взе в десет часа, облечен в джинси, както ѝ бе обещал. Тя също носеше джинси, червен кашмирен пуловер и старото си късо палто, което имаше от години.

— Изглеждаш като Валентинка, Пепеляшке — засмя се Чандлър и я целуна по бузата.

Отидоха в малък ресторант и бяха изяли сандвичите до половината, когато той извади малка, луксозно опакована кутийка и ѝ я подаде. Тя не беше му купила нищо.

— Какво е това? — попита Парис.

Беше объркана и притеснена. Кутийката бе обвита в розово-червена лъскава хартия и не можеше да се види какво съдържа. Когато отвори опаковката, видя малка сърцевидна сребърна бонбонiera, пълна с бонбони във формата на сърца. Беше много умно измислен подарък.

— Благодаря ти, Чандлър, но аз нямам нищо за теб. Много си мил.

— Нали дойде с мен, това е достатъчно. — Изглеждаше и този път напълно искрен, което я трогна.

Беше много приятна вечер. Когато я изпрати до вратата, той я целуна целомъдрено по бузата.

— Благодаря ти, беше чудесно — рече тя.

Казваше самата истина, защото не се бе почувствала нито за секунда неудобно или притисната. Той беше прекрасна компания.

— Радвам се, че ти хареса. Какво ще правиш утре? Може ли да те уговоря да излезем на разходка край океана?

Тя се поколеба за момент и кимна.

— Чудесно. Ще те взема в два.

На другия ден двамата прекараха два часа, разхождайки се по брега чак до моста „Голдън Гейт“. Беше фантастичен слънчев следобед, духаше лек ветрец. Парис бе обула джинси и маратонки и бе пуснала косата си, която се развяваше на вятъра. Когато се върнаха в дома ѝ, го покани да изпие едно питие. Тя самата пи чай с лед както обикновено, а той — чаша бяло вино, докато се наслаждаваше на прекрасната гледка.

— Харесва ми това място — каза учтиво Чандлър.

— И на мен — съгласи се Парис, като седна до него на дивана. Започваше да се чувства добре в компанията му. — С нетърпение очаквам да пристигнат мебелите ми.

Трябваше да стане другата седмица.

Двамата си говориха около час. Имаха много общи теми — децата, провалените бракове. Той призна, че е приемал жена си като нещо неизменно и гарантирано до края на живота си и не е бил достатъчно внимателен с нея.

— Мисля, че ѝ вярвах прекалено много.

— Човек трябва да вярва на някого, Чандлър.

— О, не, вече се оперирах от това. Оттогава не вярвам на никого и за нищо. Сигурно затова не се ожених повторно.

— Трябва да вярваш на подходящия човек.

— А ти вярваше ли му? — попита той, като я погледна, очевидно имаше предвид Питър, и тя кимна. — И какво ще кажеш за излъганото доверие?

— Дори хората, които обичаш, допускат грешки. Всеки човек се променя. Хората се влюбват и разлюбват. Може да се случи на всеки.

Просто аз имах лошия късмет да се случи точно на мен.

— Много си наивна. Работата не е в късмета. Просто е трябвало да се случи на теб и на мен. Аз не я мамех. Ти не си мамела мъжа си. Или?

Тя го погледна изненадано и поклати глава.

— Тогава може би правилното заключение е, че той не е заслужавал да му вярваш. Моето мнение е, че не е бил толкова почтен, колкото ти си мислела. Това не е случайност. Той е позволил да се случи, както и моята жена. Може би дори го е търсел, с пълно пренебрежение към теб и онова, което ще ти причини. За него не е имало значение.

— Според мен не е толкова просто — отвърна Парис, защитавайки Питър. — Мисля, че това се случва и хората се оплитат във връзки, от които не могат да избягат. Те се объркват. И се променят. Питър се промени. Каза, че му било досадно с мен, че съм го отегчавала.

— Отегчението е част от брака. Ако си женен, трябва да го очакваш.

— Невинаги — рече Парис и сякаш чу думите на Биксби да отекват в ушите ѝ. „Професионалните свалячи смятат женените хора за досадни и еснафи.“ — Аз не бях отегчена от брака си.

— Може би не си си давала сметка. Обзалагам се, че животът ти сега е много по-интересен — рече той с усмивка и отпи от виното си. Имаше много категорични възгледи за всичко.

— В известен смисъл е така — съгласи се Парис. — Но бих избрала този начин на живот, ако зависеше от мен. Бях много пощастлива, когато бях омъжена и имах семейство.

— Обзалагам се също, че след година ще си доволна, че те е напуснал.

Тази концепция бе неприемлива за Парис. Тя знаеше, че каквото и да се случи, никога няма да е щастлива без Питър. Единственото, което бе искала, бе да си остане негова съпруга. Но след като не можеше, то тогава трябваше да опита сладостите на новия живот. Все пак те бяха на второ място и Парис подозираше, че винаги ще си останат там.

Чандлър си отиде след шест часа. Каза ѝ, че на другия ден ще лети със самолета си до Лос Анджелис и може да ѝ се обади, като се

върне.

На следващата сутрин в офиса отново пристигнаха цветя.

— Охо! Господин Фрийман очевидно е излязъл на лов и не се отказва — направи сух коментар Биксби, когато пристигна и ги видя. Щяха да работят върху проекта на една сватба, която трябваше да организират през юни. — Забавно ли беше?

— Така мисля — рече предпазливо Парис, но не бе съвсем сигурна.

Чандлър беше приятен, мил и много чаровен, но под повърхността се долавяше нещо горчиво и сърдито. Носеше на гърба си чувал с агресивност, който имаше облика на бившата му жена.

Парис го чу чак във вторник, а след това той замина за Ню Йорк. Имаше там работа и каза, че няма да се върне преди неделя вечер. Не че кой знае колко я интересуваше. Но все пак беше поласкана, че се обади.

През следващата седмица ѝ позвъни и я попита не иска ли да отиде до Ел Ей с неговия самолет. Тя се поколеба, но само за миг. Нямахме никакво намерение да се обвързва, още по-малко пък да спи с него. Все още не бе готова за интимни контакти. И затова му го каза, колкото е възможно по-деликатно. Той се разсмя.

— Знам това, глупачето ми. Ще резервирам две стаи в „Бел Еър“. Искам да те заведа на едно парти по случай наградите „Грами“. Имам приятел в музикалния бизнес и той ми изпрати покана. Нямах представа какво шоу е! Ще дойдеш ли?

Парис се поколеба, но си даде сметка, че ще види и Мег. Можеше да я види, разбира се, винаги когато поиска, но все пак предложението звучеше привлекателно.

— Не съм сигурна, че ще успея да се освободя от работа. Трябва да говоря с Биксби и ще ти кажа.

Всъщност не беше сигурна какво иска да направи, по този начин печелеше време. Същия следобед тя попита Биксби.

— Мога да ти отпусна един ден — отговори ѝ той. — Сигурна ли си?

— Не, не съм — призна Парис. Изглеждаше доста обърквана. — Той е интересен и хубав мъж, но не съм готова да спя с когото и да е. Наистина каза, че ще бъдем в отделни стаи. Може би ще бъде забавно. Не зная.

— По дяволите, Парис, защо пък не! — усмихна се широко Биксби. — И аз бих искал да дойда.

— Тогава върви ти с него — подразни го тя.

— Ще бъде силно изненадан, нали? — разсмя се Биксби. — Вярваш ли, че ще вземе отделни стаи?

— Поне така каза.

— Изглежда съмнително.

Точно това мислеше Биксби за Чандлър — че е съмнителен. Според него този мъж беше чиста проба професионален свалач.

В края на следобеда Парис се обади на Чандлър и след като си пое дълбоко въздух, му съобщи, че ще дойде с него. Той я предупреди, че ще тръгнат в петък сутринта. Приемът щеше да се състои същата нощ. За щастие, но по чиста случайност, Биксби нямаше планирано никакво тържество за този уикенд. Само малка вечеря, която Сидни Харингтън щеше да обслужи. Следващия уикенд обаче имаха голяма сватба и тогава отиването до Ел Ей щеше да е невъзможно.

Същата нощ тя се обади на Мег и ѝ съобщи, че скоро ще се видят. Не знаеше какви са точно плановете, но щеше да отиде при Мег каквото ще да става. Щеше да каже същото и на Чандлър.

— Мамо, ти ме сбърка! — възкликна Мег, но беше доволна. — И какъв е той?

— Не знам. Хубав. Приличен. Почтен, предполагам. Изглежда много добре и се облича като киноактьор. Както обича да казва Биксби, голяма работа е. Отнася се добре с мен.

Но Мег долови, че не е особено ентусиазирана. Чандлър не беше Питър, а и на Парис ѝ бе много странно, че ще пътува до друг град с нов, непознат мъж. Не беше напълно сигурна, че е редно. Той обаче спазваше правилата и Парис нямаше основания да се страхува. Щяха да спят в отделни стаи. В противен случай никога нямаше да тръгне с него. Освен това имаше намерение да си плаща сметките сама. Не искаше да зависи от него. Това, че отиваше в Ел Ей с неговия самолет, беше повече от достатъчно.

— Да не си влюбена, мамо? — попита Мег. Личеше ѝ, че се тревожи за майка си.

— Не. Ние не сме дори гаджета, а само приятели.

— И той ли мисли така?

— Не знам какво мисли. Но със сигурност няма да спя с него. Смятам, че е джентълмен, а ако не е, ще остана при теб.

Мег се разсмя на представата на майка си за любовна среща.

— Ти по-добре вземи един защитен спрей, в случай че нахлуе в стаята ти.

— Не ми прилича на такъв. Ако обаче ме нападне, ще се обадя в полицията.

— Каква си ми умница! — засмя се Мег и сподели с майка си, че се вижда с ново момче — първото след раздялата ѝ с Пийс.

— Надявам се да има нормално име — подхвърли закачливо майка ѝ.

Да, казваше се Антъни Уотърстън и също беше актьор, беше го срещнала на снимачната площадка. Бил страшно талантлив и сигурно щял да се издигне, но все още не знаела много за него.

— Нали знаеш какви са актьорите!

Това напомни на Парис за плевелите в градината ѝ в Гринуич. Понякога беше много трудно да определи кое е цвете и кое плевел. А понякога не бе сигурна дали е изскубнала бурена.

— Значи ще се видим този уикенд — обеща тя на дъщеря си, след което се обади на Уим, за да го предупреди, че няма да е в града. Но той беше излязъл, затова му остави съобщение.

Тази нощ, когато си легна, Парис дълго мисли какво да облече. Смяташе, че няма нищо подходящо за подобно официално събитие в Холивуд, след което се сети за бялата копринена рокля, която Питър ѝ бе подарил и много харесваше. Тя бе с доста смела кройка за консервативното общество в Гринуич, но беше най-доброто, което имаше в гардероба, а нямаше никакво време да ходи на пазар. Бе затрупана с работа, нямаше нито една минута дъх да си поеме.

Или пък да мисли за Чандлър Фрийман.

ГЛАВА 18

В петък в осем сутринта Чандлър взе Парис със сребристото си ферари. Тя беше готова и го чакаше. Багажът ѝ бе приготвен в една чанта, а роклята висеше в специален калъф. За пътуването бе с черен панталон и кожено яке, а той носеше тъмен костюм. Отстрани изглеждаха много хубава двойка. След час стигнаха до летището и се качиха на самолета.

Беше малък, елегантен и комфортен и Парис бе изненадана да види, че на борда има дори стюардеса. Чандлър седна на мястото на пилота.

Докато изпие чаша чай и прочете вестника, вече бяха готови да кацнат. Полетът беше кратък, а Парис бе приятно изненадана колко умело Чандлър се справи с пилотирането. Беше съсредоточен в управлението и не ѝ обърна никакво внимание, докато не се приземиха.

Чакаше ги една луксозна лимузина. Мег беше права. Уикендът се очертаваше изключително шик. Повече, отколкото си бе мислила.

Оказа се, че всеки в „Бел Еър“ го познава. Навсякъде му се покланяха, заместник-управителят ги заведе до стаите им, а когато ги видя, Парис направо ахна. Чандлър щеше да бъде в апартамента, в който винаги бе отсядал, а за нея бе резервирал също огромен апартамент и го бе предплатил въпреки несъгласието ѝ. Каза, че искал да го направи, и не прие никакъв отказ.

— Чандлър, та тук е прекрасно — възкликна очарована Парис. Беше ѝ трудно да повярва, че я глези толкова много. Съвсем не очакваше подобно отношение.

Обядваха в ресторанта на хотела и се наслаждаваха на лебедите, които величествено се носеха по водата в изкуственото езеро. След обяда той я попита дали би искала да пазарува по Родео Драйв. Лимузината все още бе на тяхно разположение и тя срамежливо изказа желание да се поразходи.

— Не е необходимо да идваш с мен. Само ще позяпам по витрините. Никога не съм имала време за това, когато идвах да видя Мег — обясни му Парис.

И двамата имаха няколко свободни часа, преди да се приготвят за големия прием, където щяха да отидат след седем. На Парис не ѝ трябваше много време, за да се приготви — един душ и да прибере косата на елегантен малък кок, малко грим и роклята. Почти никога не закъсняваше и винаги бе изискано облечена и с безупречен външен вид.

Чандлър вече бе успял да оцени тези нейни качества.

Той очевидно се наслаждаваше на компанията ѝ, а Парис откри, че с него се контактува много лесно. Имаше приятно чувство за хумор и лек характер. И очевидно бе добре запознат с навиците на жените и предпочитанията им при пазаруване. Познаваше магазините, знаеше кое къде е и я чакаше търпеливо, докато тя оглеждаше стоките. Дори не се изнерви, когато тя поиска да пробва някои дрехи. А по обратния път към хотела я изненада, като ѝ подаде плик с надпис „Шанел“. Беше ѝ купил подарък, докато тя пробваше няколко пуловера и блузи от една разпродажба. Всъщност единственото нещо, с което Парис се сдоби от обиколката по магазините, бяха чифт много елегантни черни обувки, които според нея щяха да подходат за новата ѝ работа. Парис пое от ръцете му плика и го погледна с укор.

— Чандлър, не трябваше да го правиш. — Каквото и да съдържаше, беше скъпо, защото марката бе „Шанел“. Бе наясно с тези неща.

— Добре де, не трябваше. Но ми бе приятно да зяпам из магазините с теб. Искях малко да те погледея. Ти го заслужаваш, Парис. Поставил съм си за цел този уикенд да ти донесе радост и настроение. И освен това винаги ще си спомняш за тези дни, когато погледнеш подаръка си.

Тя отвори опаковката и застина. Вътре имаше прекрасна малка чанта от гущерова кожа. Беше същата, на която се бе възхитила, когато се разхождаха. Не бе посмяла да си я купи, защото бе доста скъпа. Ето че той я бе купил за нея.

— Чандлър, господи! Толкова е хубава. — А и направо невъзможно скъпа, помисли си Парис.

— Харесва ли ти?

— Какво говориш! Направо съм влюбена в нея. Но не трябваше, наистина.

Изрази благодарността си, като го целуна по бузата. Никой никога не бе правил подобно нещо за нея. Познаваше го съвсем бегло, а жестът му бе толкова щедър и спонтанен. Беше невероятен подарък. Но Чандлър бе свикнал да купува екстравагантни подаръци на жените в живота си, дори те все още да не бяха спали с него. И сякаш не искаше нищо в замяна. Парис знаеше, че чантата щеше постоянно да ѝ напомня за него. Всъщност това беше тайната му мисъл. Според него подобен подарък бе добра инвестиция, пък и правеше впечатление. Така че парите в този случай нямаха значение.

Когато се прибраха в хотела, Чандлър поръча масаж за нея, след което изчезна в своя апартамент, за да се приготви.

Парис не го видя до седем. Отпусна се блажено под пръстите на масажиста, сетне се потопи в благоуханната вана, докато се любуваше на чантичката. Беше я поставила на масата така, че да я вижда. Обади се на Мег и ѝ разказа какво се е случило, а дъщеря ѝ се разтревожи.

— Внимавай с него, мамо. Ако ти купува такива скъпи подаръци, значи има намерение да ти скочи.

Майка ѝ се разсмя на предупреждението.

— И аз си помислих същото, мила. Но смятам, че няма да го направи. Той е много почтен и възпитан човек.

— Ще видим тази вечер — отвърна мрачно Мег.

Тревожеше се за майка си. Парис нямаше никакъв опит с мъжете. А този тип очевидно беше голям прахосник и женкар. Нещо в него я караше да бъде нащрек. Ако не бе лудо влюбен в майка ѝ, най-вероятно беше плейбой. Дано Парис успееше да се справи със ситуацията, тогава може би всичко щеше да бъде наред. Мег обаче не бе толкова сигурна.

Пет минути преди седем Чандлър се появи на вратата, облечен в превъзходно скроен смокинг, ушит по поръчка в Лондон. Изглеждаше по-добре от която и да е кинозвезда. Парис също бе забележително красива в бялата вечерна рокля, която дискретно очертаваше фигурата ѝ. Беше сложила малко повече грим от обикновено, в косата си бе забола гребен от рог на носорог, диамантени обици блестяха на ушите

й. На излизане тя наметна на раменете си бяло манто от визон. Беше обула сребристи обувки на висок ток с токи от рог на носорог. Изглеждаше елегантна и скъпо облечена, така че Чандлър се чувстваше горд, когато влезе подръка с нея в хотел „Бевърли Хилс“.

Целият хотел беше нает от неговия приятел — бизнесмен в звукозаписния бизнес, на име Уолтър Фрай, който, както откри Парис, се оказа най-важната клечка в тези среди. Когато влязоха, й се стори, че я ослепиха светкавици. Поне двеста фотографии снимаха едновременно.

— Изглеждаш прекрасно — прошепна й Чандлър, потупа ръката й, пъхната под неговата, и двамата се усмигнаха пред обективите.

Пред тях вървеше Алисън Джоунс, която бе номинирана за четири награди „Грами“, а миналогодишната победителка, Уанда Бърд, бе зад тях. И двете певици бяха открития на Уолтър. Алисън бе на двадесет и две години, носеше рокля от кремава дантела, която не скриваше почти нищо от великолепното й тяло и оставяше много малко за въображението.

Вечерта беше невероятна. В залата имаше над осемстотин души — сред тях най-известните имена в шоубизнеса, певци, музиканти, продуценти и фотографи, които си пробиваха път сред най-гъстата тълпа. А в центъра на всичко бе Уолтър Фрай. Той се зарадва много, когато видя Чандлър, и се усмигна топло на Парис.

След час всички влязоха в залата за вечеря и Парис не се изненада, че бяха настанени на масата на Уолтър. Мястото й бе между Чандлър и Стиви Уондър.

— Ама че вечер! — прошепна му тя.

— Забавно ли ти е? — попита я той.

— Много. — Всъщност това бе доста слабо казано. Преживяването бе фантастично.

Веднага след сервирането на десерта светлините притъмняха и група изпълнители, все известни звезди, в това число и номинираните за „Грами“, пяха за публиката. Концертът продължи почти три часа, хората ръкопляскаха, танцуваха и пригласяха на песните. Беше толкова хубаво, че й се щеше да продължи вечно. Съжаляваше само, че децата й не могат да видят този празник. Езикът й бе беден да им го опише.

Приемът свърши след полунощ и докато се приберат в хотела, стана един.

— Искаш ли да пийнем по нещо на бара? — попита я Чандлър.

— С удоволствие — съгласи се Парис. Не желаше тази вечер да свършва. — Какво невероятно представление — въздъхна тя, отпивайки от чашата си с шампанско. Чандлър си бе взел бренди. — Никога няма да го забравя.

— Предполагах, че ще ти хареса, затова те поканих. — Изглеждаше поласкан и доволен.

— Да ми хареса ли? Какво говориш! Направо съм на седмото небе.

Поговориха около час, докато барът затвори, след което той я изпрати до стаята ѝ, целуна я по бузата и каза, че ще се видят на сутринта. Вече му бе споменала за Мег и той бе предложил да я поканят на обяд. Беше невероятно щедър и приятелски настроен и сякаш умираше от нетърпение да се запознае с дъщеря ѝ. Парис никога не бе срещала друг човек като него. Бе ѝ осигурил незабравимо преживяване. А когато влезе в стаята си, видя на масичката черната чантичка от гущерова кожа, сърцето ѝ преля от благодарност. Не можеше да повярва, че някой е направил всичко това за нея. Нямахше представа как да му се отблагодари.

Когато се обади на другата сутрин на Мег, Парис се смееше.

— Какво толкова ти е смешно? — попита Мег, като се обърна с прозявка в леглото си, за да погледне часовника. — Господи, часът е само девет и половина! Мамо! Ти полудяла ли си?

— Знам, че е рано. Но искам да обядваш с нас. Трябва да те запозная с него.

— Да не ти е предложил брак? — попита уплашено Мег.

— Нищо подобно. И дори не ми скочи, както ти се опасяваше. — Нямахше търпение да ѝ разкаже за снощи.

— Хубаво ли беше?

— Беше невероятно.

Разказа ѝ всичко с пълни подробности.

— Добре, и аз искам да ме запознаеш.

— Ще ни чака в „Спаго“ в дванадесет и половина.

— Нямам търпение. Може ли да доведе Антъни?

— А той прилично ли изглежда?

— Не — отвърна искрено Мег, — но иначе е възпитан и има добри маниери. И изобщо не говори за дебелилото си черво или за

марихуана.

— Е, и това е нещо — въздъхна Парис.

Когато се срещна с Чандлър за закуска, му съобщи, че дъщеря ѝ ще дойде с приятел.

— Чудесно. Ще се радвам да се запозная и с него — ентузиазирано отвърна той, а тя го предупреди, че не отговаря за външния вид на момчето, което дори не бе виждала. След това му разказа за Пийс и той се смя от сърце.

— Моят син също обичаше да излиза с подобни колоритни момичета. Докато накрая среща „единствената“. Изглеждаше най-обикновено, като малка сива мишка, съвсем невзрачна. Шест месеца по-късно се ожениха. Сега имат три бебета, е, третото е на път. Значи има надежда за всички нас — добави закачливо. — Аз просто не съм такъв късметлия като него. Досега.

Той се усмихна многозначително на Парис, но тя се направи, че не разбира намека. Не беше готова за каквито и да е връзки и мислеше, че едва ли някога ще бъде. Реши, че трябва да бъде почитена и да му го каже. Не искаше да го оставя с погрешно впечатление, нито той да си прави планове.

— Знам — успокои я Чандлър. — Трябва ти време, скъпа. Не можеш да преживееш всичко, което ти се е стоварило на главата преди по-малко от година, и по теб да не останат рани и белези. На мен ми трябваха няколко години, за да се съвзема от удара, който ми нанесе жена ми. — Но Парис не бе сигурна, че се е излекувал, защото говореше с едва забележима тънка злъч винаги когато споменеше бившата си съпруга.

— Всъщност изобщо не знам дали някога ще бъда готова за нова връзка — отвърна искрено тя. — Все още имам чувството, че съм омъжена.

— Познато ми е. Бъди търпелива, Парис. Като мен. Аз няма да избягам, нито ще отида някъде.

Тя не можеше да повярва, че е имала щастието да го срещне. Изглеждаше като мъжа, за който всяка жена си мечтае. И сякаш всичко, което искаше, бе да бъде с нея.

Двамата поседяха малко в градината на „Бел Еър“, след което отидоха направо в „Спаго“. Мег и Антъни пристигнаха след двадесет минути. Мег изглеждаше прекрасно, за разлика от Антъни, който носеше черни памучни панталони, които не бяха виждали ютия откакто са били ушити, и смачкана тениска. Косата му висеше на кичури покрай ушите му и беше мазна. Но той бе красиво момче и се държеше изключително любезно и учтиво с Чандлър и Парис. На ръката му имаше татуирана змия, а от ушите му висяха доста големи обици. Чандлър обаче сякаш не забелязваше провокативния му външен вид.

Той поведе непринудено разговор с момчето, което бе повече, отколкото Парис можеше да стори. Макар да бе смятала Пийс за ексцентричен и малко заваян, към Антъни тя изпита моментална неприязън. Остана с впечатлението, че е сноб и кариерист. Непрекъснато споменаваше имената на известни хора, сякаш ги познаваше лично и си пиеше кафето с тях, а й се стори, че приема дъщеря й с пренебрежение, като че ли бе направил голяма услуга да е с нея. Това я ядоса и раздразни дотолкова, че когато те си тръгнаха, почти вдигаше пара и пуфтеше като стар локомотив.

Антъни имаше среща следобед и обеща да остави Мег в Малибу.

Парис каза на дъщеря си, че ще се обади по-късно.

— Май не ти хареса особено? — попита я Чандлър, след като останаха сами.

— Толкова ли ми личеше? — разтревожи се тя. Не искаше да обиди момчето, но очевидно не бе могла да задържи емоцията в себе си.

— Не, поне за нетренирано око. Но не забравяй, че аз също съм родител. Имам опит и съм го изпитал на гърба си. Ще ти дам един съвет — трябва от време на време да стискаш зъби и да се преструваш, че не забелязваш. Такива младежи са прелетни птици и обикновено изчезват доста бързо. Мисля, че момчето е много амбициозно. Рано или късно ще се присламчи към някой, който ще му бъде полезен за кариерата.

А Мег беше само помощник-продуцент, така че нямаше големи шансове да го задържи. Парис само се молеше да не нарани чувствата на дъщеря й. Не искаше някакъв си млад нехранимайко да разбие сърцето й, а Антъни й изглеждаше точно такъв.

— Мисля, че е арогантен и надут. И е толкова влюбен в себе си, че се чудя как може да води разговор с някой друг.

— Това не са ли задължителните за един актьор качества? — подкачи я Чандлър. — Видя ми се умно момче. И вероятно ще стигне далеч. Тя лудо влюбена ли е в него?

— Надявам се, че не. Последният беше странен. А този е направо ужасен.

— Сигурен съм, че ще видиш още много странни и ужасни, преди да се стигне до олтара. Знам го от личен опит. По едно време не можех да хвана следите на връзките му. Но всеки път, когато някоя се задържаше по-дълго и аз започвах да се тревожа, тя изчезваше от хоризонта.

— Моите деца са същите. Или поне Мег. Уим е по-постоянен. Всъщност беше, преди да отиде в колежа, сега не знам. Не искам да се тревожа за тях, но се боя да не попаднат на някой неподходящ партньор.

— Няма. Просто първо трябва да поиграят, за да съберат опит. Обзалагам се, че това момче ще си отиде по-рано, отколкото си мислиш.

— Надявам се да си прав.

Те станаха от масата. Парис му благодари за обяда. Всъщност Чандлър се държа великолепно. Увери я, че много се радва на запознанството с дъщеря ѝ. Имаше верен инстинкт и безкрайно много щедри жестове в репертоара си.

Двамата прекараха следобеда по галерии, посетиха и Градския музей. Вечерта Чандлър я заведе в „Л'Оранжерии“ и поръча хайвер. Не пропусна нито един пункт от програмата за глезене. Когато се върнаха в хотела, Парис бе в прекрасно настроение, щастлива и доволна след още една прекрасна вечер. Той я изпрати до вратата на стаята ѝ и я целуна отново, този път по устните, по-дълго и по-настойчиво, а тя не се възпротиви. Нито го отблъсна. Но Чандлър не направи опит да влезе, нито настоя за нещо повече. Погледна я с нежност и си отиде.

Докато решише косата си с четка, тя гледаше отражението си в огледалото и се питаше какво всъщност прави. Имаше чувството, че се

отдалечава от Питър. Чандлър беше първият мъж, който я целуваше от двадесет и шест години насам. Първият след Питър. И което бе най-лошото, на нея ѝ хареса. Почти съжаляваше, че не е в една стая с него. Въпреки че все още не беше се случило нищо по-особено, можеше да предскаже, че връзката ѝ с него полака-лека излиза извън нейния контрол.

ГЛАВА 19

Отлетяха обратно за Сан Франциско в неделя следобед, след обилна закуска в „Бел Еър“. В два и половина Парис си бе у дома. Уикендът бе фантастичен.

— Сега вече наистина се чувствам като Пепеляшка — призна тя, докато той носеше чантата ѝ. — Всеки миг ще се превърна в парцаливка.

— О, не, няма! Ако го направиш, аз отново ще те омагьосам — отвърна усмихнат Чандлър. — Ще ти се обадя.

Целуна я за довиждане пред вратата, а тя се притесни като ученичка дали някой да не е видял това. Чувстваше се доста странно — прибира се у дома с един хубав мъж, който ѝ носи куфара. Но всъщност нямаше от кого да се крие. Не познаваше никого в околността и никой не се интересуваше какво прави.

Както ѝ обеща, Чандлър се обади същата вечер.

— Липсваш ми — рече нежно той и Парис почувства как в стомаха ѝ запърхаха хиляди пеперуди. Не искаше да си го признае, но той също ѝ липсваше, повече, отколкото ѝ се искаше.

— Ти на мен също — отвърна тя.

— Може ли да те видя отново? — попита с надежда. — Например утре?

— Ще работя до късно с Бикс — каза със съжаление Парис, това бе самата истина. — Какво ще кажеш за вторник?

— Чудесно. Искаш ли да видиш къде живея? Дори ще сготвя вечеря.

— Няма нищо да правиш. Или... можем да приготвим нещо заедно.

— О, това ми харесва. Съгласен съм — възкликна той. В гласа му се долавяха щастливи нотки. Обеща да ѝ се обади на сутринта.

На другия ден Бикс я очакваше като строг баща, който иска да получи подробен доклад за онова, което се е случило.

— Е? Как се държа?

— Страхотно! По-добре, отколкото очаквах. Като истински джентълмен.

— Точно от това се страхувах — намръщи се Биксби.

— Но защо? Да не би да си искал да ме изнасили? — Парис беше в чудесно настроение и готова да се шегува.

— Не. Но истинските мъже не са перфектни джентълмени. Те стават нетърпеливи, омръзва им да чакат. Не ходят с жените на пазар. А, впрочем забравих да питам той води ли те по магазините?

— Да — отвърна през смях Парис. — Дори ми купи чанта от „Шанел“.

— Ето на, става все по-лошо. Кога за последен път някой мъж те е придружавал по магазините и ти е купувал чанта от „Шанел“? Питър правеше ли го?

— Глупости! Той мразеше да пазарува. Предпочиташе да изкопае канал в двора, вместо да дойде с мен.

— Естествено. Този човек е прекалено свършен, Парис, и това ме плаши. Истинският мъж ще ти разкъса дрехите. Той не планира следващия си ход, защото няма практика с много жени.

— Е, сигурна съм, че не е девствен — подхвърли Парис.

— И аз тъй мисля. Но повече ми прилича на плейбой.

— Каза, че не бил срещнал подходящата жена. Продължавал да я търси.

— Не му вярвам. Има толкова много прекрасни жени, които умират да срещнат мъж като него. Ако го искаше, щеше да си намери някоя.

— Може би. Но от онова, което ми разказа, излиза, че не е толкова лесно.

— За мъж като него е лесно. Я помисли — има ферари и самолет, има много пари. Красив е. Е, според теб колко е трудно да си намери подходящата жена?

— Добрите жени невинаги искат тези неща. Утре вечер например ще ми сготви вечеря.

— У, ще повърна — направи гримаса Биксби и седна върху бюрото със скръстени крака и разтревожена физиономия.

— Защо? Какво лошо има някой да ми сготви вечеря? Едва ли ще ме трови.

— Нищо. Питър правил ли го е някога?

— Не, ако този отговор ти харесва. — Изведнъж тя стана сериозна. — Слушай, какво ми повтаряш само Питър, та Питър! Точно Питър ме изостави заради друга жена. Е, така ли правят истинските мъже? Много ли ти харесва? На мен не. — За пръв път произнасяше тези думи. — Чандлър е преживял същото като мен, изпитал го е на собствен гръб — продължи с твърд глас тя.

Биксби започваше да я ядосва и дразни с безкрайната си подозрителност. Чандлър не го заслужаваше, според нея беше добър човек.

— Мисля, че е коцкар. Веднъж излизах с един такъв мъж. Той ме глезеше и ме превъзнасяше до небесата. Купуваше ми часовници, гривни, кашмирени сака, водеше ме на ресторанти и пътешествия. Чувствах се на седмото небе и щях да умра от щастие, докато не открих, че спи с още трима други мъже и е най-гадният тип на земното кълбо. Беше без душа, без сърце, а когато се отегчаваше от мен, дори не ми се обаждаше по телефона. Открих истината, но сърцето ми бе разбито. Беше играч. И се страхувам, че Чандлър е същият, само че ходи с жени. Опитай се да не спиш с него прекалено скоро — предупреди я той и тя кимна.

За кратко време двамата с Биксби бяха станали истински приятели и това много ѝ харесваше. Освен това го обичаше. Той беше умен, чувствителен и наистина искрено се тревожеше за нея. Искаше само да я защити от бедите и лошите хора и Парис високо оценяваше това, но все пак бе на мнение, че по отношение на Чандлър може би грешеше.

Двамата работиха до късно през нощта, а на следващия ден тя си тръгна около шест. Чандлър дойде да я вземе в седем и половина. В първия момент тя не го позна, защото караше едно старо „Бентли“, вместо сребристото „Ферари“.

— Каква хубава кола — възхити се тя на автомобила, а Чандлър каза, че почти не я използва, но не иска да я продаде. Обаче предположил, че ще ѝ бъде приятно да я види.

А когато стигнаха до жилището му, Парис наистина ахна. Едноетажната къща бе кацнала на висок хълм и от нея се разкриваше изглед във всички посоки, който можеше да спре дъха на човека. Тераса опасваше цялата къща. Всичко вътре беше от бял мрамор, черен гранит и черна кожа. Обстановката впечатляваше, беше модерна и

много стилна. Кухнята се оказа едно малко произведение на изкуството. Истинско чудо. Чандлър бе приготвил всичко. Стриди в собствената им черупка, студена съомга и спагети капелини с хайвер. За нея нямаше никаква работа, така че седнаха край дългата маса от черен гранит да вечерят. Той намали централното осветление и запали свещи, пусна компактдиск на един от певците, които бяха гледали на живо на представлението за наградите „Грами“. Отвори бутилка прекрасно френско бяло вино специално за нея. Вечерята беше далеч по-елегантна от всичко, което тя сама би сготвила за него, и Парис оцени високо храната.

Сетне двамата седнаха пред камината, където гореше огън, и се насладиха на гледката, която се разкриваше от големите прозорци. Навън бе захладняло. Да седи пред огъня с него, беше много приятно. Неусетно започнаха да се целуват. Познаваше го само от три седмици, но въпреки резервите си и предупрежденията на Бикс, Парис се бе влюбила. В момента не можеше да си спомни защо първоначално бе сметнала подобно развитие на нещата за лоша идея, нито защо трябва да бъде вярна и предана на Питър. Какво значение имаше вече? Та нали сега той беше женен за Рейчъл! Беше съпруг на Рейчъл. Тя не му дължеше нищо — нито лоялност, нито вярност, каза си Парис, докато Чандлър продължаваше да я целува, като прокара ръка по бедрото ѝ. Беше внимателен и не искаше да я плаши. Затова спря и я погледна, а тя се разтопи в прегръдката му. След около час двамата бяха в леглото.

— Парис, не искам да го правиш, ако не желаеш — предупреди я нежно той.

— Искам го — прошепна тя и сгуши главата си в него, когато той започна да гали гърдите ѝ.

Телата им се разгорещиха и преплетоха. Чандлър я облада внимателно и опитно. Достави ѝ такова удоволствие, каквото не бе изпитвала никога с мъжа си. Остана при него, а на сутринта отново се любиха. Питър никога не бе правил това. Когато стана от леглото, Парис се чувстваше леко потисната, като някоя измамница. Но когато седна на масата за закуска, вече бе по-добре. Той седеше срещу нея доволен и щастлив. Не беше мечта, нито сън, а реалност, която ѝ се усмихваше.

— Беше невероятно — каза Чандлър и се засмя, когато тя се изчерви.

Всъщност беше по-хубаво, отколкото бе очаквала.

— Да, наистина — съгласи се Парис, като отпи от пресния портокалов сок, който бе направил.

Чандлър я заведе вкъщи, за да се преоблече за работа, и обеща да ѝ се обади по-късно. На обяд отидоха в италианския ресторант с градината, където вече бяха ходили. Парис бе напълно под обаянието му и този път не сподели нищо с Биксби. Реши, че не е негова работа. Нощта, която прекара с Чандлър, промени всичко. Сега трябваше да бъде лоялна към него, защото имаха връзка.

Чувстваше се малко неловко по време на обяда, защото искаше да му зададе един доста неудобен въпрос. Обаче смяташе, че трябва да постъпи отговорно.

— Аз... всъщност ние... трябва ли да си направим тест за СПИН, преди да продължим?

Предишната нощ той бе използвал презерватив и Парис бе благодарна за защитата, но знаеше, че ако продължат да спят заедно и не използват подобни средства, трябва да си направят тестове. Мег ѝ бе казала, че така се прави в модерния свят.

— Докато използваме презервативи, няма нужда — отвърна Чандлър, като ѝ се усмихна безгрижно.

Тя се съгласи. Не искаше да настоява, нито да задълбочава темата. А и отговорът му изглеждаше разумен. По този начин отпаднаше проблемът за предпазване от нежелана бременност.

Чандлър я взе същата вечер и тя отново прекара нощта при него, а на другия ден рано сутринта се обади Мег. Беше силно разтревожена.

— Мамо, добре ли си? Звънях ти снощи и предната вечер, но те нямаше. На работа ли беше?

— Не... Бях с Чандлър.

— И случи ли се нещо?

— Не, разбира се. Всичко е наред. Скъпа, ние просто останахме до късно и си говорихме.

— Добре, но внимавай! Не се влюбвай в него. Моля те!

Предупреждението беше същото като на Биксби, но Парис я успокои и продължи работата си. Горкичкият Чандлър! Всички бяха така подозрителни и зле настроени към него, а той беше толкова добър. Не си спомняше някога да е била толкова щастлива. Искеше да се обади на Ан и да ѝ разкаже за него, но до края на седмицата нямаше

никакво време. В събота имаха планирани две сватби, а не можеше да звъни по никое време през нощта. Налагаше се да работи до късно, така че не се видя с Чандлър през уикенда. Едната сватба продължи до два и половина, а другата до четири сутринта, затова предпочете да не звъни и да го буди. Сватбите бяха доста по-трудни за подготвяне и по-различни от приемите. При тях много неща можеха да се объркат. Затова трябваше да бъдат там и да следят всичко да протече гладко до самия край. Чандлър обаче я успокои, че я разбира. Видяха се чак в неделя вечерта. Искаше да го запознае с Уим, но когато се обади на сина си, за да го покани, се оказа, че е зает. Така че двамата с Чандлър вечеряха сами.

Прекараха една спокойна вечер в нейния апартамент. Гледаха видео и този път тя приготви вечерята. Направи голяма купа спагети и салата. Храната не бе така изискана както при него, но виното беше добро. След като правиха любов, той се върна в своята къща. Каза, че на другия ден рано сутринта имал среща.

И така, през следващите три седмици двамата живяха в своя затворен свят. Когато не бе на работа, Парис беше с него. Прекарваше нощите в неговата спалня по-често, отколкото в собствената си. Но повече не се чувстваше самотна. Струваше ѝ се, че живее в някаква приказка. Никога не бе познавала мъж като Чандлър. Беше внимателен, любезен, забавен, мислеше за нея и задоволяваше всяка нейна нужда или желание. И продължаваше да настоява да използват презервативи. Един ден Парис му предложи да си направят тест за СПИН, така че да не използват повече предпазни средства, когато за нея периодът е безопасен. Но той отвърна, че му е по-лесно с кондоми. Парис помисли доста върху този отговор и по-късно същия ден в главата ѝ звънна едно предупредително звънче. Ето защо, когато се видяха, тя отново повдигна въпроса.

— Ако си направим тестове, няма да има нужда да използваме кондоми — рече внимателно тя. Това ѝ изглеждаше просто и естествено.

— Винаги има смисъл от защита — отвърна дълбокомислено той, когато излезе от банята и легна до нея.

Имаше красиво тяло и бе в невероятна форма. Сексуалните му умения бяха направо изумителни. Къде ли бе научил всички тези неща?

Парис бе решила да му зададе въпроса, който изникна в главата ѝ същия следобед, макар да знаеше отговора или поне предполагаше, че ще бъде такъв.

Тя се подпря на лакът и като му се усмихна, го попита:

— Ти не спиш с никоя друга, предполагам. Имам предвид сега, когато сме заедно.

Той също ѝ се усмихна, като прекара ръка по зърното ѝ, което щръкна под пръстите му.

— Хубав и важен въпрос.

— Аз пък мисля, че е много прост — отвърна Парис. — И освен това искам връзката ни да бъде изключителна. Аз единствената ли съм, или има и други?

Беше чула Мег да използва този термин.

— Изключителна е силна дума — отговори Чандлър, легна по гръб и се загледа безизразно в тавана, без да отговори на втория въпрос.

— Какво имаш предвид? — Парис почувства как стомахът ѝ се свива на топка.

— Откакто съм с теб, не спя с никоя друга — изрече Чандлър и я погледна. — Но всичко може да се случи, знае ли човек. Прекалено рано е да си обещаваме каквото и да е.

— Не очаквам обещания — каза спокойно Парис. — Но очаквам да бъдеш единствен, изключителен, моногамен или както искаш го наречи.

— Докато използваме презервативи, това няма значение и не е проблем. Няма да те изложя на риск, Парис. Никога не бих го направил.

— Но нямаш намерение да бъдеш моногамен?

— Не мога да ти обещаая такова нещо. Не искам да те лъжа. Ние сме възрастни хора. Всичко може да се случи.

— Значи си запазваш правото да се виждаш и с други жени? — Парис беше потресена. Не беше ѝ минавало през ума, че той може би го правеше и в момента или щеше да пожелае да го прави в бъдеще.

— Ти не ми оставяш време за това — отвърна през смях Чандлър.

Но нали пътуваше! И освен това доста ноци Парис работеше. Имаше неограничени възможности да го прави.

Тя седна и го погледна, докато той продължи да си лежи. Беше разстроена и объркана. Досега дори не ѝ беше хрумвало, че връзката им може и да не е сериозна, че тя може да е просто едно забавление за него, за момента.

— Не си ми казвала, че това е важно за теб — рече раздражено той. Не му се понрави, че отново повдига въпроса.

— Не мислех, че трябва да ти го казвам. Нали ти самият определи връзката ни като специална и различна.

— Тя си е специална. Но нямам намерение да допусна да ме водиш за каишка. Ние не сме женени. Пък и двамата знаем колко нищожно нещо е бракът.

— Не, аз не знам — почти проплака Парис. — Не знам нищо подобно. Бях вярна на съпруга си и той на мен цели двадесет и четири години. Но това е отделен въпрос. — Неочаквано ѝ стана мъчно. Действителното положение на нещата я разстрои, все едно че някой ѝ нанесе удар. Той беше прав, тяхното не беше брак, а любовни срещи. — Не искам да те делия с други.

— Но ти не можеш да ме притежаваш — рече сърдито Чандлър. Беше се ядосал.

— И не искам. Но трябва да знам, че докато спиш с мен, независимо колко дълго ще продължи това, не спиш с други жени.

— Този разговор е преждевременен и излишен. Ние сме възрастни и свободни хора. Възможно е ти да срещнеш мъж, с когото да поискаш да спиш. Тогава?

— Това не може да се случи, ако съм обвързана с теб. А ако случайно стане, ти ще бъдеш първият, който ще го научи.

— Много благородно от твоя страна — процеди саркастично той. — Но аз не мога да ти дам подобно обещание. В живота всичко става, дори и да не си го планирал.

— А ще ми кажеш ли, ако се случи?

— Не е необходимо. Не ти дължа нищо. Не и след шест седмици познанство. След шест месеца може би, зависи от това как ще се развият нещата между нас. Но дотогава има много време. Все още не сме стигнали доникъде.

— Има ли книга с правила за това? Защото ако има, искам да я видя. Има ли написани срокове за нещата, които трябва да се случат, и кога? Какво трябва да стане след шест седмици, какво след три месеца

и какво да очакваме след половин или цяла година? Кой е съставил тези правила?

— Зависи от връзката между двама души — промърмори Чандлър.

Нямаше намерение да ѝ позволи да го притисне и беше ядосан, че се е опитала. Играеше тази игра отдавна и по своите си правила. И не позволяваше на жените да му се бъркат.

— А ние? Каква връзка имаме ние? — попита прямо Парис.

— В момента никаква. Не е официална. Прекарваме си добре, нали? Забавляваме се. Хубаво ни е в кревата. Какво повече ни е необходимо?

Парис не каза нищо. Просто стана от леглото и го изгледа през рамо.

— Аз имам нужда от повече. Трябва да знам, че съм единствената жена в живота ти или поне в леглото ти за момента.

— Това е смешно и неразумно — рече грубо той.

— Може, но не ме интересува. Аз съм такава и така мисля. Смятам, че хората трябва да живеят така. Животът е грижа, любов и присъствие, а не само игра и секс.

— Приятно ли ти е с мен? — попита Чандлър, като се обърна настрани и я загледа.

Тя се обличаше.

— Да. Но животът е много повече от просто забавление.

— Тогава му дай шанс да стигне до там. Прекалено рано е да говорим за подобни неща. Парис, не разваляй всичко!

— Ти вече го направи.

Трябваше обаче да признае, че беше откровен и честен с нея.

— Ако оставиш нещата да се развият от само себе си, може би наистина ще стигнем до сериозна връзка. Но не бива да ги насилваш.

— А докато стигнем, ти ще продължаваш да спиш и с други жени?

— Може би никога няма да го направя. До този момент, откакто съм с теб, не съм. Но бих могъл. Това е истината. Не искам да те лъжа.

— Аз пък не искам да се тревожа и измъчвам за тези неща. Сега, когато вече знам какво мислиш по въпроса, не съм сигурна, че бих могла да ти вярвам. Ти също не би могъл да ми имаш доверие. Откъде

ще знаеш какво правя? Обаче ако си само с мен, ще знаеш. Ето там е разликата.

— Не съм очаквал това от теб. Това са много сериозни ограничения.

— Така ли? А ти какво искаш — всеки да живее живота си и да чукаш когото ти падне? Колко модерно и свободолюбиво! И много тъжно. Аз искам повече от това. Искам любов и истинска близост.

— Не съм те лъгал. И няма да те лъжа.

— Знам — отвърна тъжно Парис. — Просто няма да ми кажеш. Нали? — Той не отговори, а Парис стана и го изгледа продължително. — Ако някога промениш мнението си по този въпрос, може да ми се обадиш. — Искаше да каже още: „Ако някога пораснеш и престанеш да играеш“. — Беше чудесно. Благодаря. Но не мога да бъда с теб, ако знам, че ми изневеряваш или ме мамиш. А за мен това е важно. Аз съм старомоден човек.

— Ти искаш просто да се омъжиш за мен и да ме контролираш — подхвърли цинично той. — След като не си женена, искаш да си представяш, че си. Е, не си! Можеше да се наслаждаваш на свободата си. Но няма да ти позволя да ме контролираш.

За него това бе едва ли не престъпление.

— Да, наслаждавах се... до мига, в който ти унищожи всичко.

— Губиш си времето — рече Чандлър. Изглеждаше отегчен. Стана и се изправи срещу нея съвсем гол. — Хората вече не играят по тези правила. Те отдавна са отмрели, още през Средновековието.

— Може би — каза спокойно Парис. — Но ако е така, аз също съм си отишла с тях. Благодаря за всичко. Сбогом.

Тя излезе и затвори вратата. Остана около минута в коридора, след което повика асансьора. Част от нея искаше той да отвори вратата и да я помоли да се върне. Но знаеше, че това никога няма да стане. Беше получила един болезнен урок. И каквито и да бяха основните правила на Чандлър Фрийман за модерния живот, Парис си даваше сметка, че те не бяха за нея. Нито пък той. Биксби се бе оказал прав.

ГЛАВА 20

Три седмици след раздялата с Чандлър Биксби я попита за него. Беше забелязал, че повече не се обажда. Няколко дни тя беше доста тиха и все заета с работа. Накрая, една вечер, докато работеха по организацията на поредната сватба, той се реши и зададе въпроса.

— Пропуснал ли съм нещо? Или Чандлър наистина вече не се обажда?

Тя се поколеба за момент и кимна.

— Точно така. Не ми се обажда.

— Разделихте ли се? Или на теб ти омръзнаха хайвери и ферарита?

Тя се усмихна. Първата седмица беше доста разстроена, но сега вече се чувстваше по-добре. Всъщност не я болеше толкова много, по-скоро се чувстваше като пълна глупачка. А би трябвало да го очаква. Той така и не ѝ се обади повече. Изчезна като облаче дим от цигара. Беше получила един горчив урок. Не искаше да си признае, но той ѝ липсваше. Отнасяше се прекрасно с нея и ако не друго, то сексът, който правиха, бе страхотен. За пръв път от години се бе почувствала жена. Ако не бяха тези нейни принципи, можеше спокойно да си ходи с него и да се наслаждава на компанията му. Колко жени живееха по този начин!

В сексуален смисъл връзката ѝ с него бе изключителна, но той бе отнесъл и едно парченце от сърцето ѝ. И което бе по-лошото — тя сама му го бе дала.

— Нещата не се получиха. Направих грешка — отговори тя на Биксби, поколеба се за миг и му разказа всичко.

— Я го виж ти, подлецът! Колко хитро се измъкна! Това просто не е честно.

— Така ли мислиш? — попита Парис Биксби.

Той беше с осем години по-млад от нея, но имаше много повече опит и тя вярваше на оценката му. Имаше чувството, че е била в

някакъв временен капан и че идва от друг свят. В известен смисъл си беше точно така.

— Да, не е честно — повтори Биксби. — Не е нито почитено, нито прилично. Това са пълни глупости, но на света има много хора, мъже и жени, които живеят и действат по този начин. Не е присъщо само на единия пол. Просто това са непочтени хора, които играят по непочтени правила. Почтените хора не спят с няколко души едновременно. Аз например не го правя. Нито Стивън. Но някои от онези, с които се срещах, бяха като Чандлър. И все още са си такива. И какво? Тъжното е, че те не могат да обичат, повечето от тях не обичат никого друго, освен себе си.

— Имах чувството, че действието се развива по сценарий. Сякаш той следваше ръководство, наръчник с инструкции, а аз го нямах. Беше много убедителен. Проблемът бе, че не успя да ме убеди. Щях да се намразя, ако живеех по този начин. Но все пак научих нещо много важно — че не искам да спя с мъж, ако не ме обича. Мислех, че той ме обича. Или поне, че е влюбен в мен, защото аз се влюбих в него. Но това не беше любов, сигурно е било само страст. И ето на, видя ли какво получих!

— Получи една страхотно хубава чанта — напомни й Биксби и тя се разсмя.

— О, да. Страхотна сделка, нали? Самоуважението ми срещу една чантичка.

— Не си загубила, нито си жертвала самоуважението си. Ти не знаеше какво ще стане.

— Заблуждавах се, че зная. Признавам си, грешката е моя.

— Добре, просто не го прави повече. Но погледни на нещата от хубавата им страна. Ти разчупи леда, може да се каже, че загуби девствеността си. Сега можеш спокойно да излезеш и да си намериш подходящия мъж.

Бикс се усмихна. Възхищаваше се на честността й и дори съжаляваше Чандлър, че е такъв голям глупак. Истински задник — да загуби подобна жена. Но не беше изненадан.

— Колко жаби ще се наложи да целуна преди това? — попита замислено Парис. Тя сериозно си задаваше този въпрос, защото се съмняваше в способностите си да направи правилна оценка.

— Няколко, но няма да си първата. Всички сме го правили. Ако ти излязат брадавици на устата, винаги можеш да ги оперираш.

— Не съм сигурна, че ще имам смелостта да го направя. Наистина ме заболя — отвърна Парис.

— Да, убеден съм и знам, че е много потискащо. Изобщо ходенето по срещи е загубена работа.

— Благодаря ти, Питър — избухна Парис и за пръв път в гласа ѝ прозвуча болка. — Не мога да повярвам, че постъпи така с мен. Ти си виновен за всичко!

Бикс кимна. Така беше, така ставаха нещата. Единият изневеряваше и тръгваше с някой друг, като оставяше партньора си в дупката. А той трябваше да оцелее в гнездото, пълно със змии. Не беше никак забавно.

— Би трябвало да го мразя за това, което ми причини, но не съм сигурна дали изобщо някога ще го намразя. Само се надявам да го преодолея и да не ми липсва до края на живота ми. Защото това изпитвам всеки проклет божи ден — довърши Парис със сълзи в очите. — Не мога да повярвам, че на моята възраст ще излизам и ще ходя на срещи. Не е ли смешно, гадно и глупаво?

— Не е глупаво. Нито смешно. Това е животът. Дори когато всичко в една връзка е наред, никой не е застрахован. Единият може да умре, другият остава сам и трябва да започне отначало. Не е честно, знам, но животът е такъв.

— Като Стивън — каза замислено Парис, мислейки за партньора на Биксби, чийто любовник бе починал преди девет години. — Но той е имал късмет, че е срещнал теб. — Тя се усмихна на приятеля си. Сякаш се познаваха от сто години, а не от няколко месеца.

— Нищо на този свят не е идеално — отговори ѝ загадъчно и тъжно Биксби.

Тя го погледна изненадано, чудейки се дали не са се скарали.

— Да не се е случило нещо лошо? — Искаше да му помогне, така както той ѝ помагаше.

— Може и да се случи някой ден. Но все още не е.

— Какво означава това?

— Означава, че никой не излиза от битката без белези и рани. Знаеш, че партньорът на Стивън е починал от СПИН. Той също е серопозитивен. Може да не се разболее с години, а може това да стане

утре. Знаех това, когато тръгнах с него. Но не съжалявам за нито един миг, който сме прекарвали заедно. Просто не искам никога да се разделяме. — В очите му имаше сълзи. В нейните също, когато го прегърна. Те останаха така доста дълго, като се усмихваха, макар че и плачеха мълчаливо. — Обичам го толкова много. Той е прекрасен човек.

— Ти също — буца бе заседнала в гърлото на Парис. Животът наистина не беше красива приказка.

— Знаеш ли, ако си падах по жени, но слава богу, че не ми харесват, мъжете са ми напълно достатъчни, щях да избира теб.

— Да смятам ли това за предложение? — пошегува се Парис, като му се усмихваше, докато бършеше очите си.

— Абсолютно... но не го приемай на сериозно. Все пак ще продължа да спя с момчета... така че не трябваше да ти го казвам... Едва ли ще ми простиш, защото постъпката ми е същата като на Чандлър...

Двамата се разсмяха, а Бикс поклати глава. Обичаше да разговаря с тази жена. Чувстваше я като сестра.

— Казах ти, че не е за теб.

— Знам. Но го правеше много хубаво. Когато ми призна, че не се е чувствал така от четиринадесет години, как да не му повярвам?

— Изпързаял те е. Мъжете като него казват неща, които жените харесват, искат да чуят и да им вярват. Когато обаче срещнеш истинския, ти сама ще го познаеш. Този не беше истинският.

— Очевидно.

Двамата се чувстваха още по-близки заради признанията, които си направиха — тя за грешката си с Чандлър, той за това, че Стивън е серопозитивен. Това намали част от бремето както за него, така и за нея. Болката намалява, когато я споделиш с близък човек.

Парис се прибра у дома и позвъни на Мег. Тя плачеше по телефона.

— Какво се е случило? Да не се скарахте с Антъни? — разтревожи се майка ѝ.

— Може и така да се каже. Открих, че се вижда и с друго момиче. Дори не момиче, а по-възрастна жена. Тя е известен продуцент и той спял с нея от доста време.

Още един човек с разбити илюзии. Но този път Парис не бе изненадана. Мег знаеше кой е Антъни, знаеше също, че амбициите му са големи. Просто се надяваше, че ще продължи малко по-дълго. Но бе продължило точно колкото връзката с Чандлър — шест седмици.

— Съжалявам, миличка. Чандлър също излезе от играта. — След което ѝ хрумна нещо. — Искаш ли да ми дойдеш на гости този уикенд?

Мебелите ѝ бяха пристигнали преди месец и сега тя се чувстваше наистина у дома си. Къщата изглеждаше страхотно.

— Какво стана с Чандлър? — попита Мег, докато си духаше носа.

— Същото. Не бях го попитала дали съм единствената жена. Не знаех, че трябва.

— На мен ми се случи още в колежа — рече мъдро Мег. — Винаги трябва да питаш и да го изискваш.

— И как така никой не ми го е казал?

— Нямахте защо да ти казвам. Ти си имаше татко. Е, сега вече знаеш. Следващия път питай. И ако ти откажат, затваряй вратата. Това си е сделка.

— Щом си толкова опитна, ще обсъдиш ли следващия ми договор заради мен? — пошегува се Парис.

— Разбира се. — Мег въздъхна. — По дяволите, не е ли много тъпо? Чудя се дали изобщо някога ще срещна подходящ, добър и почтен човек. Вероятно не тук.

Беше отчаяна, обезкуражена, а бе само на двадесет и четири години. Това не бяха добри новини за Парис. Тя щеше да навърши четиридесет и седем през май.

— И тук няма повече шансове.

— Нито където и да е другаде. Приятелките ми в Ню Йорк се оплакват, че се срещат с мъже, които са играчи, свалячи и лъжци, всички до един. Когато срещнеш наистина свестен мъж, се оказва, че е гей. Предавам се.

— Не и на твоята възраст. За теб има време, ще намериш истинския. Но не и за мен. Аз обаче не съм сигурна, че го искам. Прекалено съм стара.

— Не бъди глупава, мамо. Все още си млада. И изглеждаш страхотно. Може би ще дойда при теб този уикенд. Много ми е криво.

— На мен също. Ще си седим в леглото и ще ядем сладолед, докато гледаме телевизия.

— Нямам търпение.

В петък вечерта Парис посрещна Мег на летището и през уикенда не ходи на работа. Направиха точно както ѝ обеща по телефона. Седяха в леглото, прегръщаха се и гледаха стари филми по телевизията. Никоя не се облече, не се среса, не си сложи грим. Много им бе хубаво така. Уим дойде на обяд в неделя и се изненада, когато завари сестра си и майка си в леглото все още по пижами. Добре че беше сам.

— Вие да не сте болни? — попита. — Приличате ми на сомнамбули. А ти не изглеждаш никак добре — каза на сестра си.

— Знам. Благодаря за комплимента — отвърна Мег, като му се изплези. Беше прекарала страхотно с майка си.

— Имахме уикенд, посветен на душевното здраве — намеси се Парис.

— Какво значи това?

— Значи, че гледахме стари филми по телевизията и плакахме, лежахме в леглото и плюхме мъжете. Приятелят ми ме е мамил — обясни Мег и разказа повече подробности на брат си.

— Ама че нехранимайко — отсъди той.

— А ти какво правиш? — попита го Мег, а Парис им поднесе по една купа със супа и седна на дивана. Обичаше да прекарва времето си с децата си и да ги слуша. — Излизаш ли с някое момиче?

— С цяла дузина — отвърна гордо Уим. — Имаме състезание в общежитието кой с колко мацки ще се уреди. За две седмици аз излязох с дванадесет — ухили се той, докато сестра му търсеше да хвърли нещо тежко по него.

— Ти си свиня! Това е най-гадното нещо, което съм чула досега! Господи! Не стига, че на света има толкова много идиоти, ами и брат ми ще става един от тях!

— А ти какво искаш? Да се ожения за първата срещната! Та аз съм още малък. — Той беше невинен и с добро чувство за хумор.

— Поне бъди почтен — смъмри го Мег, а Парис я подкрепи. — Бъди добро момче, което се отнася към жените с уважение. На света са

необходими повече такива мъже.

— Не искам да бъда добро момче. Предпочитам да се забавлявам.

— Но не и за сметка на някой друг. Моля те, Уим — рече Парис. — Хората трябва да имат отговорности един към друг и да се уважават.

— Да, мамо, знам. Но понякога ти се иска да се позабавляваш. Не може през цялото време да си сериозен и с отговорности!

— Напротив, може — настояваше сестра му. — И ще започнеш веднага. Ти си почти на деветнадесет години.

Рожденият ден на брат й бе два дни след този на Парис.

— Никога не е прекалено рано да станеш почтен човек. Разчитам на теб, Уим.

— Трябва ли? — попита той, докато сърбаше супата си. Майка му и сестра му изглежда бяха в някакво странно настроение.

— Да, трябва — потвърди и Парис. — Защото ако не си такъв, един ден ще нараниш много жестоко някого.

Докато казваше това, си мислеше за баща му. Уим не разбра, но Мег се досети.

ГЛАВА 21

Парис нямаше никакво намерение да се среща с когото и да е след раздялата си с Чандлър. Май неусетно се изтърколи, а за сватбите, които трябваше да подготвят през юни, имаха хиляди задачи. Бяха цели седем на брой. Мег долетя от Ел Ей за рождения ѝ ден, който прекараха заедно, и се върна обратно с първия полет в шест часа. Беше много мило от нейна страна. Бикс ѝ донесе торта в офиса и прекрасен тюркоазнозелен шал. Каза, че ще стои прекрасно на черната ѝ рокля. След два дни Парис отиде в Бъркли, за да отпразнуват рождения ден на Уим. Изобщо беше натоварен месец.

Годишнината от раздялата ѝ с Питър бе много тежка за нея. Събуди се с мрачно чувство и моментално си спомни каква дата е. През целия ден бе тиха и тържествена. Бикс я попита какво има и тя му призна. Когато се прибра къщи, се хвърли на леглото и плака. През последната година ѝ се случиха много хубави неща, но ако някой я попиташе какво желание има и ѝ дадеше магическа пръчка, единственото, което щеше да направи, бе да си върне Питър обратно. Без дори да се замисли. Само това искаше. Животът ѝ се бе преобърнал и променил, но не за хубаво. Наистина имаше и приятни моменти. Преместването ѝ в Сан Франциско, къщата, в която живееше, работата, която бе нейното спасение, приятелството на Бикс и Стивън. Имаше много неща, за които бе благодарна. Но Питър продължаваше да ѝ липсва и тя започваше да мисли, че винаги ще бъде така. Вече не очакваше някой да запълни празнотата и не си въобразяваше, че това може да стане. Когато най-накрая заспа, беше почти утро и тя се радваше, че този ужасен ден бе свършил.

След няколко дни ѝ се обади Сидни Харингтън. Имаше една идея. Някакъв неин стар приятел щял да дойде в града и тя искаше да даде малко вечерно парти в негова чест. Но истинската причина да се обади бе, че си бе наумила да го запознае с Парис, както ѝ призна. Той живеел в Санта Фе и бил художник. Синди каза, че бил интересен човек, скулптор, работел с глина и с него винаги било забавно.

Парис се опита да откаже учтиво, но Синди бе настойчива. Накрая се предаде под ентузиазирания ѝ натиск и се съгласи да обядват заедно. Чувстваше се задължена заради препоръката, която бе направила за нея преди четири месеца. А Сидни бе интелигентна и чувствителна жена със здрав разум, добър вкус и правилна оценка. Приятелят ѝ не можеше да бъде лош човек.

Същия следобед Парис спомена за предстоящата си среща на Биксби. Той се разсмя и завъртя очи.

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам? — попита го разтревожено тя.

— Не. Но ти знаеш какво е отношението ми към срещите с непознат. Една от моите най-любими бе с един осемдесет и две годишен старец, с когото ми уредиха обяд. Бях на двадесет и шест и приятелят, който ми погоди този номер, смяташе, че бих могъл да внеса малко радост и светлинка в тъжния му живот. Да, щях да го направя с удоволствие, но бедният старец седеше унесен и от устата му течаха лиги. Той дори не можеше да говори, а когато си тръгнах, се разплаках. Бил съм и на други, които протекоха още по-зле.

— Благодаря ти за подкрепата, много ме окуражи — рече нервно Парис. — Не можех да се измъкна, Сидни направо ми изви ръцете. Той бил неин стар приятел.

— А както знаеш, ние всички не забелязваме недостатъците на нашите приятели. Откъде е този мъж?

— От Санта Фе. Художник.

— Забрави го. По географски признак е неподходящ за теб. Какво ще правиш в Санта Фе, дори ако се окаже, че е страхотен?

— Как можах да се насадя така? — оплака се Парис. — Преди три месеца се заклек никога повече да не ходя на срещи. А сега сама се поставих в положението на пушечно месо за някакъв си неизвестен художник и бог знае за още кого. Какво да правя?

— Върви и обядвай. Сидни ще бъде доволна. Ние така или иначе през юни ще я уморим със сватбите, които са се задали. — Тя щеше да обслужи пет от тях и щеше да спечели много пари.

Когато дойде денят на срещата, Парис бе уморена и в лошо настроение. Сешоарът ѝ изгоря, като направи късо съединение и едва не подпали къщата. Колата ѝ се счупи на път за работа. Отгоре на всичко бе настинала.

— Не може ли да се самоубия и така да отложа обяда? Причината ще бъде напълно уважителна — попита тя Бикс.

Около час бе чакала колата на пътна помощ. На моста имаше катастрофа.

— Не. Обещала си на Сидни.

— Защо не отидеш ти и не се представиш за мен?

— Това би било интересно — засмя се той. — Но ти си забъркала тази попара, така че сега ще я сърбаш.

Бяха се уговорили да се срещнат в един мексикански ресторант на няколко преки от офиса, а Парис не обичаше мексиканската кухня. Когато влезе вътре, Сидни вече я чакаше на масата. Приятелят ѝ бе отишъл да паркира колата. Сигурно паркираше в някоя друга държава, защото мина повече от половин час, докато се появи. Когато застана на вратата, облечен с индианско пончо и каубойска шапка, Парис помисли, че е пиян, защото леко се поклащаше. Синди побърза да обясни.

— Има проблеми с ушите. А това нарушава баланса му. Наистина е страхотен човек.

Парис му се усмихна, когато приближи, той също се усмихна и седна. Свали шапката от главата си и я остави на съседния стол, а тя забеляза, че под ноктите му има глина, събирана сякаш от десет години. Не можеше да се отрече, че е интелигентен човек. В същото време приличаше на туземец, може би имаше индианска кръв, но когато го попита, той отрече. Дори заяви, че не понасял индианците, мразел ги, защото били утайката на Санта Фе.

— Те са пияници — рече убедено мъжът, след което започна някаква дълга тирада против негрите. Неизвестно защо не спомена нищо за евреите. Изобщо успя да очерни всички раси, в това число и мексиканците.

Сервитърът, който беше мексиканец, го чу и изгледа и тримата със злобен поглед. Парис беше сигурна, че ще се изплюе в супата им и изобщо не би го обвинила за това.

— Сидни ми каза, че сте художник — опита се да смени темата тя и да забрави за сервитъра и храната. Трябваше все пак да се справи със ситуацията, която се оказа неособено проста и лесна, а цялото ѝ уважение към оценката на Сидни се стопи.

— Донесъл съм няколко снимки на мои работи — рече гордо той.

Името му бе Уилям Вайнщайн, което може би обясняваше защо евреите не присъстваха в списъка му от народности, които мразеше. Беше роден в Бруклин и се бе преместил в Санта Фе преди десет години. Той извади един плик от джоба си и подаде няколко снимки на Парис. На тях имаше десетметрови фалически скулптури, направени от глина. Човекът имаше в главата си само пениси.

— Много интересни работи — каза Парис, преструвайки се на впечатлена. — Живи модели ли сте използвали? — попита повече от учтивост и той кимна.

— Всъщност използвах моя собствен. — Очевидно мислеше, че е казал нещо много оригинално, защото се разсмя така, че едва не се задави до смърт.

Освен глината под ноктите му, която бе достатъчна, за да се направи още една скулптура, пръстите му бяха жълти от никотин.

— Обичате ли да яздите? — попита я на свой ред художникът.

— Да, но не съм яздила от доста време. А вие?

— Имам ранчо. Трябва да дойдете някой път. Нямаме електричество и водопровод. До него се стига след два дни езда.

— Сигурно е много трудно.

— Харесва ми — отвърна Бил. — Жена ми го мразеше. Искаше да се върнем в Ню Йорк. Тя почина миналата година.

Парис кимна, не можеше да повярва, че Сидни е решила да я запознае с него. Просто не знаеше какво да каже.

— Съжалявам.

— Аз също. Бяхме женени почти петдесет години. Аз съм на седемдесет и три.

В този момент пристигна поръчката им и Парис въздъхна с облекчение. Беше си поръчала куесадила, която бе толкова сурова, че не можеше да се яде. А на художника поднесоха нещо с ужасен вид, покрито с планина от фасул, който той сигурно много обичаше, защото каза, че го ядял всеки ден.

— Фасулът е най-добрата храна. Здравословна. Нищо, че те кара да пърдиш. Обичате ли фасул?

Парис едва не се задави.

Сидни обясни, че бил приятел на баща ѝ, който също бил художник, и бил много привързан към починалата си жена. Парис не искаше да си представя какъв е бил животът на бедната жена,

затворена в онова ранчо на края на света с подобен мъж. Сигурно се е самоубила като единствен начин да избяга от него. Като си помисли това, тя се извини и стана, за да отиде до тоалетната. В момента, в който затвори вратата след себе си, извади мобилния си телефон и се обади на Биксби.

— Е, готин ли е?

— Ако не дойдеш да ме измъкнеш оттук, може би ще убия Сидни преди края на обяда. Или себе си.

— Значи не е готин.

— Бедна ти е фантазията. Той е неандерталец с каубойски костюм, който прави десетметрови скулптури на собствения си член.

— Слушай, ако му е толкова голям, може би си струва да отидеш в Санта Фе. Дори и аз ще дойда с теб.

— Ще млъкнеш ли? Обади ми се след пет минути. Ще им кажа, че в офиса е възникнало нещо, някаква катастрофа — наводнение, пожар, каквото и да е, и трябва да те спасявам.

— И по-точно?

Биксби бе развеселен, а Парис — бясна.

— Няма значение. Този обяд е всъщност истинската катастрофа.

— Ти си много впечатлена. Той показа ли ти снимки на члена си?

— Повече или по-малко. Скулптурите му са най-ужасното нещо, което съм виждала.

— Не бъди толкова критична. Може би е свестен човек.

— Виж какво, той е по-зле и от твоя дядка с лигите. Е, това ще ти даде ли представа за какво става дума? — С всяка изминала минута се ядосваше все повече и повече.

— Не може да е по-зле! — отвърна скептично Биксби. — Това беше най-страшната среща, на която съм ходил.

— Аз пък ти казвам, че тази е по-страшна. Така че след пет минути ми се обади по телефона.

— Добре, добре, ще ти позвъня. Но ти по-добре измисли прилична причина. Сидни не е глупачка. Веднага ще разбере какво става.

— Напротив. Тя е пълна глупачка, щом като иска да ме запознае с този неандерталец. Всъщност може да е психопатка. Може би ме мрази или иска да ми отмъсти за нещо...

— Не те мрази. Миналата седмица ми каза колко много те харесва. Парис?

— Какво? — Беше готова да убие някого.

— Донеси ми снимка на члена му.

— Ти само ми се обади... Ясно ли е! Или напускам.

Тя се върна на масата с прясно нанесено червило върху устните. Бил вдигна поглед от чинията си, огледа я и рече:

— Изглеждате по-хубава с червило. Хубав цвят.

— Благодаря — отвърна тя, усмихна му се и започна да яде, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Не обичам тези неща — намуси се художникът, докато тя отговаряше.

Беше, разбира се, Бикс, който говореше всевъзможни глупости, които му идеха на езика.

— Какво си направил? — извика Парис ужасена и погледна Сидни с тревога. — О, Бикс, това е ужасно. Съжалявам. И сега какво? Аз... ами аз обядвам със Сидни и един неин приятел... да, добре, добре... успокой се... Ще се върна до пет минути. Не се опитвай да мърдаш, докато не се върна. — Тя затвори телефона и погледна Сидни с извинение.

— Какво е станало? — попита разтревожена Сидни.

— Беше Биксби. Знаеш го какъв е. — Тя се усмихна на Бил, за да заглади малко положението и да създаде приятно впечатление, преди да си тръгне. — Той е гей — обясни тя.

— Мразя педерастите — отвърна зловецът Бил.

— Предполагах, че ще го кажете. — Тя се обърна към Сидни. — Сецнал си е кръста.

— Не знаех, че има проблеми с гърба.

Беше обзета от състрадание, защото тя самата имаше проблеми с гърба и носеше специален колан, когато работеше. Парис знаеше това.

— В момента лежи на пода и не може да мръдне. Трябва да се върна и да го заведа на чиропрактор. Каза, че ако не отида при него, ще се обади на 911.

— Знам какво му е. Изпитала съм го на гърба си в буквалния смисъл. Имам дискова херния и когато ме стегне, не мога да се движа седмици наред. Искаш ли да дойдем с теб?

— Не, разбира се. Ще се оправя и сама. Но трябва да тръгвам.

— Всички педерастии трябва да бъдат разстреляни — декларира безмилостно художникът, като продължи да яде фасула си.

— Съжалявам — извини се Парис на двамата, — но трябва да тичам. — Сетне стисна ръката на Бил. — Радвам се, че се запознахме. Беше ми приятно. Пожелавам ви успех в работата.

— Имате предвид с члена ми — разсмя се той високо и отново се разкашля.

— Точно така. Пожелавам ви успех с члена ви. Чао, Сид. Благодаря за обяда.

Тя почти изтича през вратата, тича през целия път, докато влезе запъхтяна в офиса, където Биксби я очакваше с усмивка.

— Е, къде е?

— Кое къде е? Мълчи, че ще убия някого, толкова съм бясна.

— Снимката на члена му.

— Не ми говори за него. Никога повече. Не искам да си спомням. Той е напълно откачен. И за твое сведение, мрази педерастии и смята, че всички трябва да бъдат разстреляни. Но той мрази негрите и индианците също.

— Харесва ми, праволинеен човек. На какво прилича?

— На зомби. Живее в ранчо без електричество и канализация.

— Тогава защо се чудиш, че прави скулптури на члена си? Горкият човек, сигурно няма какво друго да прави.

— Не ми говори за него! Нито дума повече! Ясно ли ти е! А аз никога, ама никога до края на скапания си живот няма да отида на никаква друга среща.

— Да бе, да, знам — отвърна Бикс, като се облегна назад и се разсмя. — И аз казвах същото. И знаеш ли какво? Отидох. Ти също ще го направиш.

— Майната ти! — кресна Парис, отиде в своята стая и тресна толкова силно вратата, че секретарката излезе от своята малка катокутийка стаичка и изплашено попита:

— Добре ли е Парис?

— Прекрасно — все още смеейки се, потвърди Бикс. — Просто се връща от една среща.

— И как е минало? — попита със съучастие жената, а Бикс се ухили и поклати глава.

— Изглежда зле, госпожо Симпсън. Но при срещите с непознат винаги става така.

ГЛАВА 22

През юни Парис и Биксби бяха претрупани с работа, но успяха да оживеят и да направят и седемте сватби за свое собствено учудване. Тя никога през живота си не бе работила толкова здраво, а Бикс призна, че и той също. Но всички тържества бяха пищни, всички булки в екстаз, всички майки горди, а всички бащи платиха астрономически сметки. Това бе един много успешен месец за фирма „Биксби Мейсън“. А след последната сватба от Ел Ей пристигна Мег. Това беше единственият свободен уикенд, преди да започнат да работят по двете грандиозни партита в чест на Четвърти юли за другата събота.

Майка и дъщеря си почиваха в градината, говореха за работата, за живота и за пътуването на Уим в Европа. Преди ден той беше тръгнал с приятели. Мег изглеждаше притеснена, сякаш нещо ѝ тежеше. Парис забеляза това.

— Какво имаш да ми кажеш? Хайде, изплюй камъчето.

— Искях да те попитам нещо, но не съм сигурна как.

— Охо. Звучи интригуващо. Да не би да имаш ново гадже?

— Не.

От два месеца никоя от тях не ходеше по срещи. След злополучното запознанство с художника Парис се закле никога повече да не се поддава на подобни изкушения. Но Мег беше млада и трябваше да излиза с момчета.

— Преди няколко дни срещнах една моя приятелка от „Васар“. Не се бяхме виждали отдавна, откакто завършихме. Тя е женена и ще има бебе, което е страотно, но ми разказа и една тъжна история. Майка ѝ била много болна. Починала през юли преди две години. Доколкото знам, от рак на гърдата. Не исках да разпитвам.

Парис се опитваше да отгатне накъде бие Мег и какво общо има тя с това, но не можеше да схване връзката. Може би просто момичето се нуждаеше от майчинска ласка и подкрепа, особено сега, когато чакаше бебе. Ако беше така, тя бе готова да помогне.

— И как се справя? — попита загрижено дъщеря си.

— Според мен добре. Тя е силно момиче. И е омъжена за много добро момче. Аз също му бях хвърлила око. — Тя се усмихна на спомена, сетне се обърна към майка си и продължи сериозно. — Та тя ми каза, че баща ѝ бил много самотен. И аз си помислих... ами... как да ти го кажа. Добре де, видях го няколко пъти и ми се стори прекрасен човек. Мисля, че ще ти хареса.

— Какво? О, боже мой! Мег, не започвай и ти! Казах ти, не искам да се срещам с никого.

Гласът ѝ бе не само твърд, но и възмутен. Чандлър Фрийман и скулпторът от Санта Фе ѝ стигаха за цял живот, или поне за следващите няколко години. Повече не я интересуваха никакви срещи. И никакви мъже.

— Мамо, глупаво е. Ти си само на четиридесет и седем. Не може да останеш сама до края на живота си. Не е правилно.

— За мен е изключително правилно. Не ми трябва никакъв мъж. И освен това не искам.

Истината бе, че искаше, но се оказа дяволски трудно да бъде открит. А единственият, когото бе харесвала, си бе отишъл.

— Ами ако това е голямата възможност в живота ти, а ти я пропуснеш? Той е банкиер и е много почтен човек. Не е никакъв стар ерген, плейбой или дивак от пущинаците.

— Откъде знаеш?

— Видях го. Освен това е хубав.

— Не ме интересува, ако ще да е Робърт Редфорд. Ти не си ходила на среща с него, така че не можеш да знаеш. Запомни от мен, че когато отиват на среща, мъжете се превръщат в социопати.

— Не си права. Просто някои са по-странни от другите. Като Пийс. — При това изявление Парис направи изразителна физиономия, а Мег се разсмя.

— Точно. Откъде знаеш, че не му е баща?

— Повярвай ми. Прилича на татко. Същият тип. Риза, вратовръзка, костюм на райета, добре подстриган, има хубави маниери, учтив, умен и отличен баща. Всичко, което ти харесваш.

— Няма да го направя, Мег.

— Напротив, ще го направиш — отвърна дъщеря ѝ с тайнствена усмивка.

— Не, няма!

— Ще го направиш и още как. Обещах ѝ, че ще вечеряме заедно с тях тази вечер. Тя също дойде тук за уикенда, за да се види с баща си.

— Какво? Не мога да повярвам, Мег! Не е възможно да си направила това. Не, няма да ходя никъде!

— Ще трябва, мамо, иначе ще ме поставиш в неловко положение. Ще излезе, че лъжа. Така се срещат подходящите хора. Преди родителите са правели това, а сега децата им го връщат, като запознават своите самотни родители. — На Мег ѝ звучеше разумно.

— Нямам намерение да се свързвам с никакви мъже.

Парис беше силно разгневена, но Мег не отстъпи нито на милиметър и накрая майка ѝ трябваше да се съгласи, въпреки протестите си.

— Сигурно съм си загубила ума. Трябва да отида на лекар — мърмореше си тя, докато пътуваха към центъра.

Щяха да вечерят в един ресторант, в който сервираха барбекю. Приятелката на Мег го бе предложила. Името на мъжа бе Джим Томпсън и очевидно обичаше пържоли. Е, поне не беше вегетарианец. Парис имаше намерение това да бъде възможно най-кратката вечеря. Облече строг черен костюм, върза косата си на опашка и не си сложи никакъв грим.

— Не може ли да се напънеш поне малко? — укори я Мег, докато я гледаше да се облича. — Приличаш на директор на погребална агенция.

— Чудесно. Значи той няма да иска да ме види втори път.

— По този начин никак не ми помагаш — укори я Мег.

— Нямам никакво намерение.

— Но повечето жени срещат вторите си съпрузи така.

— Аз не искам никакъв втори съпруг. Все още не съм забравила първия. И съм силно алергична съм подобен тип запознанства.

— Да, знам. Спомням си последното. Но той сигурно е бил изключение.

— Не е. Някои от историите на Биксби са още по-ужасяващи — промърмори Парис и потъна в дълбоко и мрачно мълчание, докато стигнаха до ресторанта.

Двамата Томпсън — баща и дъщеря, вече бяха там. Джим Томпсън беше висок, слаб мъж с прошарена коса и сериозно лице, носеше сиви панталони и тъмно сако. Беше със своята много хубава и

много бременна дъщеря на възрастта на Мег. Името ѝ бе Сали и Парис си я спомни веднага щом я видя. Дори не погледна към баща ѝ, докато не седнаха на масата. Той излъчваше доброта и почтеност и тя трябваше да признае, че наистина е хубав мъж, макар че очите му бяха тъжни.

Веднага си личеше, че му се е случило нещо ужасно, но също така човек не можеше да отрече, че е красавец. Без да осъзнае, Парис почувства симпатия и съжаление към него. Неусетно двамата се разприказваха, докато момичетата си спомняха студентските години и старите приятели. Между другото Джим ѝ разказа как е загубил жена си. А тя, преди да се усети, му разказа за историята с Питър. Разменяха си трагедиите като бейзболни топки.

— За какво си говорите вие двамата? — попита Сали, когато забеляза, че родителите им изглеждат някак виновни.

Всъщност разговорът им не бе особено забавен и те не искаха да го споделят с децата си. Сали и брат ѝ непрекъснато повтаряха на баща си да престане да говори и да мисли за майка им, но той го правеше непрекъснато. Тя беше мъртва от две години, а на Джим му се струваше, че са минали само няколко минути.

— Говорим за вас — неопределено отвърна Парис, като го прикри. Братът на Сали бе с една година по-голям от Уим и учеше в Харвард. — Колко лоши хлапета сте и колко много ви обичаме — пошегува се тя, като погледна заговорнически Джим, който ѝ бе благодарен за маневрата.

Разговорът с нея му бе приятен повече отколкото очакваше. Той също беше силно против тази среща. Първоначално бе отказал на дъщеря си, а сетне се бе съпротивлявал като Парис. Но сега, след като вече беше тук, се радваше, че се е предал и съгласил. Жената беше много хубава, интелигентна и най-важното — прекрасен слушател. Двете момичета очевидно обичаха много родителите си и бяха упорити като мулета.

Говориха за плановете си къде и как ще прекарат Четвърти юли. Сали и съпругът ѝ щяха да заминат. Вероятно това щеше да е последното им пътуване преди раждането на бебето. Джим каза, че ще отиде на яхта с приятели, а Парис щеше да работи върху два пикника за празника. Според Джим работата ѝ сигурно бе голямо забавление, макар да призна, че лично той не обича приеми и партита. Изглеждаше

спокоен и затворен в себе си човек, но беше трудно да се каже дали е такъв по природа, или обстоятелствата го бяха направили. Призна на Парис, че бил силно депресиран след смъртта на жена си. Но след като преодолял депресията, вече се чувствал доста по-добре.

Когато се сбогуваха, момичетата се целунаха, а Джим я попита дискретно дали би могъл да ѝ се обади. Изглеждаше старомоден и притеснен и тя след кратко колебание се съгласи. Стана ѝ мъчно за него и реши, че ако не друго, поне би могла да му помогне. Не беше физически привлечена от него, но той очевидно се нуждаеше от някой, с когото да си говори, а освен това беше приятен мъж. Изглеждаше доста потиснат и тя дори се запита дали не взема някакви лекарства. На сбогуване си стиснаха ръцете, Джим ѝ прошепна, че ще ѝ се обади, след което се отдалечи по улицата с дъщеря си. Изглеждаше като човек без семейство и родина. Дори по извивката на раменете му можеше да се отгатне, че е нещастен.

— Е? — попита Мег, когато седнаха в колата. — Какво мислиш?

Имаше впечатлението, че майка ѝ го хареса, макар да не иска да си го признае. А Сали ѝ бе прошепнала, докато се прегръщаха за довиждане, че откакто е умряла майка ѝ, не е виждала баща си толкова оживен.

— Хареса ми. Не по начина, по който ти си мислиш или по който вие двете със Сали го планирате, лоши момичета такива! — усмихна се Парис. — Той е самотен човек и се нуждае от приятел, с когото да поговори. Очевидно е приличен и почтен. Болестта и смъртта на жена му са се отразили много лошо върху психиката му.

— На Сали също — добави Мег, след което погледна строго майка си. — На него не му трябва медицинска сестра, нито бавачка, а гадже, мамо. Не бъди толкова състрадателна.

— Не съм, просто ми е жал за човека.

— Е, няма нужда да се правиш на Майка Тереза! По-добре ще направиш, ако се забавляваш с него.

Само че нямаше особено много поводи за забавление. През цялата вечер Джим ѝ бе говорил за докторите на жена си, за болестта ѝ, за смъртта ѝ, за това колко било хубаво погребението и какъв красив паметник направил за нея. Всички пътища водеха към Рим, и каквато и тема на разговор да подхванеше, тя неизменно водеше към Филис. Парис знаеше, че Джим трябва да я забрави, да я изхвърли от себе си,

така както тя трябваше да стори същото с Питър. Това очевидно беше по-трудно и отнемаше повече време с мъртвите, отколкото с разведените или изоставените. Така че Джим говореше, а тя го слушаше. Освен това ѝ се струваше, че са твърде сродни души. Все още мислеше за себе си повече като за вдовица, отколкото като за разведена поради неочакваната загуба на Питър и поради това, че не бе чула нито звук от него. Все едно че наистина беше умрял.

— Каза, че ще ми се обади — призна Парис и Мег остана доволна.

На другата сутрин телефонът иззвъня. Беше Джим. След като поздрави любезно Мег, той попита може ли да говори с майка ѝ. Парис взе слушалката. Те поговориха няколко минути и Мег видя, че майка ѝ си записа нещо, кимна с глава и каза, че ще ѝ бъде приятно да вечеря с него.

— Имаш среща? — попита с истинско удивление Мег. — Вече? Кога?

Тя се хилеше, а майка ѝ изглеждаше недоволна, като побърза да подчертае, че това не било любовна среща.

— Ще видим. Ще ми кажеш това след три седмици, когато ще спиш с него — подразни я Мег. — И този път не забравяй първо да го попиташ дали връзката е истинска и дали си единствената.

Макар че и двете смятаха, че при Джим Томпсън подобен проблем едва ли би възникнал. Поне не засега. Сали бе казала, че откакто майка ѝ умряла, той дори не поглеждал жените. Парис ѝ вярваше сто процента. Не беше сигурна дали изобщо беше я забелязал. Според нея човекът просто имаше нужда от някого, който да го слуша, докато говори за починалата си съпруга.

— И кога ще се видите? — полюбопитства Мег. Чувстваше се като майка на майка си. Искаше този път нещата да потръгнат.

— Във вторник.

— Поне е възпитан, цивилизован и няма да те води на разни невероятни места, на каквито ме водеше моят. Например в суши бар, където може да получи хранително отравяне, или във вегетариански ресторанти, където ме беше страх дори да вляза. Мъжете, с които

излизах, никога не ме водеха на свястно място, където да се нахраня с истинска храна.

— Може би трябва да излизаш с по-възрастни — предложи Парис, макар че Мег не обичаше по-големите момчета още като ученичка. Харесваше свои връстници или с година-две по-млади от нея. Но тогава пък трябваше да се справя с неизбежните детинщини, които са присъщи на по-малките.

— Обади ми се да ми кажеш как върви с господин Томпсън — заръча тя на майка си, когато си тръгна за Ел Ей.

Парис прекара остатъка от вечерта заета с пране, което не бе кой знае колко прекрасно, но бе полезно занимание.

В понеделник двамата с Биксби заработиха на пълни обороти по организацията за пикниците, които щяха да се състоят следващия уикенд в чест на националния празник. Във вторник вечер Парис бе потънала до гуша в детайлите и почти бе забравила, че има среща с Джим Томпсън. Когато се сети, минаваше шест и тя се извини на Бикс, че трябва да излезе за вечеря.

— Да нямаш среща? — попита я подозрително той.

Не беше му казала нито дума, пък и бе съвсем категорична, че не желае никакви срещи. Все още се кореше заради онази със скулптора от Санта Фе и я използваше като причина да не излиза.

— Не съвсем — отвърна доста неопределено Парис.

— Какво значи това?

— Че действам като психотерапевт за бащата на една приятелка на Мег, който е загубил жена си преди две години от рак.

— Горкият — съжали го Бикс. — И как изглежда този вдовец?

— Почтен, хубав и възпитан. Нормално.

— Отлично. На колко е години?

— Около петдесет и девет или шестдесет.

— Звучи ми чудесно. Върви и го хвани.

— Не се радвай толкова много. Той ми говори само за жена си. Направо е обсебен от нея.

— Ти можеш да го промениш. Стивън беше същият, когато го срещнах. Мислех си, че ако още веднъж чуя за това как любовникът му умрял в ръцете му, ще започна да крещя или ще скоча от балкона. Ще ти отнеме малко време, но си струва. Дай му шанс. Дай му време. Или може би испанска муха. Или виагра.

— Глупости! Нямам такива намерения. Просто ще вечерям с него. Това е лекуване на болката, а не секстерапия, господин Мейсън.

— Каквото ще да е, приятно прекарване. Чао! — извика той след нея, докато тя тичаше по стълбите.

А след половин час вече бе изкъпана и със завита на спретната плитка все още влажна коса. Облече тъмносиви панталони и подходящ пуловер и тъкмо обуваше обувките си, когато на вратата се позвъни. Тя изтича да отвори, беше задъхана.

— Подранил ли съм? — попита колебливо Джим Томпсън, защото на лицето ѝ бе изписан израз от рода на „Ти-какво-правиш-тук?“. Но това бе от бързане. Парис се опита да успокои дишането си и му се усмихна, като го покани да влезе.

— Не. Прибрах се преди малко. Много натоварена и луда седмица. Ако не е Четвърти юли, ще е Свети Валентин, ако не е Денят на благодарността, ще е Коледа, или рожден ден, или годишнина от сватба, или сватба, или просто едно малко парти за четиридесет души във вторник вечер. Много е забавно, но през цялото време сме на нокти.

— Останах с впечатление, че работата ти е интересна. Щастливка. Банковото дело не е никак забавно, но е необходимо.

Той седна на дивата в дневната, а тя му наля чаша вино. Беше хубава вечер, мъглата все още не бе паднала и беше топло. През лятото тук по-често беше хладно, отколкото през пролетта.

— Хубава къща — рече Джим, като се огледа. Тя имаше много красиви антикварни вещи и отличен вкус. — Филис обичаше антиките. Обикаляхме всички антикварни магазинчета във всеки град, който посещавахме. Предпочиташе английските, като теб.

Както и първата вечер, Филис мигновено се присъедини към тях. Парис се опита да поведе разговора в друга посока, питайки го за сина му. Също като Уим и той бе отишъл в Европа с приятели.

— Не го виждам достатъчно често, откакто е на Източния бряг — оплака ѝ се Джим. — Изглежда не обича много да се връща вкъщи, но не мога да го обвинявам. Домът ни вече не е особено весело място.

— Имаш ли намерение да пътуваш някъде това лято? — отново направи опит да смени темата Парис.

Ако можеше да го отклони от мисълта за загубата на жена му, може би биха провели приятен разговор и биха се забавлявали. Той

беше интелигентен, образован, възпитан, с хубава работа и изглеждаше добре, почти красавец. Освен това децата му бяха на възрастта на нейните. Със сигурност имаха много общи неща, само да успееш да изгонят Филис от стаята. Това се превърна в малко предизвикателство и Парис се закачи да спечели битката заради него и заради самата себе си. Както ѝ подсказваше Биксби от незавършената скица, която му бе нарисувала, той беше най-подходящият кандидат. И приличаше най-много на Питър. Само трябваше да върнат Филис обратно в гроба, където ѝ беше мястото.

Побъбриха малко и сетне отидоха да вечерят в едно малко френско бистро. Беше възхитително местенце, което обаче инспирира приток от спомени за Джим. Двамата с починалата му съпруга обичали Франция и прекарвали много време в Париж. Всъщност Филис говорела свободно френски. Беше безнадеждно да спре потока от спомените му, докато вечеряха, и тя неочаквано се хвана, че също говори за живота си с Питър. Колко близки са били през изминалите години и колко невероятен и неочакван бил шокът, когато я напуснал. Сякаш си разказваха истории от окопите на последната война. Когато се прибра у дома си, Парис се чувстваше напълно изтощена. Не бе говорила за Питър толкова много, откакто си бе отишъл.

— Ще се радвам да те видя отново — предложи Джим, когато я закара до дома ѝ.

Тя не го покани да влезе. Просто нямаше повече сили да слуша истории за Филис, нито да говори за Питър. Искаше да погребее и двамата. И умираше от желание да му каже, че ако се видят отново, никой не бива да говори за предишния си партньор. Но все още смяташе, че не го познава достатъчно, за да му постави подобен ултиматум.

— Искам аз да приготвя вечерята — предложи той.

— Ще ми бъде приятно — усмихна се Парис, макар че никак не ѝ се искаше да влиза в къщата, която той със сигурност смяташе за дом на Филис, а не за свой собствен.

Все още мислеше, че е приятен човек, но тазвечерният им разговор беше една загубена битка. Каквото и да правеха, Филис все надничаше зад ъгъла — независимо дали говореха за предмети, вещи, деца или пътувания. Филис това, Филис онова, Филис тъй, Филис

иначе. Повече от всичко Парис искаше да погребат своите мъртви и да ги оставят да почиват в мир.

— Този уикенд съм на работа — напомни му тя.

— Какво ще кажеш тогава за неделя вечер? — попита с надежда той. Наистина харесваше тази жена много, освен това тя беше прекрасен слушател. Чувствителна и изпълнена със симпатия. Не бе очаквал толкова много от нея.

— Добре — съгласи се Парис и го прегърна топло, след което махна с ръка и изчезна зад вратата.

Беше прекарала приятно, но трябваше да признае, че да се прибере у дома си без Филис и Питър бе голямо облекчение.

— Е, как мина? — попита Бикс в мига, в който тя влезе в офиса на другата сутрин. — Див секс цяла нощ? Не се ли превръщаш в нимфоманка?

— Не съвсем — усмихна се Парис. — Все още плаче на рамото ми, а аз го успокоявам колкото мога.

Той поклати глава.

— Мисля, че е достатъчно. Ако му позволиш да продължи така, никога няма да го накараш да спре. Ще започне да те отъждествява с нея.

Той беше сключил споразумение със Стивън, че може да споменава мъртвия си любовник само веднъж на ден. Това бе имало ефект. Стивън му бе признал, че му е помогнало да възстанови контрола над себе си и да сложи точка на предишната си връзка. Сега, след толкова години, той рядко го споменаваше, а когато го правеше, това не бе болезнено за него и не причиняваше болка на никого. Джим Томпсън бе все още във фаза на дълбока скръб, дори след цели две години.

— Добре — кимна Парис. — Не знам защо изобщо се напъвам и какво ми пука. Ти какво мислиш?

— Според мен се дължи на предизвикателството да изместиш мъртвата личност, за да заемеш нейното място. Никой не обича да бъде превъзхождан от духове. Бих те посъветвал, ако с убеждаване не подейства, да му направиш една свирка — рече Биксби сериозно, сякаш зад бюрото си, а Парис се разсмя с глас.

— Страхотна идея! Как не се сетих сама? Следващия път, като застане пред вратата ми, ще му предложи.

— Съветвам те да го вкараш вътре все пак. Току-виж съседите се наредили на опашка — усмихна се Биксби палаво и се зае с работа.

Телефоните започнаха да звънят и двамата не спряха през целия ден, и на другия, и на по-другия. Но и двата пикника минаха без проблеми, идеално и както ги бяха планирали. Бикс беше напълно сигурен, че Парис вече може да се справя съвсем сама. Сидни Харингтън, която бяха ангажирали за партито на Тибурон, ѝ се извини хиляда пъти заради приятеля си от Санта Фе, но Парис я успокои и ѝ каза да не се притеснява. Художникът сигурно беше приятен човек, но не беше за нея.

— Нали знаеш, човек не знае какви са приятелите му, докато не ги запознае с някой друг. Мисля, че не беше на себе си него ден.

Парис се въздържа да отбележи, че според нея той не само този ден е не на себе си.

Почти цялата неделя Парис спа. Беше дълъг и мързелив ден, а тя бе работила неуморно и без почивка цяла седмица. Програмата още от месец май бе тежка, юнските сватби и пикниците за Четвърти юли направо я изцедиха. Имаше чувството, че не е подвила крак цели два месеца. Така че беше много доволна да има цял ден на разположение — да си почине и да поспи. В шест часа се качи на колата и отиде до дома на Джим. Той живееше в хубава стара къща в Сиклифт. Времето тук беше по-мъгливо, отколкото на изток, където живееше Парис. Но къщата бе проектирана от известен архитект и имаше зашеметяващ изглед към моста „Голдън Гейт“ и към залива. Тя се възхити веднага щом влезе. А точно отдолу се намираше плажът Чайна Бийч, където Джим обичаше да се разхожда. Филис също много обичала това място. Беше се присъединила към тях преди още Парис да си свали палтото. А Питър също пристъпваше тихо на пръсти зад нея.

— Питър и аз винаги сме обичали морския бряг — рече Парис, сама изненадана да чуе думите си.

Какво правеше! Изглежда Джим Томпсън успяваше да извади на бял свят най-лошото от нея. Или поне най-лошото от спомените ѝ. Опитва се да се сети какво ѝ каза Бикс и се закле, че ще споменава Питър само веднъж на ден. Беше пълна дивотия, защото тя всъщност още преди месеци бе престанала напълно да говори за него. А сега,

благодарение на Джим и Филис, разбира се, той отново се бе върнал в разговорите ѝ с пълна сила. Откакто си бе отишъл, положението не е било толкова лошо, колкото бе в момента.

Джим бе зает в кухнята. Готвеше ростбиф с пюре от аспержи и пресни варени картопки. Тя знаеше какво ще каже, още преди да го е произнесъл — че Филис много обичала той да готви. Потръпна, когато видя старата, избеляла сламена шапка на Филис да виси на закачалката зад вратата. Висеше там от две години и тя се зачуди колко ли още нейни вещи има пръснати наоколо. Вероятно много. Джим би трябвало да ги изхвърли, но той или нямаше време да го направи, или не искаше.

— Къщата е много голяма за сам човек — рече той, когато седнаха на масата. — Но децата я обичат, а и аз също. Пораснаха тук и не ми дава сърце да се разделя с нея.

Без Филис този път, отбеляза Парис и задържа дъха си. Вече броеше колко пъти ще спомене името ѝ. Беше болезнено и налудничаво, но не можеше да се въздържа.

— И аз имах същия проблем с къщата в Гринуич — призна му тя. — Чувствах се самотна и загубена в нея, след като Питър си отиде. А когато Уим дойде в Бъркли, това почти ме уби. Затова реших да се преместя тук.

— Продаде ли я? — попита с интерес той.

Месото беше много вкусно, зеленчуците също. Виж ти, беше изненадващо добър готвач. Макар че Филис сигурно е била по-добра. Тя не посмя да го похвали, защото се страхуваше, че отново ще се върне към темата за покойницата.

— Не, дадох я под наем за една година, с възможност за още една. Искях да спечеля време, за да видя как ще се чувствам тук.

— Е, и как се чувстваш? — попита той с искрено участие, докато седяха в уютния ъгъл на кухнята, откъдето също се откриваше гледка към залива. Това щеше да бъде едно прекрасно място, ако не бе толкова мрачно. Навсякъде имаше тъмни мебели, които очевидно бяха в пълна хармония с настроението на Джим.

— Харесва ми — отвърна тя и му се усмихна. Почувства как се отпуска. Сякаш двата духа — на Филис и Питър, се отдръпнаха, макар че бе странно да седи в къщата на Филис и шапката ѝ да виси на една крачка от нея. — Харесва ми работата. Не съм работила никога, защото

се омъжих. Наистина не е мозъчна хирургия, но е творческа. А шефът ми стана много добър мой приятел. Невероятна личност е, много талантлив. Изобщо преместването ми тук промени живота ми, както се надявах.

— Какво си учила в колежа? — попита Джим.

Искаше да научи повече за нея. Но вече бе впечатлен достатъчно и от онова, което знаеше.

— Икономика. Бях единственото момиче, като се изключат две сестри от Тайван. Имам степен по бизнес администрация, но никога не съм практикувала. Грижех се за къщата, за Питър и децата.

— Също като Филис. Тя е доктор по история на изкуството и искаше да преподава, но така и никога не го направи. Остана си вкъщи с децата. След което се разболя.

Парис се опита да не мигне. Вече бяха обсъждали тази тема.

— Да, знам. А ти? Разкажи ми за твоите плавания. — Знаеше, че предния ден е участвал в регата в залива и че са спечелили трето място. — Имаш ли собствена яхта?

— Вече не. Продадох я преди години. Беше малка, само тридесет стъпки. — Парис знаеше какво следва, преди да е чула думите. — Филис и аз я използвахме през уикендите. Тя беше най-добрият моряк, когото съм виждал. Децата също много обичаха плаванията ни.

— Може би трябва да си купиш друга яхта. Ще се забавляваш повече през уикендите. — Опитваше се да измисли нещо конструктивно за него, да го отклони от идеята да стои вкъщи и да мисли за Филис.

— По една лодка има прекалено много работа — отвърна той. — А сега вече трябва да върша всичко сам. Няма да се справя. На моите години по-добре да съм екипаж на яхтата на някой друг.

Парис вече знаеше, че е на шестдесет и една. Но за разлика от другите мъже, които познаваше, Джим изглеждаше по-възрастен от годините си. Може би причина беше скръбта. Тя е голяма сила и понякога може да убие човека. Обикновено така става, когато бракът е бил дълъг, партньорите са били заедно винаги и единият от тях си е отишъл. Но Джим беше достатъчно млад, за да се възстанови, стига да искаше. Парис обаче не бе сигурна, че го иска. Точно там бе ключът към всичко.

— Обичаш ли да плаваш? — попита я той.

— Понякога. Зависи от обстоятелствата. Може би в Карибско море, но не и в такива бурни води като тук. Аз съм голяма страхливка — призна му тя.

— Не ми изглеждаш такава. Мога да те науча някой ден.

Джим каза, че смята да посети едни приятели в Мендосино в края на лятото. Бил поканен също и в Мейн, но било много далеч и не му се ходело. Сетне заговори за лятото, което двамата с Филис и децата бяха прекарали в Мартас Винярд. Следващото нещо, което Парис осъзна, бе, че подрежда пътуванията, които тя, Питър и децата бяха правили през годините. Беше готова да предложи на Джим споразумение — да престанат да говорят за бившите си съпрузи, но отново не посмя.

Въпреки всичко прекара много приятна вечер с него, помогна му да измие чиниите и остана до около десет часа. Но както и предния път, когато се прибра вкъщи, се чувстваше пресушена и измъчена. Имаше нещо много тъжно и потискащо у този мъж. Бе забелязала също така, че той изпи доста вино по време на вечерята. Като имаше предвид потиснатостта и мъкмата му, това не бе голяма изненада, но алкохолът нямаше да повдигне духа му. Напротив, колкото повече пиеше, по-тъжен ставаше и все повече говореше за умрялата си жена. Това започваше да изглежда безнадеждно.

На следващата сутрин Джим ѝ се обади в офиса и двамата се уговориха да отидат на кино през седмицата. Той предложи един тъжен филм, за който критиката се бе изказала много ласкаво, но тя го отхвърли и го замени с комедия, която искаше да гледа. След това отидоха да ядат пица.

— Знаеш ли, дъщеря ми имаше право да ни запознае. Ти си много добра с мен.

Беше се смял по време на целия филм и двамата бяха в отлично настроение, когато излязоха от салона. За пръв път Филис и Питър не присъстваха, не седяха до тях и не дишаха във вратовете им. Никой не спомена за бившата си половинка. Но Парис знаеше, че това няма да трае дълго и скоро някой от тях ще се появи.

— Ти изглежда си много щастлив човек — рече Джим с възхищение. — Завиждам ти. Аз съм в депресия от две години.

— Мислил ли си да пиеш лекарства? — попита внимателно тя, защото си спомни, че Мег я предупреди да не бъде прекалено

съчувствена, макар че ѝ бе трудно да устои. Да проявиш съчувствие е едно, а да спасяваш някого, съвсем друго. Понякога наистина беше доста трудно човек да направи разлика между двете.

— Да. Но не ми помогнаха. Пих ги цяла седмица.

— Трябвало е да ги пиеш по-дълго, за да има ефект. — Щеше ѝ се да го бе срещнала след година или две. Но не бе сигурна дали и тогава щеше да се е излекувал, освен ако не направеше по-сериозни усилия да се спаси сам. — Мисля, че човек трябва да проявява търпение за тези неща. Аз ходих на терапия, след като Питър ме напусна.

Вече говореше с Ан само веднъж в месеца. Не беше ѝ се обаждала от шест седмици. Чувстваше, че няма нужда, или пък нямаше време. Напоследък обаче изпитваше желание да ѝ се обади. Тъй като непрекъснато говореше за Питър, когато бе с Джим, той бе в съзнанието и мислите ѝ много по-дълго, отколкото преди година.

— Браво на теб. Възхищавам ти се — оцени Джим признанието ѝ, че е ходила на терапия. — Но това не е за мен. Посещавах една група през първите няколко седмици и се почувствах много по-зле.

— Може би е било прекалено рано. Трябва да опиташ отново.

— Не — усмихна се той. — Добре съм. Струва ми се, че се примирих. Ето, вече приемам смъртта на Филис.

Когато го каза, устата на Парис бе пълна с пица и тя едва не се задави.

„Ти какво, шегуваш ли се!“ — идеше ѝ да изкрещи. Та той държеше Филис в ъгъла и я изваждаше във всеки момент, когато поиска. Това беше „Уикендът на Филис“, а не „Уикендът на Барни“ — филмът, който бяха гледали, макар че аналогията бе доста съмнителна. Но си беше самата истина. Не само че не бе започнал да се примирява със смъртта ѝ, но напълно отказваше да се пребори и да промени положението, в което се намираше.

— Ти най-добре можеш да прецениш какво чувстваш — отвърна учтиво тя и заговори за филма, който бяха гледали, за да смени темата.

Същата вечер, когато я изпрати до вкъщи, той изненадващо я целуна на предните стълби. Парис бе смаяна от проявената страст и се притисна към него, като отговори на целувката. Той беше по-самотен, отколкото си бе мислила, а старата приказка за тихите води се оказва вярна. Джим бе много по-сексуален, отколкото му личеше на външен

вид, и когато я притисна към себе си, тя почувства възбудата му, което бе един многообещаващ знак. Поне това Филис не бе успяла да вземе със себе си.

— Ти си много красива жена, Парис — каза притеснено Джим. — Искам да бъда с теб... но не желая да направим нещо, за което после и двамата ще съжаляваме. Знаем какво чувстваш към съпруга си... а аз самият не съм бил с жена, откакто Филис...

Парис реши да не му казва, че след раздялата с Питър всъщност бе имала една любовна връзка. Не искаше да я помисли за разпуснатата жена. На нея тази връзка ѝ бе доказала, че психиката ѝ, както и цялата ѝ нервна система, действат нормално. За него обаче не бе съвсем сигурна. Силната скръб може да причини неподозирани щети. А както той самият признаваше, беше в депресия вече цели две години. Мъжете бяха много по-крехки и слаби от жените. Не искаше да го плаши.

— Не бързае за никъде — отговори спокойно Парис и го целуна отново, преди да се разделят.

Според нея това бе добър знак, защото започваше да го харесва все повече и повече. Допадаха ѝ възгледите му за света, отношението му към децата. Той имаше добро сърце и почтеност. Само ако можеха да прогонят Филис от пътя, може би всичко щеше да се получи. Но Парис подозираше, че тя няма да си отиде лесно, или по-точно Джим нямаше да я пусне. Все още бе силно привързан към нея, макар че ако съдеше по целувката му, нещата бавно се променяха.

През следващите няколко седмици те продължиха да се срещат, ходеха на кино и да вечерят заедно. Няколко пъти вечеряха в нейната къща, което според Парис беше по-добре както за нея, така и за него. Тук нямаше спомени за Филис, по ъглите не се криеха сенки и шапката ѝ не висеше на вратата на кухнята. Тук беше само Парис.

Нещата помежду им доста се нагорещиха, когато една нощ двамата неочаквано се озоваха на дивана. Беше началото на август. Парис бе пуснала един диск, който много харесваше. Джим изглеждаше щастлив, по-щастлив, отколкото го беше виждала някога. Но и двамата решиха да не задълбочават връзката си тази нощ.

В края на седмицата Бикс я попита какво става.

— Все още ли си девствена, или най-после се случи?

— Не бъди толкова любопитен.

Парис изпитваше донякъде майчинско чувство към Джим. Искаше да го защити, да го предпази от нещо лошо. Те се опознаваха все повече и повече и тя можеше дори да се влюби в него. За нея вече бе очевидно и ясно, че той е много страстен и чувствен мъж. Но чувствеността му бе погребана от доста дълго време.

— Е, кажи ми поне падаш ли си по него? — не я остави на мира Бикс.

— Може би — отвърна загадъчно тя. — Мисля, че с времето бих могла.

— Много мило. — Той изглеждаше доволен.

Мег също. Можеше да познае по гласа на майка си, че нещата се развиват добре. Сали вече бе родила бебето си и двете момичета често си говореха. Сали бе доверила на Мег, че баща ѝ е луд по майка ѝ и не спира да говори какъв прекрасен човек е тя и колко е красива. И ако все още не бил влюбен в нея, то скоро и това щяло да стане.

Парис изпитваше същото, макар че бе по-потайна и запазваше повече мълчание. Но признаваше, че харесва всичко у Джим.

В средата на август Мег изненада майка си с новини, които не можеше да крие повече. На Четвърти юли беше срещнала един мъж и се виждаше с него вече пет седмици. Но не бе много сигурна какво ще бъде отношението на майка ѝ към новата ѝ връзка.

Дори се страхуваше, че няма да го хареса, защото той бе значително по-възрастен от нея. Всъщност бе с една година по-стар от Парис.

— Е, разкажи ми за него? Какъв е? — полюбопитства Парис. Все още не знаеше. Мег не беше ѝ споменала за възрастта му. Не бе казала нищо за него повече от месец, защото искаше да се увери, че си подходат. Беше доста голямо отклонение от обичайните ѝ връзки.

— Добър е, мамо. Дори много добър. Той е адвокат, много известен. Представлява големи кинозвезди. — Мег дори вече се бе запознала с някои от тях и бе разказала на майка си за тези вълнуващи срещи.

— Как се запозна с него?

— На партито за Четвърти юли. — Не ѝ каза, че беше баща на една нейна приятелка. Все още се страхуваше от реакцията на майка

си.

— Ще го харесам ли, или носи косата си на гребен като петел и има обици?

— Няма обици. Прилича на татко. Нещо такова.

И без каквато и да е специална причина Парис зададе следващия си въпрос.

— На колко е години?

Очакваше да чуе двадесет и четири или двадесет и пет, че дори и по-малко, защото Мег обичаше да ходи с момчета на такава възраст. Но този, щом беше адвокат, не можеше да е толкова млад. Бе завършил университет и сигурно бе на двадесет и шест — седем години. След което си спомни, че имал важни и знаменити клиенти.

Мег обаче не отговори на въпроса ѝ.

— Хей, чу ли какво те попитах? — повтори Парис в телефонната слушалка.

— Да, чух. Доста е възрастен.

— Какво значи това доста възрастен? Гони деветдесет ли? — засмя се Парис, защото знаеше, че Мег обявяваше за стари и тридесетгодишните.

Момичето си пое дълбоко въздух и скочи направо в дълбокото.

— На четиридесет и осем. Разведен е и има дъщеря колкото мен. Всъщност така се запознахме.

— Четиридесет и осем? — повтори като сомнамбул Парис. Не можеше да повярва на ушите си. — Та той е два пъти по-голям от теб? Какви ги вършиш? Може да ти бъде баща!

Беше разочарована, обърквана и ядосана.

— Но не ми е баща. И се чувствам прекрасно с него. Удобно и спокойно. Пък и той не играе никакви игри, не се държи хлапашки.

— Трябва да го видя — настоя категорично Парис.

Беше наистина шокирана и не знаеше какво да направи. Беше сигурна, че този мъж е плейбой. Сваляч като Чандлър, щом излиза с момиче на възрастта на Мег. Моментално и инстинктивно не го хареса.

— Да, разбира се, мамо — съгласи се Мег. — Ще го харесаш. Той е страхотен човек.

— Колко страхотен може да бъде, щом излиза с деца и краде бебета от люлката? — По-лошо — не с кои да е деца, а с нейното дете.

— Стига мамо, аз не съм бебе. Случват се такива неща. Не мисля, че възрастта има някакво значение. Важни са хората.

— Много знаеш ти! Голяма си умница! Когато станеш на четиридесет и пет, той ще бъде на седемдесет, ако изобщо е жив. Може да помислиш поне за това!

— Все още не сме говорили за брак — отвърна тихо Мег, за да я успокои.

Всъщност бяха го обсъждали.

— Е, и аз така се надявам. Може би трябва да дойда, за да се запозная с него.

— Смятаме да ти гостуваме за Деня на труда.

— Мисля, че е наложително. Искам този човек да знае, че ти не си сираче и че имаш майка, която иска да му хвърли едно око. Как се казва?

— Ричард. Ричард Боулен.

Парис бе направо онемяла. Дъщеря ѝ излизаше с четиридесет и осем годишен мъж. И тя вече не го харесваше, преди дори да го е видяла. Но се опита да не се вълнува много. Не искаше да предизвика и подтикне Мег към нещо неразумно. Същата нощ говори с Джим. Той също се разтревожи, но все пак допусна, че голямата разлика във възрастта не е задължително нещо лошо, ако човекът е отговорен и почтен.

— Първо се запознай с него и тогава съди — посъветва я разумно той.

— Бих искала и ти да го видиш и да ми кажеш мнението си — предложи Парис.

Джим бе дълбоко поласкан.

Въпреки лошите новини те прекараха чудесна вечер, а Джим я покани да го придружи през уикенда до Напа Вали. Като се имаше предвид развитието на познанството им — вече два месеца се срещаха, но не бяха спали все още, това беше много важна покана. Един уикенд за двама в Напа Вали може би щеше да бъде началото на половата им връзка.

Парис го погледна дяволито, докато я целуваше.

— Две стаи или една, господин Томпсън? — Въпросът беше откровен и пряк.

— Както ти пожелаеш — отговори той.

Тя беше готова от доста време, но не искаше да го плаши.

— Ще ти бъде ли удобно с някой друг, Джим? — попита го Парис, докато се гушкаше в него.

Единственото нещо, което не искаше, бе да вземат и Филис със себе си в леглото. Или пък Питър. Беше готова да заключи Питър в килера, където му беше мястото, заедно с Рейчъл. При Филис обаче нещата стояха малко по-различно. Джим трябваше да я заключи в своя собствен килер, когато бъде готов, а той очевидно все още не беше. Тя през цялото време се връщаше между тях. Винаги, когато той ѝ позволеше. А той го правеше често.

— Ще бъда щастлив, ако сме в една стая — отвърна Джим с усмивка. — Да направя ли резервация? — Изглеждаше красив и секси, докато я питаше.

— Да, направи — сияеща отвърна Парис.

След два дни те пътуваха за Ръдърфорд в Напа Вали. Щяха да отседнат в „Оберж дьо солей“. Онова, което не ѝ каза, докато пътуваха, бе, че бе прекарал тук последната си годишнина с Филис, само месеци преди да умре.

— Защо не ми го каза? — попита разстроена Парис, когато в крайна сметка ѝ призна това. — Можеше да отседнем някъде другаде.

Всъщност беше задължително. Тя вече се страхуваше да остане с него в тази стая с огромно легло с кралски размери и малка камина. В стаята витаеше доста чувствена атмосфера и може би щяха да прекарат добре, ако не бяха взели отново Филис със себе си. Но тя вече се бе настанила, преди Парис да разопакова багажа си.

Той ѝ разказа всичко за годишнината, къде са ходили, как са прекарвали. Сякаш го правеше нарочно, за да се предпази от чувствата си към Парис. Филис беше щитът, който използваше срещу собствените си емоции. Вината, която изпитваше, бе по-силна от привличането, което чувстваше към Парис. Джим ѝ наля чаша шампанско и сам изпи три чаши, преди да отидат на вечеря. Когато се върнаха в стаята, запали огъня и се обърна към Парис, точно както преди две години и половина се бе обърнал към Филис. Все още можеше да я види като жива, макар че не го произнесе. Но присъствието ѝ в стаята бе съвсем осезаемо.

— Изморена ли си? — попита той и тя кимна.

Всъщност не беше. Но се чувстваше изключително нервна. Трудно бе да се каже какво изпитва той. Може би бе изпълнен с носталгия. Може би бе готов да отпрати Филис, все пак се надяваше Парис. Може би това щеше да бъде епитафията, от която се нуждаеше. Тя се молеше наум да е така. Време беше.

Парис облече семпла копринена бяла нощница, която купи специално за случая. Нощницата падаше красиво около тялото ѝ, когато се появи на вратата на банята. Той вече бе в леглото, облечен в ленена пижама. Косата му бе сресана, беше се избръснал. Тя се почувства като булка в първата си брачна нощ, уплашена, обзета от всички старомодни задръжки, които двойките в стари времена, които никога преди това не са спали заедно, са изпитвали. Бе започнала да мисли, че вероятно би било по-лесно просто да бяха си легнали една нощ в нейната къща. Но за съжаление вече беше късно. Бяха тук и нямаше връщане назад.

Когато отиде до леглото, Джим намали светлината, целуна я и всичката страст, която чувстваха един към друг, сякаш изплува на повърхността. Той веднага се възбуди, както и тя. Бяха прегладнели и жадни един за друг. Бяха много по-разгорещени, отколкото се бе надявала, така че заедно със страстта, тя почувства и известно облекчение, че нещата се развиват отлично. Захвърли нощницата си на пода, той свали пижамата си, която изчезна някъде, и започнаха да се целуват и гаят, докато устните и ръцете им се откриваха. И изведнъж, точно когато трябваше да проникне в нея, Парис почувства как всичко свърши. Той сякаш замръзна.

— Добре ли си? — прошепна в мрака тя.

Джим се отдръпна от нея и това я уплаши.

— Щях да те нарека Филис. — В гласа му имаше сълзи.

Парис предположи, че или плаче, или всеки момент ще се разплаче.

— Всичко е наред, скъпи... Обичам те... не се тревожи... Всичко ще бъде наред... — Погали го нежно, но той се отдръпна и в полумрака тя видя, че е паникьосан. Не знаеше какво да прави, искаше да му помогне, но как? Тревожеше се за него и като за мъж, и като за човек.

— Не мога да ѝ сторя това — рече нещастно Джим. — Тя никога няма да ми прости.

— Мисля, че тя иска да бъдеш щастлив — отговори Парис, като разтриваше нежно гърба му. — Защо не ми позволиш да те масажiram и да престанеш да мислиш за това. Не е необходимо да правим любов тази нощ. Няма защо да бързаме.

Не желаше да го притиска. Той обаче искаше единствено да се отърве от нея. Да бъде колкото може по-далеч от Парис и по-близо до жена си. Сякаш искаше да се скрие, да пропълзи в някаква гробница и да остане с Фелис. Парис можеше да го почувства.

Вместо да ѝ позволи да го масажира, Джим стана и тръгна гол из стаята. За неговата възраст имаше забележително тяло, но това не я грееше, щом не искаше да го сподели с нея. Без да обели нито дума, той се затвори в банята и стоя там половин час, а когато излезе, беше напълно облечен. Парис бе шокирана, но се опита да не се издаде. Той застана до леглото с трагично изражение.

— Не искам да ти причиня това, но не мога да остана тук. Ще се върна в града. — Изглеждаше така, сякаш нещо в него е умряло. Беше се предал и окончателно.

— Сега?

Тя седна в леглото и го загледа. Кожата ѝ блестеше като перли на лунната светлина. Бе толкова прекрасна, също каквато си я бе представял. Но не можеше да го направи. Заради умрялата си жена. Струваше му се, че тя никога няма да му прости.

— Знам, че ме мислиш за луд. Може би наистина съм. Просто не съм готов и не мисля, че някога ще бъда. Обичах я много и от дълго време. Заедно преживяхме толкова неща. Не мога да я напусна или да я предам.

— Не ти, а тя те е напуснала — каза съчувствено Парис и се облегна на рамката на леглото. — Не го е искала, но не е имала друг избор. Нея я няма, Джим. Не можеш да умреш заедно с нея.

— Мисля, че мога. Мисля, че умрях онази нощ в прегръдките ѝ. Просто не съм го знаел. Съжалявам, че ти причиних това. Невъзможно е да имам връзка с друга. Нито сега, нито когато и да е.

Точно от това се бе страхувала още от самото начало. Беше се заблудила, че всичко ще бъде наред, но явно не беше така. Той просто не искаше да се излекува. Беше готов да се предаде на смъртта, а не на

живота. Парис не можеше да направи нищо, за да промени желанието и волята му.

— Защо просто не преспим тук? Няма да правим любов. Няма нужда. Остани с мен. Ще се почувстваш по-добре на сутринта. — Тя потупа мястото до себе си с подканващ жест.

— Не, не мога. — Беше съвсем паникьосан. — Ще вървя до града пеша, ако трябва.

Нямаше право да вземе колата и да я зареже сама тук, но искаше час по-скоро да се махне и да се върне в къщата си. Не можеше дори да я погледне. Беше сигурен, че ще види лицето на жена си. Беше блокирал напълно и Парис не съществуваше повече за него.

— Ще се облека — рече тя, опитвайки се да не мисли за налудничавото положение.

Почувства се тъжна. Ситуацията беше абсурдна, а отхвърлянето ѝ бе дошло прекалено много. Не му се сърдеше. Съзнаваше, че нищо не може да направи, не зависеше от нея. Не тя беше причината за това поведение, но въпреки това я заболя. Съжаляваше, че този уикенд, а най-вероятно и връзката им се бяха провалили.

След десет минути тя го последва в колата. Носеше сините джинси и пуловера, с които бе пътувала насам. Багажът ѝ бе почти неразпакован. Джим сложи куфара ѝ в багажника без думи, а Парис седна на седалката до него. Пет минути по-късно вече пътуваха. Нямаше нужда да оправят сметката. В хотела имаха номера на кредитната му карта.

Бяха на половината път до града, когато той проговори. Каза единствено, че съжалява. През цялото време лицето му беше каменно. Когато тя се опита да хване ръката му, той не реагира. Парис се запита дали не бе пил прекалено много и това да е увеличило страховете му. Изглеждаше сякаш е обладан от демон. Но имаше още по-просто и по-лесно обяснение — Филис си го бе взела обратно.

— Няма да ти се обаждам повече — рече той, когато в два и половина след полунощ спря пред къщата ѝ. — Няма смисъл, Парис. Не мога да го направя. Съжалявам, че ти загубих времето.

Беше сърдит на себе си, но звучеше така, сякаш е сърдит на нея.

— Не си ми изгубил времето — отвърна тя. — Съжалявам, че не се получи. Надявам се, че един ден ще успееш да се възстановиш, за твое добро. Не бива да прекараш остатъка от живота си самотен.

— Не съм самотен. Имам Филис и всичките си спомени. Това ми стига.

Сетне се обърна към нея и онова, което видя, разби сърцето ѝ. Гледаха я две пълни с мъка очи, като горящи въглени. В бялата жаравя на нещастиято му не бе останало нищо, освен пепел.

— А ти си имаш Питър — додаде Джим, сякаш така искаше да се отрече от отговорността и да я повлече в морето от отчаяние заедно със себе си.

Но Парис поклати категорично глава.

— Не, не е така, Джим — отговори съвсем ясно тя. — Питър не е мой, той е на Рейчъл. Аз имам себе си.

И без повече думи излезе от колата, взе багажа си и се качи по стълбите. Отключи вратата, но преди да се обърне, за да му махне с ръка, Джим Томпсън отпраши светкавично и се изгуби в мрака. И тя повече никога не чу нищо за него.

ГЛАВА 23

Както обеща, Мег доведе Ричард Боулен в Сан Франциско за Деня на труда. Ричард отседна в „Риц Карлтън“ и макар че тя предпочиташе да остане с него, реши, че ще бъде по-правилно да бъде с майка си. Той също смяташе, че това ще улесни представянето му на Парис, вместо да се съревновава с нея за малкото ѝ момиченце. Това беше умен ход. От момента на срещата му с Парис обаче, му стана съвсем ясно, че тя е подозрителна към него. Въртеше се около него като куче около дърво, задаваше му въпроси, наблюдаваше го дълго и недоверчиво и го разпитваше за всичко — от детството до работата му. След трите прекарани заедно дни, колкото и да не искаше да го признае, Парис установи, че го харесва.

Най-много я измъчваше мисълта, че той всъщност беше от типа мъже, с които тя трябваше да излиза, а не да се среща с момиче на половината от годините му, което в случая бе собствената ѝ дъщеря. Беше много странно и в известен смисъл неприемливо. Но Парис не го извади като щит, нито като оръжие срещу него. Двамата седяха сами в градината, тъй като Мег се бе качила горе за няколко минути.

Тя се обърна към него със загрижено изражение.

— Не искам да прозвучи неучтиво, Ричард, но не те ли тревожи разликата във възрастта? — Той бе точно два пъти по-голям от Мег. И една година по-възрастен от нея самата.

— Старая се да не ме тревожи — отвърна искрено Ричард. — Последната жена в живота ми бе по-стара от мен, на петдесет и четири. Всъщност винаги съм излизал с жени на моята възраст. Собствената ми съпруга беше моя колежка, първото ми гадже в колежа. Но твоята дъщеря е много специална млада жена, сигурно знаеш това.

Беше хубав мъж и изглеждаше много по-млад от годините си. Имаше зелени очи и руса коса, и приличаше доста на Парис и на самата Мег. Двамата явно изключително си допадаха, защото дъщеря ѝ цъфтеше в негово присъствие и изглеждаше напълно спокойна. Сякаш

се чувстваше защитена и сигурна. Ходеха вече два месеца и Парис имаше усещането, че между тях нещата са сериозни. Извади си този извод от онова, което ѝ казаха.

— Не искам да бъда ужасно старомодна — продължи извинително тя. Чувстваше се глупаво и го отдаваше на възрастта си. — Много е рано да говорим за това, пък и ти сигурно все още не знаеш какви точно са намеренията ти, но моля те, не си играй с нея. Не искам мъж на твоята възраст да ѝ разбие сърцето. Тя не го заслужава. — Когато каза това, мислеше за Чандлър Фрийман. Той сигурно ходеше с млади момичета. Но Ричард не изглеждаше замесен от същото тесто. — Ти си много по-голям и по-мъдър от нея, а също и по-силен. Ако нямаш нищо сериозно предвид, не си играй, не я подвеждай и не я наранявай.

— Обещавам ти, Парис — отговори искрено и разгорещено Ричард. — Няма да го направя. А дали съм сериозен? — повтори въпроса ѝ той и задържа дъха си. — Ти имаш ли нещо против да бъда такъв?

— Не знам — отвърна тя. — Трябва да помисля. Доста си по-възрастен от нея. Единственото ми желание е тя да бъде щастлива.

— Щастието няма отношение към възрастта — отвърна мъдро Ричард. — В повечето случаи не зависи от нея. Възрастта е без значение за сърцата — продължи той. — Никога не съм изпитвал подобни чувства към друга жена, с изключение на бившата ми съпруга.

Последните му думи я подсетиха и тя се намръщи.

— От колко време си разведен?

— От три години — каза той.

Парис моментално се успокои. Не бе разведен от петнадесет или двадесет години и очевидно не бе свалач и плейбой. Спомни си всички предупреждения, които бе получила от Бикс. До този момент беше излязъл прав във всичко.

— Това е приличен срок.

— До този момент не срещнах никоя, която да привлече вниманието ми и да бъде важна за мен. Освен Мег. Не очаквам същото от нея. Тя и дъщеря ми са приятелки.

— Човек никога не знае как ще се появи любовта и как ще влезе в живота му. И дали изобщо това ще стане. Когато обаче се случи,

човек не знае какво ще бъде лицето ѝ. В известен смисъл аз се радвам, че лицето е нейното, на Мег.

Парис го хареса, при това много. Наистина бе доста непривично гаджето на дъщеря ѝ да бъде неин връстник. Но това им позволяваше да станат приятели, понеже имаха много повече общи неща, отколкото с Антъни или Пийс, които бяха все още деца. Ричард беше зрял мъж и беше добър. Парис го каза на Мег, когато си тръгнаха. Момичето изглеждаше спокойно и щастливо и освен това силно развълнувано, защото майка ѝ бе харесала Ричард. Тя беше лудо влюбена в него, както и той в нея.

След тяхното заминаване Парис не спираше да мисли за това колко странен е животът. Дъщеря ѝ ходеше с мъж, който бе по-подходящ за нея самата. А за нея бяха останали само повредени стоки като потъналия в скръб Джим Томсън, плейбой като Чандлър Фрийман и напълно откачени типове като скулптора от Санта Фе. Като че ли за нея нямаше почтен, свестен и подходящ мъж, освен може би Джим, който бе прекрасен човек, но напълно отписан. Той никога нямаше да се възстанови. Парис започваше да се чуди дали от сега нататък ще среща само такива и дали всички прилични и свестни мъже вече не са заети. Чудеше се дали някъде все още има някой като Ричард Боулен. Съмняваше се, и ако наистина беше права, то по-добре би било да си остане сама. Най-накрая трябваше да го приеме като неизбежно. Това не ѝ приличаше на сентенция за живота, а просто на факт. Ако нямаше да намери повече мъж, когото да обича, то значи така ѝ е било писано. По-добре сама, отколкото с някой неподходящ. Нямаше повече нито енергия, нито сили, нито желание да го търси. Любовта на всяка цена не ѝ беше присърце, пък и не си струваше.

На следващия ден тя разказа на Бикс за Ричард.

— Много лошо — рече замислено той. — Като те слушам, имам чувството, че точно това е човекът, който ти трябва, вместо всички онези откачалки и използвачи, които се навъртат наоколо, или ранени зверове с тръни под ноктите и в лапите. Господи, понякога се чудя дали изобщо под небето е останал някой нормален!

— Аз също. Но ти поне си нямаш работа с тях, а аз си имам. Или може би ще си имам, ако съм достатъчно луда, за да опитам. А готините пичове като Ричард си падат по жени на половината на моята

възраст. Когато започнат да се заглеждат по мен, вече ще са по на сто години.

— Чакай малко. Някой петдесетгодишен ще ти бъде абсолютно по мярка. Трябва само да го намерим.

— Наслука! — рече с доста цинична усмивка Парис.

— Мислиш ли, че ще се ожени за нея? — поинтересува се Бикс.

— Не знам. Може би. Миналата седмица щях да кажа просто „Надявам се, че не“. Но тази седмица вече не съм така сигурна. Теоретично той е прекалено стар за нея. Но, по дяволите, Бикс, ако те са щастливи и се обичат, защо не? Може би възрастта няма чак толкова голямо значение, колкото си мислим.

— Аз лично не смятам, че има. Я погледни Стивън и мен. Нашата разлика е почти същата като тази между Мег и Ричард, а по-щастливи не бихме и могли да бъдем.

— Може би и аз се нуждая от някой по-възрастен — усмихна се Парис. — Ако си намеря някое момче, което е с двадесет и четири години по-възрастно от мен, значи на седемдесет и една, може би няма да е чак толкова зле.

— Зависи от момчето — отвърна Бикс. — Срещал съм седемдесет и една годишни, за които бих дал дясната си ръка. В наше време, ако един мъж иска, може да бъде млад и на осемдесет, че и отгоре. Познавам жена, която се омъжи за осемдесет и шест годишен старец в Лос Алтос и се кълне, че сексуалният ѝ живот бил по-активен от всякога. Сигурно казва истината, защото преди две години си роди бебе.

— Това е идея — отвърна развеселено Парис, макар че осемдесет и шест годишен съпруг ѝ изглеждаше прекалено стар, поне за момента.

— Какво, искаш ли един осемдесет и шест годишен? Мога да ти намеря за нула време. Ще се радвам да ти бъда от полза! — Той се разсмя.

— Не! Говоря за бебето. Господи, това ми харесва. Онова, което правя най-добре, е да раждам и гледам деца. — За минута в очите ѝ сякаш изгряха звезди.

— Моля, моля! Без такива номера! Имаме си уговорка с теб! — завъртя очи той. — Наех те, защото си пораснала, защото си свободна и децата ти не живеят при теб, защото нямаш намерение да

забременяваш и да раждаш на някое парти. Ако ми извъртиш този номер и забременееш, Парис, направо ще те убия!

Тя изобщо нямаше такива намерения. Напоследък все по-често си мислеше, че ще остане сама завинаги, така че ѝ минаваше мисълта да си осинови дете. Обаче не бе споделила това с никого, дори с Мег, и със сигурност не с Биксби. Ако му кажеше, той сигурно щеше да получи припадък. А тя не знаеше дали идеята ѝ бе нещо реално, което да преследва и гони, или просто един блян, с който искаше да измами света и да увери себе си, че все още е млада. Едно бебе на нейната възраст би било истинско предизвикателство, и Парис не бе готова да направи нещо повече, освен да си мечтае на този етап. Но мисълта все по-често минаваше през главата ѝ.

Следващата седмица обаче почти щеше да полудее, защото темата за бебетата отново излезе на преден план. Този път по доста различен начин. Мег ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че Рейчъл е бременна и очаква бебе през май. Била вече на шест седмици и Питър бил полудял от щастие. Парис затвори телефона, седя дълго време и гледа неподвижно в пространството. Повече нямаше никакви въпроси. Той наистина си бе отишъл завинаги. Животът му от сега нататък беше изцяло и завинаги свързан с Рейчъл. Тази мисъл ѝ причиняваше почти физическа болка.

За нейна голяма изненада на другия ден ѝ се обади Уим, за да ѝ каже, че е много ядосан заради бебето на баща си и на Рейчъл. Според него това бе напълно смахната идея и баща му бе глупак, бе прекалено стар да има бебета. Мег беше малко по-сдържана, но също не бе особено очарована. Двамата сякаш се чувстваха заплашени, което изненада Парис, тъй като децата ѝ вече бяха големи, бяха излетели от гнездото и имаха самостоятелен живот. Но очевидно трудно можеха да приемат баща си с бебе на ръце. Това обаче подсказа, че Рейчъл е особено важна за него. Те не я харесваха, не само от лоялност към майка си. Тя очевидно поглъщаше цялата енергия и внимание на баща им, бе успяла да го обсеби и дори да го привърже към двете си малки момчета, които никога не бяха виждали собствения си баща. Мег знаеше, че Питър смята да ги осинови. Положението в семейството им се бе променило драстично през последната година и половина. Повече не можеха да го отричат и да крият главите си в пясъка. И въпреки двете си деца, които обожаваше, Парис се чувстваше някак

излишна и безполезна. Един ден те щяха да тръгнат по своите пътища, всъщност вече бяха поели по тях. Рейчъл имаше Питър и своето ново семейство. А тя беше сама. Понякога ѝ бе прекалено тежко и трудно да го преглътне.

Затова както винаги, когато бе разтревожена или нещастна, Парис се зарови в работа с помощта на Бикс. Трябваше да организират откриването на сезона на операта и на симфоничния оркестър, които бяха двете най-важни събития за годината, както и цяла дузина приеми, с които се отбелязваше началото на новия сезон.

Почти бяха преполовили работата, когато един ден Бикс пристигна доста умърлушен. Парис вече го познаваше много добре. Двата прекарваха толкова време заедно, че понякога изглеждаха и действаха като сиамски близнаци, свързани с един общ мозък. Можеше дори да чуе мислите, които минаваха през главата му.

— Е, казвай! Изглеждаш ми много виновен — заяде го тя. — Каква глупост си направил? Като съдя по външния ти вид, мога да предскажа, че си поел организацията на три сватби за един ден, а може би и на четири. Нещо напълно кошмарно, сигурна съм.

Той мразеше да отказва поръчки и понякога се захващаше с четири-пет неща наведнъж, в един и същи ден, което направо ги побъркваше.

— Нищо подобно. Просто имам една идея, която не знам как ще приемеш.

— Може ли да отгатна? Искаш да организираш карнавала в Рио? Или пък си наел Пакбел Парк и ще го използваш за градинско увеселение? Или искаш да наема „Роксетс“ да свирят, но те няма да дойдат...

Той се разсмя, защото тя наистина го познаваше много добре, но поклати глава.

— Нищо подобно, нито едно от всичко това. Искам да направя нещо, което знам, че няма да харесаш.

Тя отвори широко очи.

— Да не би Джейн да се връща? Уволняваш ли ме? — Напоследък се страхуваше само от това — да не загуби работата, която толкова харесваше.

— Глупости, не. Тя май отново е бременна. Каза ми нещо такова, когато говорихме за последен път. Отпиши Джейн винаги. Освен

това няма да ти позволя да ме напуснеш никога. Но искам да направиш нещо за мен. Обещай ми и след това ще го обсъдим.

— Това включва ли стриптийз или полов акт пред публика? — попита подозрително Парис и Бикс поклати отрицателно глава. — Добре, тогава обещавам. Вярвам ти. Казвай какво си наумил!

— Искам да отидеш на една среща. Знаеш колко мразя запознанствата със затворени очи, все едно да ловиш котка в чувал, и не им вярвам. Всички хора, които твърдят, че са намерили съпруга си по този начин, сигурно лъжат. На подобни срещи никога не съм срещал други, освен психопати и отрепки. Но този човек е друго нещо. Срещнах го преди седмица. Той е много известен писател и ни нае да организираме празненството по случай рождения ден на майка му. Изключително умен, начетен и с много вкус и стил. Мисля, че е точно човекът, който ти трябва. От пет години е вдовец, но говори разумно и сянката на покойната не го преследва. Има три големи деца. Пътува между Щатите и Англия. Ще сте си лика-прилика. Преди шест месеца се е разделил с приятелката си, която е почти на твоята възраст, и изглежда изненадващо нормален.

— Но сигурно не е. Попита ли го дали не се облича в женски дрехи?

— Не, но го попитах всичко друго. В мига, в който го видях, си помислих за теб. Ще се срещнеш ли с него, Парис? Дори не се налага да излизаш на вечеря. Не съм му казал нищо за теб, нито дума. Но ти можеш да дойдеш на следващата ми делова среща или пък да отидеш сама. Е, какво ще кажеш? Ще се срещнеш ли с него?

Макар че бе се заклела да не се среща повече с никой, онова, което чу, я заинтригува. А когато Бикс ѝ каза и името му, тя се сети, че е чела три негови книги. Беше наистина много талантлив и винаги бе на едно от първите места в класациите за бестселъри. А Бикс много бе харесал къщата му.

— Добре, ще дойда с теб — съгласи се Парис по-сговорчиво от обикновено. След художника на Сидни се бе заклела никога да не ходи на среща с непознати. Но това не бе точно същото. — Кога ще се видиш с него?

— Утре сутринта, в девет и половина.

Бикс беше доволен, че тя се съгласи. Според него от двамата можеше да излезе идеална двойка.

Парис кимна. На другата сутрин той я взе в девет и петнадесет. Писателят, при когото отиваха, Малкълм Форд, живееше през няколко квартала от нейната къща. Когато пристигнаха на адреса, Парис трябваше да се съгласи, че домът му изглежда впечатляващо. Беше солидна тухлена постройка в Горен Бродуей, в квартала, известен като Златния бряг. Всички големци на града живееха тук. В къщата нямаше нищо показно или парвенюшко, нито у стопанина ѝ, който лично им отвори вратата. Той бе с равномерно прошарена коса, стоманеносиви очи и носеше стар ирландски пуловер и джинси. Когато влязоха в къщата, видяха, че е прекрасна и непретенциозна.

Настаниха се в библиотеката, където по лавиците имаше редки книги, първи издания, както и камари списания и книги по пода. Писателят им разказа в подробности идеята си за рождения ден на майка си. Искаше да бъде нещо елегантно и хубаво, но не пищно, нито показно. И тъй като нямаше жена, беше наел тяхната фирма. Майка му навършваше деветдесет години, а самият той бе на шестдесет. Имаше много изискан вид и поговори с тях и на други теми. Парис спомена, че е чела книгите му, които много ѝ бяха харесали. Той благодари, изглеждаше поласкан. На бюрото му имаше красива снимка на починалата му жена, но той не каза нищо за нея. Имаше и снимка на последната му приятелка, която също бе известна писателка. Спомена, че имал къща в Англия.

Всичко около него изглеждаше нормално и съвсем човешко, макар да бе наистина световноизвестен, което бе доста изненадващо. Не караше скъпи коли, нямаше самолет, ходеше на плаж в Сонома, а не по модни курорти всеки уикенд и признаваше, че къщата му е много разхвърляна, но я харесваше в този ѝ вид. Имаше абсолютно всичко — в това число пари и добра физика, и когато си тръгнаха, Бикс я погледна въпросително. Беше намерил едно истинско съкровище за нея, но изражението на Парис бе непроницаемо.

— Прав ли бях? — не издържа той, докато караше към офиса им. — Страхотен е, нали? — Можеше да си признае, че всъщност е малко влюбен в него. Той наистина приличаше на Стивън.

— Напълно — съгласи се Парис, но не бе толкова възторжена като него и не бе склонна да пее дитирамби. Освен това не продължи с коментара си.

— Е, и? — настоя Бикс, но виждаше, че нещо не е наред. — Какво криеш от мен? — Беше изненадан от мълчанието ѝ, а и тя самата изглежда мислеше за това.

— Не знам. Сигурно ще ти прозвучи налудничаво, ще си помислиш, че съм се смахнала. Той е страхотен, изглежда много добре и очевидно е много интелигентен и умен. Къщата му е хубава. Но не чувствам нищо, никакви токове, никаква химия или флуиди. Нищичко! Не ми е симпатичен, не ме привлича, нито възбужда. Въобще нямам тръпка. Мисля дори, че е отегчителен.

— Глупости! — рече Бикс, но сърцето му бе разбито. — Най-накрая ти намерих подходящ човек и ти не го искаш. Нямала била тръпка!

Обаче сам знаеше много добре, че ако няма привличане, няма нищо. А кога и защо се появяваше то, никой не можеше да обясни. Беше най-важното нещо за една връзка.

— Сигурно причината е в мен. Просто не почувствах нищо. Ако го срещна на някое парти, най-вероятно ще го подмина. Това е — нищо, нула. Въздух.

— Добре, ясно. Разбрах — отвърна разочарован Бикс. — Сигурна ли си? Реши го много бързо.

Е, да, химията вземаше бързи решения. И двамата знаеха, че или чувстваш нещо към някого, или не.

— Абсолютно. Не съм сигурна дали изобщо искам някой мъж. Чувствам се прекрасно и така.

— Значи има надежда — винаги тогава се появява най-добрият. Поне така казват. Когато повече не даваш пукната пара, тогава започват да се навъртат около теб като мухи на мед. Господи, ако този мъж беше гей и аз бях свободен, веднага щях да му се лепна.

— Сигурна съм, че щеше да е доволен да го чуе — рече през смях Парис. — Но мисля, че не е гей, между другото. Просто не е за мен, а мисля, че той също не изпита нищо. Нямахме контакт помежду ни, не протече електричество.

— Добре, тогава се връщаш на дъската за „търси се“ — отсече Бикс.

Беше направил опит да ѝ помогне и тя му бе благодарна за това.

— Я по-добре изхвърли дъската за обяви. Поне засега. До гуша ми е дошло от мъже.

Можеше да я разбере. Малката ѝ история с Джим Томпсън това лято я разстрои дълбоко. Онова, което Парис не можеше да си позволи, бе още едно отхвърляне. Бикс не искаше да се случва нещо подобно. Тя си имаше достатъчно душевни болки и проблеми.

Двамата се върнаха в офиса и отново се хванаха за работа. Подготвиха мероприятията за октомври. Един ден в началото на месеца двамата седяха и разработваха концепцията за една сватба в края на октомври. Булката беше францужойка и родителите ѝ бяха поръчали фотограф от Париж. Но освен този човек, двамата с Биксби трябваше да осигурят всичко останало и засега нещата вървяха нормално и гладко. Булката приличаше на малка порцеланова фигурка. Истинска кукличка. Роклята ѝ бе ушита в Париж. Тази сватба щеше да бъде най-голямото събитие за сезона, ако ли не за десетилетието.

— Трябва ли да резервираме стая за фотографа? — попита Парис, докато преглеждаше бележките си.

— Вече се погрижих за това. Ще отседне в „Сър Франсис Дрейк“. Получих добра цена. Води със себе си двама асистенти. Ще пристигне преди събитието, за да прави семейни снимки на цялата рода.

Имаше поне една дузина роднини, два пъти повече близки приятели, много от които благородници от Европа. Всички те бяха настанени в „Риц“. Останалите подробности също бяха уточнени. В последната минута възникна едно недоразумение — микробусът, който бяха наели за фотографа, трябваше да се вземе от града, а не от летището.

— Ще си вземе такси — отсече Бикс.

Фотографът пристигаше след един час.

— Аз ще го посрещна на летището — предложи услугите си Парис. — Може да не говори английски човекът. Само това ни липсваше, някой разглезен французин да се разгорещи на летището и да вдигне скандал, а после да плюе по нас. Имам свободно време днес следобед. Ще отида да го взема. — Тя погледна часовника си и видя, че след няколко минути трябва да тръгва, за да не изпусне самолета.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Можеше да свърши някоя друга, по-важна работа, затова Бикс не обичаше да я използва като шофьор. Но всъщност идеята ѝ бе добра, а и Парис обичаше да се увери, че всеки детайл е на мястото си.

Така че след пет минути тя тръгна за аерогарата със собствената си кола, като се надяваше, че ще има достатъчно място за оборудването. Ако ли не, щяха да настанят единия от асистентите му в такси, но поне самият фотограф щеше да почувства, че му отделят достатъчно внимание. Парис познаваше французите. А и едно пътуване до летището щеше да бъде като малко междучасие за нея. Кратка почивка. Денят беше прекрасен, свеж и топъл, и Сан Франциско никога не бе изглеждал толкова красив.

Тя паркира колата на огромния паркинг на летището и отиде в залата за чакащи, докато пасажерите вземаха багажа си след единадесетчасовия полет от Париж. Самолетът току-що беше кацнал. Парис предполагаше, че ще ги познае по апаратурата им. Името на фотографа бе Жан-Пиер Белмон. Беше гледала негови работи в списание „Вог“, но нямаше представа как изглежда той самият. Тя си отваряше очите за хора, които носят кутии и куфари, наподобяващи фотографска техника. Накрая ги видя. Бяха трима — един изискан по-възрастен мъж със сива коса, който влачеше два огромни метални куфара, и двама по-млади — единият с ярка червена коса и с вид на четиринадесетгодишен хлапак, и друг, по-висок, с права черна коса, заразителна усмивка и диамантена обица на едното ухо. Младежите бяха облечени с кожени сака и джинси, а по-възрастният носеше палто и шалче.

Парис бързо се упъти към тях.

— Здравейте — поздрави с широка усмивка тя. — Аз съм Парис Армстронг от „Биксби Мейсън“. Господин Белмон? — обърна се тя към по-възрастния мъж и чу зад себе си взрив от смях, а момчето с червената коса изцъка с език.

Мъжът се почувства неудобно и поклати глава. Беше ясно, че не говори нито дума английски.

— Вие мосю Белмон ли търсите? — попита мъжът с дългата коса и обидата. Явно бе единственият от тримата, който говореше английски, макар и с непоносим акцент.

— Да — отвърна тя.

Младият мъж с черната коса бе малко по-висок от нея. Но докато говореше с него, тя установи, че е малко по-възрастен, отколкото предположи в първия момент. Беше преценила, че е на около

осемнадесет или двадесет години, но отблизо видя, че е най-вероятно на възрастта на Мег.

— Той ли е? — Тя направи с глава движение към по-възрастния мъж, без да посочва директно към него. Той трябваше да е. Беше единственият по-зрял от тримата.

— Non — отговори младият мъж и тя се учуди дали не бе сбъркала цялата група и дали те не се шегуваха с нея. Ако беше така, сигурно бе пропуснала истинските и нямаше представа къде са отишли.

— Аз съм господин Белмон — рече развеселено мъжът с обичаята. — А вашето име е Парис? Също като моя град?

Тя кимна, облекчена, че ги е открила, макар да ѝ беше трудно да повярва, че това момче е Жан-Пиер Белмон, световноизвестен френски фотограф.

— Парис е мъжко име. Той е герой от гръцката митология. Троянската война, хубавата Елена. Защо са ви кръстили така?

— Това е дълга история, също като Илиадата. — Нямаше намерение да му обяснява всички подробности, свързани с името ѝ — че е била зачената по време на медения месец на родителите ѝ в Париж. — Взехте ли си багажа? — попита тя любезно, все още опитвайки се да разбере кой кой е. Но ако това момче беше Белмон, другите двама сигурно бяха асистентите му, макар че единият бе достатъчно възрастен да му бъде баща.

— Всичко е тук — успокой я той. — Имаме много малко багаж, само камери — обясни и тя кимна.

Имаше нещо невероятно чаровно в него. Парис не беше сигурна дали бе акцентът или косата, или обичаята, или може би усмивката. Изпитваше желание да му се усмихва всеки момент, в който го погледне. А червенокосият приличаше на бебе и всъщност беше деветнадесетгодишният братовчед на Жан-Пиер. Самият Белмон бе на тридесет и две години, както стана ясно по-късно, но не изглеждаше на толкова. Цялото му излъчване и стил бяха като на инфантилен тийнейджър. Беше олицетворение на чар, жизненост и цъфтяща младост. Истински парижанин.

Парис го уведоми, че ще се върне след минута с колата и ги остави тримата при портиера. Пет минути по-късно фотографът и

двамата му помощници натовариха оборудването си и се настаниха. Парис пое към града.

— Къде ще ходим първо? В хотела или да видим булката? — попита Жан-Пиер.

— Доколкото знам, ви очакват малко по-късно. Мисля, че ще е по-добре първо да ви заведе в хотела, да си починете, да се освежите, да хапнете и да се пригответе — предложи и той кимна разсеяно.

Изглеждаше заинтригуван от гледката.

След няколко минути заговори отново.

— Вие какво работите? Секретарка ли сте... асистентка... или може би майката на булката?

— Не, организирам сватбата. „Биксби Мейсън“ — цветя, музика, декорация. Наемаме всички необходими за сватбата хора.

Той отново кимна, с което даде да разбере, че е проумял ролята ѝ. Беше схватлив и изключително жизнен. Докато зяпаше през прозореца, извади пакет „Голоаз“ с жълта хартия и острата миризма на тютюна изпълни кабината.

— Е ли добре? — попита неочаквано и неправилно, след като запали, защото си спомни, че американците не си падат много по тютюнопушенето.

Парис кимна.

— Всичко е наред. Преди време и аз пуших. Харесва ми миризмата.

— Merci — поблагодари той и заговори на френски със спътниците си.

Макар че знаеше малко езика, Парис изобщо не разбра за какво става дума, защото тримата мъже говореха прекалено бързо. После Жан-Пиер отново се обърна към нея.

— Е ли сватбата голяма? Красиви рокли? Хубаво?

— Да — увери го тя. — Момичето е красиво, роклите са прекрасни. Младоженецът е хубавец. Партито ще стане страхотно. Ще бъде в залата на Музея на честта. Седемстотин души.

Семейство Делаacroa бяха богаташи. Едни от асовете в текстилната индустрия. Бяха дошли и останали в Сан Франциско, за да запазят богатството си от високите френски данъци. Въпреки това продължаваха да прекарват по-голямата част от времето си във Франция.

— Големи пари, а? — попита той и Парис кимна усмихната.

— Много големи. — Не му каза, че бяха изхарчили почти половин милион, което беше повече от внушително, меко казано.

Тя ги закара в хотела, помоли на рецепцията някой да докара микробуса им и ги остави. Трябваше само да покажат шофьорските си книжки и да подпишат документите. Парис даде на Жан-Пиер карта на града и му показа къде трябва да бъде в шест часа.

— Ще се оправите ли? — попита го, а той издуха цигарен дим в лицето ѝ.

Някой от рецепцията го помоли да изгаси цигарата. Младият мъж намери пепелник, пълен с пясък, на няколко крачки, хвърли я там и се върна при Парис.

— Обадете ми се, ако се нуждаете от нещо — предложи тя и му подаде визитката си.

Жан-Пиер повери апаратурата на помощниците си, махна ѝ с ръка и когато те изчезнаха в асансьора, за да се настанят по стаите си, Парис излезе навън при колата си. Да стои човек близо до Жан-Пиер, беше все едно да стои близо до вятърна мелница — той махаше с ръце, жестикулираше, около него се носеха облаци дим и кратки фрази, обменени с другите, които тя не разбираше. Имаше възклицания, гримаси, мимика и той сякаш никога не спираше да движи големите си кафяви очи, а дългата му черна коса се развяваше. Приличаше на някой приятел на Мег, с тази разлика, че всичко у него беше френско. В същото време, макар да изглеждаше по-млад, личеше му, че е свикнал да командва.

Когато седна в колата, все още можеше да подуши аромата на цигарите му.

Парис се върна в офиса, за да прочете съобщенията и последните задачи.

Бикс все още беше там и когато тя влезе, вдигна глава.

— Всичко наред ли е?

Тя кимна и прегледа бележките си. Всичко вървеше по план.

— Чакай да ти разкажа за този французин. Изглежда на двадесет години.

— Мислех, че ще бъде по-стар — изненада се Бикс.

— И аз тъй мислех. Но той е французин. Жалко, че Мег си има приятел. Изглежда много подходящ за нея.

Тя обаче въобще не съжаляваше. Бе се убедила, че Ричард чудесно се разбира с дъщеря ѝ. Те се срещаха вече три месеца и Мег беше щастлива.

Тази вечер Бикс и Парис се появиха в къщата на семейство Делаacroa, за да обслужат семейната вечеря за тридесет души. Непрекъснато пристигаха хора от Франция и Европа. Парис стоеше в задния ъгъл и наблюдаваше приготовленията за снимките, които щяха да се правят. Ариан Делаacroa изглеждаше изключително, когато се появи и позира с венчалната си рокля, която никой до този момент не бе виждал. Приличаше на малка приказна принцеса и се смееше, когато Жан-Пиер ѝ се усмихваше по своя неповторим начин. Той забеляза погледа на Парис, намигна ѝ, след което се върна към работата си, докато асистентите му сменяха камерите и лентата. Направи няколко семейни портрета. Когато булката се качи горе, за да се преоблече с вечерна рокля и да позира с майка си, той се приближи до Парис, за да поговори с нея.

— Искате ли да ви снимам? — попита директно, тъй като наоколо нямаше никой.

Тя бързо поклати глава. Щеше да бъде прекалено непрофесионално, никога нямаше да си позволи такова нещо.

— Имате хубави очи — продължи той, като не откъсваше поглед от нея.

— Благодаря — кимна Парис и почувства как през тялото ѝ премина електричен ток. Беше точно обратното на онова, което бе почувствала или по-точно не бе почувствала при срещата си с Малкълм Форд.

Този мъж изглеждаше на половината от годините ѝ и не знаеше добре езика, но всичко в него бе мъжествено и привлекателно, наелектризиращо и смуцаващо, и ѝ въздействаше по странен начин. В негово присъствие тя се чувстваше някак празна и странно лека. Не би могла да го обясни, нито искаше да мисли за това. Нямаше нищо прикрито в него. Целият беше ярък, вибриращ, като оголен нерв, като струна — от живите кафяви очи до правата остра коса и бляскащия диамант в ухото.

Когато булката и майка ѝ слязоха отново, той отиде да ги снима, а Парис се отдръпна. Чувстваше се изцедена от краткия си контакт с него. Цялата трепереше и бе силно развълнувана, когато напусна стаята. Сякаш бе докоснала оголен проводник и я бе разтърсил ток.

— Хей, добре ли си? — попита Биксби, забелязвайки странния израз на лицето ѝ.

— Да — успокои го тя.

Отново срещна Жан-Пиер, когато семейството и гостите им отидоха в трапезарията, а той заедно с екипа си също се приготви да си върви. Усмихна ѝ се и Парис осъзна, че никога досега мъж не беше я гледал по този начин. Със сигурност нито един на нейната възраст.

— Много е горещ, кипи от енергия — рече по-късно Бикс, което бе много точно определение. — Ако бях млад, щях да се нахвърля с необузdana страст върху него — призна с усмивка той и Парис се разсмя.

— И аз, старицата, щях да направя същото — пошегува се тя, нямаше начин човек да не почувства енергията, която се излъчваше от младия фотограф от Париж.

През следващите няколко дни пътищата им се пресичаха постоянно. Той бе навсякъде, падаше на колене пред хората или висеше отнякъде, почти лежеше на стълбите или се доближаваше на сантиметри от нечие лице. Беше в постоянно движение, но винаги когато Парис беше наблизо, не пропускаше да срещне погледа ѝ. След като булката напусна сватбата, той за момент остана свободен и приближи до мястото, където седеше Парис.

— Много добре! — рече. — Прекрасна сватба! Красиви хора... красиви снимки... красив декор... *et les fleurs!*

Аранжировките от цветя, които бе проектирал Бикс, бяха неописуеми. Човек не можеше да повярва, че може да съществува подобна красота. Бяха направени от рози и момини сълзи и едни малки цветчета, които Парис не бе виждала никога преди. Бяха донесени от Африка, Франция и Еквадор и струваха безбожно скъпо. Голямата зала в Музея на честта никога не бе изглеждала толкова красива. Осветлението, което Биксби бе организирал, беше впечатляващо и си струваше парите. Все едно осветяваха дворец.

Парис и Жан-Пиер излязоха под звездното небе в два часа след полунощ, но не се чувстваха изморени.

— Ще прием ли по нещо? — попита той и Парис се приготви да откаже, но без да се усети, кимна.

Защо не? Той така или иначе си заминаваше след няколко дни. Щеше да остане, за да снима Сан Франциско, а асистентите му си тръгваха още на другия ден.

— Аз да дойда в твоя кола? — предложи той със смешния си английски и тя му каза да я чака отпред след десет минути.

Парис се обади на Биксби и го предупреди къде отива. Той също си тръгваше. Всички членове на семейството вече си бяха отишли, имаше само още неколцина изостанали гости. Не бе необходимо да стоят до края.

— Беше страхотно, нали? Свършихме голяма работа — сияещ обяви Бикс. Беше уморен, но доволен.

— Не ние, ти я свърши. Аз съм само организаторът на детайлите. Ти си геният, който стои зад всичко, Бикс.

Той я целуна и ѝ благодари, след което тя отиде да вземе колата си и след миг двамата с Жан-Пиер отпрашиха с висока скорост. В този час на нощта нямаше къде да отидат, освен в един денонощен ресторант, който Парис знаеше, че е отворен. Не бе нищо особено, но Жан-Пиер бе очарован в мига, в който го видя, и веднага започна да снима под най-различни чудати ъгли, включително и легнал на пода. Сетне се успокои, седна в едно от сепаретата и си поръча бъркани яйца и палачинки. Беше толкова зает цялата вечер, че не бе ял нищо.

— Обичам Америка — рече той с блеснали очи.

Заприлича ѝ на елф или на същество, паднало от друга планета. Беше среден на ръст, малко по-висок от Парис, но изключително гъвкав и жилав. Като младо момче.

— Женена ли си? — попита я, въпреки че тя имаше смътното усещане, че това изобщо не го интересува.

— Не, разведена съм — отвърна с усмивка.

— Щастлива ли си или тъжна?

— Заради развода ли? — попита Парис и той кимна. Тя се замисли. — И двете. Първо бях много тъжна. Сега съм по-щастлива.

— Имаш си малък приятел? — Тя го загледа неразбиращо, а той се прегърна с две ръце в страстна прегръдка и направи физиономия

сякаш целува някой. Тогава тя разбра и се засмя. — Un petit ami — повтори този път на френски той.

— А, приятел. Не. Нямам.

Това беше доста смешен въпрос, но тя посочи с пръст към него, показвайки, че иска да знае отговора на същия въпрос. Не че имаше някакво значение. Та тя бе доста по-стара от него!

— Моя малка приятелка... мое гадже... тя отиде си. Аз много, много тъжен. — Той направи трагична физиономия и показа как от очите му се стичат сълзи. — Сега мно-о-ого щастлив. Тя била голяма беля.

През цялото време показваше с ръце онова, за което говореше, и Парис се смееше.

— Имаш ли деца? — продължи Жан-Пиер с въпросите.

Харесваше ѝ разваленият му английски, смешният акцент и маниерите. Той беше така изпълнен с живот и сякаш ѝ предаваше своята жизненост и настроение. Езикът в този случай нямаше никакво значение.

— Две — син и дъщеря. Може би малко по-големи от теб. На колко си години? — попита го на свой ред и той се засмя.

Хората никога не можеха да отгатнат възрастта му и той намираще това за забавно.

— На тридесет и две.

Парис беше изненадана.

— Изглеждаш по-млад.

— А ти на колко си? На тридесет и пет?

— Мерси — отвърна, смеейки се, тя. — На четиридесет и седем.

Той кимна доволно.

— Браво! Изглеждаш много по-млада. — Харесваше ѝ как играят очите му. — От Калифорния ли си?

— От Ню Йорк. После живях в Кънектикът. Тук съм от девет месеца, заради развода. Децата ми са тук — обясни тя.

— Колко са години?

Парис отгатна, че я пита за възрастта им.

— Дъщеря ми е на двадесет и четири, а синът на деветнадесет. Той учи в Бъркли, а тя живее в Лос Анджелис и работи във филмово студио.

— Много добре. Актриса?

— Не, продуцент.

Те продължиха да си говорят така, докато той изяде палачинките и яйцата, тя пи чай, а той поръча и английски сладкиш. Парис не беше гладна, но му се радваше, като го гледаше.

— Колко време ще останеш тук? — Беше любопитна. Би било забавно да го види пак, въпреки че ѝ се струваше малко глупаво. Макар да беше по-възрастен, отколкото изглеждаше, все пак бе прекалено млад за нея. Прекалено млад, без значение колко бе привлекателен.

— Не знам — рече той и завъртя очи. — Три дни. Четири. Може да отида до Лос Анджелис и да свърша някой работа. Имам виза за шест месеца. Може да остана един. Не знам. Искам да видя езерото Тахо, Лос Анджелис, Санта Барбара. En voiture. — Направи жест все едно върти волан. — Може да снимам за „Вог“ в Ню Йорк. Много съм уморен. Много работа. *Maintenant peut-etre des vacances. On verra.* — Мина на френски, но този път тя разбра всичко, защото говореше бавно. Каза, че може би ще си позволи малко ваканция.

Когато разговаряше със сънародниците си, говореше бързо и тя нищо не разбираше, но сега бе по-лесно.

Тръгнаха си след три часа. Тя го остави в хотела и той я целуна по двете бузи. Сетне Парис се прибра вкъщи, свали дрехите си и падна като подкосена в леглото. И остана така няколко минути, с очи, вперени в тавана.

Мислеше за Жан-Пиер. Беше пълна лудост, но тя беше непреодолимо привлечена от него.

Той беше като момче, без съмнение много талантлив, но същевременно изпълнен с живот и чар. Ако искаше да избяга с някого, щеше да ѝ хареса да е точно с него, само за ден-два. Но знаеше, че това е невъзможно и би било прекалено глупаво. Все пак и на четиридесет и седем не бе забранено човек да си помечтае.

ГЛАВА 24

Мобилният ѝ телефон зазвъня на следващата сутрин. Парис се завъртя в леглото и отговори. Чу едно „Bonjour“, от което веднага позна кой се обажда.

— Как си? — попита го тя. По гласа ѝ личеше, че се усмихва.

— Много добре. Et toi? А ти?

— Уморена — призна Парис и се протегна в кревата.

— Събудих ли те? Ужасно съжалявам. Какво ще правиш днес?

— Je ne sais pas — отговори бавно и внимателно тя. — Не знам.

— Беше неделя, дълга и мързелива. Нямаше планове, освен да си почине и да се възстанови от уморителната сватба.

— Аз ще отида в Саусалито. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя отново се усмихна. Идеята беше луда, но ѝ допадна. У този мъж — момче имаше нещо заразително, нещо, изпълнено с живот. Беше забавен, закачлив, мил и с висок дух, винаги в добро настроение и с невероятна усмивка на лицето. Харесваше ѝ да бъде с него. Той беше пълна противоположност на Джим Томпсън, който бе като тежка средновековна мебел. Не приличаше и на Чандлър, който бе прекалено отракан и нахален. В това момче нямаше нито капка изкуственост или лукавство. Бе изключително жизнерадостен и открит. Забавляваше я лошият му английски. Нещо ѝ подсказваше, че независимо какво ще направи или каже човек пред него, няма да сбърка, защото той беше искрен и нямаше задни мисли.

— Е, отиваме ли заедно? — настоя Жан-Пиер.

Парис изведнъж си представи как го води на обяд в „Сам“ в Тибурон. Ресторантът бе на самия бряг, имаше открита тераса, която гледаше към морето. Почувства необяснимо желание да седи там с него. Погледна часовника си. Беше малко след единадесет часа.

— Ще мина да те взема около обяд.

— Къде е това „обяд“? — попита той объркан.

— Означава в дванадесет часа — обясни му и той се разсмя.

— Ah, bon, midi. D'accord.

— Какво означава „D'accord“?

— Означава добре.

Харесваше ѝ начинът, по който произнасяше думата *добре*. Изобщо ѝ харесваше всичко, свързано с него, което беше най-лошото.

Парис стана, изкъпа се и облече един червен пуловер и джинси. Взе и лекия си жакет от гардероба. Беше сигурна, че с Жан-Пиер не бе необходимо да се облича прекалено изискано. Непрекъснато си повтаряше, че всъщност двамата отиват на една най-обикновена разходка. Това нямаше да навреди никому. Приятно им беше да са заедно, забавляваха се, щяха да разгледат забележителностите и да обядват, а след няколко дни той щеше да си замине.

Жан-Пиер скочи в колата ѝ. Носеше камера със себе си. Беше облечен с джинси, черен пуловер и черно кожено яке и приличаше на рокзвезда с диамантената обица на ухото и дългата си права коса. Тя му го каза и младият мъж се разсмя.

— О, не, въобще не мога да пея — оправда се, като хвана с две ръце гърлото си, сякаш се задушаваше.

Парис пое към моста „Голдън Гейт“. Жан-Пиер свали прозореца и започна да снима града, докато прекосяваха залива. Въздухът беше кристалночист. Двамата стигнаха до Тибурон и той бе очарован от ресторанта.

Опита се да ѝ обясни, като смесваше двата езика, че е започнал да прави снимки още като дете. Родителите му починали и бил отгледан от по-голямата си сестра, която много обичал. Беше се оженил на двадесет и една години и имаше син на десет, но момчето живеело с майка си. Жан-Пиер почти не го виждал, защото с майката били в много лоши отношения.

— Това е тъжно — рече Парис. Той ѝ показва снимка на едно прелестно дете. — Къде живеят?

— В Бордо. Не ми харесва градът. Има хубаво вино, но е много малък. Провинция.

Двамата говориха за децата си, за разводите, за нейната работа при Биксби, за Питър, който я бе оставил заради друга жена. Той ѝ разказа, че иска да направи много снимки в Щатите и че Сан Франциско му харесва.

След като стигнаха до Саусалито, двамата се разходиха и той я попита много ли е далеч Сонома.

— Не — отговори Парис. — Искаш ли да отидем? — Нямаха други планове, а пътуването щеше да им отнеме не повече от час.

— *Maintenant?* Сега?

— Ами да.

— Добре. — Изглеждаше въодушевен от предложението.

Пътуваха сред лозята, без да бързат, навлязоха в Напа Вали и понеже беше станало време за вечеря, спряха в едно малко крайпътно бистро, където всички говореха френски, и Жан-Пиер бе направо очарован. Той и сервитьорът проведоха дълъг разговор и когато си тръгнаха, беше вече тъмно. Прибраха се в Сан Франциско в десет и половина. Бяха прекарали чудесно.

— Какво ще правиш утре? — попита я той, когато тя го остави пред хотела му.

— Ще работя — отвърна печално тя. Но денят с него наистина беше прекрасен. — А ти? — Смяташе да го покани в офиса и да му го покаже, но той обясни, че ще отиде до Лос Анджелис на сутринта с микробуса. — И кога ще се върнеш?

— *Je ne sais pas.* Не знам. Ако се върна, ще ти се обадя... *je t'appellerai.*

— *D'accord* — отговори усмихнато Парис.

— *Sois sage* — каза, взрян в очите ѝ, Жан-Пиер, но тя не го разбра. — Значи *умната*. Тоест да се държиш добре и да бъдеш послушно момиче.

Беше странно, помисли си Парис, но когато бе с него, не се чувстваше по-стара. Зачуди се дали при дъщеря ѝ и Ричард е същото. Беше смешно. Жан-Пиер бе с петнадесет години по-млад от нея. И освен това бе тук за съвсем кратко. Беше чудесно да прекара с него цял ден, да се прави на туристка, но не биваше да мисли за нещо повече. А и той най-вероятно нямаше да се върне.

Жан-Пиер я целуна по двете бузи, скочи от колата, а тя си тръгна към къщи. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, видя, че младият мъж стои пред входа на хотела и гледа след нея.

През цялата нощ Парис мисли само за него. За нещата, които си говориха през деня, за изражението на лицето му. Френските думи, които той използваше, се въртяха в главата ѝ. На следващия ден все още се чувстваше замаяна, сякаш беше взела наркотик или бе препила с алкохол. Неговото присъствие ѝ бе подействало като някакъв

неизвестен афродизиак, чието действие не можеше да си обясни. Той имаше силно изразена индивидуалност, при това доста сексуално привлекателна. За пръв път в живота си Парис разбираше защо по-възрастните жени си падат по млади мъже. Не, това нямаше да се случи с нея.

Двамата с Бикс работиха върху няколко проекта, но през целия ден тя бе обзета от някакво странно чувство за телесен дискомфорт, сякаш кожата ѝ бе станала тясна за тялото. Чувстваше се груба и тежка. И колкото и да бе странно и налудничаво, той ѝ липсваше. Но бе решила да не се поддава на емоциите си и не му се обади по мобилния телефон, който бе взел под наем и чийто номер ѝ бе оставил. Тази нощ Парис си легна рано, а на другия ден работи като вол, за да се отвлича от мислите си.

В сряда се почувства малко по-добре, а Мег ѝ се обади вечерта, за да обсъдят плановете си за Деня на благодарността. Тази година щяха да прекарат празника при баща си, а Коледа с майка си. Парис не попита Мег как се справя Рейчъл с бременността, защото не искаше да знае. Не се поинтересува и дали Питър е щастлив, дали това бебе е било планирано или случайно. Не можеше да понесе мисълта за подобно доказване на неговото коварство и предателство, а Мег бе достатъчно умна и тактична и не каза нищо, за което майка ѝ не бе попитала. Усещаше колко болезнено го приема.

В четвъртък, докато караше колата си към къщи, иззвъня телефонът ѝ. Беше около осем вечерта. Реши, че е Бикс или Мег, защото никой друг, освен тях не я търсеше. Почти беше стигнала пред къщата си, когато отговори и в този момент го видя да седи на стълбите пред вратата. Жан-Пиер ѝ се обаждаше по телефона и седеше пред вратата ѝ.

— Оu es tu? — попита той на френски и тя знаеше какво означава. „Къде си?“

Спря колата и му се усмихна, безкрайно щастлива, че е тук и го вижда.

— Тук съм — отговори и излезе с телефона в ръка.

Приблужи към него, готова да го целуне по бузите, когато той я прегърна и целуна страстно в устата. И тя отвърна на целувката, без дори да се замисли. Не искаше тази целувка да спре и не искаше да го пусне да си върви. Сякаш се носеше върху някаква гигантска

чувствена вълна и за момент дори реши, че е напълно полудяла. Нямахме никаква представа какво прави и защо. Не го познавахме, но знаеше, че иска тази сладка близост да не свършва.

— Липсваше ми — прошепна той. Приличаше на момче, въпреки че действията му бяха на зрял мъж. При това много опитен. — Затова се върнах. Вчера ходих в Санта Барбара. Също като Бордо. Много красив и много малък. Прекалено тих и спокоен.

— И аз мисля така — съгласи се Парис, а сърцето ѝ оглушително биеше, когато влезе в къщата.

Беше взел адреса ѝ, когато се бе обадил в офиса.

Той я последва, огледа се и кимна одобрително, докато сваляше якето си. То изглеждаше, сякаш бе преживяло две войни.

— Искаш ли да вечеряш? — попита тя, а той се усмихна и кимна, след което отиде до прозореца да се наслади на гледката, докато тя приготвяше нещо за ядене. Сетне извади апарата и я снима.

— О, недей, моля те! Изглеждам ужасно — възпротиви се Парис, като отметна един паднал върху лицето си кичур.

Имаше само супа, която претопли, студено пиле и салата. Тя наля по чаша вино, той пушна музика. Изглеждаше съвсем на място в къщата, сякаш се бе завърнал у дома си. От време на време идваше и я целуваше, докато тя подреждаше вечерята на масата. Все по-трудно ѝ ставаше да мисли какво прави.

Двамата седнаха в кухнята и говориха за музика. Той каза, че майка му била художничка, а баща му — композитор. Сестра му работела като лекарка в Париж. Сърдечен хирург. Имаше интересно семейство. После я попита какво е учила, а когато му отговори, че икономика, призна, че е следвал политология.

— „Сианс По“ — каза, сякаш очакваше тя да познава учебното заведение. — Много добро училище. А ти? Следва ли след това?

Знаеше какво има предвид.

— Да, имам степен по бизнес администрация. — Той не я разбра и Парис трябваше да му обясни, че това е много уважавана степен.

— Аха, разбирам. И ние имаме такова училище. НЕС — нещо като вашия Харвард. Но на мен не ми трябва степен, за да правя снимки — продължи със смях.

След като се нахраниха, Жан-Пиер отново започна да я целува и тя трябваше да потисне вълната от желание, която заплашваше да я

погълне. Това беше лудост! Не можеше да позволи на животинските си инстинкти да вземат връх и да я победят! Досега нищо подобно не беше й се случвало.

Парис го погледна с тревога.

— Жан-Пиер, какво правим? Та ние не се познаваме! Това е лудост!

— Малко лудост е добре, нали? Аз мисля, че да. Луд съм към теб.

— Не към *теб*, а *по теб*.

— Добре, по теб.

— Аз се чувствам по същия начин. Но ти утре си отиваш, ако не утре, то скоро, и двамата ще съжаляваме, че сме направили нещо глупаво.

Той докосна с ръка сърцето си и поклати глава.

— Не. Тогава аз ще те помня винаги. Тук.

— Аз също. Но по-късно ще съжаляваме. — Тя се страхуваше от онова, което щяха да направят. Но чувстваше, че не може да се съпротивлява.

— Защо да съжаляваме?

— Защото сърцето много лесно може да бъде ранено. А ние не се познаваме — отговори разумно тя, но той не се съгласи.

— Аз те познавам много добре. Знам много неща за теб. Къде си ходила на училище, колко деца имаш, за работата ти, за брака ти, tristesse... мъката ти... загубила си много... Понякога трябва и да намерим, така е редно, за да има равновесие. — Изведнъж се сети нещо, което искаше да сподели с нея. — Нали знаеш книгата „Малкият принц“ на Екзюпери? Там се казва „On ne voit l'essentiel qu'avec le coeur“... Значи „Най-важното се вижда със сърцето“. А не с очите си, нито с разума. Това е прекрасна книга.

— Четох я на децата ми. Много е тъжна. Накрая Малкият принц умира. — Обичаше тази книга.

— Да, но остава да живее вечно на звездите. — Беше доволен, че тя познава книгата и я харесва. Това му подсказа, че не е обикновена жена. Всъщност беше зърнал това в очите й, докато я снимаше. — Винаги трябва да гледаш със сърцето си. А след това ще живееш на звездите.

Беше прекрасна мисъл, която дълбоко я трогна.

Двамата прекараха в разговор дълги часове тази нощ и макар Парис да чувстваше, че той иска да остане, тя не му го предложи, и Жан-Пиер не настоя. Не искаше да я притиска и да провали онова, което бе постигнал.

На следващия ден ѝ се обади, след което отиде в офиса и Биксби се изненада, като го видя.

— Все още ли сте тук, Жан-Пиер? — попита, като го посрещна с усмивка. — Мислех, че сте заминали още в неделя.

— Ходих до Лос Анджелис. — Произнесе го като френско име. — Вчера се върнах.

— Колко дълго ще останете тук?

— Може би няколко седмици — отговори Жан-Пиер.

В този момент влезе Парис. Помежду им прелетя нещо като електричен ток с високо напрежение — хиляда волта. Никой не произнесе нито дума, но Биксби моментално го почувства и загря какво става. Той покани Жан-Пиер да остане на обяд и тримата ядоха сандвичи и пиха капучино в стаята, където правеха презентациите си на клиентите. Жан-Пиер благодари и си тръгна. Каза, че ще отиде да разгледа Бъркли. Не си уреди среща с Парис, но изглежда можеше да ѝ изпраща съобщения без думи, защото тя разбра, че ще го види покъсно. След като останаха сами, Биксби я загледа изпитателно.

— Или аз си въобразявам разни неща и виждам призраци, или между вас става нещо. — Изглеждаше удивен и изненадан, докато се взираше в Парис, която се колебаеше.

— Не, няма нищо наистина. Прекарахме заедно неделата. Заведох го до Саусалито и Сонома. А снощи той дойде у дома. Вечеряхме. Нищо друго. Аз не съм чак такава глупачка. — Въпреки че беше много изкушаващо, тя знаеше, че ако бе останал по-дълго, щеше да ѝ бъде невъзможно да се съпротивлява. Но колкото и привлечена да бе, все още успяваше да запази здравия си разум.

— А аз бих бил — отвърна Биксби. — Имам предвид глупак. По дяволите, Парис! Та той е възхитителен, а ти не дължиш никому нищо, нито извинения, нито обяснения.

— Да, но дължа нещо на себе си. Той е дете. По-млад е от мен с цели петнадесет години.

— Не изглежда така. Ти самата си като дете, а той е по-зрял, отколкото на външен вид. Хей, ако гледаше мен така, както гледа теб,

направо щях да го сграбча и да го хвърля в леглото. Та той е повече от готов!

— Говориш като децата ми — разсмя се Парис, но не можеше да не се съгласи с него. Ако завъртеше любов с Жан-Пиер, щеше да го направи, за да задоволи собствените си желания, без значение колко го харесваше. А тя наистина го харесваше много.

— Мисля, че трябва да го отвлечеш и да го вържеш с верига за леглото си, преди да си е тръгнал за Париж — насърчи я Биксби.

— Ти това ли направи със Стивън?

— Нямаше нужда, защото той го направи с мен. Добре де, истината е, че ние бяхме много влюбени и привлечени един от друг. А вие двамата щяхте да подпалите стаята с погледите си. Едва преглъщах обяда си. Мислех си, че ще те сграбчи и ще те хвърли върху масата. — Лично на него много щеше да му хареса, но Парис се опитваше да поддържа приличието за пред Бикс. — Ще го видиш ли довечера?

— Може би — отвърна тя неопределено.

Но когато Биксби отново започна да говори на тази тема преди да си тръгнат, Парис го смъмри заради волнодумството и леконравието му.

— А защо не, скъпа моя? Нали живееш само един живот? Ако имах този шанс, щях да се упреквам и мразя, ако пропусна нощ като тази.

Но тя знаеше с абсолютна сигурност, че Биксби, каквито и да ги приказва, не би заменил Стивън за никой друг на планетата. Те се обичаха много дълбоко.

Когато тази вечер се прибра вкъщи, Жан-Пиер отново седеше на стълбите пред вратата. Изглеждаше спокоен, ядеше ябълка и четеше списание. Микробусът му бе на пътеката. Той сякаш светна в мига, в който я зърна. Тя го познаваше само от осем дни, но знаеше повече за него, отколкото за много други хора, които бе познавала от години. Но това не оправдаваше привличането, което чувстваше към него. Онова, което ставаше между тях, беше подчинено на химията и хормоните. Беше напълно извън контрол, въпреки че Парис се опитваше да задържи чувствата си подчинени на разума.

— Нямам много неща в хладилника — извини се тя, докато влизаха заедно в къщата.

Преди да успее да каже още нещо, той взе чантата и папката от ръцете ѝ и ги остави на пода. Затвори с крак входната врата и я целуна толкова дълго и страстно, че тя не успя да си поеме дъх. Трябваше да се бори за глътка въздух, когато целувката свърши. Никой никога в живота ѝ не беше я целувал така, дори и той самият предишната нощ.

— Ще полудея, Парис — рече отчаяно Жан-Пиер и отново я зацелува, като същевременно сваляше палтото ѝ, което хвърли на пода, сетне блузата, сутиена, а тя не направи никакъв жест да го възпре. Защото не искаше.

Жан-Пиер продължи да я съблича, а тя на свой ред започна да сваля дрехите му. Разкопча ризата с трескави пръсти, откопча токата на колана, свали ципа на джинсите. За секунди двамата бяха голи, притиснати един към друг и подпрени на входната врата. Той я грабна в прегръдката на силните си млади ръце и я пренесе по стълбите до спалнята, сякаш беше правил това хиляди пъти. Положи я на леглото и я гледа дълго, после издаде тих животински звук и започна да я целува навсякъде, да я докосва и гали, да я побърква и възвисява, докато тя се обърна, за да направи същото с него. Когато го пое в устата си, той отметна прекрасната си млада глава с дълга черна коса назад. Накрая двамата паднаха върху леглото и Жан-Пиер я люби както никой досега не беше я любил. Бе като огромна приливна вълна, която никой не можеше да спре. Този ураган от страст продължи часове и когато накрая Парис остана да лежи в прегръдката му, той прокара пръсти по прекрасната ѝ копринена коса и ѝ каза, че я обича. Въпреки че почти не се познаваха, Парис му вярваше.

— Je t'aime — прошепна дрезгаво Жан-Пиер и отново започна да я целува. Не можеше да спре нито устните, нито пръстите си. Не можеше да отдели тялото си от нейното.

Минаха много часове, преди двамата да заспят изтощени в прегръдките си. А когато се събудиха на заранта, отново правиха любов, но този път много по-спокойно и бавно. Това беше нощ, която никога нямаше да бъде забравена. Парис знаеше, че ще я помни до края на живота си. Беше напълно под властта на чара на Жан-Пиер.

ГЛАВА 25

За щастие първите дни от любовния роман между Парис и Жан-Пиер се случиха в края на седмицата, така че те цели четиридесет и осем часа не се облякоха и не станаха от леглото. Тя искаше единствено и само да бъде с него. В събота си поръчаха пица за вкъщи, а Парис приготви сандвичи с фъстъчено масло, за които той каза, че били отвратителни, след което изяде два. Двамата лежаха заедно във ваната в неделя вечер, когато се обади Мег.

Парис говори с нея няколко минути, но не й каза нищо. Жан-Пиер разбра, но също не каза нито дума и не издаде присъствието си. Същото се случи, когато половин час по-късно се обади Уим.

Парис не попита младия мъж какво смята да прави, защото според нея въпросът бе излишен. Той щеше да остане тук толкова, колкото реши и двамата щяха да се наслаждават на тази кратка и прекрасна любов. Никога не бе правила нещо подобно в живота си и не очакваше нищо повече. Не се опитваше да го превърне в нещо, което не е, или да изтръгва обещания от него, или да му ги дава. Не задаваше въпроси и не очакваше отговори. Времето, което прекараха заедно, беше неочакван дар. Парис не искаше нищо друго. И предполагаше, че той също.

В понеделник сутрин, преди да тръгне на работа, тя го попита какво смята да прави и той я погледна безизразно.

— Ще отида да видя едно списание. Някой ми говори за него в Париж. Любопитен съм.

— Ще бъдеш ли тук, когато се прибера довечера?

— Ще се опитам. — Той й се усмихна и я целуна.

Все още държеше хотелската стая, макар че не беше се връщал в нея цели три дни и нощи. Откакто в петък прекрачиха прага на къщата, не бяха обличали дрехи. Прекараха времето във ваната и леглото, обличаха хавлии или намятаха хавлиени кърпи и се разхождаха голи.

Парис не се чувстваше притеснена от него, нито се срамуваше, и двамата се наслаждаваха на свободата си. Преди да излезе, тя му даде

резервните ключове от къщата, като му показа как да включва и изключва алармата. Нямаше притеснения да го остави сам в къщата. Вярваше му безрезервно, не само по отношение на вещите и дома си, но и по отношение на самата себе си. Чувстваше се сигурна с него.

— Merci, mon amour — благодари ѝ Жан-Пиер. — A tout a l'heure. — Изпрати ѝ една въздушна целувка и излезе само няколко минути след нея.

— Е, как прекара уикенда? — попита я Бикс, когато се видяха в офиса.

Изглеждаше по-различна, докато сваляше сакото си. Сякаш от порите ѝ струеше живот.

— Прекрасно. А ти?

— Не ми минавай с тези номера — изгледа я той. Познаваше я отлично. — Жан-Пиер още ли е тук?

— Така мисля — рече с невинна усмивка Парис, а Бикс не успя да види нищо в очите ѝ. Беше толкова изморена, че едва ги държеше отворени.

Когато същата вечер се прибра вкъщи, Жан-Пиер вече беше там и готвеше. Беше направил печено агнешко бутче с гарнитура от зелен фасул, беше купил сирене и багета. Вечерята беше много вкусна, а Парис го попита дали е открил списанието, за което бе излязъл.

— Е, за какво става дума? — любопитства тя, докато поглъщаше лакомо храната. Бяха прегладнели, от три дни не бяха яли почти нищо.

— Интересно. Малко е, но имат новаторски идеи. Хареса ми.

— Ще работиш ли за тях?

Той кимна и я погледна над хляба и сиренето, след което зададе един изключително прям въпрос.

— Парис, искаш ли да остана, или да си вървя? Ако остана за месец или два, това много ли ще усложни живота ти?

Тя се взря в очите му дълго и сериозно. И отговори също така прямо.

— Ще се радвам, ако останеш.

Дори се стресна от собствените си думи, но това беше самата истина. Точно това чувстваше и не можеше да излъже или да го скрие.

Той целият засия. Беше готов да направи всичко, което тя поиска. — Тогава оставам. Визата ми е за шест месеца. Но ще си отида в мига, в който ти кажеш.

Беше най-доброто решение и за двамата и напълно я устройваше. Никой не знаеше, че той е тук, а нощите и уикендите им принадлежаха.

Мег беше прекалено заета с Ричард, за да идва да посети майка си, а Уим имаше изпити.

Парис и Жан-Пиер прекараха цял месец заедно. В края му Мег успя да дойде за една нощ, преди да отлети за Деня на благодарността при баща си. Жан-Пиер отдавна беше освободил стаята си в хотела, но каза, че ще излезе на хотел, когато пристигне Мег.

— Може би така е най-добре — съгласи се Парис.

Не искаше все още да шокира дъщеря си с новата си връзка, а и не знаеше какво точно да ѝ каже и дали изобщо да ѝ казва.

Мег пристигна във вторник вечерта, Уим също дойде да прекара нощта при майка си. Парис беше щастлива, че и двете ѝ деца бяха при нея. Пригответи им страхотна вечеря. Мег и Уим щяха да отлетят за Ню Йорк на следващата сутрин. Ричард бе останал в Лос Анджелис да прекара празника с дъщеря си.

— Добре ли ще се чувстваш сама, мамо? — Мег знаеше, че на самия празник е канена при Бикс и Стивън, но се страхуваше, че ще остане сама през уикенда. Майка ѝ нямаше много приятели в Сан Франциско, не се срещаше с никого, поне така си мислеше.

— Всичко ще бъде наред. Радвам се, че ще бъдем заедно на Коледа. Това е по-важно за мен.

Много по-късно същата вечер, когато Уим си легна и двете с Мег си оправяха леглото, Парис сподели тайната си, всъщност само част от нея. Тя рядко криеше нещо от дъщеря си. Но онова, което се бе случило през последните пет седмици, беше необикновено. Разказа ѝ само, че се среща с един мъж и че той е французин. Но не призна, че живее при нея и че е с петнадесет години по-млад.

Това беше прекалено голям залък, че да бъде преглътнат наведнъж. Страхуваше се, че Мег ще се задави от новината.

— Какъв е той? — Дъщерята беше доволна както винаги, когато нещата при майка ѝ се развиваха добре.

— Възхитителен. Фотограф. Ще работи тук няколко месеца.

— Много лошо. — Мег се разтревожи. — Кога ще си замине?

— Не знам. Засега ни е приятно заедно — философски я успокои Парис.

— Разведен ли е, или е вдовец?

— Разведен. Има десетгодишен син. — Но не призна, че е с няколко години по-възрастен от Мег.

— Не е ли странно, че тези стари мъже имат малки деца?

Мег се заблуждаваше, че баща ѝ и приятелят на майка ѝ са на една възраст. Парис издаде един неясен звук от рода на „ххх-мммм“ и кимна, докато си миеше зъбите. Но знаеше, че рано или късно ще трябва да разкрие възрастта на Жан-Пиер, особено ако се наложеше да се срещнат. Разликата в годините не притесняваше нито нея, нито него. Той дори каза, че няма никакво значение. Бившата му жена също била по-голяма от него, наистина само с пет години.

Но Парис нямаше представа как децата ѝ щяха да реагират и затова беше доста нервна.

На следващия ден тя сподели тревогите си с Бикс. Чувстваше се измамница заради това, че не каза всичко на Мег, особено след коментара, който тя направи за късния старт на някои мъже и техните малки деца.

— Не мисля, че в наше време някой обръща внимание на подобни аномалии — успокои я Бикс. — По-стар, по-млад, или на едни и същи години. Какво значение има? Я се огледай и виж какво става — петдесетгодишни жени си имат двадесет и пет годишни гаджета. Седемдесетгодишни мъже се женят за тридесетгодишни и имат бебета. Светът се промени. Много хора дори не се женят, а имат по няколко деца. Самотни мъже или жени си осиновяват бебета. Нищо вече не е същото. Правилата се промениха. Мисля, че можеш да правиш почти всичко, което си поискаш. Освен това не си обидила, наранила или осакатила никого, нали? Надявам се, че децата ти са свестни и ще те разберат.

Парис им се обади в Ню Йорк на самия Ден на благодарността, докато бяха на гости при баща си. Рейчъл вдигна телефона. Парис помоли да говори с Мег и не каза нищо друго. Но помоли Уим да пожелае на баща си весел празник. Това беше първият и единствен контакт, който осъществи с Питър за една година, от деня, в който заведоха Уим в университета. Повече не бяха говорили нито по

телефона, нито на живо. Нямаше причини, пък и така беше по-лесно за всички.

Жан-Пиер бе до нея, когато говори с децата, след което отидоха при Бикс и Стивън и прекараха чудесно. Това беше първият Ден на благодарността за Жан-Пиер и той много го хареса. След това, през свободните дни гледаха два френски и един американски филм. Жан-Пиер обожаваше киното.

През следващия месец двамата живяха в мъничкия си като балонче свят. Като двама близнаци в утробата на майката. Всичко беше защитено и безопасно. Парис организира милион коледни приеми и тържества заедно с Бикс. Или имаше чувството, че са толкова, защото бе много изморена, а Жан-Пиер работеше за новото списание. Издателите все още не можеха да повярват на късмета си, че работи за тях, а той трябваше да обяснява надълго и нашироко в Париж и Ню Йорк защо е изчезнал от хоризонта през последните два месеца и кога би могъл да се върне. Имаше виза до април, след което или трябваше да направи нещо, за да получи постоянна зелена карта, което нямаше да е много трудно, или да се върне у дома. Но за момента всичко беше просто и лесно в техния малък свят. А Парис бе щастлива. Тя покани Ричард да се присъедини към нея и децата за Коледа и осъзна, че трябва да направи нещо, за да може и Жан-Пиер да присъства на празника. Искаше и той да бъде с нея. Така че ще не ще трябваше да хване бика за рогата и през седмицата, която оставаше, да подготви децата си за присъствието на Жан-Пиер в нейния живот. Искаше да даде на Мег поне няколко дни да преглътне новината, но ръцете ѝ трепереха, когато вдигна слушалката на телефона. Одобрението и поддръжката на децата ѝ бяха важни за нея и тя си задаваше въпроса дали не бе отишла твърде далеч и как щяха да приемат връзката ѝ с по-млад мъж.

И така, след кратък разговор, тя хвърли бомбата.

— Случи се нещо необикновено — започна тя.

— Все още ли се виждаш с френския фотограф? — попита след известно мълчание Мег. Предусети, че е нещо, свързано с него.

— Да. Ако нямаш нищо против, бих искала да го поканя на Коледа заедно с нас. Той няма никакви познати тук, освен хората, с които работи, мен, Бикс и Стивън.

— Добре, мамо.

Мег беше много благодарна на майка си, че е поканила Ричард. Нещата между двамата се развиваха много сериозно и младото момиче искаше на празника да бъде с него.

— Мисля обаче, че трябва да ти кажа нещо, преди да пристигнеш.

— Да не би да е някой чудат пришълец с три очи? — попита подозрително Мег.

— Не, не е — отвърна предпазливо Парис. Сега трябваше просто да каже истината. — Той е... различен. Поне за мен. Той е млад. — От другата страна на линията настъпи тишина и тя се почувства все едно беше дъщеря, а не майка.

— Колко млад?

Парис си пое дълбоко въздух.

— На тридесет и две. — Е, това беше, каза го.

Мег не отговори около минута.

— О! Доста млад. — Гласът ѝ беше изумен.

— Да, така е. Но не е инфантилен. Всъщност е съвсем зрял и мъжествен. — Сега вече се разсмя. Защото Жан-Пиер изобщо не беше такъв. Понякога имаше чувството, че му е майка, с изключение на времето, прекарано в леглото, където той нямаше равен на себе си. — Не, не е — поправи се тя. — Той е напълно нормален тридесет и две годишен мъж, а аз вероятно съм една стара глупачка. Но ми е толкова хубаво с него! — Това поне беше самата истина. Нямаше съмнение в това.

— Добре тогава. — Мег се опитваше да бъде разумна и зряла, но Парис усещаше, че е шокирана, и можеше да я разбере. Поведението ѝ със сигурност бе отклонение от нормалното и не бе нещо, което дъщеря ѝ очакваше от нея. — Влюбена ли си в него? — попита загрижено Мег.

— Мисля, че да. Засега. Но рано или късно той ще си отиде във Франция. Това не може да продължава вечно. Всъщност си е взел нещо като кратка отпуска, отдых от естествената си среда. Не може обаче да го прави постоянно. Сега работи за едно малко списание тук, вместо за „Харпър Базаар“ или „Вог“. Но ни е хубаво заедно.

— Ако ти си щастлива, значи всичко е наред, мамо. Само не вземай никакви прибързани решения и не прави лудости. Като например да се омъжиш за него.

Мег не се сещаше, че това се отнася със същата сила за нея и Ричард. Разликата помежду им бе още по-голяма, но той беше мъж. За нея бе шокиращо и странно майка ѝ да има връзка с по-млад мъж, докато възприемаше като напълно нормално Ричард да ходи с по-млада жена. Но по-късно Ричард я разубеди. Той смяташе, че майка ѝ не е сторила нищо глупаво и няма да стори, макар че много известни жени в света се свързваха и дори омъжваха за още по-млади мъже. След като говори с него по въпроса, Мег се почувства по-спокойна.

Уим обаче наистина беше шокиран.

— На колко е години? — попита той с неочаквано изтънял глас, когато Парис му каза.

Тя повтори. Синът ѝ бе стреснат.

— Все едно аз да излизам с някое четиригодишно момиченце — рече той.

Парис разбра колко е объркан.

— Не е точно така. Той не е хлапе, а възрастен човек.

— И какво прави с жена на твоята възраст? — безмилостно зададе въпроса си Уим.

Тонът му подсказваше, че не одобрява тази връзка. Изглежда целият свят бе полудял. Баща му бе изоставил майка му и се бе оженил за жена на възрастта на сестра му, която щеше да има бебе, а това му изглеждало смешно и дори проява на лош вкус. Сега пък майка му си бе намерила гадже почти на половината на нейните години. Или на годините на новата жена на баща му. Младостта очевидно печелеше всички битки. Младостта беше на мода. Уим беше убеден, че и двамата му родители са откачили.

— Ще трябва да попиташ него — отговори Парис, опитвайки се да се покаже много по-спокойна отколкото бе. Не искаше никое от децата ѝ да бъде разстроено, нито да изглежда глупаво в очите им, но не беше сигурна, че го е постигнала.

Бикс я успокои отново на другия ден. Той намираще Жан-Пиер за страхотен мъж. Самият Жан-Пиер не се чувстваше притеснен. Сякаш изтриваше разликата във възрастта им с един замах и когато Парис беше с него, не я чувстваше като проблем. В действителност всичко беше нормално. Никой не ги заглеждаше на публично място,

нито бе изненадан да ги види заедно, което бе голямо облекчение за нея.

Когато децата пристигнаха един ден преди Бъдни вечер, тя ги представи един на друг. Моментът бе доста неудобен. Всички сякаш се душеха, изучаваха се като кученца, въртяха се един около друг и се проверяваха. Когато Парис отиде да види докъде е стигнало печеното във фурната, Ричард направи опит да разчупи леда. И преди да разбере какво става, всички вече се смееха и си говореха, закачаха се и си разменяха шеги и анекдоти, а до края на вечерта бяха станали приятели. Дори Уим прие и хареса Жан-Пиер. Двамата играха скуош на следваща сутрин, а когато седнаха на трапезата за Бъдни вечер, Уим сякаш бе по-близък с него, отколкото майка му. Притесненията, задръжките и тревогите бяха отлетели във въздуха и изчезнали.

Беше прекрасна Коледа, но имаше нещо, на което Парис би се посмяла от сърце. Светът наистина се бе объркал тотално. Дъщеря ѝ беше с мъж, достатъчно възрастен да ѝ бъде баща, който всъщност бе по-подходящ за майката. А майката бе с мъж, който технически би могъл да ѝ бъде син и бе по-подходящ за дъщерята. Все още мислеше за тези превратности на съдбата, когато двамата с Жан-Пиер си легнаха. Децата бяха в апартамента за свекървата на долния етаж.

— Твоите деца ми харесаха — рече той. — Много са добри. И бяха много мили с мен. Не ти се сърдят, нали?

— Не. Благодаря ти за разбирането.

На него също не му беше лесно. Беше в чужда страна, едва говореше езика, работеше в списание, което бе далеч под статута и възможностите му, и живееше с жена, която можеше да му бъде майка. Но си беше истинско забавление. Това бе една чудесна Коледа. Когато двамата си легнаха, той ѝ подаде малко пакетче. Тя го отвори и видя, че съдържа прекрасна златна гривна от „Картие“ с висулки — малка Айфелова кула и златно сърце с нейните инициали върху едната страна и неговите върху другата. Точно над тях беше гравирано „Je t'aime“.

— Joyeux Noel, mon amour^[1] — прошепна нежно Жан-Пиер.

Сетне разопакова своя подарък. Бяха пазарували от едно и също място, сякаш се бяха наговорили. Тя му бе купила часовник от „Картие“. Парис знаеше, че каквото и да се случи занапред, тази Коледа завинаги щеше да остане в сърцето ѝ. Тя беше най-прекрасният подарък в живота ѝ. Бяха вкусили най-сладките мигове и живеяха във

вълшебното си кълбо. Въздушното мехурче бе станало малко по-голямо. Сега вече включваше и децата ѝ и поне засега всичко бе прекрасно. Весела Коледа.

[1] Весела Коледа, любов моя (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Мег, Ричард и Уим останаха с Парис цяла седмица и отидоха на ски в Скуо Вали, където отседнаха в голям хотел. А за уикенда към тях се присъедини и Жан-Пиер. Той се оказа скиор от олимпийска класа. Още като дете карал ски във Вал д'Изер. Уим умираше от удоволствие да се пързая с него, а Ричард оставаше с Мег и Парис по не толкова стръмните и по-ниски склонове. Вечер всички заедно излизаха да се забавляват. Беше една прекрасна зимна ваканция, а в навечерието на новогодишната нощ Парис прогони от главата си всички мисли за това, че Питър и Рейчъл щяха да празнуват първата годишнина от брака си и че след пет месеца чакаха дете. Все още ѝ бе трудно да го повярва. Но много ясно си спомняше деня преди година, когато ѝ стана безпощадно ясно, че той завинаги си е отишъл и сега е в прегръдките на Рейчъл. Тези мисли минаваха през главата ѝ, докато се обличаше за празника. Жан-Пиер я погледна и я попита разтревожено:

— Tu es triste? Тъжна ли си?

— Не, просто мисля. Всичко е наред. — Тя му се усмихна.

Беше отгатнал моментално какво ѝ е. Тя изглеждаше по този начин винаги когато децата споменаваха баща си и това понякога нараняваше неговите чувства. За него означаваше, че тя не го обича толкова, колкото той нея. А може би нещата бяха много по-сложни. Ставаше дума за миналото, за спомените и сърцата, които са били обречени едно на друго завинаги, поне от нейна гледна точка. Веднъж Парис се опита да му го обясни, но само го разстрои за цели два дни. Той приемаше нейните чувства към Питър като нелоялност към самия него и никакви обяснения не можеха да променят този факт. Парис се убеди, че е по-добре да остави думите неизказани. Той очевидно не можеше да разбере какво означава за нея загубата на Питър и разбиването на брака ѝ. Може би беше прекалено млад. Все още не беше загубил скъп човек в живота си. Понякога имаше моменти, въпреки чара и топлотата, които излъчваше, когато тя осезаемо чувстваше разликата във възрастта им. Жан-Пиер гледаше на живота

като млад човек и предпочиташе да живее тук и сега. Мразеше да мисли за бъдещето и да прави планове. Беше абсолютно спонтанен и вършеше онова, което смяташе, че е добро за момента, без да се интересува от последствията, което понякога я дразнеше.

Той се обади на сина си на Коледа, но ѝ призна, че момчето му е почти непознато и не изпитва никакви чувства към него. Дори не страдаше от загубата му. От самото начало не бе живял с него и не му бе отделял време. Не беше си позволил да го обича, което за Парис бе повече от странно. Според нея дължеше на детето си повече. Жан-Пиер обаче не смяташе така и дори беснееше, че трябва да му изпраща пари за издръжка. Мразеше майката на момчето и не го криеше. Бяха се оженили само за да дадат име на детето, след което веднага се бяха развели. Той не бе вложил никакви чувства в тази връзка. Майката и момчето бяха бreme за него и Жан-Пиер се опитваше да ги забрави. Така че избягваше сина си, което за Парис бе непостиимо и тъжно. Бедното дете нямаше друг баща освен него, а той се съпротивляваше и отхвърляше каквито и да е чувства, защото смяташе, че е бил манипулиран от майката. Парис бе на мнение, че отговорностите му към детето трябва да превъзхождат чувствата към майката, но Жан-Пиер бе затворил вратата и сърцето си за тях още преди години. Това в края на краищата бе довело до загубата на сина му. Жан-Пиер и Парис имаха различно отношение към нещата и не можеха да постигнат съгласие. Винаги спореха на тази тема и затова тя престана да я засяга, защото се разстройваше. Смяташе, че той дължи на детето повече от онова, което даваше, и отношението му към цялата история беше егоистично. Но вероятно за това беше виновна младостта.

Изобщо съществуваха много неща, които двамата приемаха различно. Жан-Пиер имаше по-небрежно отношение към морала и харесваше по-млади хора, с които тя се чувстваше неудобно. Нейните предпочитания бяха да контактува с хора на нейната възраст. А колегите от списанието, които той водеше къщи, бяха между двадесет и тридесетгодишни и това я караше да се чувства древна като мумия. Една от основните теми, по които не можеха да постигнат съгласие, беше бракът.

Жан-Пиер говореше много за това. Парис никога. Тя избягваше темата дискретно. Имаше моменти, когато мислеше по въпроса и се чудеше дали връзката им ще продължи дълго, но знаеше, че има много

подводни камъни, които ще бъдат доста трудни за преодоляване. Например хората, които той харесваше. Момчешкото му поведение бе безотговорно и понякога стигаше до инфантилност. И въпреки че не беше социалист, политическите му възгледи бяха далеч по-радикални от нейните. Според него богатството от всякакъв вид беше заплаха. Той отричаше и се отвращаваше от всичко буржоазно. Не харесваше старомодни идеи, а традициите и задълженията му изглеждаха безсмислени. Беше твърде авангарден и имаше свободен начин на мислене. Вярваше във високите данъци за доброто на хората. И мразеше с истинска страст всяка доктрина, свързана с елитаризъм. Приемите, които тя и Биксби организираха, почти винаги го вбесяваха и дразнеха, защото смяташе, че хората, които ги посещават, са превзети, претенциозни и сноби. Повечето наистина бяха такива, но Парис и Биксби ги търпяха, защото всъщност елитаризмът беше в основата на техния бизнес. Нали с това си вадеха хляба. Тя знаеше, че произходът му е причина за някои от идеите. Нали беше французин! Но по-същественото бе, че беше млад. Ето кое създаваше различията помежду им.

Единствената древна традиция, в която Жан-Пиер вярваше безпрекословно, беше бракът. Той беше романтичен, за него ангажиментите и обещанията бяха свети и Парис му се възхищаваше. За разлика от Чандлър Фрийман, който не искаше да се обвързва, Жан-Пиер беше точно обратната страна на монетата. Той често я притискаше и питаше дали ще се ожени за него. И я заплашваше, че ако не го направи, ще си отиде. Парис никога не му отговаряше с *да*, но понякога мислеше за това. Е, не толкова често, колкото той. При това стигаше до различни от неговите решения и заключения. Смяташе, че с времето разликите във възрастта и възгледите им ще се задълбочат и може би ще ги разделят.

Преди да си тръгнат от курорта, Мег попита майка си за плановете ѝ. Бе се претрашила и се спусна няколко пъти заедно с брат си и Жан-Пиер, докато Ричард и Парис се пързалиха по лесните писти. Същата вечер я попита за намеренията ѝ.

— Мислиш ли да се ожениш за него, мамо? — попита загрижено тя.

— Не, нямам такива намерения. Защо?

— Просто питам. Чудех се. Днес, докато почивахме, той ми каза, че се надява следващото лято всички да направим едно пътуване, за да отпразнуваме събитието. Не знаех дали идеята е твоя или неговата.

— Негова е — отвърна с въздишка Парис, но това я натъжи.

Знаеше, че един ден ще трябва да се изправи срещу действителността и да я погледне в очите. Не можеше да отлага този момент до безкрайност. Но и не можеше да си представи, че ще прекара остатъка от живота си с мъж на неговата възраст. Жан-Пиер беше едно момче, въпреки че мразеше да го наричат така. Но си беше точно такъв — безотговорен, независим и много млад. Имаше свободен дух, не обичаше планове, програми и предварително подредени неща, затова винаги закъсняваше. Понякога ѝ бе трудно да го приема като възрастен. Никога не бе имал отговорностите, които бе поела, нито дори представа какво представляват. Беше ѝ трудно да му обясни. За нея те не можеше да бъдат променени, добавени или извадени по желание. Времето и опитът бяха нещо неизменно, не можеше да бъдат нито изтрити, нито пренебрегнати. Трябваше да бъдат придобити, така както бронзът придобива патина с времето. Тези неща се трупаха дълго и с години, а когато биваха натрупани, си оставаха завинаги. Парис знаеше, че трябва да минат години, за да стане Жан-Пиер отговорен или поне зрял.

— Той е страхотен и аз много го харесвам — рече искрено Мег, внимавайки да не засегне майка си или да не нарани чувствата ѝ, но все пак имаше свое виждане и Парис не бе напълно несъгласна с него. Всъщност то бе същото като нейното собствено. — Но кой знае защо през повечето време ми напомня за Уим. Малко безотговорен, малко луд. Те сякаш просто не виждат в перспектива, нито имат задълбочен поглед върху нещата, а само гледат как да си прекарат добре и забавно времето. Не е като теб. Ти разбираш хората — кои са, от какво имат нужда и защо са направили това или онова. А той ми прилича на дете.

Бедата бе, че той наистина беше дете.

— Благодаря ти, Мег — рече топло Парис.

Беше трогната от загрижеността на дъщеря си. Жан-Пиер беше неотразимо, чаровно и добро момче, но въпреки всичко момче. Имаше нежно сърце и беше обичлив, но понякога безотговорен. Не беше му се налагало да бъде друг, но тя бе свикнала да бъде друга, при това дълги години. Парис знаеше, че някой ден той щеше да поиска деца, освен

сина, който щеше да му остане чужд през целия живот. А тя нямаше никакво намерение, нито желание да ражда бебета, въпреки че той спомена и това веднъж. Дори ако започнеш да работи по въпроса веднага, щеше да бъде на четиридесет и осем, когато щеше да се роди бебето, което според нея бе странно и дори малко неприлично. А ако изчакаха още време, щеше да стане и невъзможно. Това може би нямаше да се случи след година, две или пет, но трябваше да го очаква. Имаше много причини, поради които един брак с него не би имал смисъл. Обаче имаше смисъл да го обича. Парис все още не бе намерила отговорите. А визата му изтичаше след четири месеца. Тогава сигурно действителността щеше да ги пришпори да вземат решение. Парис се опитваше да не мисли за този момент.

— Не се тревожи, Мег — успокой дъщеря си тя.

— Просто искам ти да си щастлива. Каквото и да стане, мамо. Заслужаваш го. Спечелила си го, след всичко, което татко направи. — Тя все още не можеше да прости постъпката на баща си и не приемаше Рейчъл. Според нея двамата бяха постъпили ужасно непочтено и подло спрямо майка ѝ. — Ако мислиш, че ще бъдеш щастлива с него, направи го. Ние ще го приемем. Всички го харесваме. Аз просто си мисля, че не е подходящ за цял живот.

На майка ѝ бе нужен някой, който да поеме грижата за нея, но Мег се съмняваше, че Жан-Пиер бе способен на това. Тази мисъл дори не му идваше наум, което бе и част от привлекателността му. Пък и Парис бе напълно способна да се грижи за себе си. Понякога имаше чувството, че той е нейното трето дете.

— Аз също не мисля, че е подходящ за мен — съгласи се тъжно Парис. — Бих искала, но...

А би било много по-лесно, отколкото да се върне отново в ужасния и грозен свят на самотата или на урежданите срещи с непознати. Не можеше да понесе мисълта за това. Жан-Пиер бе така сладък, по-мил и сладък от който и да е мъж. Но това не бе достатъчно. И любовта невинаги е достатъчна. Понякога животът е жесток и никой не знаеше това по-добре от Парис.

Когато тя и Жан-Пиер се гушнаха в леглото тази нощ, тя си помисли колко ще бъде тъжно, ако го остави да си отиде или го

прогони. Не би могла да преживее това още веднъж и не можеше да си го представи. Трябваше да вземе решение, но не сега. Щеше още малко да се наслади на безгрижието.

Тръгнаха си към града и се чувстваха като едно семейство, дори и Жан-Пиер. Когато обаче се търкаляше в снега, хвърляше топки и се шегуваше в микробуса, който Парис бе наела за пътуването, приличаше повече на децата ѝ, отколкото на възрастен. Разбираше точно какво има предвид Мег. Той играеше театър, разказваше анекдоти и подхвърляше шеги и тя харесваше всичко това. Караше я отново да се чувства млада. Двамата с Уим постоянно се замеряха със снежни топки, но и той като сина ѝ не знаеше кога да спре. Обстрелваха се до изнемога, докато Парис не им кажеше да престанат. Връщаха се подгизнали и мокри и оставяха дрехите си на купчина на пода. Бяха като две хлапета. Дори Мег изглеждаше по-зряла от него въпреки своите двадесет и четири години. Парис и Ричард се споглеждаха над главите им при изтърсена глупост или детинска постъпка и приличаха повече на родители на банда зверчета. Но без съмнение Жан-Пиер беше едно прекрасно зверче. И тя го обичаше такъв, какъвто е. Не можеше да си представи да го загуби.

Животът, който Парис изживя с Жан-Пиер до пролетта, беше вълшебен като магия. На шести януари двамата отпразнуваха La fete des Rois^[1] с кейк с късмет вътре в него, който вещаеше добра година за този, който го намереше. Жан-Пиер бе купил кейка на връщане от работа и ѝ обясни символиката на празника. Когато зърното бакла се падна на Парис, той остана много доволен.

Ходиха с кола до Кармел и Санта Барбара, изкачиха Йосемит и отидоха на гости на Мег и Ричард в Лос Анджелис. За деня на Свети Валентин Мег позвъни на майка си с новини, от които трябваше да ѝ спре дъхът. Обаче тя беше подготвена, защото Ричард ѝ се бе обадил предния ден, за да поиска разрешението ѝ. Бе направил предложение на дъщеря ѝ и тя се съгласи да се оженят през септември. Подари ѝ страхотен пръстен. Мег нямаше търпение да го покаже на майка си.

За неин ужас Жан-Пиер също ѝ подари пръстен, много по-семпъл от този на Мег, но със същото послание. Представляваше златна халка с малко диамантено сърце. Той я сложи на лявата ѝ ръка, която от дълго време усещаше като гола. Липсваше ѝ брачната халка и често пъти си бе мислила отново да си я сложи, но това щеше да

изглежда като пародия, след като Питър имаше друга жена. Пръстенът на Жан-Пиер стопли и пръста, и душата ѝ отново и я накара да се замисли дали да не прекара остатъка от живота си с него. Имаше и лоша съдба от тази да остане завинаги съвсем сама. Тя попита Бикс за мнението му, когато един ден двамата говориха за сватбата на Мег.

— Трябва да послушаш сърцето си — рече мъдро той. — Ти какво искаш?

— И аз не знам. Да бъде спокойна и сигурна, предполагам.

Това бяха първите думи, които ѝ дойдоха наум. След онова, което се случи с Питър, сигурността беше най-важна за нея. Но и двамата знаеха, че в живота всичко е възможно и нищо не е сигурно. Нямахте гаранции. Някои рискове бяха по-големи от други, а на Парис те изглеждаха значителни, особено с Жан-Пиер. Той безспорно беше млад, въпреки че бе навършил тридесет и три. Тя пък щеше да навърши четиридесет и осем през май, тоест само след два месеца. И това ѝ звучеше като дълбока старост. Всичко, свързано с Жан-Пиер, беше младо — видът му, разсъжденията, идеите. Той без съмнение беше различен и дори ако бяха на еднаква възраст, пак щяха да ги разделят цели светове. Чарът и красотата му бяха неустойими и двамата се обичаха. Но Парис знаеше по-добре от всички, че любовта невинаги е достатъчна. Той може би щеше да порасне един ден, да се промени и да се влюби в някоя друга. А може би не. Но Питър го бе направил и това завинаги бе разбило вярата ѝ. Жан-Пиер просто обираше негативите от некоректното поведение на Питър. Недоверието и скептицизмът ѝ щяха да затъмняват и покваряват всичко, което обичаше или в което вярваше. Часовникът не можеше да бъде върнат назад.

— Обичаш ли го?

— Да — отвърна без колебание Парис. — Но не знам дали го обичам достатъчно.

— Колко означава достатъчно?

— Достатъчно да остареем заедно и да преминем през всички нещастия, превратности и пречки, които ще ни очакват по пътя ни.

И двамата знаеха, че трудностите неизбежно щяха да се появят, без значение колко обичаш човека до теб. Трябва да имаш желание и смелост, за да ги отхвърлиш или да се справиш с тях. Питър не бе успял. А дали Жан-Пиер щеше да успее? Кой знаеше, по дяволите?

Парис не знаеше. Нито пък Биксби. Дори Жан-Пиер не бе наясно, макар да твърдеше, че знае. През март той ѝ предложи брак. Визата му изтичаше след месец и искаше да знае какво ще правят. Парис съжали, че въпросът е зададен, защото трябваше да отговори. Не можеше повече да отлага или отклонява решението си. А Жан-Пиер беше отчаян, че не прие веднага предложението му, а поиска няколко дни, за да размисли. За него това беше лош знак.

Той искаше или тя да се омъжи за него, така че да остане в Щатите легално и да получи зелена карта, или да замине с него за Париж, където да започнат живота си отново. Това означаваше да захвърли всичко, което бе постигнала. На нея ѝ харесваше работата с Бикс и животът в Сан Франциско. Същевременно Жан-Пиер означаваше повече. Той можеше да остане легално и да работи само ако се оженеха. Сам разбираше, че повече не може да бяга от реалния живот. Беше ѝ поднесъл един шестмесечен подарък, но Парис знаеше, че не може да го задържа вечно. Не беше честно. Редно бе да се върне и да се занимава с онова, което бе правил преди. Беше добър и известен фотограф. Или да остане с нея, но да отиде на по-високо ниво, където му бе мястото, например в Ел Ей. Двамата обаче не можеха да останат да живеят вечно в зоната на здрача, както той подчерта, когато ѝ каза, че я обича и иска да му стане жена. В известен смисъл Парис искаше същото, но не спираше да се притеснява за бъдещето и за онова, което щеше да се случи, когато той порасне, възмъжее и се промени. Защото това неизбежно щеше да стане. Момчешкото у него непрекъснато изригваше и я караше да се чувства като негова майка. А на нея това не ѝ харесваше. Не искаше да му бъде майка. Не беше дори сигурна, че иска да му бъде и жена. Нямахше съмнение, че го обича. Въпросът бе колко. И понеже беше честна и почтена, чувстваше, че той заслужава до себе си човек, който е сигурен в това.

Трябваша ѝ цели три седмици, за да реши. В началото на април двамата излязоха на дълга разходка, след което седнаха на моравата пред Двореца на изящните изкуства и наблюдаваха патиците в езерото. Парис обичаше да идва тук с него. Изобщо тя обичаше да ходи навсякъде с него. Трябваше да събере всички трошици смелост, за да му каже съдбовните думи, които той чакаше вече повече от три

седмици. Произнесе ги шепнешком и те разкъсаха сърцето ѝ, а неговото изгориха като смъртоносен огън.

— Жан-Пиер, не мога да се омъжа за теб. Обичам те, но не мога. Бъдещето е толкова несигурно... Ти заслужаваш много повече, отколкото аз мога да ти дам... Например деца най-малкото.

Проблемът бе, че той самият беше дете, а тя се нуждаеше от възрастен мъж, а не беше сигурна, че той някога ще възмъжее. Поне не в близкото бъдеще.

— Искаш ли да живееш с мен във Франция, без да се оженим? — попита с променен глас Жан-Пиер.

Чувстваше сърцето си като камък в гърдите, както и тя своето. Познаваше го вече достатъчно добре и не искаше да го наранява. Но това бе по-добрият начин, отколкото дългото протакане. По-добре сега, отколкото по-късно. По-добре ужасна моментна болка, отколкото дълга и безнадеждна агония.

Парис поклати отрицателно глава.

Тръгнаха си мълчаливо към къщи.

Той не каза почти нищо и спа на долния етаж. Не можеше повече да се люби с нея, не можеше да я докосва, не можеше да я моли. На сутринта беше събрал багажа си. Този ден тя не отиде на работа и двамата плакаха неудържимо и безнадеждно, преди да си тръгне.

— Обичам те. Винаги ще те обичам. Ако решиш да дойдеш, ще те чакам. Ако искаш аз да се върна, веднага ще долетя.

Парис не можеше вече да мечтае. Беше напълно съсипана. Чувстваше се разбита, болна, изпразнена, но права. При това на ужасна цена. И за двамата.

Последните му думи бяха: „Je t'aime“.

— Moi aussi — прошепна тя и се разрида, когато той затвори след себе си вратата.

Беше непоносимо, но така трябваше. Защото беше правилно. Обичаше го, да. Обичаше го прекалено много, че да направи грешка. И го обичаше достатъчно, за да го освободи. А това бе най-големият любовен дар, който можеше да му поднесе, и най-правилният. Тя вярваше в това.

Цяла седмица Парис не отиде на работа, а когато се появи, приличаше на смъртник. Вече бе преживяла това веднъж. Беше преминала през мъките на изгубената любов и ги познаваше. Този път

обаче дори не се обади на Ан Смит. Просто изми зъбите си и заживя отново. На втората година откакто я напусна Питър беше преживяла втората си голяма загуба. Знаеше, че това бе още един болезнен урок. Повече нямаше да даде сърцето си никому. Никога. Питър бе отнесъл голяма част със себе си. А когато Жан-Пиер си тръгна, взе останалото.

[1] Празникът се чества на Богоявление, хората се събират и опитват от кръгъл сладкиш, в който е поставено зърно от бакла. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Рейчъл роди на седми май — един ден след рождения ден на Уим и три дни след този на Парис. Тя обаче бе като вцепенена и изобщо не се развълнува. Но някаква част в нея все пак страдаше. Мислеше си за прекрасните мигове, които двамата с Питър бяха споделили при раждането на децата им. За времето, когато бяха дали началото на нов живот. Тези спомени се наслагваха към безрадостния пейзаж, който я заобикаляше, и чувството ѝ за дълбоко отчаяние нарастваше.

Въпреки че сподели съвсем малко с децата си и повече никога не спомена името на Жан-Пиер, Мег и Уим се досещаха какво я измъчва и се тревожеха за нея. Мег обсъждаше с Ричард всичко, когато говореше и с майка си. Накрая се обади на Биксби.

— Каж ми, как е тя? Но истината. Звучи толкова отчаяно, че си мисля за най-лошото, а непрекъснато ми повтаря, че е добре. Само че аз не ѝ вярвам. — Мег се страхуваше за майка си.

— Не е добре — потвърди Биксби и с това още повече засили тревогите на момичето. — Но мисля, че трябва сама да се измъкне от тази дупка. Според мен много ѝ се насъбра. Баща ти. Новото бебе. Жан-Пиер. Всичко това я разболя.

— Какво да направя за нея?

— Нищо. Трябва да се справи сама. Сигурен съм, че ще намери начин и път. Правила го е и преди.

Но този път връщането към живота беше много по-сложно и трудно и изглежда щеше да продължи по-дълго. Макар да ѝ се струваше, че не може да има нищо по-лошо от мига, в който Питър я напусна, се оказа, че има. Парис не умря, но смъртта се въртеше бавно наоколо. И единственото нещо, което я държеше, бяха планове за сватбата на Мег. Бяха поканили около триста гости, а Парис и Бикс щяха да организират тържеството. Мег имаше пълно доверие и на двамата и бе оставила всички решения на майка си.

Два месеца след като Жан-Пиер си замина за Франция, Парис не издържа и остана цяла нощ загледана в телефона. Беше си наумила, че

ако до сутринта все още иска да му се обади, ще го направи и тогава ще стори всичко, което той поиска от нея. Ако все още иска нещо. В осем сутринта, което беше пет следобед в Париж, тя набра номера на Жан-Пиер. Сърцето ѝ биеше до спукване, докато очакваше да чуе гласа му, мислеше си дали ще успее да вземе самолет същата вечер, за да прекоси океана. Ако той все още искаше да живее с нея, тя щеше да тръгне на секундата. Може би разликата във възрастта в края на краищата нямаше никакво значение.

Телефонът дълго звъня, докато накрая се обади един женски глас. По-скоро младежки. Парис не знаеше на кого е и попита за Жан-Пиер. Момичето каза, че е излязъл. Парис ѝ заговори на френски. Вече можеше да говори по-свободно, благодарение на месеците, прекарани с него.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Скоро — отвърна момичето. — Отиде да вземе детето от детската градина. Аз съм болна от грип.

— Вие там ли живеете? — осмели се да попита Парис, предчувствайки ужасния отговор, с който щеше да бъде възнаградено любопитството ѝ. Нямаше право да му причинява това, но знаеше, че не може да не пита. Искаше да разбере истината.

— Да, с моето момиченце. А вие коя сте?

— Една приятелка от Сан Франциско — отвърна неопределено Парис.

Искаше да попита момичето дали имат любовна връзка, но това щеше да бъде прекалено. Пък и не беше необходимо да го знае. Щом живееха заедно, значи не беше си губил времето. Въобще. Но тя го бе наранила дълбоко и двамата трябваше да лекуват раните си — всеки по своя си начин. Той не ѝ дължеше нищо.

— Ще се оженим през декември — рече момичето, без да го питат. Сега беше юни.

— О! — произнесе Парис и почувства остра болка, сякаш някой заби торпедо в тялото ѝ.

Това трябваше да бъде тя. Тя трябваше да бъде булката, не това непознато момиче! А не можеше да си го позволи. Причините ѝ бяха основателни, но за нея, не за него. Беше направила онова, което трябваше. Така както Питър бе постъпил по най-правилния според

него начин. Може би всички правеха така, независимо дали нараняваха другите около тях. Това беше цената на любовта.

— Поздравления — каза по инерция Парис.

— Искате ли да ми кажете името и номера си? — попита момичето, а Парис поклати глава, сякаш можеше да я види. Нямаше глас, за да отговори.

— Не, ще се обадя пак. Не му казвайте, че съм звъняла, искам да го изненадам. Благодаря.

Затвори и остана седнала до телефона. Не виждаше нищо пред себе си около час. Също като Питър, и Жан-Пиер си бе отишъл завинаги. Живееше с това момиче. Не беше си губил времето, беше действал бързо. Замисли се как ли се бе случило, дали наистина я обичаше, или само я използваше като заместител. Каквато и да бе истината, важното бе, че го е направил. Сега непознатото момиче бе заело нейното място. Бяха се разминали. Двамата бяха преживели един вълшебен миг, но край — всичко вече беше свършило. Магия, която като всички магии обикновено е само илюзия. Трик, номер на факир. Нещо, което много искаш, но не е необходимо да е истинско.

Парис се облече и отиде на работа. Когато я видя, Бикс изпадна в отчаяние. Този път не можеше да ѝ предложи да се вижда с мъже или да излиза на срещи. Тя не бе в състояние да се вижда с когото и да е и той подозираше, че това ще продължи доста време.

Така минаха още два месеца, докато Парис отново заприлича на човек, а до сватбата на Мег остана само месец. Не беше си купила рокля дори, въпреки че роклята на булката вече от два месеца висеше в гардероба на долния етаж. Беше фантастична и бе ушита по проект на Бикс. Имаше безкраен воал и цялата бе от бяла дантела.

В края на август Бикс отново чу смеха на Парис. Разказваше някаква шега, когато чу някой да се смее. Беше толкова изненадан, че се огледа да види кой. Беше Парис. За пръв път от четири месеца тя приличаше малко на себе си. Той не разбра кога е настъпила промяната, но очевидно я бе преобразила за една нощ.

— Това ти ли си? — попита я с облекчение. Тревожеше се за нея, но не можеше да се намеси, затова я бе оставил насаме с мъката ѝ.

— Е, да речем. И аз не съм съвсем сигурна.

— Добре, не си отивай пак. Липсваше ми.

— Вярвай ми, нямам намерение да го правя отново. Едва ли ще издържа. Всичко е свършено и аз приключих. Повече никакви мъже.

— О? Да не минаваш на жени?

— Не — разсмя се Парис.

Какъв прекрасен звук, помисли си Биксби. Беше си вършила работата през цялото време, но нищо повече. Не излизаше никъде, не виждаше никого, дори не говореше с децата си, водеше само служебни разговори. Уим отново бе заминал на пътешествие, този път в Испания по работна програма от университета, а Мег бе потънала в подготовката на сватбата, която бе след четири седмици.

— Нямам намерение да се занимавам с никого. Нито с мъже, нито с жени. Само със себе си.

— Виж ти — рече видимо доволен Бикс.

— Трябва да си купя рокля за сватбата.

Изглеждаше леко паникьосана. Също като Рип ван Уинкъл, който се бе събудил след дългия си сън и бе установил, че е попаднал в един непознат свят. Бе се влачила четири месеца като зомби, без да разбира, без да чувства, да вижда и да живее. Само дишаше, работеше и спеше. Не разказа на Бикс за опита си да говори с Жан-Пиер през юни и за откритието, което бе направила тогава.

Той я изгледа загадъчно и отвори вратата на гардероба. Там висеше една рокля, ушита специално за нея. Ако я харесаше, щеше да ѝ я подари. Ако ли не, той щеше да я предложи на друго място. Беше прекрасна рокля от бежова дантела с бледорозово копринено бюстие, което подходеше перфектно на цвета на лицето и косата ѝ.

— Надявам се да ти стане. Ти пак си отслабнала доста.

Да, отново бе отслабнала. Същото се бе случило и преди. Но сега беше различно. Сега се чувстваше излекувана. Не искаше да се свързва повече с никого. Това само щеше да я нарани. Дали винаги ставаше така? Може би нямаше начин човек да не плати цената. Парис не знаеше и не искаше да знае. Радваше се, че се е завърнала и отново е нормална.

— Ще я взема вкъщи да я пробвам. Ти си истински ангел, Бикс! Казвала ли съм ти го?

Остатъкът от следобеда двамата прекараха в уточняване на последните детайли. Всичко беше наред. Както обикновено Бикс бе

свършил невероятно количество работа, този път дори без нейната помощ.

Парис се прибра, облече роклята и се усмихна на образа си в огледалото. Изглеждаше красива и млада. Бикс отново бе уцелил десетката с невероятния си нюх и правилен избор. Освен това беше в тон с костюмите на останалите участници в сватбата. Шаферките щяха да бъдат с бежови копринени рокли. Седем момичета. Това бе желанието на Мег за сватбата на мечтите ѝ.

Като единствен кошмар се очертаваше присъствието на Рейчъл, Питър, бебето и момченцата. Щяха да бъдат едно прекрасно малко семейство. А Парис щеше да бъде сама. Май беше време да започне да приема това положение като неизменно. Само че загубата на Жан-Пиер беше по-различна. Тя не ѝ бе наложена отвън, като присъда над затворник. Този път изборът беше нейн. Сама бе предпочела това бъдеще. И след дълги размишления през последните четири месеца бе решила, че ще е най-добре да остане сама. Не бе го искала и не си бе представяла живота си от сега нататък по този начин. Просто така се бе случило. Може би беше съдба. А Парис знаеше без никакво колебание, че би могла да бъде щастлива и без мъж. Веднъж вече беше стигнала до това заключение, след което отново всичко се обърка с появата на Жан-Пиер. Този път нямаше да позволи да стане така. През последните месеци много бе мислила и имаше план. Знаеше какво иска. Не беше сигурна как ще го приемат децата ѝ. Но това беше нейно решение и не я интересуваше какво ще кажат останалите. Беше направила внимателни проучвания и вече имаше две имена. Щеше да се обади веднага след сватбата и да си уреди среща. Знаеше, че решението е правилно. Беше единственото, което имаше смисъл. Онова, което смяташе да направи, бе добро и нямаше да разбие сърцето ѝ. Все още не си представяше как ще се справи, как ще го постигне, но беше уверена, че ще успее. Парис искаше бебе, а не мъж.

ГЛАВА 28

Сватбата на Мег беше елегантна, красива, направена с вкус и мярка. Беше такава, каквато Парис бе искала — незабравима. Мег искаше да бъде в градина, така че наеха „Бърлингем Клъб“. Двамата с Бикс прецениха, че е една от най-красивите сватби, които са организирали.

Парис говори с Питър пет пъти преди самото събитие, защото трябваше да обсъдят цената, която двамата си поделиха. Разговорите им бяха сухи, кратки и свързани само с делови въпроси. Всеки път обаче, когато говореше с него, дъхът ѝ секваше, тя се разтреперваше и краката не я държаха. Знаеше обаче, че когато се срещне лице в лице с него на сватбата, ще бъде още по-лошо. Нямахше да може просто да остави слушалката и да се отдалечи.

Направо изпитваше страх да го види. Бяха минали цели две години откакто за последен път бяха заедно в Бъркли, а оттогава бяха говорили само няколко пъти по телефона. А сега трябваше да се срещне не само с него, но и с Рейчъл, децата и бебето. Стомахът и сърцето ѝ бяха вързани на възел.

Добре че бе прекалено заета с приготовленията на сватбата, за да мисли за тези неща. Видя Питър едва в деня на събитието. Очакваше дъщеря си в задната част на църквата. Ричард беше в друга стая заедно с кума, за да не зърне булката преди церемонията. Мег искаше да спази всичко от традицията. Тя приличаше на приказна принцеса, с ефирен като облак воал, малка коронка от перли на главата и бяла дантелена рокля, която имаше сякаш безкраен шлейф. Парис бе очарована. За нея това беше един незабравим ден — дъщеря ѝ се омъжваше за мъжа, когото обичаше. Парис отдавна бе престанала да се притеснява за разликата във възрастта им и бе напълно съгласна, че Ричард е най-подходящият съпруг.

Когато отиде в задната част на църквата, за да провери дали всичко върви както трябва, тя видя Питър да седи сам, в очакване на Мег. Младоженката бе с шаферките, всички се смееха нервно, докато

оправяха воала върху лицето ѝ и ѝ пожелаваха щастие и дълъг семеен живот. Едва задържаше огромния букет от момини сълзи и миниатюрни бели орхидеи. Биксби беше поръчал момините сълзи специално от Париж.

Парис влезе в стаята, видя, че Питър седи сам, но двамата не си проговориха. Стояха един срещу друг и се гледаха. Беше невъзможно да не си спомнят за своята собствена сватба преди двадесет и шест години. Никога не беше си представяла, че сватбата на собственото ѝ дете ще протече по този начин. Беше очаквала, че двамата заедно ще изпратят Мег. А ето че сега го виждаше за пръв път от две години в черквата, а другата му жена го чака отвън.

— Здравей, Питър — наруши тя тишината и видя в очите му, че е изненадан от вида ѝ.

Да, благодарение на Бикс тя беше толкова красива, че сама не можеше да се познае. Розовото бюстие от коприна обгръщаше все още младежката ѝ гръд, а полата от бежова дантела се разстилаше до земята. Отвори уста да каже нещо, да ѝ направи комплимент, да я похвали колко забележително изглежда, но не можа да намери думите, затова се приближи бавно към нея. Изглеждаше нервен, както от притесненията около сватбата, така и от вида на бившата си жена. Тя беше по-красива, отколкото си позволяваше да си спомня.

— Здравей, Парис. Много си хубава — рече тихо той.

За момент дори забрави, че са тук заради Мег. Също като бившата си съпруга и той можеше да мисли единствено за деня на собствената им сватба и как всичко се сгромоляса с трясък. Беше щастлив с Рейчъл и бебето, но когато видя Парис, настоящето изчезна и той се завърна в миналото. Почувства се млад, а когато я прегърна, се развълнува и всичко, което някога бяха изпитвали един към друг, оживя.

Парис усети вълнението му, отдръпна се и го погледна.

— И ти си много хубав. — Всъщност Питър винаги е бил хубав мъж. Тя го харесваше и щеше да го харесва винаги. — Почакай само да видиш дъщеря си.

Но в този момент не Мег изпълваше душата му, а Парис, и всичко, което някога беше тяхно и което бяха загубили. Питър не знаеше какво да каже. Всъщност знаеше прекрасно, но не можеше да извини или да заличи онова, което бе направил. Имаше голяма разлика

да гледаш нещата отдалеч и да ги видиш лице в лице. Не бе предполагал, че ще го залее подобна вълна от чувства и съжаления, спомени и болка, когато я види, и не бе подготвен за тях. Когато се взря в очите ѝ, видя, че тя му е простила. Но най-лошото бе, че не знаеше дали сам ще може да си прости някога. Беше му много трудно да го направи, докато я гледаше. Тя бе така елегантна и достойна, така уязвима и същевременно горда. Близостта с нея развълнува сърцето му и той нямаше представа какво да каже. Надяваше се един ден животът да бъде благосклонен към нея. А знаеше от децата, че това съвсем не е така.

— Ще бъдат готови след няколко минути — предупреди го Парис и излезе от стаята.

Уим заведе майка си до мястото ѝ на първия ред и тя видя, че Рейчъл седи точно зад нея с двете момченца и бебето на ръце. Опита се да не се вцепени, защото се бе надявала да се настанят няколко реда зад нея. Парис обърна лицето си на другата страна, а Уим седна до майка си и в този миг органистът започна да свири, което беше знак, че церемонията започва. Първите шаферки на Мег пристъпиха плавно по пътеката.

Когато Мег влезе с баща си подръка, наоколо се разнесоха възклицания и одобрителен шепот. Дъщеря ѝ бе толкова прекрасна булка, че на човек сърцето му се свиваше.

Сватбата беше свършена. Мег бе невинна и прекрасна, олицетворение на надеждата и любовта. Тя гледаше с такова щастие Ричард, че Парис почувства как сърцето ѝ ще се пръсне. Всеки момент щеше да се разплаче. Питър срещна погледа на бившата си съпруга и в очите му се четеше такава нежност, че ѝ се прииска да стане и да докосне ръката му. Но знаеше, че не бива. Той се плъзна покрай нея, зад гърба ѝ, и зае мястото си до новата си жена, а Парис трябваше да стисне зъби и да събере всичката си воля, за да не се разплаче с глас. Реалността беше безмилостна. Само фактът кой къде бе седнал обобщаваше цялата ситуация. Уим погледна загрижено майка си, бе обещал на сестра си да се грижи за нея. Мег го бе инструктирала да бъде много внимателен, защото знаеше, че тази сватба ще бъде много тежка за нея. Той хвана ръката ѝ, а Парис му се усмихна през сълзи. Беше добро момче и прекрасен син.

След церемонията Парис и Питър застанаха на входа на църквата заедно с булката и младоженеца, кума и кумата и приемаха поздравленията на дългата редица от гости. За част от секундата ѝ се стори, че отново са мъж и жена, но тогава погледът ѝ откри Рейчъл в тълпата и забеляза, че тя я наблюдава. На лицето ѝ бе изписан странен израз на извинение и съжаление, а не на триумф, както се страхуваше Парис. Двете жени си кимнаха дискретно, така че никой да не ги види. С това Парис искаше да ѝ каже, че ѝ е простила. Всъщност не съществуваше начин Питър да бъде спрял да извърши онова, което си бе намислил, и тя знаеше това. В известен смисъл вината бе само негова. Сега разбираше, че загубата му е своеобразен урок.

Това беше урок с огромна важност — да загуби почти всичко, което бе обичала и в което бе вярвала, освен децата си. Бе един от най-жестоките удари на съдбата, макар да знаеше, че някъде има подарък и за нея. Все още не беше го намерила, но беше сигурна, че е там, и очакваше момента, в който ще го открие. И тогава щеше да бъде свободна. Но дотогава трябваше да се бори, да бъде търпелива и да става все по-силна с всеки изминал ден. Рейчъл беше част от това дълго пътуване, както и Питър, Биксби и дори Жан-Пиер. А един ден, Парис го знаеше, щеше да разбере защо всичко това се бе случило с нея.

Но засега жената, заради която Питър я бе напуснал, неочаквано ѝ се стори незначителна. Парис я мразеше по-малко от него заради бебето, което имаха. Някой го подаде на Рейчъл, докато Парис я наблюдаваше като хипнотизирана. Беше едно малко момиченце само на четири месеца. Такова, каквото самата тя искаше да има. Само тази мечта ѝ бе останала. Щом нямаше да има мъж, който да я обича, тогава вероятно едно дете щеше да запълни самотата ѝ. Не бе казала нищо на децата си за това свое намерение, но мислеше само за него. Такъв беше пътят ѝ и тя скоро щеше да поеме по него.

Парис се обърна, за да се ръкува и с другите гости. Мег и Ричард стояха на няколко крачки от нея. Не беше виждала по-щастливи хора в живота си. Новият ѝ зет горещо я прегърна. Изглеждаше по-възрастен от нея. Сърдечно ѝ благодари за всичко, което бе направила за него, за подкрепата и разбирането. Беше искрен, много горд и щастлив.

— Винаги ще бъда с теб, Парис — прошепна той, докато я прегръщаше.

Двамата бяха станали истински приятели, повече от роднини. Парис знаеше, че той ще се грижи за Мег. Дъщеря ѝ беше наистина щастливо момиче, и го заслужаваше. Щеше да му бъде добра жена и любяща майка на децата му. Беше прекрасно да ги гледа как стоят в началото на дългия път, който им предстоеше. Пожела им щастие и дълъг живот и никога да не тъгуват или скърбят. Всички молитви бяха за тях — животът да бъде благосклонен и добър.

Гостите отидоха в клуба, където започнаха да се снимат, да пият коктейли и да се веселят. Биксби вървеше сред тълпата, поздравяваше хора, срещаше приятели, представяше ги един на друг и следеше за всички подробности.

Гостите бяха настанени около две дълги маси с означени места. Парис бе писала собственоръчно картичките до зазоряване тази сутрин. Две млади жени ги посрещаха и настаняваха. Парис и Питър бяха на отделни маси и възможно най-далеч един от друг. Биксби и Стивън седяха до нея. На нейната маса имаше потенциални подводни камъни, защото тя не бе близка с много от поканените и макар че от две години живееше в Сан Франциско, почти не бе имала време да създаде нови приятелства, освен с клиентите за кратко време, докато осъществят мероприятиято. Така че на нейната маса беше настанен бизнес партньорът на Ричард, както и кумата, която Парис познаваше от Гринуич. Те бяха подходяща компания за нея.

Натали и Виржиния трябваше да дойдат за сватбата и Парис очакваше с известен страх и нетърпение срещата си с тях. Двете бяха тръгнали сутринта и все още не бяха пристигнали, но Мег ги бе настанила на другата маса с голяма група приятели на Питър от Гринуич, така че групата там се оформи както някога, в отминалите дни. Всъщност Парис имаше да прави много други неща, вместо да седи и да клюкарства с приятелките си.

Докато поднесат вечерята, остана без дъх. Бе поздравила триста души, разреши един малък проблем, който Биксби бе пропуснал, между фотографа и един човек от обслужващия персонал, и се представи сама на мъжа, който бе партньор на Ричард, когато седна до него и въздъхна с облекчение.

— Извинете ме, че съм толкова невнимателна събеседница — помоли го тя с усмивка. — Познавате ли някого на масата?

Беше изненадана, че прилича толкова много на Ричард, само че бе малко по-възрастен, по-висок и косата му бе по-тъмна. Но в него имаше нещо познато и когато го попита, той се засмя, но не й каза нищо. Казваше се Андрю Уорън и Парис веднага се сети от разказите на Мег, че е разведен и има две дъщери. Знаеше, че е адвокат като Ричард и се занимава с делата на звезди от шоубизнеса. Парис го попита за работата му и той й обясни, че всъщност се занимава с делата на писатели и сценаристи, докато Ричард се заемал с актьори и режисьори, което било много по-забавно, но и стресиращо. Писателите според Андрю причинявали много по-малко неприятности.

— Работя с всички сценаристи и автори, които продават книги и сценарии за филми. Повечето от тях са невероятно саможиви и затворени, така че почти никога не се срещаме и не ги виждам. Просто получавам ръкописите им и ги чета. И те са много доволни, че не им се налага да ме виждат. През повечето време си стоя вкъщи и чета. Не е необходимо да посещавам снимачни площадки или филмови премиери, нито да успокоявам изпаднали в истерия актриси, както прави Ричард. Предпочитам да си гледам моята работа и тя ми харесва — сподели той с Парис. — При това съм пишман писател и работя върху собствена книга.

Всичко, което й разказа, беше интересно. Беше приятен събеседник, но Парис не можеше да му обърне достатъчно внимание. Налагаше се да става на всеки пет минути и да говори с някого, затова й бе мъчно за него. Не бе добра компания, а не искаше да бъде груба. Той обаче изглеждаше доволен, въпреки че не успя да говори много с нея.

Парис прошепна на Биксби може би за десети път да се опита да го забавлява. А сетне двамата със Стивън й разказаха, че Андрю бил много забавен човек.

Когато обявиха първия танц, Мег танцува първо с Ричард, сетне с баща си. После Питър покани Рейчъл. Уим изтанцува първия танц с Парис, после Ричард покани тъща си, а когато цялата сватба се изсипа на дансинга, тя успя да се върне на масата и да седне изтощена на стола. Не беше спряла цялата вечер.

— Вие не сте сложили залък в устата си — укори я бащински Андрю.

Най-сетне двамата имаха време да си поговорят. Той ѝ разказа, че има два дъщери на около тридесет години, едната в Лондон, другата в Париж, и двете омъжени, но все още без деца. Между другото спомена, че бившата му съпруга се е омъжила отново и живее в Ню Йорк. Той също бе живял там по време на брака им. Изведнъж Парис се сети какво ѝ бе разказала Мег и защо физиономията му ѝ бе позната. Бившата му съпруга бе от известно и много богато семейство и сега беше омъжена за губернатора на Ню Йорк. Този мъж се бе движил в най-висшите кръгове на обществото, докато е бил женен, а сега водеше съвсем тих и спокоен живот. И повече от любопитство и по навик, придобит благодарение на уроците и предупрежденията на Бикс, тя го попита от колко време е разведен. Той се усмихна. Не изглеждаше сърдит на въпроса, говореше с нежност за бившата си съпруга, и изглеждаше съвсем нормален мъж.

— От десет години. Момичетата бяха още в колежа, а ние преминахме през доста неприятен процес, който вдигна много шум, но имаше повече смисъл, отколкото начинът, по който живеехме. Преместих се тук заради бизнеса си, Елизабет мрази Калифорния. Остана в Ню Йорк, аз дойдох в Лос Анджелис. Тя е тясно свързана с политическите кръгове и животът ѝ там означава много за нея. Смята, че тук е прекалено повърхностно, мрази цялата филмова индустрия. Политическата сцена никога не е представлявала особен интерес за мен, но за нея означаваше всичко. Ние сме толкова различни, всъщност винаги сме били, така че най-вероятно се бяхме изчерпали напълно. Стана трудно да общуваме, животът ни тръгна в различни посоки. Все още сме много добри приятели и аз много харесвам сегашния ѝ съпруг. Той е просто идеален, най-подходящият човек за нея, много повече, отколкото бях аз. Ние преживяхме една от онези безнадеждни любовни връзки, които се опитваме да продължим до безкрайност, но е невъзможно. — Докато говореше, беше мило усмихнат. — Все пак запазихме отлични отношения. Когато момичетата бяха по-малки, аз прекарвах ваканциите с тях и майка им. Мисля, че губернаторът ни мислеше за луди, но важното е, че нямаше нищо против. Миналата година ходихме заедно на лов в Шотландия. Ние сме от модерните семейства. Много по-различни са от онези, в които сме израснали и познаваме — рече през смях Андрю и я покани на танц, макар че тя предпочиташе да остане седнала и да си почива.

Все пак стана, защото реши, че ако откаже, ще бъде много грозно и грубо.

— Да, наистина звучи цивилизовано — продължи тя разговора за бившата му жена и нейния нов съпруг, докато танцуваха бавен валс на дансинга. — Но не мисля, че аз съм способна на подобно нещо.

Двете с Рейчъл не бяха разменили и дума на сватбата. Само оня единствен поглед в църквата, от който се разбираше, че се познават, но никоя не направи опит за нещо повече. Особено Парис. Белезите от загубата на Питър все още бяха пресни и дълбоки и вероятно никога нямаше да изчезнат. Отношенията на Андрю Уорън с бившата му жена й изглеждаха невероятни, напълно невъзможни.

— Съгласен съм, ние сме рядък случай. Не знам какви са обстоятелствата около вашия развод, но запазването на добрите отношения става само ако решението е общо. Ние и двамата бяхме готови за този акт. Просто не можехме да останем заедно и да живеем под един покрив. Дори смея да твърдя, че разводът ни бе като спасение, като милост и за двама ни, а за жена ми той се превърна в благословия. Мисля, че сега тя е много по-щастлива с новия си мъж, отколкото някога е била с мен. През последните години от брака ни със сигурност не беше. Бяхме от онези двойки, които просто не е трябвало да се женят, но понеже са го сторили, се опитват да накарат брака да проработи. Получава се една дълга агония. Жена ми е политиканка, а аз не се интересувам въобще от политика. Тя е общественичка, публична личност, обича светския живот и висшето общество, аз напротив — мразя този шум, показност и клоунада. Беше богато момиче от висшето общество, а моят баща имаше магазин за хранителни стоки, който прерасна във верига от магазини, сетне наистина я продаде много изгодно, но аз нямах нито възможностите, нито предимствата, с които тя бе израснала. — Парис знаеше от Мег, че впоследствие Андрю беше направил истинско състояние и също като Ричард сега бе много богат и преуспял човек. — Тя обича конете, аз се страхувам от тях. Аз исках много деца, тя не. Изобщо много различия. Да ви кажа истината — смятам, че я отегчавах до смърт. — Той отново се разсмя, сякаш това изобщо не го притесняваше.

Изглеждаше широко скроен и лъчезарен човек и Парис въобще не се притесняваше от него. Докато си говореха, тя просто изпълняваше светските си задължения.

— Сега можем да бъдем добри приятели — завърши Андрю.

Парис обаче не можеше да си представи, че може да бъде приятелка с Питър. По-скоро бяха двама непознати с общи спомени, много от които болезнени. Най-доброто, което можеше да му предложи, беше мир от разстояние, а и той искаше само това от нея. Онова, което споделяха Андрю и бившата му жена, беше съвсем различно. А пък съпругът на бившата му жена бе кандидат за президент, така че връзката беше много интересна.

— Никога ли не сте мислили да се ожените повторно? — продължи учтиво да разпитва Парис, когато си седнаха на местата.

Изглеждаше като мъж, който привлича вниманието на жените, но тя очакваше да чуе дежурният отговор „не срещнах подходящата“. И отново беше изненадана.

— Да, исках, но разбрах, че нямам нужда. Срещал съм много забележителни и прекрасни жени, повечето от които сигурно щяха да бъдат и чудесни съпруги. Но не съм сигурен в себе си. Аз съм един кротък и свит човек. Единственото, което искам да правя, е да си чета ръкописи. Не желая да отегчавам отново някого до смърт. Според Елизабет, жена ми се казва така, да бъде човек женен за мен, било толкова вълнуващо и романтично, колкото да гледаш как изсъхва боята.

Онова, което имаше предвид, бе, че не иска да допуска същата грешка. Беше разумно и това много ѝ хареса. Изобщо Андрю ѝ допадна, но не в романтичен смисъл. Беше замесен от същото тесто като новия ѝ зет. Не виждаше в негово лице потенциален любовник, но можеха да станат добри приятели и тъй като той имаше тесни връзки с Ричард, беше сигурна, че пътищата им отново ще се пресекат.

— На моите години не смятам да се женя отново — продължи той. — Мисля, че за Мег и Ричард е чудесно. Но аз съм на петдесет и осем и нямам енергия да се посветя на едно младо момиче, освен това се чувствам много глупаво с младежи. Ричард е с десет години по-млад от мен, а това е голяма разлика. Той иска да има деца и да започне живота си отначало. Аз обаче се чувствам добре така — акостира на тих бряг. Имам време за себе си, виждам децата си, срещам се с приятели, когато имам настроение. Нямам желание да започвам отначало. Харесвам живота си такъв, какъвто е и не искам да го променям.

Очевидно се чувстваше напълно доволен от съдбата си, в пълно съгласие със себе си и нямаше намерение, нито интерес да преследва някоя жена, най-малкото Парис. Той я разпита за работата ѝ и тя му разказа, а Бикс през цялото време се намесваше и украсяваше разговора със смешни случки и весели истории за Парис и клиентите им.

Андрю ги слушаше с интерес и призна, че му звучи фантастично.

— Вие сигурно много се забавлявате, когато работите — рече възхитен той.

В този момент Ричард я покани на танц и Андрю продължи разговора си с Бикс.

— Той е най-добрият ми приятел — обясни ѝ Ричард, след като ѝ благодари още веднъж за прекрасната сватба. — Страхотен човек. Казах хиляда пъти на Мег, че искам да ви запозная. Но тя смята, че няма да го харесаш. Андрю обикновено е доста мълчалив. Но няма подобър приятел на света от него. Мисля, че бившата му съпруга вероятно скоро ще стане първа дама.

— Същото ми спомена и Мег. Много ми беше приятно да говоря с него. Надявам се Бикс да не го изплаши с прекалено ужасяващи истории за мен, докато танцуваме — разсмях се при мисълта Парис, но всъщност не се притесняваше много.

Тя изобщо не се опитваше да впечатли Андрю. Той не беше от този тип мъже. Беше човек, на когото можеш да разчиташ. Освен това го харесваше. Чувстваше, че ще станат добри приятели. Не я привличаше сексуално. Беше хубав мъж, може да се каже дори красив. Но тя вече не се интересуваше от любовни срещи, а и доколкото бе успяла да разбере, той също.

Когато Ричард я отведе до мястото ѝ, Андрю беше отишъл на другата маса да се види с познати. Бикс се опита да ѝ каже какъв забележителен човек е той, но тя го прекъсна с думите, че не я интересува. Не ставаше дума за липса на привличане, химия или хормони. Просто Парис бе решила повече да не се занимава с подобни неща. Никакви срещи, никакви кандидати. Въобще. Харесваше ѝ да живее така и не искаше да променя живота си.

— Не ми казвай, че той е още един Малкълм Форд — доста ядосан и раздразнен я настъпи Бикс. Според него тя бе станала

невъзможна след Жан-Пиер. Беше се оградил с непревземаеми стени. — Ако не чувстваш нищо към Андрю, значи имаш алергия и изпитваш отвращение към хубавите, интелигентните и добре възпитани мъже. Малкълм Форд е един от най-умните и добре изглеждащи хора, които някога съм срещал, и ако ти имаше достатъчно ум поне да поговориш с него и да го свалиш, вместо да се занимаваш с онова парижко хлапе, сега щеше да си омъжена — скара й се ядосано Бикс.

— Кой ти е казал, че искам да се омъжвам? — попита закачливо Парис, като го гледаше със засмени очи.

— Преча ли ви? — попита Андрю, който се върна и седна при тях, а Бикс изви изразително очи нагоре и му се оплака, че тази жена е невъзможна.

— Нищо подобно. Просто изказах мнението си — че не искам да се омъжвам отново.

— Това е много лошо — рече Андрю. — Не съм напълно съгласен с вас, но понякога е по-полезно, стига да се чувствате добре. Трудно е да се подредят парченцата от пъзела така, че да съвпаднат и да си пасват. Когато обаче стане, няма нищо по-добро. Ето, вижте Мег и Ричард.

Двамата се усмихнаха, защото двойката се целуваше на дансинга.

— Да не забравяме, че тя е много по-млада от мен — рече Парис. — И както сам казахте, нужна е много енергия. Не съм сигурна, че я имам. Всъщност съм убедена, че ми липсва.

— Точно това е и моят проблем — усмихна се Андрю, а Бикс простена.

— Вие двамата се нуждаете от витамини, а може би и от хормонални инжекции. Ако повечето хора имаха отношение към брака като теб — той посочи възмутено Парис, — щяхме да фалираме.

Всички се разсмяха. Той имаше право. Голямата част от приходите им идваше от сватбите.

— Бракът е за младите — отговори Парис.

— Бракът е за младите духом — поправи я Бикс.

— Бракът не е за сестрички и мамини дечица — добави и Андрю и компанията отново избухна в смях.

— Добро попадение — намеси се Стивън.

След малко всички станаха и се смесиха с гостите, говориха с приятели, пиеха питиета, а младите танцуваха.

Когато Парис и Бикс си тръгнаха, минаваше три. Питър и Рейчъл си бяха отишли преди час, дори не останаха да видят как Мег ще хвърли букета. Рейчъл искаше да се върнат в хотела, за да нахрани бебето, а и момченцата бяха изтощени. Така че Питър тръгна с нея, макар да му се щеше да остане, за да поговори пет минути с Парис, да ѝ благодари. Но така и не успя. А и Парис почувства облекчение от тази несъстояла се среща. Нямаше какво да му каже. Вече бе изтекла много вода, а и нямаше нужда от благодарности. Беше го направила за дъщеря си. Знаеше, че ще носи белезите си, но щеше да успее да преживее и с тях. Бе се примирила и въпреки че ѝ бе отнело много време, живееше в спокойствие.

А Мег направи нещо глупаво, когато хвърли букета. Тя настоя майка ѝ също да излезе на дансинга заедно с другите неомъжени жени. Бикс бе направил специален малък букет за хвърлянето, така че Мег можеше да запази истинския булчински букет. Правеше това за всички булки. Според него беше недопустима загуба прекрасният булчински букет да отиде при някоя непозната. А и по-малкия букет булката полесно хвърляше зад гърба си. Но Мег отказа да го хвърли, докато и майка ѝ не излезе на дансинга. Накрая Парис склони и се почувства неловко и смешно сред момичетата на половината на нейните години, които скачаха, за да хванат надеждата под формата на красиви цветя. Бракът бе мечта и надежда, които Парис въобще не таеше в себе си и дори не желаше. Бе скръстила ръце и гледаше встрани, когато букетът я удари право в гърдите като футболна топка. Дъщеря ѝ всъщност се бе прицелила добре и го бе хвърлила много точно. Първата ѝ мисъл бе да го остави да падне, за да го вземе някой друг, но чисто инстинктивно протегна ръка и го сграбчи, преди да стигне земята. Може би, ако го остави да падне, това ще донесе лош късмет на дъщеря ѝ. Остана с букета в ръце, всички я поздравяваха, а Мег я гледаше усмихната от стола, на който се бе качила, за да го хвърли.

След малко и Ричард хвърли жартиера сред ергените, повечето от които се дърпаха, също както Парис не искаше да хване букета. Но така или иначе, той бе у нея и когато си тръгнаха с Бикс, тя го носеше със себе си. Сватбата бе забележителна и много весела, дори Биксби изглеждаше доволен.

— Какво ще правиш с това? — попита той, като кимна към букета.

Със Стивън щяха да я закарат у тях.

Парис вдигна рамене и се усмихна.

— Може би ще го изгоря.

— Ти си отвратителна. Надявам се да се срещнеш с Андрю. Каза ми, че има двама автори в Сан Франциско и идва доста често тук. Мисля да го поканя някой път.

— За какво? Ти ми намираш толкова работа, че нямам време за забавления. Нямам възможност да се срещам с него.

Нито пък интерес, щеше да добави, но се въздържа. Той беше хубав човек. Но много мъже бяха такива, а тя не искаше нито един от тях. Беше имала достатъчно през живота си и сега бе решила да се оттегли от състезанието.

— Ако не направиш усилие, ще накарам Сидни да ти уреди още една среща с непознат. Няма да играеш ролята на тъжната вдовица цял живот! — заплаши я Биксби.

Жан-Пиер го нямаше почти шест месеца и тя бе категорично решила да остане сама. Бикс само си губеше времето.

— Не съм тъжна, щастлива съм — отговори му Парис.

— Точно това ме тревожи. Не си ли самотна?

— Понякога. Но не съм отчаяна. Различно е. За мен самотата е най-доброто решение. — Чувстваше носталгия, изпитваше и усещане за загуба сега, когато Мег беше омъжена. — Харесваше ми да съм омъжена. Мислех, че ще бъде съпруга цял живот. Но вече не го искам. Може би се страхувам прекалено много. Докато човек открие, че бракът му не върви, обикновено е затънал до гуша сред алигаторите и потъва. Или ще се удави, или ще го разкъсат. Не бих могла да преживея още веднъж подобно нещо и да остана невредима, Бикс. Залозите са прекалено високи. А шансовете да спечеля наградата на моите години са прекалено малко. По-добре да си купя билет от лотарията. Мисля, че там късметът ми ще е по-голям.

— Май е време да ти погодим още една среща с непознат — промърмори намусено Бикс, докато чакаха Стивън. Той се бавеше прекалено дълго.

— Не ми трябва. Макар че би било забавно, особено ако помолиш Синди за това. — Все още й ставаше смешно, когато се

сетеше за скулптора от Санта Фе, а и Бикс често я задяваше за него.

— Не бива да останеш сама — загрижено рече той. — Ти си хубава жена, при това си добра и умна. Не пропилявай тези качества.

Не искаше да се примири с перспективата, че тя се е отказала да си търси някого, но със сигурност знаеше, че това не беше лесно. А тя очевидно повече не искаше да прави усилия. Без съмнение, да намериш подходящия човек изискваше упоритост и време. И в повечето случаи придобивката не си струваше, наградата далеч не бе онази, която се очакваше, ако изобщо можеше да бъде наречена така.

— Смятам твоята теория за иглата в купата сено за забележителна. Но купата става все по-голяма, а иглата все по-малка, когато човек остарява и годините се трупат. А и очите ми вече не са толкова добри, колкото бяха. По-лесно е просто да спра да се оглеждам и да търся.

— А когато го направиш — рече дълбокомислено и поучително Бикс, — ще се окаже, че си боса върху въглените и ще се опариш! Или убодеш.

— Говориш също като оня от Санта Фе. Той имаше петметров бодил.

Тя се разсмя, в този момент дойде Стивън и всички се качиха в колата. Парис все още държеше в ръцете си букета, а когато се прибра у дома, го сложи във вода. От страна на Мег това беше много мил жест. Едновременно безвреден и изпълнен с надежда. Защото тя не го хвана, просто букетът я удари, понеже беше запратен към нея. Едва не я събори, но това не се брой. Беше невредима, все още. А букетът наистина беше прекрасен.

ГЛАВА 29

Точно както си бе обещала, в понеделника след сватбата на Мег Парис взе визитните картички, които висяха в офиса ѝ, и по време на обедната почивка се обади по телефона.

На първото обаждане секретарката я уведоми, че адвокатът няма да бъде в града до средата на октомври. На второто обаждане отговори жена. Името ѝ бе Алис Харпър, а гласът ѝ звучеше младежки и ентузиазирани. Парис ѝ обясни защо се обажда и си уговори среща за петък сутрин. Беше силно развълнувана.

Офисът на Алис Харпър се помещаваше в една тиха сграда в западната част на Пасифик Хейтс, на Мейпъл стрийт. Всъщност офисът беше в собствения ѝ апартамент, имаше една секретарка и млад адвокат, които работеха в кантората ѝ. И противно на младежкия глас, който чу по телефона, Парис бе изненадана да види една жена около шестдесет с майчински външен вид. Беше адвокат, специализиран в осиновяванията, и я посрещна в собствения си кабинет. След малко секретарката им донесе чай.

— Да започнем от началото — предложи любезно Алис.

Имаше приятно миловидно лице, къса къдрава коса и не носеше грим. Очите ѝ бяха живи и будни. Работата ѝ бе да осъществява непрекъснат контакт с хората — както с майките, така и с приемните родители. Свързването на двете страни зависеше от таланта ѝ да слуша онова, което ѝ се говори, и ако е необходимо, да отсява ненадеждните. Това бяха онези, които си мислеха, че искат бебе, но всъщност не го искаха, както и притеснени биологични родители, които не знаеха какво да правят, или се опитваха да спасят разпадащ се брак. Тя преценяваше много внимателно бъдещите майки, така че да не разочарова надяващите се да станат родители. Много момичета неочаквано променяха решението си да дадат бебето.

Алис изключи телефона и отдаде на Парис цялото си внимание.

— Защо искате да си осиновите дете?

— Поради много причини — отвърна сериозно тя. Искаше да бъде честна и откровена. Беше стигнала до това решение след дълъг и мъчителен размисъл. Но беше почти сигурна, че то е най-правилното. Точно в това искаше да се убеди и Алис Харпър. — Мисля, че да бъда майка е онова, което мога да правя най-добре в живота си. Гордея се с тази си способност. Обичам децата си и те са чудесни. Скъпа ми е всяка минута, която прекарах с тях. Но те вече се отделиха от мен.

— Омъжена ли сте? — Нямахме никакъв знак за съществуването на съпруг и Алис реши, че такъв няма. Но беше длъжна да пита. Искаше да бъде сигурна, че наистина няма съпруг, който не е дошъл, защото е против желанието на жена си или дори е враждебно настроен. Осиновяването изискваше пълното съгласие и на двамата, ако бяха семейство.

— Не, не съм — отговори ясно Парис. — Бях омъжена цели двадесет и четири години. Сега съм разведена. Сама съм от две години и половина. Съпругът ми ме напусна. — Помълча, но искаше да бъде абсолютно искрена. — Заради друга жена. Сега е женен за нея и има бебе.

— И това бебе е част от вашето решение да си осиновите дете?

— Може би. Трудно е да кажа кой е определящият фактор. Мисля, че най-голямо значение има желанието ми да имам бебе. Нямам намерение да се омъжвам повторно и не искам да бъда сама през останалата част от живота си. Предполагам, че едно дете ще ми донесе още осемнадесет или двадесет години ставане в зори, готвене, водене на хоккей, футбол или балет. Но на мен тези неща ми харесваха и ми липсват.

— И защо смятате, че няма да се омъжите? — Алис бе силно изненадана от това изявление. — Не можете да бъдете сигурна, нали? — усмихна се тя.

— Напротив, сигурна съм — отвърна твърдо Парис. — Смятам, че вероятността да намеря подходящ мъж е сведена почти до нула. Бракът повече няма значение за мен. — Това беше почти пълната истина, но не съвсем и тя го знаеше. Би й харесало да е отново омъжена, но приемаше факта, че това едва ли ще стане.

— Защо мислите, че няма вероятност да срещнете някой мъж? — Алис изглеждаше заинтригувана и я наблюдаваше. Искаше да бъде сигурна, че жената пред нея не е неуравновесена, нито че страда от

дълбока депресия. Не искаше да сложи в ръцете на такава жена невинно бебе. Парис ѝ изглеждаше напълно здрава, но знае ли човек. — Вие сте красива жена. Можете да имате който мъж си пожелаете.

— Да, но ще ми струва прекалено много усилия — усмихна се Парис.

— Бебето също — рече Алис.

— Няма да ходя на срещи с бебе. То няма да ме лъже, да ме мами, да забравя да ми се обади, да не спазва обещанията си, да има странни сексуални навици или идеи, няма да бъде грубо с мен поне докато не стане на тринадесет години. Няма да е необходимо да играя тенис, голф, ски или да вземам уроци по готвене, нито бебето ще се напие на първата ни среща. Предпочитам да сменям памперси през близките две-три години или да го водя до училище през близките дванадесет, отколкото да ходя на срещи с непознати. Всъщност съм склонна да отида дори в затвора за десет години или да ми изтръгнат ноктите на ръцете, вместо това.

Алис се засмя и я изгледа с интерес.

— Сигурно имате право. Бях забравила какво е да ходиш на срещи с непознати. Вие ми припомнихте. Омъжена съм за втори път от шестнадесет години. Ако това ще бъде някаква утеха за вас, бях на вашата възраст, когато срещнах настоящия си съпруг. Всъщност това стана в болницата, защото паднах от стълбата и си счупих ръката, а той лежеше там със счупен крак. Оттогава сме заедно. Но сега добре си спомних какво значи да ходиш на срещи. На колко сте години?

— На четиридесет и осем. През май ще навърша четиридесет и девет. Това ще представлява ли проблем? Много ли съм стара?

— Не — отговори внимателно адвокатката. — Не сте. Всичко зависи от биологичната майка и от нейното желание. Вие сте сама и сте малко по-възрастна. Ако биологичната майка иска детето да отиде при семейна двойка, тогава не сте подходяща. Но вие имате други предимства, които работят във ваша полза — била сте майка, при това добра майка. — Все пак думите ѝ щяха да бъдат внимателно проверени, щяха да направят справки, а социален работник щеше да посети дома ѝ. — Вие сте опитна, вече сте доказала, че знаете как се гледат деца и къща, ще осигурите на детето добър дом, отговорна сте и на вас може да се разчита. Някои майки не държат непременно да има баща, а повечето няма да имат нищо против възрастта ви. Други обаче

ще имат. Сама ще откриете, че бъдещите майки не задават много въпроси, дори доста по-малко, отколкото вие или аз бихме имали. Ако ви заразпитват, значи най-вероятно работата няма да стане. Всъщност нещата опират до химия и инстинкт. Обикновено осиновителката е тази, която задава въпросите. Но трябва да знаете, че осиновяването прилича в известен смисъл на срещи с непознат.

Парис се усмихна на сравнението.

— Може би, но накрая получаваш награда, има обезщетение. А от среща с мъж получаваш единствено главоболие.

— Вие изглежда сте срещали само неподходящи мъже — усмихна се Алис, — но не всички са такива! Има и добри и когато накрая намерите единствения, ще видите, че си е струвало. Същото е и с осиновяването.

Тя обясни на Парис цялата процедура. Имаше голям брой възможности — осиновяване на дете от чужбина, на местно дете, осиновяване на дете, което изисква специални грижи, но Парис каза, че не иска да поема такава отговорност. Освен това предпочиташе местно дете. Осиновяването на дете от друга държава ѝ звучеше трудно осъществимо и свързано с много главоболия. Освен това не ѝ се чакаше два месеца в някой хотел в Пекин или Москва, докато бъдат уредени всички формалности и бъдат попълнени всички документи. Искаше да води нормален живот, да ходи на работа всеки ден, докато чака да бъде открито подходящото за нея бебе. Алис намери доводите ѝ за разумни. Каза, че ще бъде направена проверка на дома ѝ от оторизирана агенция по осиновяване. Трябваше да попълни планина от документи, да ги разпише, да осигури отпечатъци от пръстите си, както и полицейски удостоверения, медицински изследвания, препоръки, референции и информация за себе си.

— Казахте ли вече на децата си? — попита я Алис.

— Все още не. Синът ми е в колеж, а дъщеря ми се омъжи в събота. Те изобщо не живеят при мен и не могат да имат каквито и да е претенции. Това събитие няма да се отрази на техния живот.

— Не бъдете толкова сигурна. Дори порасналите деца понякога имат силни аргументи против. Ревността към новото поколение може да се прояви във всяка една възраст.

Парис не можеше да си представи подобно нещо, но адвокатката очевидно имаше повече опит от нея.

— Какво трябва да направя сега? — Беше развълнувана. Знаеше категорично, че решението ѝ е правилно, и не искаше да чака.

Алис я увери, че ще прегледат възможните бъдещи майки много внимателно. Искаше да бъде сигурна, че произходът на бебето ще е добър, че биологичният баща окончателно се е отказал от правата си, така че впоследствие да не възникнат проблеми, и че между осиновяващата майка и бебето ще има прилика. А също и че биологичната майка твърдо смята да даде бебето си за осиновяване. Правеше се също така изследване за алкохолизъм и наркотици.

— Ще ви дам пакет документи — рече Алис и стана. — И вие ще започнете да ги попълвате. Ще се свържа с вас следващата седмица. Ще задействам инспекцията на дома ви, защото ако бебето се роди по-рано, а децата не питат и правят това понякога, от болницата ще ни се обадят и вие ще трябва да бъдете готова да действате светкавично.

— Нима става толкова бързо? — Парис бе изненадана. Беше си представяла, че ще отнеме месеци, дори години.

— Понякога става много бързо. Друг път може да отнеме повече време. Най-реалистичният срок е около година. Понякога е по-дълго. Ако сте щастливка — шест месеца. Но със сигурност мога да ви кажа, че ще сменяте памперси в рамките на една година.

Парис се усмихна. Това беше прекрасна мисъл. Освен това тази жена ѝ харесваше много. Изпита към нея пълно доверие и беше сигурна, че е попаднала в добри ръце. Взе името ѝ от гинеколога си, който пък ѝ бе препоръчан от Сидни. Да, с доктори и работа се справяше по-добре, отколкото със срещи и мъже.

Тя даде на Алис номера в офиса, вкъщи и на мобилния си телефон. След което се върна на работа. Беше силно развълнувана от онова, което предприемаше, и за момента изобщо нямаше никакви, дори и най-слаби съмнения в правилността на решението си. Единственото, за което се тревожеше, бе дали Алис щеше да излезе права за реакцията на Мег и Уим. Парис смяташе, че те няма да имат нищо против. А пък не ѝ се искаше да им казва подобно нещо по телефона. Мег и Ричард бяха в Европа на сватбено пътешествие, така че трябваше да изчака да се приберат у дома.

Когато се върна в офиса, разбра, че Андрю Уорън я бе търсил. Поколеба се дали да отговори на обаждането, защото не искаше да започва нищо сериозно с него. Беше хубав човек, но тя бе напълно

категорична по отношение на срещите. Просто нямаше никакъв интерес по принцип. Видя, че бележката е написана от Бикс, и отиде при него със съобщението в ръка.

— Какво искаше? — Не бе изобщо радостна или ентузиазизирана.

— Попита дали ще му дадеш единия си бъбрек — пошегува се Бикс. — Не ме гледай толкова подозрително. Каза, че другата седмица ще бъде в града, и искаше да знае дали ще обядваш с него.

— Няма — отказа решително Парис, смачка хартийката и я хвърли в коша.

— Не бъди такъв инат! — ядоса се Биксби. — Той е прекрасен човек, а ти си отвратителна! — Бяха говорили по телефона и Биксби го бе поканил да ги навести. Ако Парис нямаше да обядва с него, тогава самият той щеше да го направи. — Какво ще загубиш?

— Самоуважението и разума си. Много се гордея с тях.

— Къде беше цяла сутрин, между другото?

Парис обикновено го предупреждаваше, когато излизаше, и сега бе оставила съобщение на телефонния секретар, че ще закъснее, но не бе обяснила защо.

— Ходих на зъболекар, да ми изчисти зъбите. — Тя му се усмихна ослепително, но нещо в очите ѝ му подсказа, че има друго.

— Очевидно имаш повече зъби от другите хора. Нямаше те дълго време.

— Наложих се да чакам — отвърна Парис и отиде на бюрото си.

Не се обади на Андрю Уорън. Той наистина беше готин, но нямаше смисъл. Можеше винаги да го види в Лос Анджелис, когато отидеше на гости на Мег и Ричард. Мег бе споменала, че се срещат доста често. А и не виждаше причина да завързва приятелство с него. Нямаше нужда, нито желание да има мъж приятел. Имаше си Бикс и той ѝ стигаше.

През следващата седмица попълни и изпрати всички формуляри. Оставаше да даде отпечатъци от пръстите си, а компютърът в полицията щеше да извади досието ѝ. Планираше да свърши това през следващите няколко дни. Не бе готова да чуе онова, което ѝ каза Алис, когато се обади, както бе обещала.

— Имам майка за вас — рече тя и Парис почувства как сърцето ѝ подскочи и сетне слезе някъде надолу. Беше много по-хубаво, отколкото вълнението преди среща с мъж. Беше завинаги, също както да има собствено бебе. Приличаше на откритието, че е бременна в първите дни на брака си. Това бяха най-хубавите дни от живота ѝ. А ето че имаше начин да върне тези щастливи дни, без Питър, разбира се. Но човек не може да има всичко на света!

— Разкажете ми повече за нея — помоли тя и затвори вратата на стаята си.

Бикс погледна изненадано. Напоследък имаше чувството, че нещо не е наред. Нещо грозно и недоизказано се промъкваше между тях. Надяваше се, че Парис не си търси друга работа. Тя никога не затваряше вратата и водеше всички свои разговори пред него, а сега? Нещо ставаше и той не знаеше какво е то.

— Момичето е на деветнадесет години, учи в колежа в Бей Еърия и е от добро и заможно семейство от Мил Вали. Здрава е и иска да завърши образованието си. Много е атлетична, активна спортистка, затова не е разбрала, че е бременна, докато не станала на пет месеца.

— А сега на колко е?

— На седем. Бебето трябва да се роди на първи декември. Не взема наркотици и не е близвала алкохол откакто открила, че е бременна. Пиела е само малко бира и вино преди това. Играе в отбора по тенис и е много добра. Правен ѝ е тест за наркотици, чиста е. А от снимките, които имам, се вижда, че е много красива, с руса коса, сини очи и прилича малко на вас. Ще се срещнем утре сутринта. Бащата е на двадесет и две, току-що дипломиран в Станфорд, работи в Ню Йорк. Изглежда е голям мозък, завършил е с най-високите оценки и през цялото следване е бил пръв. Не взема наркотици. Излизали са две години и са се разделили преди шест месеца. Не искат да се женят, никой от двамата не желае бебето, родителите им не смятат да го вземат. Неговото семейство е много известно в страната. Мисля, че всички искат колкото може по-скоро да се отърват. Вие може да се окажете отговорът на молитвите им.

— Какво мисли майката за мен? Има ли нещо против, че съм сама и по-възрастна? — попита Парис, внезапно вцепенена. Не можеше да помръдне крайниците си. В известен смисъл беше по-зле от

любовна среща, защото прекалено много неща бяха заложени на карта. Това беше дете за целия ѝ бъдещ живот.

— Тя ще говори с още две семейни двойки. Така че не е сигурно. Нека да направим инспекцията на дома ви колкото е възможно по-скоро. Казахте ли на децата си?

— Дъщеря ми няма да се върне от сватбеното си пътешествие още две седмици.

— Добре, имаме време. Да видим какво ще направим.

В събота следобед адвокатката се обади. Парис седеше пред камината във всекидневната и четеше книга. Поради някаква странна причина си мислеше за Жан-Пиер. Много ѝ липсваше, но тя му пожела да е здрав и щастлив от цялото си сърце.

— Майката иска да ви види — уведоми я Алис. — Както и другите две двойки. Свободна ли сте утре?

— Разбира се. — Щеше да вечеря с Уим, но нямаше други планове за през деня. Животът ѝ беше съвсем спокоен. По-спокоен от когато и да било.

Алис назова един ресторант в центъра на града, където можеха да се срещнат и да говорят колкото искат. Предупреди, че майката ще дойде сама. Уговориха се за два следобед и Парис обеща да бъде там.

Когато на другия ден отиде в ресторанта, една млада жена влезе почти едновременно с нея. Беше красиво момиче, с източена атлетична фигура, а бебето бе като малка топка в корема ѝ и почти не личеше въпреки напредналата бременност. Страшно приличаше на Мег.

Седнаха на една тиха маса в ъгъла и Парис забеляза, че момичето се чувства неловко. Затова заговори първа. Попита я как е и бъдещата майка се усмихна.

— Доста глупаво стана. Би трябвало да го предвидя. Циклите ми са толкова нередовни, че просто пропуснах да забележа.

Тя разказа, че това било голям шок за всички. Родителите ѝ били много разстроени, особено баща ѝ. Била единственото им дете, принцесата, златната ябълка, татковото момиченце. Парис искаше да я попита дали е сигурна какво прави, но Алис я бе посъветвала да не

задава подобен въпрос. Момичето каза, че със сигурност не иска бебето. Сетне разказа за приятеля си. Раздялата им била доста остра и жлъчна и двамата не искали да се виждат, поне за момента.

— А какво ще стане, ако отново се съберете? — попита спокойно Парис. — Има ли вероятност да си поискате бебето обратно?

Легално те не можеха да направят нищо, след като подпишат документите. Така бе казала Алис, но Парис въпреки това се тревожеше. Какво щеше да стане, ако размислеха и започнеха да я изнудват или ако се опитаха да оспорят осиновяването в съда? Това бяха напълно нормални страхове.

— Не, няма. Не искам това бебе. Планирам догодина да отида да уча в Европа. Не мога да направя нищо, ако имам бебе. А той смята да учи право и също не иска дете. Сама не мога да се грижа за него, а родителите ми не желаят и да чуят.

Говореше много разумно за деветнадесетгодишно момиче и си даваше сметка, че не е достатъчно зряла, за да отгледа дете. Тя самата беше все още дете. Бе на същата възраст като Уим и Парис не можеше да си представи синът ѝ да има бебе. Името ѝ беше Дженифър. Говориха си около два часа.

След това Парис се върна вкъщи и приготви вечеря за Уим. Докато ядяха, тя умираше от желание да му разкаже за бебето, но не искаше да го прави, преди да съобщи на Мег. Всъщност бе решила да им каже едновременно, така щеше да бъде честно спрямо двамата.

В понеделник говори още веднъж с Алис, която я увери, че всичко се развивало добре. Майката много я харесала. След като затвори телефона, Парис излезе сияеща от кабинета си и Бикс я изгледа разтревожен.

— Какво има? — попита го с усмивка.

— Ти ми кажи — рече той и я помоли да седне. — Парис! Ще ми кажеш ли, по дяволите, какво става?

За момент си помисли, че е сбъркала нещо с някой клиент, и силно се разтревожи.

— С кое? — Изобщо не можеше да включи.

Той я гледаше яростно, но всъщност беше уплашен.

— Или си завъртяла някоя нова любов, или си търсиш нова работа. И след като непрекъснато твърдиш, че не се интересуваеш повече от мъже, значи е второто. Всеки път, когато мина покрай

вратата ти, ти или я затваряш, или гледаш тайнствено като Чеширския котарак.

Наистина беше силно разстроен и Парис се почувства виновна, че му е причинила толкова безпокойства.

— Съжалявам, Бикс, извинявай — каза нежно тя. — Ако решиш да се отървеш от мен някой ден, ще трябва да ме изринеш с булдозер оттук. Никъде няма да ходя. — Искаше да го увери и успокои, но това само още повече се разтревожи.

— Тогава каква е причината? — попита той, като прокара нервно ръка през косата си.

А тя се усмихна, също като прочутия Чеширски котарак, както той се изрази.

— Ами нещо много хубаво. Така поне мисля. Ще си осиновя дете, Бикс.

Той остана като закован и я гледа безмълвно няколко минути, след което поклати недоверчиво глава и завъртя безумно очи.

— О, господи! Не! — Само това успя да каже.

— Да. Надявам се. Срецнах се с майката вчера. Работих по този въпрос през последните няколко седмици, но го планирам и обмислям от месеци. Исках първо да оженя Мег.

Това обясняваше затворената врата.

— Кога го реши?

— Преди шест месеца. След като се разделихме с Жан-Пиер. Не искам да правя тези неща отново. Не искам да бъда сама, Бикс, разбери ме. Знаеш ли, когато мислиш за деца, животът придобива смисъл.

— Не и за мен. Твоите собствени знаят ли?

— Все още не. Ще им кажа, когато се върне Мег.

— Кога ще се роди това бебе?

— На първи декември.

— По дяволите! Точно преди Коледа. Изобщо смяташе ли да ми кажеш?

Изглеждаше дори още по-объркан. Офисът му сигурно щеше да бъде пуст без нея.

— Когато нещата бъдат сигурни. Може да не ми дадат точно това бебе, макар да се надявам да е то. Майката е хубаво и възпитано момиче и прилича много на Мег и на мен. Но дори да стане, няма да те напусна за Коледа. Ще си взема един месец отпуск по майчинство, но

чак през януари, когато утихне данданията. Ще ти съобща предварително кога смятам да го направя и ще подредим нещата. — Той все още я гледаше с изумление и недоверие, но Парис бе спокойна и абсолютно уверена, че прави най-доброто. Нямахше дори сянка на колебание откакто се срещна с Алис Харпър.

— Сигурна ли си? Звучи налудничаво.

— Повярвай ми, не е. Това е първото смислено нещо, което правя от две и половина години насам, освен работата ми. Но мога да върша и двете. Не съм го правила с Мег и Уим, но щом другите жени успяват, значи и аз ще успея. — А тя бе достатъчно зряла, че да знае как да се справи и с работата, и с бебето. Затова въобще не се притесняваше. Беше обмислила всичко. — Така че — попита, като му се усмихна — няма ли да ме поздравиш?

Цялата сияеше, но той поклати глава.

— Не. Иде ми да те изпратя в затвора. Мисля, че е време да се обадя отново на Сидни да ти уреди нова среща. Ако знаех, че скъсването с Жан-Пиер ще доведе до това, щях да настоявам да се омъжиш за него или щях да го застрелям, когато се появи тук за пръв път. Мисля, че вършиш чиста лудост. На теб ти трябва съпруг, Парис, а не бебе. — Отчасти беше вярно. В най-добрия случай можеше да има и двете. Но не и както стояха сега нещата.

— Бебето ми е достатъчно. Не искам никакъв съпруг. Имах си един. Беше страхотен. Но всичко свърши.

— И затова си решила да се откажеш от мъжете до края на живота си? Но това е лудост! — Биксби изглеждаше искрено разтревожен заради нея. Беше непростима загуба такава хубава и свята жена да остане сама.

— Ако е писано да стане, може би ще стане някой ден. Може би, когато падна от стълбата и си счупя ръката — рече загадъчно Парис, а той съвсем се обърка.

— Какво общо има счупването на ръката с мъжете?

— Така моята адвокатка се запознала с настоящия си съпруг. Тя си счупила ръката, той крака и се срещнали в болницата.

— Колко трогателно. Хайде, качвай се на стълбата! — рече Бикс.

Не знаеше какво да мисли. Тя му даде много трудна за смилане хапка.

Парис заобиколи бюрото и го прегърна, като го увери, че всичко ще бъде наред, а след няколко минути се върна в своя кабинет. Бикс извади шишенце валиум от чекмеджето, понечи да го отвори, сетне поклати глава и го върна обратно, като промърмори нещо под носа си. Искаше да си втълпи, че всичко ще бъде наред. Но все пак според него осиновяването на едно бебе беше равносилно на всемирна катастрофа.

ГЛАВА 30

Преди Алис да се обади отново, мина цяла седмица. Новините обаче не бяха хубави. Дженифър бе избрала една от семейните двойки и Парис се изненада от собственото си разочарование. Сякаш я бяха отхвърлили или скъсали на изпит.

— И това става понякога — успокои я адвокатката. Знаеше как се чувства Парис. — Когато трябва, всичко ще си дойде на мястото. Ще видите. Имам друго предложение за вас. Знаем, че искате новородено, но все пак... Има едно четиригодишно сираче от руски произход. Майката е алкохоличка, бащата е неизвестен, няма СПИН. Живее в сиропиталище от две години. Има още две братчета и такива деца обикновено ги вземат заедно. Но семейството, което взе момченцата, не искаше момиченце. Трябваше да я осинови едно американско семейство от Финикс, но вчера се отказаха. След прегледа се оказа, че мъжът има мозъчен тумор и при тези обстоятелства не искат да осиновят дете. Така че тя е свободна. Имам снимка и мога да ви я пратя по електронната поща. Изглежда много сладка. — Парис помисли за секунда и тъкмо щеше да откаже, когато се зачуди дали пък съдбата не ѝ пращаше това дете.

— Може ли да помисля? — попита тя.

— Ще ви изпратя снимката.

Когато я получи, Парис дълго я гледа. Не беше виждала по-сладко лице. Все още седеше и я гледаше, когато влезе Биксби.

— Кое е това сладурче?

— Едно четиригодишно руско сираче. Може да бъде осиновена. Онази майка, за която ти говорих, не ме иска.

— О, господи! — простена Биксби и извърна очи от снимката. — Кажете ми, че сънувам. Парис, ще се ожения за теб, ако престанеш с тези глупости.

Беше истински ужасен.

— Не са глупости — възрази, като го гледаше сериозно. Беше наистина толкова сериозна, че го уплаши. Никога не беше я виждал

така решителна. — И не искам да се омъжвам. Но за теб може да направя изключение. Какво ще правим със Стивън обаче? Може ли да го осиновим?

Бикс я гледаше онемял. Това беше като кошмар наяве.

— Ще трябва да пия валиум.

— Да повикам ли лекар?

— Шегуваш ли се? — разкикоти се той. — Имам поне четиристотин таблетки в офиса си. Ти искаш ли една?

— Не, благодаря. Аз съм добре.

Два часа по-късно тя се обади на Алис и ѝ каза, че се отказва от руското момиченце. Смяташе, че ще се чувства по-добре с новородено.

— И аз мисля така. Но бях длъжна да ви предложа. Имам предвид една майка за вас. Ще знам повече след няколко дни. Ще се обадя.

Същия уикенд Мег и Ричард се завърнаха от Европа и ѝ се обадиха. Тя ги покани да я посетят. Искаше и Уим да присъства, но той бе зает. А и двамата с Бикс имаха много работа по подготовката на Хелюин. Така че отложиха срещата.

Беше началото на ноември, когато децата дойдоха в Сан Франциско. Бяха решили да отпразнуват Деня на благодарността първо с нея, а след това да посетят баща си. Малко след като пристигнаха, Ричард ѝ подметна за обаждането на Андрю и за нейното мълчание в отговор.

Парис го погледна виновно.

— Знам. Съжалявам. Беше грубо от моя страна. — Но дълбоко в себе си наистина не искаше да се среща с него.

— Той се страхува да не те е обидил.

— Няма такова нещо! Ако ми се обади пак, ще говоря с него. Обещавам.

— Ще му предам.

Всички седнаха на масата, на която бе сервирана традиционната пуйка, както и всички други ястия за празника. И тогава Парис им съобщи решението си. Настъпи пълно мълчание. Лицата на децата ѝ бяха като на хора, изпаднали в шок.

— Какво ще правиш? — За пръв път Мег не разбираше и не подкрепяше майка си. — Ти си луда! Не си ли много стара да имаш бебе?

— Възможно е — съгласи се Парис. — Въпреки че не съм напълно сигурна. Но не е това най-важното. Няма да раждам, а ще си осиновя едно. А със сигурност не съм толкова стара, че да не мога да го отгледам. По-стари от мен жени си раждат бебета по метода ин витро.

Тя защитаваше позицията си, без да се опитва да ги убеждава.

— Да, но си имат съпрузи — почти извика Мег и погледна Ричард за помощ.

До този момент той не бе казал нищо.

Уим изглеждаше ужасен. Цялото му семейство според него бе полудяло. Родителите му се разведоха, баща му се ожени за много по-млада жена и сега си имаха шестмесечно бебе, бе се сдобил и с двама доведени братя, а ето че сега и майка му искаше да си осинови бебе. Нито той, нито Мег бяха очаровани от плановете ѝ и не ги подкрепяха.

— Самотните жени също си осиновяват деца, че дори и някои мъже — обясни спокойно Парис.

— Тяхна си работа! Другите не ме интересуват — сопна ѝ се по детски Мег. — Мисля, че е глупаво да си вземеш бебе. Защо искаш да го направиш?

— Защото съм самотна — отговори спокойно Парис и двете ѝ деца я загледаха стреснато. — Вие пораснахте и си имате вашия собствен живот. А аз нямам нищо, освен работата си. Вие бяхте моят живот. Не сте ми длъжни за нищо, разбира се. Аз трябва да подредя отново бъдещето си. Искам да имам бебе, да го обичам и да се грижа за него, да си имам компания, докато и то порасне. Това не означава, че няма да ви обичам. Но не искам повече да бъда сама.

Настъпи гробна тишина. Само Ричард я гледаше със съучастие, сякаш двамата бяха единствените възрастни в стаята. Сетне прегърна жена си през рамо и се опита да ѝ обясни.

— Майка ти има право да предприеме онова, което смята, че ще направи живота ѝ по-хубав. Не е лесно да си сам. На нея ѝ е много тежко. А да си има бебе би било чудесно!

— Защо просто не се омъжиш? — попита жално Мег.

— Защото не мога и защото не искам — отговори Парис. — Нямам намерение да седя със скръстени ръце и да чакам да се появи принцът от приказките, който ще оправи живота ми. Това е смешно. Аз трябва да поема отговорност за собствения си живот.

Ричард беше напълно съгласен с нея.

— Ами ако аз имам бебе? Тогава какво ще стане? Сигурно няма да ни обърнеш внимание, нито на него, нито на мен, щом си имаш свое — попита нещастно Мег.

Парис се усмихна. Дъщеря ѝ бе все още дете. Също и Уим. Алис беше права. Не се оказа толкова лесно, колкото си го мислеше.

— Разбира се, че ще се грижа за твоето бебе, скъпа. И за теб също, и за всички деца, които ще имаш. Но искам да направя нещо за себе си и изглежда това е най-правилният начин.

— На мен ми звучи ужасно — намеси се Уим. — Бебетата цапат много и обръщат всичко наопаки. — Беше получил този опит от наблюдението върху полусестричката си, детето на баща му и Рейчъл. Струваше му се, че реве през цялото време, а когато искаше да си играе с нея, тя падаше и Рейчъл скачаше. Изобщо идеята на майка му не му изглеждаше никак привлекателна.

— Ще видим какво ще стане. Ще ви съобщя какво ще правя, когато се намери бебе. Напоследък изтървах една прекрасна възможност, всъщност две. Първата майка се отказа от мен, а аз се отказах от детето, което ми предложиха.

— Колко време ще трае? — попита Мег, сякаш току-що ѝ бяха казали, че къщата гори и трябва да чака пожарната команда.

— Около година, повече или по-малко.

Мег се молеше вероятната майка да промени решението си и да откаже да даде бебето си.

Преди да си тръгнат в неделя следобед, Ричард отдели една минута, за да поприказва насаме с Парис.

— Не се тревожи за Мег. Тя ще свикне с мисълта и ще се съгласи. Уим също. Това си е твоят живот и имаш правото да правиш каквото искаш. Възхищавам ти се. Нужна е много смелост, за да поемеш подобна отговорност на твоята възраст. — Той беше една година по-възрастен от нея, но бракът му с дъщеря ѝ му даваше нови хоризонти.

— Не казвай това — усмихна се Парис, благодарна, че поне той я подкрепя и ѝ вярва. — Ами ако Мег има бебе? — Всъщност тя горещо се надяваше и от онова, което дъщеря ѝ каза, разбра, че те искат да имат деца.

— Различно е — обясни Ричард. — Аз съм много по-страхлив от теб. Не мисля, че бих могъл да осиновя дете. Това не те ли притеснява? — попита я направо, а тя поклати глава, усещайки колко е привързана към него. Беше ѝ не само зет, превърнал се бе в близък приятел.

— Не ме тревожи въобще.

Уим, Мег и Ричард си отидоха в неделя. Гостуването им бе много динамично за всички, пълно с емоции и вълнения, но Парис бе сигурна, че ще се успокоят. Познаваше Ричард и знаеше, че ще въздейства на дъщеря ѝ. А може би дори и на Уим. Беше ѝ обещал да говори и с двамата. Един господ знаеше какво щеше да си помисли Питър за плановете ѝ, когато научеше. Тя обаче нямаше намерение да го уведомява, нито разчиташе на него за помощ. Той си имаше своето семейство и проблеми, своето собствено бебе, към което децата ѝ имаха двойко отношение, защото все още не можеха да приемат Рейчъл, която продължаваше да ги дразни. Тя беше разбила брака на родителите им и в техните очи беше виновна. Не искаха да ѝ простят.

Ричард ѝ напомни, че ще предаде на Андрю даденото от нея обещание, защото все още се надяваше, че приятелят му има шансове. Смяташе, че двамата много си подхождат. Парис бе обещала да говори с него, може би повече от уважение към зет си. В това нямаше нищо лошо, разбира се. Никому нямаше да навреди. Не бе склонна да върти любов с него, но както казваше Бикс, винаги е добре да имаш още един приятел.

ГЛАВА 31

Следващата седмица Андрю Уорън отново се обади. Каза, че ще идва в Сан Франциско, за да работи върху един сценарий с негов клиент. Попита я дали ще има време да обядват заедно. Тъй като бе дала обещание на Ричард, се съгласи да се видят. Щеше да бъде отбиване на номера, нищо друго. Но в края на краищата той беше най-близкият приятел и партньор на зет ѝ. Не искаше да бъде груба и невъзпитана. Човекът не ѝ бе направил нищо лошо.

Коледа приближаваше с пълна сила и в офиса имаха много работа. Беше готова да анулира срещата си с Андрю за обяд, защото дойде нов клиент, но Бикс буквално я изрита навън и я заплаши, че ще я уволни, ако не отиде. Той много харесваше Андрю Уорън и беше сигурен, че Парис също ще го хареса, ако му дадеше шанс. В най-лошия случай щяха да станат приятели.

Двамата се срещнаха в едно ресторантче на Сакраменто стрийт, което не бе нищо особено, но пък обслужването беше бързо. Парис се извини, че има съвсем малко време, но той изглежда не се разсърди.

— Направо съм щастлив да изляза от апартамента на клиента ми. Той стои и гледа втренчено в белия лист вече четири седмици, а се заканва, че няма да излезе от къщи, докато не напише сценария. Чувствам се като придружител или санитар на някой луд. Може би ще се наложи да седна и да го напиша вместо него. — Той се разсмя, докато пиеше кафето си.

— Можеш ли да пишеш? — попита впечатлена Парис.

— Не, разбира се, но ще се наложи, ако това го накара и той да пропише. Мисля да взема една пушка, за да го стресна и стимулирам.

— Това е хитра идея — развесели се Парис и му разказа как върви подготовката на коледните приеми и купони.

Андрю беше омагьосан и силно впечатлен от работата ѝ.

— Не проумявам как го правиш. Когато аз поканя приятели на гости, поръчвам китайска храна и ядем направо от картонените кутии.

— Следващия път се обади на Бикси Мейсън — пошегува се тя. — Ще се погрижим за теб и приятелите ти.

— Обзалагам се, че ще го направите. Като съдя по сватбата на Мег, вие двамата сте вълшебници. — Той ѝ се усмихна с възхищение.

— Е, стараем се — отвърна скромно Парис.

Смяташе, че е изпълнила обещанието си, и нямаше намерение да се среща отново с него.

Разделиха се, той трябваше да се връща при своя сценарист, а тя в офиса. Но срещата им бе наистина много приятна. Андрю приличаше по доста неща на Ричард и Парис разбираше защо са партньори. И двамата бяха интелигентни и общителни, взискателни и вещи в работата си. Правеха много за своите клиенти, вземаха проблемите им присърце, което означаваше, че имат добра душа. Парис не би могла да измисли по-добър съпруг за дъщеря си. И по-добър приятел от Андрю за себе си. И това можеше да стане някой ден.

Скоро след като се прибра в офиса, секретарката ѝ каза, че се е обаждала Алис Харпър. Парис веднага я потърси.

— Имам една интересна новина за теб. Една майка, която е малко по-възрастна от обикновено и е омъжена. Жената е на двадесет и девет години и има четири деца. Живее в Ийст Бей, мъжът ѝ е лабораторен техник. Няма много пари, всъщност са доста притеснени финансово. А съпругът ѝ започнал връзка със съседката. Преди време напуснал жена си и тя не иска това бебе. Мисля, че е бил доста груб към нея. Жената е чиста, не взема наркотици, не пие, много е религиозна и иска детето ѝ да живее добре. Знае, че това не може да стане, ако го остави при себе си. Не съумява да се справи дори с децата, които има. Сестра ѝ ще вземе малкото момиченце, което е на три години, а при майката ще останат момчетата, които са на единадесет, на седем и на девет години. Планира да се премести в източните щати, където живее майка ѝ, и да си потърси работа там.

Цялата история звучеше като старогръцка трагедия. Разбит живот и безкрайна мъка. Стрдание. Изтръгнати сърца. Беше ѝ познато, беше ѝ се случило. Но не можеше дори да си представи какво значи да раздели децата си и да даде едното за осиновяване.

— А какво ще стане, ако се съвземе и се изправи на крака? Ще си поиска ли бебето?

— Казва, че мъжът ѝ я изнасил. Преди година му заявила, че иска развод, но той не ѝ повярвал. Нападнал я и я изнасил, така забременяла. След това се забъркал със съседката. Вчера подаде молба за развод. И сега иска да намери място за бебето и да започне живота си на чисто някъде другаде. Не мисля, че бих я обвинила за това — рече Алис. От тридесет години чуваше покъртителни истории, много от тях наистина трагични. — Харесва ми у нея, че е по-зряла и разумна. Знае какво прави. Наясно е какво е да имаш отговорности и да се грижиш за едно дете, знае също какви са ѝ възможностите. Просто не може да носи две дини под една мишница и го осъзнава. Ти ще бъдеш направо изпратена от провидението за нея.

А може би бе обратното — тази нещастна жена бе определена от съдбата за Парис.

— Кога трябва да се роди бебето? — попита тя, като си отбелязваше в бележника.

— Точно там е работата. След две седмици. Бебето е момиченце, между другото. Миналия месец ѝ е направено изследване, детето е напълно здраво.

Парис беше споделила с Алис, че предпочита момиченце. Щеше да ѝ бъде по-лесно, когато остарее, защото в къщата нямаше да има мъжка ръка, на която да разчита за възпитанието на момче. Но ако се наложеше, щеше да вземе и момченце.

— Две седмици? — Тя беше изненадана. — Другата седмица е Денят на благодарността.

— Знам. Трябва да роди на пети декември. Искаш ли да се срещнете?

— А... да. Да, със сигурност.

Беше казала на децата си, че може би ще мине година. Но знаеше, че ако това бе пръстът на съдбата, щеше да стане чудо. Обзе я приятна тръпка на нетърпение и предчувствие за нещо хубаво.

Алис ѝ се обади след половин час. Беше уредила среща с майката в кафето „Сан Леандро“ следващата вечер в седем. Това бе най-вълнуващата среща, която Парис щеше да има от месеци наред. Вероятно от години.

На другата вечер тя излезе забързано от офиса, когато на вратата се сблъска с Бикс.

— Бих казал, че си се забързала за среща, но за нещастие знам, че не е така. — Беше напълно наясно за отношението на Парис към срещите, въпреки че бе направила отстъплението да обядва с Андрю. Все пак бе подчертала, че го приема като приятел. Поне бяха на едно и също мнение по този въпрос.

— Наистина отивам на среща. Има една потенциална майка, която ме чака в „Сан Леандро“. — Изглеждаше нетърпелива, изпълнена с надежда.

— Страхотно място си избрала — пошегува се Бикс.

Поради натовареното движение загуби цял час, докато стигне до мястото на срещата и се зарадва, че беше тръгнала по-рано. Влезе в кафето няколко минути преди майката. Тя беше блондинка с уморен вид, която сякаш всеки момент щеше да се строполи от изтощение. Но Парис установи, когато заговориха, че е приятна и умна. Беше учила една година в градския колеж и искаше да постъпи в училище за медицински сестри. Но засега трябваше да направи каквото може, за да изхрани децата си. Мъжът ѝ се бе оказал истински нехранимайко. Единственото, което тази жена искаше да направи, бе, след като роди бебето, да се качи на самолета и да отлети. Каза, че сестра ѝ ще изпрати момиченцето ѝ по-късно, когато реши, че ще може да се справи. Беше отчаяна и напълно обезумяла, чудеше се как ще гледа децата си и знаеше, че няма да се справи, ако има и пето. Съпругът ѝ бе загубил работата си и не можеше да ѝ плаща издръжка. А всяко пени, което имал, го харчел по другата жена. Парис изпита желание да я качи в колата си и да я прибере у дома, заедно с другите ѝ деца. Но знаеше, че не бива. Не беше дошла за това тук. Трябваше да говорят за бебето, което щеше да се роди след две седмици. Започна да ѝ разказва за семейството си, за Мег и Уим, за къщата си, за живота и работата си. Но точно както бе предсказала Алис, майката не искаше да знае нищо. Единственото, което я интересуваше, бе дали Парис наистина желае да осинови бебето ѝ. Всъщност искаше да се увери, че ще го вземе и ще я избави от кашата, така че да се изправи по-бързо на крака и да помогне на другите си деца. Като даваше бебето за осиновяване, тя му предоставяше възможност да оцелее, а в същото време щеше да се погрижи по-добре за момчетата. Не я интересуваше, че Парис е сама,

нито че е по-възрастна. Беше я харесала в минутата, в която я видя. Парис също усети увереност, че това е нейното бебе. Почти не бяха докоснали храната, която Парис поръча. Внезапно Парис взе ръцете на жената в своите и двете се разплакаха. Знаеха, че в този момент сключват договор.

Името на майката беше Ейми, тя щеше да роди бебето и да го даде на Парис. За останалото щяха да се погрижат адвокатите.

— Благодаря ви — прошепна Ейми, все още стискайки ръката ѝ.

Двете останаха чак до девет часа, говориха, правеха планове и си размениха снимки. В семейството на Ейми не бе имало никакви медицински проблеми, едно от децата ѝ само боледуваше от сенна хрема, никой не страдеше от душевни заболявания. Нямаше алкохолици, нито наркомани. Ейми искаше само по една снимка в годината. Бе съгласна да не вижда бебето си. Двамата с мъжа ѝ щяха да подпишат всички документи, бебето щеше да бъде дадено на агенция за осиновяване и най-много след четири месеца щеше законно да бъде на Парис. След като веднъж подписаха документите, които щяха да бъдат регистрирани в Сакраменто, нито майката, нито бащата можеха да променят решението си. Но Ейми я увери, че просто няма начин да си поискат детето обратно. Тя се страхуваше повече да не би Парис да се откаже, но за това и дума не можеше да става. Парис бе взела своето окончателно решение и връщане назад нямаше. Трябваше само да чака. И да предупреди децата.

Същата нощ, когато се прибираще у дома, си спомни как се почувства, когато докторът ѝ каза, че е бременна с Мег. В такива случаи у всеки човек съществува малък страх, че нещо ще се обърка, че нещо лошо може да се случи, но вълнението и радостта са толкова големи, че надделяват над страха. Беше се втурнала в къщата и бе извикала победоносно на Питър: „Аз съм бременна!“. Сега се чувстваше точно по същия начин. Беше дала телефонните си номера на Ейми и ѝ бе заръчала да се обади в минутата, в която започне раждането. Двете щяха да позвънят на Алис Харпър на другата сутрин, за да ѝ кажат, че са постигнали съгласие.

Алис се обади, когато Парис се обличаше за работа. Когато вдигна телефона, тя почти спря да диша. Ами ако Ейми бе променила решението си? Можеше да се случи да размисли, да се откаже. Или пък съпругът ѝ да е решил да се върне при нея?

— Тя те иска — рече адвокатката. — А ти?

— Обичам я — отвърна Парис и очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

Бяха забелязали, че имат еднакъв цвят на очите и еднакви ръце. Сякаш Господ ги бе създал сестри, после ги бе разделил и сега отново ги събираше заедно точно навреме.

Парис имаше две седмици, за да купи всичко необходимо за едно новородено бебе. Раждането щеше да се заплати от медицинската застраховка на Ейми. Тя трябваше само да намери кой да се грижи за децата ѝ, докато е в болницата, а Парис предложи да плати самолетните билети за нея и момчетата. Струваше ѝ се, че това е най-малкото, което може да стори за тях.

— Ще изпратя още тази сутрин чека — рече нервно тя.

— Спокойно, няма да отиде никъде, няма да избяга. Жената се нуждае от теб — успокой я Алис.

— И аз от нея — добави Парис. Повече, отколкото си бе мислила.

Обади се на Мег и Уим, преди да излезе от къщи и им съобщи новината.

Уим първо промърмори монотонно и безразлично: „Все ми е едно“, но след това добави, че каквото и да направи майка му, щом то ще я направи щастлива, той е съгласен. Звучеше доста убедително и Парис се разплака, докато му благодареше за подкрепата. Това бе най-хубавият подарък, който синът ѝ можеше да ѝ направи.

— Сигурен ли си, миличък?

— Разбира се, мамо — усмихна се той. — Все още мисля, че вършиш глупости, но щом ги искаш, значи всичко е наред.

Парис плачеше от облекчение и благодарност.

— Обичам те — рече, трогната до дъното на душата си.

— Аз също.

А разговорът ѝ с Мег беше дори по-приятен, отколкото се бе надявала. Мег бе провела дълги дискусии със съпруга си и бе успяла да проумее гледната точка на майка си. Ако тя наистина нямаше никакво намерение някога да се омъжи повторно, животът ѝ щеше да бъде много самотен. Мег каза, че е на нейна страна. Единственото нещо, което я притесняваше, бе, че ако все пак майка ѝ някой ден реши да започне отново да се среща с мъже, никой нямаше да я иска с дете.

Но Ричард бе отбелязал, че ето на, той е на възрастта на майка ѝ, но също иска да има дете. Всъщност те работеха здраво по въпроса. Та в края на краищата Парис получи благословията и на дъщеря си.

— Много е вълнуващо, мамо — каза Мег в края на разговора.

— Да, миличка, така е.

После разказа и на Биксби за голямата новина.

— Вече си имам бебе! — извика тя още от вратата и чак тогава видя, че счетоводителят е с него. За щастие нямаше клиенти.

— Поздравления — честити изумен счетоводителят, но Биксби бе направо ужасен. Той я загледа с широко отворени очи и произнесе една-единствена дума.

— Кога?

Имаха да правят двадесет и две коледни партита.

— След две седмици. — Тя сияеше, а Бикс всеки момент щеше да получи удар. — Не се тревожи. Няма да те оставя. Ще нося бебето тук. Ще наема медицинска сестра и бавачка. Ще се погрижа за всичко. Ти може също да го гледаш и да го пазиш — рече през смях, а той простена гръмогласно.

— Ще трябва ли да го къпя? — попита с ужас.

— Не, но ти благодаря за желанието. Какво търсиш?

Той ровеше трескаво из бюрото си.

— Валиума. Може да получи удар. Кога е терминът или както там се нарича?

— Точно така се нарича. На пети декември.

— О, господи! Тогава е сватбата на Адисън!

— Ще бъда с теб. Ако трябва, дори с бебето.

Трябваше да намери бързо бавачка и вече звънеше по кабинетите на педиатрите. Нужна ѝ бе сестра, която да ѝ помага до Коледа. А през януари щеше да се заеме сама с грижите по малкото момиченце. Сега единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да измисли име на бебето. Но това бе последната ѝ грижа. Докато нахвърляше бележки от какво има нужда, какво трябва да купи и да не забрави да свърши, Биксби ходеше като сянка след нея из офиса.

— Сигурна ли си, Парис? Да си вземеш бебе завинаги? Това е все едно да си сложиш сама таралеж в гащите за цял живот — изрече зловещо той.

— Да, сигурна съм — отговори тя, като го погледна. — По-сигурна не мога да бъда.

ГЛАВА 32

Андрю Уорън се обади отново в понеделника преди Деня на благодарността. Каза, че ще идва в града, за да се види с клиента си през уикенда. А докато го чакал да напише нещо, би могъл да вечеря с нея. Парис смяташе да прекара празника със Стивън и Бикс, децата й щяха да отлетят при баща си в Ню Йорк. През седмицата щеше да напазарува необходимите за бебето вещи и след това нямаше какво да прави. Затова прие поканата.

— Добре, би било чудесно. Искаш ли да вечеряме у дома? — предложи.

Нямаше нищо против да стотви. Така или иначе нямаше никаква друга работа, а щеше да бъде по-удобно за него, докато чака сценаристът да бъде осенен от вдъхновение и да се захване с писането. До започването на снимките оставаха едва ли не броени часове, студиото правеше грозни намеци и отправяше гневни правни заплахи, така че Андрю предпочиташе да се навърта наоколо и да диша във врата на мързеланкото.

— Винаги ли прави така, или му се случва рядко?

— Почти винаги, но той е добро момче и мисля, че всичко е в главата му. Само трябва да напише първия ред, сетне ще потече. Ако можех да му помогна, щях да го направя. Смятам, че уикендът за мен ще е спокоен.

Спомена, че ще прекара празника с приятели. Дъщерите му бяха в Европа, но той нямаше време да пътува и да ги види тази година за Деня на благодарността. Попита я как ще празнува тя, понеже знаеше, че Мег и Ричард са заминали за Ню Йорк да гостуват на Питър, и тя му обясни, че ще бъде с Биксби и Стивън.

— При тях винаги е много весело.

Двамата се споразумяха да дойде на вечеря след празника, в петък, в неофициално облекло — джинси и пуловер.

Когато отиде у Биксби обаче, се оказа, че настроението изобщо не е толкова весело и приповдигнато, както друг път. Стивън беше

приготвил прекрасна патица, а Биксби бе подредил масата невероятно красиво. Но тази година нямаше други гости, а Стивън изглеждаше сякаш бе болен от грип. Яде съвсем малко и отиде да си легне веднага след вечеря. Парис помогна на Бикс да почисти и сложи чиниите в машината, когато видя, че по лицето му текат сълзи.

— Какво става? — попита загрижено и го прегърна, а той едва не се разрида на гърдите ѝ.

И преди да ѝ отговори, тя вече знаеше отговора. Причината беше Стивън. Беше болен от СПИН.

— О, господи... не може да бъде!

Но беше истина. Той беше серопозитивен от много години. И двамата знаеха, че някой ден може да се случи най-лошото.

— Парис, ако нещо стане със Стивън, няма да мога да го преживея. Просто не бих могъл да живея без него — призна ѝ Бикс, като я прегръщаше и плачеше безутешно.

— Да се надяваме, че няма да се наложи — опита се да го успокои тя, но и двамата знаеха, че животът често е жесток. — Ти трябва да направиш всичко, което можеш за него. Трябва да му бъдеш подкрепа, опора и помощ.

Докато го изричаше, осъзна, че ще бъде така.

— Миналата седмица започна да взема лекарства за имунната система и това го накара да се чувства наистина болен. Всички ни уверяват, че с тях ще се подобри. Но сега е доста отпаднал, много е зле.

Наистина изглеждаше съсипан, може би повече емоционално, отколкото физически. Парис знаеше, че продължава да ходи на работа. Същия ден дори бе имал повикване.

— Не можеш ли да го накараш да си вземе отпуска?

— Съмнявам се — рече Бикс, избърса очите си и пусна машината.

— Ще те заместя на всички партита. Само ми кажи, когато трябва.

— И как ще го направиш? — попита той отчаяно.

Не можеше да си представи живота без Стивън, макар и двамата от самото начало да знаеха, че такова развитие на нещата е напълно възможно. Все пак се надяваха злата съдба да ги подмине.

— Намерих си прекрасна бавачка вчера — смени темата Парис.

Изглеждаше нелепо да се притеснява за бавачката, когато толкова нещастие бе надвиснало над главата на приятелите ѝ, както и за памперси, бебешки дрешки, изкуствено мляко, биберони и режим. На другия ден щеше да напазарува всичко необходимо, защото терминът на Ейми бе след осем дни. Раждането бе планирано в медицинския център „Алта Бейтс“ в Бъркли, а Парис трябваше само да пресече моста, когато ѝ се обадят, че е започнало. Беше обещала да бъде там. Надяваше се бебето да не тръгне така бързо, както бебето на Джейн, така че да успее да стигне навреме. Ейми я бе помолила да бъде с нея. А ако бебето беше здраво, след осем часа Парис щеше да си го вземе у дома. Единственото нещо, което все още не бе измислила, беше името.

Но тя изхвърли всички тези мисли от главата си и съсредоточи цялото си внимание върху Бикс. Двамата отидоха да видят Стивън, но той спеше. Парис забеляза, че е отслабнал и изглежда много крехък, а през последните два месеца сякаш беше рязко остарял. Бикс също виждаше тези промени. И двамата знаеха, че ако има късмет, може да живее още години. Но животът със СПИН и лекарства нямаше да бъде лесен за никой от тях.

Когато същата вечер си легна, Парис дълго мисли за тях. Молеше се Стивън да се оправи и да живее още дълго. Знаеше колко много се обичат и колко необикновена е връзката им. Не искаше да се случи нещо лошо. Животът бе така изненадващ и пълен с неочаквани обрати. Беше го изпитала на гърба си преди две години и половина, затова знаеше, че съществува надежда.

Най-накрая заспа и сънува бебето. Сънува, че го ражда, а Ейми стои до нея и държи ръката ѝ, а в момента, в който се роди, някой го взе и го отнесе. Тя се разкрещя и се събуди. И тогава осъзна, че точно това щеше да направи тя самата с Ейми. Ейми щеше да се мъчи да го роди, а Парис щеше да дойде и да ѝ вземе детето. Сърцето я заболя заради горката жена. Лежеше в леглото и мислеше колко трудни са нещата от живота за всички — за Бикс, Стивън, Ейми, а сред мъглата на всички болки и нещастия далеч някъде на хоризонта прозираше невинност, надежда и любов. Бебето съчетаваше в себе си всички хубави неща на света, всичката радост, която иде с новия живот. Беше странно и удивително как дори в най-голямата мъка и безнадеждна скръб винаги има малък лъч светлинка. И надежда, че всичко ще се оправи.

На следващата сутрин Парис стана и както бе решила, тръгна по магазините, за да напазарува. Първо отиде в един много моден бебешки магазин и купи маса за повиване, бебешко креватче, малко мебели, розово гърне, изрисувано с пеперуди. Избра дрешки, шапчица и обувчици, и пуловери, като за малка принцеса. После посети още три магазина, откъдето взе най-различни практични неща. Багажникът на колата ѝ бе пълен, както и задната седалка, така че почти не виждаше в огледалото за обратно виждане. Върна се навреме, за да разтовари и да качи всичко в стаята за гости на горния етаж. Бебешкото креватче сложи в своята спалня, но останалите покупки трябваше да складира в стаята за гости до нея. Нямаше защо да бърза. Имаше цял уикенд пред себе си, за да подреди всичко и да организира нещата.

В пет часа започна да приготвя вечерята за посещението на Андрю. Той бе обещал да дойде в шест. Или малко след това, ако сценаристът бе успял да напише нещо все пак.

Сложи месо и картофи да се пекат във фурната и направи голяма салата. Беше купила един рак по пътя към къщи, като смяташе да започнат с него. Сложи и една бутилка бяло вино в хладилника.

Андрю пристигна точно в шест. Беше много щастлив да я види. Тя изглеждаше млада и красива в джинсите, домашните пантофи и светлосиньото поло. Не беше се обличала специално, нито се бе гримирала. Не смяташе това за среща, приемаше го като приятел, а и той имаше същото отношение. Носеше старо черно кожено яке, сив пуловер и джинси.

— Е, как върви? — попита го с топла усмивка тя и Андрю завъртя изразително очи.

— Господи, помощ! Спаси ме от писатели! Когато тръгнах насам, той говореше по телефона с доктора си. Миналата нощ трябвало да отиде в болница, понеже получил пристъп на безпокойство. Може би ще го убия, преди да свършим.

Но изглеждаше забележително спокоен и дори развеселен. Предпочиташе да е с Парис, отколкото да наглежда като бавачка сценариста. Сценарият, който трябваше да бъде написан, бе за много важен филм, в който играеха двама световноизвестни актьори, клиенти на зет ѝ. О, боже, оформяше се една почти семейна история.

Двамата седнаха в дневната и Парис поднесе вино и фъстъци. След това пусна музика.

— А ти какво прави днес? — попита я Андрю. Чувстваше се добре тук. Харесваше къщата ѝ. Беше весела и приятна и през слънчевите дни винаги бе пълна със светлина.

— Пазарувах — отговори Парис, без да му обяснява повече.

Не беше споделила с никого за осиновяването, освен с децата си и Бикс. За момента искаше да го запази в тайна. Не желаше коментари и съвети от хора, които не познаваше добре. Колкото и да харесваше Андрю, все пак те не бяха близки. Въпреки че той очевидно много харесваше Мег, защото каза много хубави неща за нея, които трогнаха сърцето на Парис. Според Андрю, тя и Ричард бяха забележителна двойка. Парис беше съгласна с него.

Седнаха да вечерят в седем и половина. Той хареса храната и я похвали. Каза, че раците били любимото му ястие, а печеното бе станало много вкусно.

— Малко съм позабравила — извини се Парис. — Не готвя често напоследък. Или съм на работа, или е прекалено късно, или съм толкова изморена, че дори не мога да мисля, та камо ли да ям, когато се прибера.

— Вие с Биксби работите много.

— Така е, но ми харесва. На него също. Следващият месец се очертава много тежък. Започват големите празници. От понеделник ще работим почти всяка нощ.

А когато се родеше бебето, щеше да стане още по-сложно. Тя се надяваше нещата да се подредят едно по едно. Бикс вече се бе съгласил тя да вземе един месец отпуск през януари. Но Парис знаеше, че бебетата идват, когато си искат, както стана и с Джейн, чието дете едва не се роди в ръцете ѝ. Надяваше се, че този път няма да се случи така.

— Мислила ли си да си вземеш малко почивка? — попита я небрежно Андрю, а тя се усмихна в себе си, сещайки се за онова, което бе планирала.

— Действително имам намерение да се освободя за известно време след празниците, не повече от месец.

— А аз бих искал да се оттегля за една година, да наема апартамент в Париж или Лондон и да пътувам из Европа. Да живея във вила в Тоскана или в къща в Прованс. Звучи ми като музика, като рай. Непрекъснато повтарям на Ричард, че ще го направя, а той ме заплашва, че ще получи нервна криза. Неговите актьори го

подлудявали достатъчно и не иска и моите сценаристи да се увесят на врата му.

Агенцията им имаше голям успех, затова изобщо не беше чудно, че имаха огромен брой клиенти с трудни характери, с които да се оправят. Но това бе естеството на работата им. Напомняше малко на нейните партита, вечери и сватби. И двамата харесваха работата си.

Поговориха за децата и малко за браковете си. Той съжаляваше за провала на своя, не изглеждаше да има користни мисли по отношение на бившата си жена и не таеше лоши чувства. За него разводът бе повече облекчение.

Парис бе уморена от хора, които мразеха бившите си съпруги. Енергията, която бяха изразходвали, за да приключат връзките си, очевидно ги бе озлобила. Тя сигурно щеше да тъгува винаги за Питър, но му желаше доброто. Независимо че не бе искала нещата да се развият по този начин, за нея това беше промяна, а не провал.

Тъкмо бе наляла кафето и Андрю ѝ призна, че ще му бъде много полезно, защото сигурно ще будува цяла нощ със своя писател, когато телефонът иззвъня. Беше сигурна, че е Мег. Но чу непознат женски глас и в същия миг се досети кой може да е. Обаждаше се Ейми и не звучеше добре.

— Как си? Случило ли се е нещо? — попита разтревожена тя.

— В болницата съм — отвърна кратко Ейми.

— Вече? Какво става?

— Не знам. Имах много работа с момчетата. Сестра ми дойде днес и взе момиченцето.

Парис разбираше, че е разстроена. Всеки на нейно място би бил. Знаеше, че сестра ѝ живее в Орегон. За Ейми това беше равносилно на загуба, без значение колко щеше да я облекчи. И Парис внезапно се уплаши, да не би да реши да запази детето, след като дъщеричката ѝ вече имаше дом. Странни неща върши психиката на човека.

— Какво каза докторът?

— Че раждам. Имам четири сантиметра разкритие, а контракциите са през петнадесет минути. Мисля, че имаш достатъчно време да стигнеш до тук.

— Ох, господи! Къде си? В коя стая? — Парис грабна лист и молив, за да запише, и неочаквано осъзна какво става. Бебето се

раждаше и след няколко часа тя отново щеше да бъде майка. Погледът ѝ попадна върху Андрю, който бе слушал разговора ѝ загрижено.

— Ще имам бебе! — извика радостно, сякаш той знаеше за какво говори.

— Сега? — изглеждаше шокиран. Нямаше ни най-малка представа за какво говори. Не беше бременна, доколкото можеше да види. За какво бебе ставаше дума?

— Да... не... Искам да кажа, че раждаме... — Беше толкова развълнувана, че говореше несвързано и изглеждаше напълно обърквана.

— Кой сте това *ние*?

— Майката на бебето и аз. Казва се Ейми. — И тогава осъзна, че трябва да се успокои, да намали темпото и да му обясни защо трябва да го остави. Искаше колкото се може по-бързо да отиде в болницата. — Ще си осиновя бебе — заяви тя усмихната, а Андрю бе направо удивен от светлината, която излъчваше.

Искаше да ѝ каже колко е красива, но реши, че времето е неподходящо за комплименти. Тази жена наистина беше прекрасна и той я харесваше много.

— Ти! Ама че удивителни работи! — Явно се радваше заради нея. Облегна се на стола и я загледа с усмивка. — Желая ти късмет.

— Благодаря. Ражда се една седмица по-рано. Момиченце е. Слава богу, че днес купих всичко. — Отново бе започнала да говори несвързано, но по един удивително приятен начин. — Трябва да вървя в болницата — обясни и той се засмя.

Имаше нещо много дълбоко трогателно в цялата сцена. Парис изглеждаше развълнувана като малко дете на Бъдни вечер, очакващо всяка минута да се появи Дядо Коледа с подаръците.

— Къде? В коя болница? — попита загрижено Андрю.

— „Алта Бейтс“ в Бъркли — каза Парис, като потърси чантата си и пъкна в нея листчето с номера на стаята.

— Ще можеш ли да караш?

— Да.

— Не съм сигурен. Позволи ми да те закарам. Ще тръгнем с твоята кола, а аз ще си взема такси за вкъщи. Не мисля, че би могла да караш в това състояние. Пък и нали ще имаш бебе. Не бива да караш

сама. Не съм чувал родилките да се самообслужват — пошегува се и тя беше трогната от жеста му.

— Наистина ли искаш да дойдеш с мен? — Трябваше да признае, че наистина не се чувстваше особено сигурна да шофира. Краката и ръцете ѝ трепереха. Затова му беше много благодарна за предложението.

— Разбира се. Много по-успешно ще ти помогна да родиш бебе, отколкото на моя клиент да ми напише сценария. Освен това е много по-весело. — Беше развълнуван заради нея и доволен, че може да ѝ бъде полезен и да стане част от това събитие.

Те напуснаха дома ѝ и по пътя тя му разказа накратко как бе стигнала до това решение.

— Това е нещо като радикална позиция, която си взела срещу срещите с мъже, така ли?

— Повярвай ми, след онези, които имах, и ти щеше да стигнеш до това заключение.

Разказа му за скулптора от Санта Фе, на когото я представи Сидни, и Андрю се заливаше от смях, докато пресичаха моста „Голдън Гейт“.

— Аз също не ходя на срещи с жени — каза той. — Толкова е досадно да обменяш безсмислена информация от рода на какво правиш и какво не, какво харесваш и какво не, къде си бил и къде не си бил. След което откриваш, че въпросната дама е някаква властна господарка, която храни с плъхове любимата си змия, и се чудиш какво, по дяволите, правиш с нея. Може би ти си съвсем права. Може би и аз трябва да си осиновя бебе.

Той се усмихна.

— Може да идваш да виждаш моето — покани го гордо Парис и Андрю я погледна с нежност.

— Може ли? Например утре, когато момиченцето се роди и ти го заведеш у вас? Наистина искам да я видя. Струва ми се, че съм част от някакъв официален комитет по посрещането.

— Ти наистина си — кимна Парис.

Влязоха в Бъркли. А след няколко минути колата спря пред болницата и Андрю ѝ каза да слиза, докато той паркира.

— Късмет! — пожела ѝ.

Добре че се бе сетила да сложи седалка за бебе отзад, за да може да го прибере вкъщи.

За всеки случай Андрю я помоли да му се обади по мобилния, ако иска да дойде и да я закара. Остави ѝ номера си.

Парис го целуна и му благодари.

— Благодаря ти, Андрю. Ти си страхотен! Ти си първият човек, на когото казвам за това. Благодаря ти, че не ме помисли за луда. — Бе издържал проверката и тя изпитваше огромно уважение към него.

— Ти наистина си луда — усмихна се той, — но в най-прекрасния смисъл на думата. Да осиновиш бебе е нещо наистина много хубаво, макар и лудо. Мисля, че повече хора трябва да правят такива прекрасни лудории. Надявам се, че ще бъдете много щастливи — ти и твоето бебе.

— Мъчно ми е за майка му — сподели Парис и Андрю поклати глава с разбиране. Не можеше да си представи как човек може да се откаже от детето си. Струваше му се ужасно. Сигурно беше непоносима агония.

— На мен също — увери я той. — Надявам се всичко да мине бързо и гладко. — Парис слезе от колата, а той се загледа след нея. — Обади ми се, когато се роди. Нямам търпение да те чуя. Искам да знам как изглежда.

— Аз също — усмихна се щастливо тя и като му махна с ръка, влезе в болницата.

Андрю паркира колата, усмихвайки се на себе си. Ричард беше прав за тъща си. Тя наистина беше страхотна жена.

ГЛАВА 33

Когато влезе в болницата, я упътиха към етажа на родилките. Взе асансьора и след две минути беше в стаята на Ейми. Раждането вървеше бързо. Това бе петото ѝ дете, а и първите четири се бяха родили без проблеми. Но Ейми се оплака, че я боли повече. Може би защото предварително знаеше, че ще се раздели с него.

— Как си? — попита я загрижено Парис.

— Добре — отвърна тя, опитвайки се да бъде смела, но когато я връхлетя поредната контракция, изстена високо.

На монитор наблюдаваха нейния пулс и този на бебето, както и силата на контракциите, които бяха почти в граничната стойност. Графиката върху хартията приличаше на графика при силно земетресение.

— Ау! Тази беше много силна! — сподели Парис със сестрата.

Беше се преоблякла в болнична престилка, така че да може да влезе в родилната зала, когато Ейми започне да ражда. Сега държеше ръката ѝ. Нямаше друг човек освен нея край леглото на родилката. Съпругът ѝ беше при съседката, а децата бе оставила на приятелка. Сигурно беше много тъжно да родиш бебето си изоставена и самотна. Но поне Парис беше тук. Беше взела със себе си документите, необходими за осиновяването на бебето. Алис Харпър бе предупредила болничните власти. Всичко беше наред. Очакваха само да се появи новото малко човече.

Ейми се справяше чудесно. Сестрата провери разкритието, което бе станало десет сантиметра само час след пристигането на Парис. От нейна гледна точка раждането вървеше нормално, но бедната Ейми се мъчеше много, въпреки че твърдо бе решила да роди без упойка. Парис не се опита да я увещава или да спори, макар че тя самата бе взела епидурал и предпочиташе този начин на раждане пред естественото. Но Ейми настояваше, че така било по-добре за бебето. Може би смяташе, че това ще бъде последният подарък, който ще направи на своята малка дъщеричка.

В стаята влезе лекар и я прегледа. След няколко минути я заведоха в родилната зала и тя започна да се напъва. Парис държеше ръцете ѝ и се опитваше да ѝ помогне с ритмиката на дишането. Сестрата предложи да застане зад главата ѝ, за да я държи в правилно положение. Не бе удобно, но сякаш помогна на Ейми, която продължи с напъните още два часа, но без видим резултат. Бедната жена крещеше през цялото време. Парис искаше да направи нещо, но нямаше начин — можеше само да ѝ говори, да я успокоява, да ѝ вдъхва кураж. Неочаквано Ейми нададе рев и докторът каза, че бебето се е показало.

— Хайде, Ейми... давай... още малко... напъни сега...

Всички викаха, а Ейми не спираше да крещи. Парис се чудеше дали собствените ѝ две раждания са били толкова ужасни. Не можеше да си спомни. Сигурно са били по-лесни от това. Накрая главичката на бебето излезе, родилката се напъна за последен път и след три страхотни пронизителни крясъка бебето се роди.

Ейми плачеше, а ревят на новороденото момиченце изпълни родилната зала. Когато го видя, Парис също се разплака.

Докторът преряза пъпната връв и внимателно го подаде на Ейми, но тя посочи с глава Парис, която се наведе към нея, за да ѝ покаже детето.

— Виж колко е красива — прошепна. — Ти беше страхотна.

Ейми затвори очи. Биха ѝ една инжекция, която я замая. Бебето тежеше четири килограма и двеста грама. Беше голямо бебе, макар че момченцето, което роди Джейн, беше още по-едро. Но на Парис това раждане се стори по-тежко и по-дълго.

Когато напусна родилната зала, беше станало четири сутринта. Тя се върна в стаята, където лежеше Ейми. Беше в най-далечния край на коридора. Персоналът на болницата знаеше, че бебето ще бъде осиновено, че майката се е отказала от него, и всички се стараеха да бъдат внимателни. Сестрите взеха новороденото момиченце, за да го изкъпят, да му сложат капки в очите, да го повият, а Парис остана при Ейми, която спеше, упоена от лекарството. Тя все още спеше, когато донесоха бебето в стаята. Момиченцето беше будно и се оглеждаше, имаше малка памучна шапчица на главичката и бе завито в розово одеялце. Сестрата я постави в ръцете на новата ѝ майка. Парис я притисна към гърдите си и очите им се срещнаха.

— Здравей, мъничка моя. Добре дошла.

Бебето имаше кръгли розови бузки и големи очи с неопределен бебешки цвят, така че не можеше да се каже какви ще бъдат. А на главичката имаше пухче от бял мъх. Изглеждаше като малка кукла в ръцете ѝ и се унесе в сън, сякаш разбра, че вече е в ръцете на майка си.

— Как ще се казва? — попита шепнешком сестрата.

— Хоуп^[1] — отговори Парис, без да се замисли и погледна малкото същество.

Думата дойде сама на езика ѝ. Не беше обмислила предварително името, но то прилегна чудесно на момиченцето.

— Хубаво име, харесва ми — усмихна се сестрата, а Парис се взираше в малкото лице удивена, изпълнена с възторг, щастие и надежда за новия живот, който сега беше неин.

Неочаквано осъзна, че ако Питър не я беше напуснал, този момент нямаше да се състои. Най-после го бе намерила, подаръка. Благословията, която не можеше да я достигне, защото живя в агония цели две години и половина. Знаеше, че я чака някъде, и ето че най-сетне я откри. Мистерията на щастieto, което прогони трагедиите и страданияето. Това бе то щастieto. Надеждата, за която бе мечтала. Беше се сбъднала под формата на едно малко бебе.

Те седяха така часове. Ейми спа, упоена от лекарството, а Парис държа бебето в ръцете си, унесена от щастие. Накрая и двете се събудиха. Сестрите дадоха на Парис малка бутилка с глюкоза, за да нахрани момиченцето, а на Ейми биха една инжекция, за да прекъснат отделянето на мляко. Двете жени останаха заедно цяла сутрин и тихо разговаряха.

Докторите прегледаха Хоуп, след което съобщиха, че може да я изпишат от болницата същата вечер в шест часа, ако Парис желае това. Ейми щеше да остане до следващата сутрин.

Парис не искаше да я остави сама. Тя се обади на Алис Харпър, за да ѝ съобщи, че бебето се е родило. Алис се зарадва. Каза ѝ, че така или иначе трябва да напусне болницата, след като изписват бебето.

— А Ейми? Како ще стане с нея? — попита Парис, защото ѝ бе мъчно за жената.

Беше оставила Хоуп на сестрите и се обаждаше от мобилния си телефон от коридора.

— Всичко ще бъде наред, Парис. За нея ще се погрижат в болницата. Тя знае какво прави. Не ѝ създавай проблем и не

усложнявай нещата.

Парис разбра. Ейми бе изиграла своята роля и сега трябваше да следва съдбата си. Същото се отнасяше и за нея. Това ѝ изглеждаше несправедливо и тъжно.

Тя се обади на Бикс, за да му съобщи новината, и въпреки мърморенето му личеше, че е истински щастлив за нея. А след това, макар да се чувстваше малко глупаво, защото не го познаваше добре, се обади на Андрю Уорън. Той я беше довел в болницата, беше я помолил да го държи в течение. Съобщи му, че на бял свят се е появила Хоуп. Каза му колко тежи, колко е дълга и колко е красива. Дори не съзнаваше, че плаче, докато разказваше всичко това.

— Харесва ми как си я кръстила — рече той.

— И на мен — отвърна Парис. — Много ѝ прилича.

Бебето наистина носеше на майка си надежда. Надежда за бъдещето. Миналото бе останало зад гърба ѝ, беше излекувано и забравено. Беше получила своя безценен подарък.

— Оставих ключовете от колата ти на информацията — обясни Андрю. — Кога ще се прибереш вкъщи?

— Казаха, че още тази вечер в шест може да ни изпишат.

Беше безкрайно уморена, изобщо не беше спала. Направо бе изтощена.

— Искаш ли да дойда да ви взема?

— Наистина ли? Няма ли да ти е неприятно?

Бикс не беше ѝ предложил, но тя и не очакваше от него подобен героизъм. Стивън все още бе зле и той не ходеше никъде. Освен това мразеше болниците и изобщо не си падаше по бебетата. Това си бе нейна задача. Още повече, че колата ѝ беше тук. Не очакваше от Андрю да ѝ предложи да ги закара до вкъщи.

— За мен ще бъде чест — рече тържествено той. — Ще бъда там в пет и половина, в случай че ви изпишат по-рано.

— Благодаря ти.

През тази изпълнена с вълнения нощ се бе родило и едно ново приятелство. Андрю я поздрави още веднъж, а след това тя се обади на Мег и на Уим. Дватама бяха силно изненадани, че бебето се е появило на бял свят така неочаквано. Парис поговори с тях, след което отиде да вземе Хоуп от стаята на сестрите и разбра, че са я занесли при Ейми. Беше се събудила и бе помолила да ѝ занесат детето, което силно

разтревожи Парис. Ами ако бе променила решението си? Тя вече обичаше това бебе. Но Ейми все още ѝ беше майка и имаше всички права.

Когато влезе в стаята, Ейми държеше бебето, гледаше го и му говореше, сякаш то можеше да я разбере. Всъщност се сбогуваше със своето малко момиченце.

Тя вдигна очи и видя Парис. И без колебание ѝ го подаде.

— Наглеждах твоето бебе — рече, като в това кратко изречение вложи цялата си душа.

Очите на Парис се напълниха със сълзи, докато поемаше Хоуп. След малко в стаята влезе официалното лице, за да даде на Ейми документите за подпис.

Парис поспа малко следобед, а също и Хоуп. В пет часа им казаха, че могат да се приберат у дома. Парис отиде в детската стая, за да облече момиченцето. Беше взела със себе си само пижамка, одеяло, малка шапка и долни ризки. Нямаше време да купи нещо красиво, както преди години се бе приготвяла за Мег. Но всъщност това нямаше значение. Важното бе, че си отиваха вкъщи.

Когато облече бебето, Парис се върна в стаята на Ейми с малкото вързопче в ръце. Искаше да позволи на майката да погледне за последен път детето. Беше изненадана колко спокойна и твърда е Ейми. Сигурно това се дължеше на лекарствата.

— Искаш ли да я подържиш? — предложи тя, но Ейми поклати глава.

Изглеждаше тъжна, но съвсем спокойна. Само погледна продължително детето си и сетне Парис.

— Благодаря ти — каза тя, а всъщност Парис искаше да изрече същите думи. — Благодаря ти и Бог да те благослови. Грижи се за нея.

Обеща да изпрати адреса си, за да може Парис да ѝ изпраща снимки всяка година. Беше невероятно да си тръгне с детето на тази жена. Но всъщност то вече беше нейно. Това бе истинското чудо — бебето беше нейно!

— Обичам те — прошепна Парис и докосна с нежност ръката на Ейми.

Жената кимна, но не каза нищо.

Когато затваряше вратата, Парис чу само едно тихо „Сбогом“.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, докато сестрата я изпращаше по стълбите. Имаше чувството, че е отвлякла бебето, сякаш беше престъпник. Но всички ѝ се усмихваха и ѝ пожелаваха само хубави неща, а Андрю я очакваше в голямата зала на входа с букет цветя.

— Дай ми да я видя — помоли той и зърна две големи ясни очи.

Хоуп го гледаше и се чудеше кой ли е пък този.

— Не е ли прекрасна? — усмихна се щастливо Парис и Андрю кимна.

Колата ги чакаше отвън. Той ѝ помогна да настани Хоуп в бебешката седалка, завърза я, а Парис забеляза, че също е впечатлен от чудото. Двамата бяха дошли тук преди осемнадесет часа, един мъж и една жена, които почти не се познаваха, а сега излизаха заедно като приятели, а на задната седалка лежеше едно същество, един нов живот, с който пресякоха моста обратно.

— Не е ли всичко това удивително? — Парис го погледна и той кимна, неспособен да намери думи. Не можеше да ѝ каже какво означава този момент за него.

Почти всяка минута Парис се обръщаше, за да види Хоуп. Все още не можеше да повярва. Мислеше си само колко е щастлива. Хоуп беше нейният дългоочакван подарък.

[1] Надежда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Парис искаше да стои цялата нощ и да държи бебето на ръце, но накрая се предаде. Остави Хоуп в креватчето и също си легна. Непрекъснато ставаше да я наглежда, като се чудеше дали не сънува.

Андрю си тръгна към единадесет, след като ѝ помогна да подреди нещата на бебето. Сглоби креватчето и дори го застла, докато тя държеше момиченцето.

— Много си добър, бива те — пошегува се Парис.

— Имам практика. И винаги ми е било приятно.

Виждаше се, че обича децата. Той обеща да намине на следващия ден, преди да си тръгне за Лос Анджелис. Писателят най-сетне бе написал сценария.

Бикс и Стивън дойдоха в неделя сутрин да я видят и донесоха фотоапарат, за да ги снимат. Направиха милион снимки. Бикс не беше виждал Парис толкова щастлива и трябваше да признае, че бебето е много сладко. Стивън хвалеше брадичката и нослето ѝ, които бяха съвършено оформени. Хоуп бе облечена в розова рокличка.

В четири часа Андрю дойде отново.

— Много съм щастлив, че участвах в толкова специален уикенд — каза той.

— Аз съм ти безкрайно благодарна за помощта — благодари му Парис. — И за присъствието.

— Чувствам се като щъркела.

Двамата се засмяха. Той остана още няколко минути, целуна бебето по главичката и си тръгна. Обеща да ѝ се обади скоро и този път Парис се зарадва да го чуе. Те вече бяха приятели. Той не ѝ беше нито любовник, нито дори кандидат за такъв. Беше просто приятел, а това тя ценеше далеч повече.

На следващата сутрин получи огромен букет цветя и картичка, на която пишеше „Честито! В чест на Хоуп. С обич, Андрю“. Биксби изпрати едно гигантско розово мече, направено от рози. Беше ѝ

позволил да си вземе два дни, така че чак в сряда щеше да е на работа. Вече беше намерила бавачка, на която да остави Хоуп.

В сряда сутрин, когато отиде в офиса, Парис държеше всичко под контрол. Знаеше програмата на бебето, кога обича да яде и в какво положение да спи. Всичко в стаята за гости бе подредено за малката мис Хоуп. А креватчето ѝ бе до леглото на майка ѝ. На всяко парти, което организираха тази седмица и на което присъстваха, Бикс непрекъснато повтаряше на всички:

— Не е ли страхотна нашата Парис? От петък вечер си има бебе!

Хората я поглеждаха озадачени и тя им обясняваше. В петък вече бе събрала цяла планина подаръци. Светът посрещаше малката Хоуп радушно и с усмивка.

До неделя имаха много работа, а в неделя сутринта се обади Андрю. Беше прекарал много весела седмица и ѝ напомни, че Хоуп вече е на девет дни.

— Исках да се обадя в събота вечер, за да ѝ пожелаем много щастие, но нямах никакво време. Друг от моите писатели полудя и трябваше да го успокоявам. — Попита я какво прави и изказа надежда, че може би ще дойде следващата седмица, но ще я предупреди предварително.

След това се обади Мег да пита как е бебето. Тя, Ричард и Уим щяха да прекарат Коледа с нея и тогава щяха да видят Хоуп. Празникът бе само след три седмици. Парис нямаше търпение. Каквито и да бяха колебанията им, сега децата ѝ бяха развълнувани и това я радваше. Беше сигурна, че когато видят бебето, ще се влюбят от пръв поглед. Кой можеше да устои на малкото съществуване!

Месецът беше невероятно натоварен. Разкъсвана между работата и бебето, Парис имаше чувството, че е на някакво рали и се надпреварва с времето. Макар да имаше бавачка, бдеше над детето всяка нощ. До Коледа бе напълно изтощена.

Андрю дойде да се види с клиента си два дни преди празника, а тя едва не заспа на дивана с Хоуп на ръце, когато той пристигна.

— Изглеждаш уморена — отбеляза той, като ѝ подаде една кутия, която тя разопакова. Вътре имаше принадлежности за бебе, одеялце и малка кукла.

— Много ни глезиш. Да, наистина, направо съм изтощена.

Очакваше с нетърпение да дойде януари, за да си вземе отпуск. Джейн се бе съгласила да се върна за един месец и да я замести. Тя отново беше бременна. Бикс се оплакваше, че е заобиколен от жени, които имат или ще имат бебета. Животът му беше доста сложен в момента. Стивън не се чувстваше добре от Деня на благодарността.

Андрю я уведоми, че отива в Лондон, за да посрещне Коледа заедно с дъщерите си. След това щяха да карат ски в Австрия, в Гщаад. Това й прозвуча доста колоритно. Щеше да се върне чак след Нова година.

— Може ли да ви посетя, когато се върна? Сигурен съм, че Хоуп ще бъде два пъти по-голяма.

Естествено, че това не можеше да стане, защото говореха за след две седмици, но имаше нещо в начина, по който го каза, което я изпълни с приятно чувство. Нещо трепна у нея и тя го погледна с други очи.

— И аз ще се радвам да те видя.

Парис искаше да й бъде само приятел, нищо повече, а не беше сигурна дали и той има това предвид. Андрю разсея съмненията й.

— Знам, че имаш силни задръжки относно срещите с мъже и не мога да те упреква. Напротив, съгласен съм с теб. Но ти обещавам, че ще се държа изключително почтено и няма да ти показвам снимки на каквито и да е фалически скулптури, които може да направя сам, няма да идвам пиян, няма да си поръчвам фасул за вечеря... А, това ми напомни да те питам имаш ли нещо против да вечеряме понякога заедно, или ще го смяташ за среща? — Беше толкова сериозен, че тя не се сдържа и се разсмя.

— Толкова ли съм невъзможна? — попита го Парис.

— Не си невъзможна — отвърна учтиво той, — а само предпазлива. Сигурна имаш сериозни причини да бъдеш такава. Бих казал, че си преживяла доста по-тежки времена от повечето хора. Не те обвинявам, че си подозрителна и срамежлива, и ако направя нещо, което ще те засегне, нарани или разстрои, искам да ми кажеш.

— Като какво например? Да глезиш дъщеря ми, да ми пращаш цветя и да ме возиш до болницата? Бих казала, че всичко това е доста обидно, не смяташ ли? — Те се спогледаха усмихнати. — Просто не искам да развалим приятелството си. Ти стана много важен човек за

мен. Не искам да загубя това заради нещо глупаво, което няма да има никакво значение за нас след два месеца.

Но той се надяваше на обратното, а в интерес на истината, дълбоко и тайно в себе си тя също.

Андрю трябваше да бърза за летището, но преди това искаше да е сигурен.

— Е, когато се върна, ще се срещнем ли? Искам да кажа официално.

Парис му се усмихна.

— Да, най-официално.

Той не искаше да се възползва от нея, да я принуждава или да я изненада, нито да я плаши. Харесваше му да бъдат приятели, но също така се стремеше към много повече. Възхищаваше ѝ се за онова, което бе преживяла и успяла да преодолее, и за онова, което бе направила и правеше.

— Ще ти се обадя от Европа — обеща Андрю. — Пази се и се грижи за Хоуп — извика, като изтича по стълбите, след като я целуна по двете бузи.

Тя му махаше от вратата, докато изчезна от погледа ѝ, като се чудеше дали постъпва правилно и дали няма да съжاليا. Надяваше се, че не. Беше се заклела в себе си никога повече да не излиза с мъже, а ето че сега отново си показваше носа навън. Бяха минали цели осем месеца от заминаването на Жан-Пиер. Може би срокът беше достатъчен, за да се проясни хоризонтът и въздухът да се изчисти. Освен това у Андрю Уорън имаше нещо съвсем различно. След Питър той беше единственият мъж, когото можеше не само да обича, а и да уважава. Другите бяха забавни, добра компания, или секси, или патетични, но никой не заслужаваше уважението ѝ.

Той ѝ се обади от летището, сетне от Ел Ей, и накрая от Лондон, когато пристигна там.

Сетне дойдоха децата ѝ.

Мег нямаше търпение да гушне бебето и бе силно развълнувана. А Уим се хилеше глуповато, докато Парис ги предупреждаваше да бъдат внимателни, да не я изтърват или ударят. Ричард правеше снимки. Всички бяха съгласни, че Хоуп е най-красивото бебе, което някога са виждали. Тя беше вече почти на четири седмици и се усмихваше на всички.

Когато я остави в креватчето ѝ, Мег се обърна към майка си. На лицето ѝ трептеше една особено женствена усмивка, каквато Парис не бе забелязвала по-рано.

— Ще бъде добре за мен да се упражнявам — каза тя, като погледна майка си, после Ричард и отново майка си.

— В смисъл? — попита Парис и се почувства леко замаяна. Но го отдаде на умората си.

— Ще си имаме бебе, мамо — съобщи Мег, като се хвърли в прегръдките ѝ със сълзи на очи.

— О, господи! Браво! Моите поздравления! Кога?

— Трябва да се роди на четвърти юли.

— Колко патриотично! — разсмя се Парис и целуна зет си, а после отново дъщеря си.

В това време Уим се тръшна на дивата и изръмжа недоволно.

— Ама какво ви става на всички? Да не би да има епидемия? — попита той, без да се обръща към никого конкретно. — Какво толкова сте полудели да си имате бебета?

— Е, ти по-добре да си нямаш — предупреди го Парис и всички се разсмяха.

Същата нощ, когато се върна в дневната след вечеря, тя видя сина си да държи бебето, докато сестра му седеше до него. Всички нейни деца бяха заедно. Това беше най-хубавата Коледа в живота ѝ. Защото имаха Хоуп.

ГЛАВА 35

Месецът, през който Парис си остана вкъщи, се превърна в най-хубавия период от живота ѝ. Имаше време да бъде с бебето, да чете книги, да излиза на разходка с количката. Отби се няколко пъти при Биксби в офиса и дори се срещаше с приятели. Харесваше ѝ да се мотае и да си почива, но все пак очакваше връщането си на работа.

Когато се прибра от Европа, Андрю Уорън си взе две седмици отпуск и дойде в Сан Франциско. Двамата ходиха до Напа Вали, обядваха в Сонома и се разхождаха с бебето. Парис имаше чувството, че отново е омъжена. Бяха излизали няколко пъти на вечеря или както казваше, на официални срещи.

— В такъв случай другите ни срещи какви са? — попита го веднъж.

Двамата се чувстваха съвсем свободно един с друг и връзката им бе разделена на равни части приятелство и любов, което много им допадаше и харесваше.

— През останалото време сме само приятели — обясни ѝ той. — А когато те водя на ресторант, тогава е среща. Съгласна ли си?

— Отлично. Точно това исках, някой да подреди нещата.

Той наистина ѝ липсваше, когато отсъстваше. Освен това се държеше превъзходно с бебето.

Андрю живееше в Ел Ей, но идваше през уикендите и отсядаше в апартамента на долния етаж. Дори веднъж спаха заедно с Уим, тъй като там имаше две спални.

Парис все още не бе правила любов с него, не се чувстваше готова. Двамата се срещаха от около месец, макар че всъщност почти през цялото време бяха заедно, особено когато той беше в отпуск.

На Свети Валентин обаче настъпи краят на невинността на тяхната връзка. Андрю я изведе на вечеря. Парис отново бе тръгнала на работа и не се прибираще у дома преди осем и половина. Затова излязоха едва след десет. Върнаха се след полунощ и той ѝ подари прекрасна диамантена гривна. Тя пък му бе купила смешен ръчен

часовник с червена каишка от крокодилска кожа и той веднага си го сложи. Седяха и говориха с часове. Накрая се озоваха в спалнята ѝ и онова, което бе избягвала и от което се бе страхувала толкова време, се превърна в най-лесното нещо на света. Правиха любов като двама души, които се познават отдавна, ако ли не откакто се помнят. Не бяха чужди, нито непознати.

Парис не го попита дали ще бъде единствената, нямаше нищо акробатично, екзотично или стряскащо в неговата любов. Беше такава, каквато трябва да бъде, сякаш се бяха любили от сто години. След което заспаха в прегръдките си.

По някое време бебето ги събуди. Парис стана да му приготви бутилката с мляко, Андрю ѝ го подаде и двамата отново заспаха с Хоуп между тях. Събудиха се чак на сутринта. Парис се чувстваше спокойна, сякаш най-сетне се беше върнала у дома. След почти три години страдание и самота беше намерила мъж, какъвто мислеше, че не съществува, и не вярваше, че някога ще срещне. Беше престанала да го търси, защото не смяташе, че го има на Земята. Но ето на, беше успяла да намери иглата в купата сено. И това бе истинско чудо!

Същото се отнасяше и за Андрю. И той осъзнаваше, че никога досега не е бил толкова щастлив.

Дойде пролетта, която бе прекрасна и за двамата. Те прекарваха уикендите ту в Ел Ей, ту в Сан Франциско, а когато той можеше да напусне офиса си, вземаше сценариите и оставаше при Парис и Хоуп. Децата ѝ го обичаха. Неговите дъщери дойдоха да го видят през юни и много харесаха Парис. Всички частици от живота се бяха подредили дори по-добре, отколкото когато живееше с Питър. Странна работа. Парис сякаш бе забравила, че е била женена за него. Имаше усещането, че цял живот е била с Андрю.

Дойде време Мег да ражда своето бебе и майка ѝ си взе две седмици отпуск. Бикс я увери, че ще може да се оправи и без нея, а и Стивън се чувстваше доста по-добре за голямо облекчение на всички.

Парис и Хоуп отседнаха при Андрю, който остана с бебето, когато Парис и Ричард отидоха в родилния дом. Раждането беше дълго, но Мег се справи отлично. Ричард беше неотлъчно с нея. Парис също остана в болницата, но не ѝ позволиха да влезе в родилната зала. В последната минута Мег поиска майка ѝ да бъде с нея. Когато синът на Мег се появи на бял свят, Парис се разплака. Гледаше колко щастливи

са дъщеря ѝ и зет ѝ и какво красиво бебе имат. Кръстиха го Брандън. Брандън Боулен. Беше хубаво, здраво момченце и докато Парис го държеше, Мег погледна майка си с уморена усмивка.

— Обичам те, мамо... Благодаря ти, че ми беше майка.

Това бяха най-вълнуващите думи на света. Най-прекрасният подарък.

Когато разказа това на Андрю, Парис се заплака. А когато легна до него в леглото, въздъхна. Струваше си да има човек бебета. Тя бе на четиридесет и девет години, но обичаше своите бебета от всякакъв пол и възраст така, както преди двадесет и пет години.

— Знаеш ли, много мислих — започна с прозявка, като се сгуши в Андрю в тъмнината. — Може би не е хубаво за Хоуп да расте само дете. Може би трябва да осиновя още едно. — Настъпи дълга пауза, а той я погледна с усмивка.

— За това ли мислиш? Но тя няма да бъде самотно дете. Ще си играе със своя племенник, разликата им е само осем месеца.

— Така е — съгласи се Парис. Не беше се сетила. Но те не живееха в един град и нямаше да се виждат всеки ден. Не беше същото, както да растеш в една къща, пълна с братя и сестри, с които да лудуваш из двора.

— Може би трябва да си родим едно наше?

Андрю беше мислил неведнъж за подобен вариант, но искаше да преживее с нея и много други неща. Тя не отхвърли предложението му. Щеше да е трудно, но не бе невъзможно в днешно време, когато модерната наука можеше да им помогне. Но той не бързаше да дискутират този въпрос, имаше нещо друго наум.

— Всъщност аз имам една идея. Какво ще кажеш да се оженим и да отидем в Европа за една година?

Мечтаеше да направи това от дълго време, а сега искаше да го осъществи заедно с Парис.

— Какво? Да оставя Биксби?

Тя бе направо шокирана. Надигна се и го изгледа в тъмнината.

— Само за една година. После ще можеш да се върнеш и да работите заедно. Може дори да го вземем с нас в Европа, ако искаш — пошегува се Андрю.

— Това много ще му хареса. — Внезапно Парис седна. — Ти ми предлагаш да се омъжа за теб? — Изглеждаше изненадана, но не

уплашена, нито шокирана. Не бе очаквала да ѝ предложи брак. Нещата бяха чудесни и по този начин.

— Да — потвърди Андрю. — Как ти се струва?

Тя му отговори с дълга целувка.

— Това да ли е?

Парис кимна.

— Може ли да го кажеш с думи? Искам да съм сигурен, че съм чул правилно, за да няма недоразумения.

— Да — усмихнато рече Парис. — Ще се омъжи за теб. Това означава ли, че съм единствената?

Беше му разказала и тази история. Беше му разказала всичко за живота си през последните седем месеца. Нямаше никакви тайни от него.

— Точно това означава. Е, какво ще кажеш за Европа? Една година?

Тя отново кимна. Идеята страшно ѝ хареса. Щеше да помогне на Бикс да обучи някой, който да я замести, докато я няма. А може би никога нямаше да се върнат в Сан Франциско, кой знае? Андрю бе на петдесет и девет години. Можеше да се оттегли по-рано от работа и тогава щяха да обикалят света. Идеята беше страхотно привлекателна, още повече че още бе много рано да мислят за училището на Хоуп.

— Ще кажем ли на децата? — разцъфна Парис в усмивка.

— Първо на Хоуп. Мисля, че ще се наложи. Не трябва да крием нищо от тях. — Двамата се разсмяха, той я прегърна и придърпа към себе си. — Обичам те, Парис... не знаеш колко те обичам.

Не беше обичал друг човек повече през живота си. Тази любов бе узряла в него бавно и по всички правила. Двамата лежаха и говореха за бъдещите си планове. Щяха да направят съвсем малка и скромна сватба. Биксби щеше да я организира. Щяха да поканят само децата си и малко приятели. Сетне щяха да отидат в Европа, да наемат апартамент в Париж или Лондон, а може би къща в провинцията, с ябълкова градина, а може би яхта и да прекарат лятото на море... Щеше да бъде страхотно. Но дори и никъде да не отидеха, пак щеше да бъде страхотно. Защото щяха да бъдат заедно.

Казаха на Ричард и Мег на другия ден, сетне се обади на Уим, който бе отишъл в Ню Йорк да посети баща си. Всички бяха очаровани

и развълнувани. А когато Парис се обади на Бикс, той направо литна и бе на върха на щастието заради нея.

— Казах ли ти, че ще намериш иглата в сеното! Е, значи все пак има полза от срещи с непознати?

— Не — възрази тя през смях. — Аз срещнах Андрю на сватбата на дъщеря ми.

— Знаех си, че ще стане така. Все пак има смисъл от срещите с непознати, ако не заради друго, то заради опита, който си събрала.

— Опит за какво?

— Да си очарователна с отвратителните ни клиенти, за да поемеш бизнеса ни, когато се върнеш.

— Ти да не би да се отказваш? — шокирано извика Парис. Помисли си, че положението на Стивън се е влошило.

— Все още не. Но след като ти си вземаш една година, и аз ще направя същото. Със Стивън мислим да попътуваме по света. Може би ще е по-добре да затворим фирмата и да пуснем кепенците за една година. Ще го измислим. Уверен съм само в едно нещо — рече Бикс. Тонът му бе приповдигнат. — Че най-хубавото предстои.

— Да, така е — съгласи се Парис.

Когато затвори телефона, разказа на Андрю новината.

— Той е прав.

Двамата се ожениха през август в Ел Ей и мислеха да напуснат страната през септември. Върнаха се в Сан Франциско, за да се приготвят за пътуването. Имаха предложения за три апартамента в Париж и къща в Лондон. В Сан Франциско ги очакваше пакет с букет от момини сълзи. Парис отвори подаръка и видя една старинна сребърна кутия. Върху капака ѝ бе гравирани надпис. Леко се затрудни, докато го прочете, защото беше с готически букви.

— Е, какво пише? — попита я Андрю възхитен. Биксби винаги бе имал страхотен вкус.

— Пише... — Тя задържа кутията на светлината и се усмихна на мъжа си: — ... „Най-хубавото предстои“.

— Така си е.

Той я целуна. Миналото бе донесло много страдания и поуки, но и радост. Бе донесло всичко, от което човек не може да избяга в живота

си. Така бе създадо възможността настоящето да се роди в цялата си красота. А онова, което щеше да дойде, беше все още неизвестно. Но Парис дълбоко вярваше, че най-хубавото предстои.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.